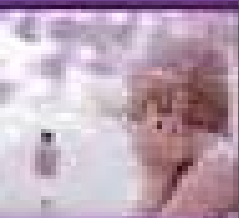

Oaly Taylor

—

Oaly Taylor

Thiên đường Có thể đợi

Thiên đường
Có thể đợi

THIÊN ĐƯỜNG CÓ THỂ ĐỢI

Tác giả: Cally Taylor

Dịch giả: Thái Bảo Như

Nhà xuất bản Văn Học

Biên tập: V.C

Ebook: tna

GIỚI THIỆU

Bạn sẽ làm gì nếu bạn nghĩ mình sắp chết?

- Lập tức la lên và báo cho mọi người xung quanh?
- Chẳng nói với ai và tự suy diễn?
- Vờ như việc đó sẽ chẳng xảy ra?

Còn tôi, thì giật quần chեն ra và khóc òa lên...

Có lẽ rất nhiều đàn ông khóc, và trước đây tôi chưa từng thấy tận mắt. Chúng kiến Dan thốn thức vì tôi đã chết là cảnh tượng kinh khủng nhất tôi từng trải qua, trong tích tắc mà anh ngược lên nhìn tôi qua cửa sổ và suýt nhận ra tôi, thì tôi biết là mình đã đúng đắn khi quyết định quay trở lại. Chẳng có gì quan trọng hơn việc chúng tôi lại ở bên nhau.

Lúc còn sống, anh đã ở cạnh tôi biết bao lần và giờ anh cần tôi. Dù tôi có là ma thì ít nhất anh cũng biết là tôi đang dõi theo anh.

Tôi đứng dậy, cảm thấy quyết tâm. Nếu tôi muốn vượt qua thử thách của mình, tôi phải quay lại Ngôi Nhà Dành Cho Những Ai Muốn Trở Thành Ma và tìm hiểu vì sao Dan không nhận ra tôi. Chẳng còn nhiều thời gian để phí phạm nữa.

• Tác Giả

Cally Taylor đang sống tại Brighton. Cô bắt đầu viết tiểu thuyết từ năm 2005. Chỉ trong năm 2006, cô đã đoạt được nhiều giải thưởng như: giải nhì trong cuộc thi viết truyện ngắn của báo Woman's own, giải thưởng Helen Mullin và cây bút Bank Street trong cuộc thi viết truyện ngắn. Các tác phẩm của cô được đăng tải trên tạp chí Take a Break's Fiction Feast và My Weekly. Heaven là tiểu thuyết đầu tay của Cally Taylor.

Kính Tặng Cha Mẹ dấu yêu!

CHƯƠNG 1

Bạn sẽ làm gì nếu bạn nghĩ mình sắp chết?

a/ Lập tức la lên và báo cho mọi người xung quanh?

b/ Chẳng nói với ai và tự suy diễn?

c/ Vờ như việc đó sẽ chẳng xảy ra?

Còn tôi, thì giật quần chեն ra và khóc òa lên.

Cả tuần qua, tôi lo cho sức khỏe của mình. Tôi mệt mỏi, mắt cá chân bị phù, nước tiểu thì sủi bọt như cà phê cappuccino^[1]. Theo thông tin trên mạng mà tôi in ra và đang cầm trên tay thì như thế chỉ có một cách lý giải duy nhất: tôi mắc bệnh nan y, có thể không chữa được.

Lễ cưới của tôi sẽ cử hành trong vòng bốn mươi tám tiếng nữa và báo hủy với chồng chưa cưới là điều duy nhất không nằm trong danh sách 'việc cần làm' dài dằng dặc của tôi. Nhưng tôi phải nói với Dan. Theo như thông tin trên mạng thì trong vòng hai tuần tôi sẽ phải nhập viện, chạy thận, thậm chí có khi phải cấy ghép. Dù là ai mắc bệnh đi chăng nữa, thì cũng có rất nhiều thứ phải làm. Mạnh mẽ lên nào Lucy, tôi tự khích lệ mình lúc mở cửa phòng khách. Mà có thể làm được điều này. Chỉ cần mạnh mẽ lên.

Dan đang nằm dài trên xô-pha xem phim tài liệu nói về thói quen kết bạn tình của loài nhện vàng. Hai tay anh kê dưới đầu, mái tóc đen rối bù, quai hàm lỏm chồm râu. Anh đang mặc quần jean cạp trễ và áo T-shirt Jimi Hendrix màu đen cũ mềm ưa thích khoe bờ vai rộng và cánh tay khỏe khoắn. Dan lúc nào cũng thế, anh có thể khoác bất cứ món đồ cũ kỹ nào lên người mà vẫn trông hết sức bánh bao. Chẳng hề để tâm đến điều đó, anh là một trong những người ít tự phụ nhất mà tôi từng gặp - điểm khiến tôi yêu anh nhiều hơn.

Anh đổi chân đế có thêm chỗ trống trên xô-pha khi thấy tôi bước vào phòng, nhưng tôi chỉ ngồi trên tay ghế. Khi con nhện cái cắn

đầu con nhện đực và ăn nó, Dan cười toe toét với tôi, sự thích thú nhảy múa trong đôi mắt nâu.

“Nếu phải lựa chọn giữa việc đó và ba tiếng liền chuyện trò sau khi quan hệ, dứt khoát là anh chọn chết vì đầu bị nhai rào rạo.”

Dan có vẻ ngỡ ngác khi tôi không cười trước câu pha trò của anh, mà lại nhìn xuống đôi tay và xoay tròn chiếc nhẫn đính hôn. Ôi, Chúa ơi, anh sẽ phản ứng như thế nào trước điều tôi sắp nói? Anh sẽ khóc? Hay kêu gào? Hay ngất? Hay còn tệ hơn thế?

“Dan, em có chuyện rất quan trọng muốn nói với anh.”

“Chuyện gì thế?” Anh đáp mà mắt vẫn không rời màn hình ti vi.

“Đó là một tin xấu.”

“Có phải về lễ cưới không?” Anh tắt ti vi, xoay qua một bên, và nhìn thẳng vào tôi.

“Giờ thì có chuyện gì xảy ra? Thọ làm bánh kem đặt hoa ly trên mặt bánh thay vì hoa hồng à?”

Tôi hít một hơi thật sâu.

“Em nghĩ em bị suy thận giai đoạn cuối [2].”

Điều khiến ti vi rớt xuống sàn nhà khi Dan đứng bật dậy, vò lấy tay tôi, vò nhàu tờ giấy in tôi đang cầm.

“Em nói cái gì?” Anh hỏi lại, mắt rà khắp mặt tôi. “Em chẳng hề nói với anh em đã đi khám bác sĩ.”

“Em chưa đi.”

“Vậy thì làm sao mà em biết là em bị suy thận?”

Tôi siết tay anh, dùng ngón tay cái cạ lên những ngón tay anh. Rõ ràng là anh không tin. Thông tin trên mạng đã cảnh báo trước với tôi là có thể anh sẽ phản ứng như thế.

“Vì em đã thấy các triệu chứng của mình trên mạng.”

Anh cau mày, một tay chà xát quai hàm. “Những triệu chứng gì?”

Tôi nhìn chằm chằm vào ti vi. Đi thảo luận chuyện tiểu tiện của mình với bạn trai thật chẳng bình thường chút nào. Đó là điều bạn

sẽ chẳng bao giờ thật sự cởi mở, cho dù hai người đã yêu nhau bảy năm đi nữa.

“Nước tiêu của em có bọt. Chúng nổi bọt và trên mạng nói nước tiểu có bọt là một triệu chứng của suy thận.”

Dan cười rũ rượi đến nỗi rớt từ xô-pha xuống sàn nhà. Tôi há hốc miệng nhìn anh, rồi cúi người tới trước, thụi vào cánh tay cứng như thép của anh.

“Sao anh cười hả Dan? Ngừng ngay, anh làm em trông giống một con ngốc tụt suy diễn.”

Anh chống người trên khuỷu tay và vói nắm tay tôi.

“Anh xin lỗi, Lucy. Anh không nên cười, không nên làm thế khi em đang đứng ở cửa tử. Em đã bị những thứ có-thể-xem-là-triệu-chứng này bao lâu rồi?”

Tôi nhắm đếm trong đầu. “Khoảng một tuần. Không, đúng một tuần. Tính từ thứ Sáu tuần trước.”

“Thế thứ Sáu tuần trước chúng ta đã mua cái gì, thứ mà em bảo là rất cần đây?”

Tôi vắn vẹo rút tay ra và trừng mắt nhìn Dan. Tôi chứ không phải ai khác, đang bực bực cõi lòng, vậy mà anh lại đang nói với tôi về chuyện mua sắm. Dan bị sao thế?

“Em không nhớ, Dan. Chúng ta đã mua cái gì?”

“Một chất làm sạch toa lét mới có thể khử trùng trong giây lát.”

“Thì sao?”

Anh nhướn chân mày. “Em không phải là người duy nhất thấy nước tiêu sủi bọt suốt tuần qua.”

“Cái gì cơ?”

“Lucy, em đúng là chậm tiêu.” Dan vừa nói vừa hích vào hông tôi. “Em đang tiểu vào chất làm sạch toa lét. Đó là lý do mà nước tiểu của em sủi bọt.”

Tôi ngạc nhiên, nhìn anh không chớp mắt. “Vậy là em không bị suy thận à?”

“Không, Lucy.” Dan đảo tròn mắt. “Em không bị suy thận.”

Tôi cười phá lên. “Ôi, Chúa ơi, em thật là ngốc!”

Dan ngả người dựa lưng vào xô-pha và kéo tôi vào vòng tay, ngồi trên người anh. Anh cười âu yếm và vén tóc ra khỏi mặt tôi.

“Anh sẽ làm gì nếu không có em đây Lucy Brown?” Anh khẽ hỏi và dịu dàng hôn tôi.

Tôi giữ khuôn mặt anh trong tay và hôn trả lại. Và cảm thấy như thể trên đời này chẳng còn gì tuyệt vời hơn thế nữa. Và tôi đã đúng.

Cuối ngày hôm sau tôi sẽ chết, nhưng không phải do suy thận.

CHƯƠNG 2

Sáng hôm sau, lúc tỉnh giấc tôi vẫn còn cười. Dan đang nằm cạnh, chiếc chăn lông vịt mềm mại đắp trên làn da trần. Anh vẫn say ngủ, hàng lông mi đen dài khẽ rung. Tôi lướt ngón tay cái dọc theo quai hàm, rồi hôn lên môi anh.

“Dan,” tôi thì thầm, “ngày mai chúng ta sẽ là vợ chồng.” Anh cử động, gác cánh tay nặng trĩu lên ngực tôi, kéo tôi sát hơn.

“Anh yêu em,” Dan lầm bầm.

“Em cũng yêu anh,” tôi nhẹ nhàng nhắc tay anh lên và chuôi ra khỏi giường. Đồng hồ chỉ mười giờ. Mười giờ! Tôi chớp lấy cái danh sách ‘việc cần làm’ dài dằng dặc đặt trên tủ đầu giường và rên rỉ. Tôi vừa mới lỡ vài việc và vẫn phải:

a/ Sao chép lại tất cả sơ đồ bố trí, sắp xếp. Mình quyết định chọn cây bút bằng bạc cắm trên sỏi ‘mụn’ từ bãi biển Brighton.

b/ Hoàn tất việc bày biện bàn tiệc (hoa loa kèn cuống dài cắm trong bình thủy tinh trong suốt).

c/ Gọi thợ chụp ảnh để bàn bạc về việc chụp ảnh tiệc. Mình vẫn không chắc Dan có choáng trước chiếc nhẫn cưới quá chói lóa của mình không.

Tôi thấy danh sách đó có quá nhiều việc phải làm. Dan phải giúp một tay thôi. Tôi ngoái lại nhìn nhưng anh đang ngáy đều đều, môi khẽ hé, vùi nửa mặt trong gối. Dù má anh hằn lên những nếp trong khi ngủ, anh vẫn trông quá điển trai nên tôi không thể rời mắt được.

Ngay từ ánh mắt đầu tiên tôi đã biết mình sẽ cưới Dan. Thật ra, không phải hoàn toàn là thế - đâu đó giữa lần hẹn hò đầu tiên của chúng tôi thì đúng hơn. Tôi đề xuất đi xem một bộ phim nghệ thuật ở rạp, nhưng nó quá chán đến nỗi tôi ngủ gà ngủ gật nửa cuối phim.

“Bộ phim thú vị,” sau đó Dan nhận xét. “Rất, rất, dài.”

Tôi không muốn anh nghĩ mình cũng chán ngắt như bộ phim nên cố cứu vãn bằng ý kiến đi ăn tối. Khi Dan gợi ý chúng tôi đi về

chỗ anh ấy và gọi giao đồ ăn tại nhà, tôi nháy cẳng lên trước lời đề nghị đó. Vậy là buổi hẹn hò không hẳn thất bại hoàn toàn. Vẫn có thời gian để làm anh ấn tượng trước tài dí dỏm và cá tính của tôi.

Chúng tôi có một cuộc chuyện trò lịch sự trên đường đi bộ về chỗ anh rồi ngồi mặt-kề-mặt trên chiếc xô-pha cũ rích của anh ăn ngon lành hộp mì xào gà. Căn phòng hoàn toàn yên ắng, chỉ có tiếng nhai và nuốt và tôi hoàn toàn hài lòng với bản thân mình - cho đến khi bụng mình sôi ùng ục một cách đáng ngại. Chết tiệt. Vì phấn khích mà tôi quên mất tác hại của thức ăn Tàu với hệ tiêu hóa của mình. Bụng tôi như phình ra gấp đôi và cục quần gằn bung ra. Đó chẳng phải là cảnh tượng hay ho gì. Tôi ngồi vắn vẹo để cố làm giảm áp lực.

“Em có muốn nghe chút nhạc không?” Dan hỏi, xoắn mì lại trên cái nĩa, hoàn toàn chẳng biết đến sự khốn khổ của tôi.

Ý kiến hay, đúng, rất tuyệt. Có lẽ đi vài bước trong phòng sẽ làm tình hình khá hơn.

“Chắc rồi,” tôi trả lời, đứng dậy và bí mật hóp bụng vào. “Em phải nói với anh là gu nghe nhạc của em rất khác thường đấy, ngài Harding.”

Dan ngừng ăn và cười toe với tôi. “Thật sao? Vậy thì cứ tự nhiên, làm anh ấn tượng đi.”

“Nhất định.”

Tôi có thể cảm nhận đôi mắt anh gấn trên mông mình lúc tôi đi đến đầu kia căn phòng.

“Hừm, chúng ta có gì đây?” Tôi nói ‘em biết loại nhạc mình thích’ bằng giọng khá nhất của mình. Những đĩa CD trên cùng quá nặng so với gu, vì vậy tôi ngồi xồm để tìm phía dưới.

Và đánh rầm.

Nó giống như tiếng kèn trumpet gọi bạn tình của một con voi hoang dã, chỉ là tẹ, tẹ hơn rất nhiều.

Tôi đông cứng. Nếu tôi không di chuyển thì điều đó đã không xảy ra (ôi, lạ Trời là vì lý do phi thường nào đó mà Dan chẳng nghe

thấy gì). Tôi áp tay lên hai gò má đỏ bừng và nói điều đầu tiên nảy ra trong đầu: “Ván sàn nhà anh cọt kẹt phải không?”

Dan khịt mũi vì cười. Anh cười, và cười vang, cười chảy nước mắt đến nỗi tôi nghĩ anh sẽ không bao giờ nín cười. Rồi tôi cũng bắt đầu cười theo. Chính nụ cười vô tư, ngô ngố trên khuôn mặt và tiếng cười ngây thơ như trẻ con của anh đã làm tôi cười khúc khích. Sao mà tôi thấy không khô hài cơ chứ? Nếu Dan có thể khiến tôi tự cười mình trong tình huống mà tôi thật sự muốn độn thổ hoặc chết vì xấu hổ, thì tôi không muốn sống phần đời còn lại với ai khác nữa.

Tôi rời mắt khỏi khuôn mặt đang say ngủ, gấp danh sách và đặt nó lại trên bàn đầu giường. Dù sao thì ‘việc cần làm’ có thể đợi thêm vài phút nữa, có một việc tôi muốn làm trước. Tôi dịch người từng chút để xuống giường, đi về phía tủ quần áo ở đầu kia phòng. Và nó đó, nằm trong một cái túi vải kéo phéc-mơ-tuya không thấm nước là chiếc áo cưới trong mơ của tôi. Tôi đã thử rất nhiều cái cùng Anna và Jess, bạn thân nhất, trước khi quyết định mua cái nào. Một cái váy màu trắng suôn thẳng - với mái tóc dài, đen và làn da nhợt nhạt khiến tôi trông quá xanh xao. Một cái váy quá diêm dúa cũng thế, trừ phi bạn gãy giò xương và phẳng như dẹt, nếu không chúng trông như dán từng cục lên người. Và rồi bọn tôi tìm thấy chiếc váy này - màu ngà và cúp ngực, mép ngực áo viền những hạt ngọc trai nhỏ tinh xảo. Nó không quá phẳng, cũng không quá rườm rà. Nó hoàn hảo.

“Lucy,” tiếng Dan gọi, “em đang làm gì thế?”

Tôi đóng sầm cửa lại và quay nháo nhào. “Anh chẳng thấy gì, đúng không? Nói với em là anh chưa thấy váy cưới của em đi.”

Dan kéo chăn xuống dưới cằm và mắt nhắm mắt mở nhìn tôi. “Anh thấy rồi.”

“Không thế nào?” Từ ngữ tự động phát ra từ cổ họng tôi.

“Tất nhiên là anh chưa thấy, ngốc ạ,” anh cười nhăn nhó. “Em cấm anh mở cái cửa đó - nhớ chứ?”

À đúng, có dòng chữ viết tay ‘Đừng Tự Chui Đầu Vào Hình Phạt Đau Đớn Hơn Cái Chết’ dán trên cánh cửa. Tôi nghi ngờ nhìn lại Dan. “Vậy tại sao anh nói với em là anh thấy rồi?”

“Anh chỉ trêu em thôi.”

Tôi phóng như bay, nhảy lên trên giường và đấm thùm thụp vào tấm chăn lông vịt.

“Hôm nay anh không được phép trêu em, Daniel Harding.”

“Tại sao không?”

“Vì hôm nay là ngày trước lễ cưới, đó là lý do,” tôi trả lời, đấm mạnh vào vai anh.

“Có lẽ giờ không phải lúc để thú nhận với em là anh cũng đã tìm thấy món quà em mua cho anh chẳng?”

“Cái gì?”

Anh túm lấy tôi và kéo tôi tựa vào người. “Hahaha! Anh lại trêu được em lần nữa!”

Tôi định bảo anh là ‘quý sứ’, hay tệ hơn thế, nhưng anh đã hôn tôi trước khi từ ngữ thoát khỏi môi.

Lúc tám giờ tối, sau mười tiếng đồng hồ gọi điện thoại điên cuồng, thảm họa hoa loa kèn, cơn bão bút bằng bạc và vài nhát cắt sắc lẹm, tôi hôn tạm biệt Dan ngay ngưỡng cửa. Tôi chỉ định hôn phớt nhưng anh còn hơn cả nhiệt tình.

“Lên lầu nào em,” anh nài nỉ, ngừng ôm hôn để vuốt ve mỏng tôi.

Tôi kiên quyết kéo tay anh ra. Tối nay anh định ngủ tại nhà anh trai và đã trễ ba tiếng - chẳng phải vì anh giúp tôi bất cứ việc gì trong danh sách. Ồ không, anh ra ngoài năm tiếng đồng hồ để chuẩn bị tiễn-đòi-trai, mà tôi hết sức nghi ngờ qua mùi xà bông tắm trên da và hơi thở đầy mùi men, là có liên quan đến phòng tập thể hình rồi vài giờ trong quán rượu. Người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ anh chẳng bận tâm đến việc mai là ngày trọng đại nhất đời của hai chúng tôi. Tôi nhìn đồng hồ. Tôi chỉ có chưa đầy một tiếng để tắm

rửa, chuẩn bị chút đồ ăn và dọn dẹp nhà cửa trước khi Anna và Jess đến chuẩn bị cho đêm-tiền-đòi-độc-thân.

“Đi em!” Dan lại nài nỉ.

“Không,” tôi kiên quyết. “Anh phải đi. Em có nhiều việc phải làm lắm.”

Anh cúi đầu và nhìn tôi bằng đôi mắt nâu mở to rầu rĩ nhất mà bình thường sẽ làm tôi mỉm lòng. “Anh sẽ mát-xa lưng cho em.”

Tôi lắc đầu. “Không được, Dan. Anh đi đi mà!”

“Được rồi, được rồi, anh đi đây, anh đi đây,” anh nói khi tôi né cái ôm và đẩy anh đi.

Tôi nhìn anh bước xuống, bộ vest treo trong túi vắt qua vai, mũ chóp đội lệch một bên đầu. Đến cổng anh dừng bước và quay đầu lại.

“Sẽ không có gì bất thường xảy ra vào ngày mai chứ?” anh hỏi. “Không hiểu từ đâu mà anh có một linh cảm xấu.”

Tôi nhướn mày và tặng cho anh một “ánh mắt”, chính là ánh mắt có thể làm lũ trẻ im bật trong tích tắc. Dan chỉ cười toe.

“Sao chứ? Em biết là đã quá trễ để hủy rồi.” Dan nói tiếp.

Tôi nhìn anh chằm chằm, bụng xoắn lại. Chẳng lẽ anh không biết tôi đã hao tâm tổn lực đến mức nào để có một lễ cưới để đòi sao? Anh không thấy tôi đã hy sinh biết bao cuộc hẹn để hoàn thành mọi thứ trong khi anh vẫn đi chè chén với bạn bè hay nằm gác chân xem phim sao? Anh đã bao giờ cảm ơn tôi chưa? Anh đã bao giờ nói là anh hiểu tôi phải vất vả thế nào chưa?

“Đó không phải là chuyện đùa. Thật sự không phải là chuyện để đem ra mà đùa.”

Nụ cười biến mất và anh nhún vai. “Em cần nghỉ xả hơi. Luce.”

Nghỉ xả hơi ư? Tại sao đàn ông luôn bảo phụ nữ nghỉ xả hơi trong khi họ hoàn toàn bình thường cơ chứ? Hơn nữa, tôi có quyền bực mình. Tại bữa sáng, anh cố thuyết phục tôi là anh sẽ nói ‘cô vợ gán như sam kinh khủng của tôi’ lúc thề nguyện, và suốt bữa trưa, Dan ném ổ bánh mì qua tôi tuyên bố anh sẽ bắt đầu cuộc chiến thức

ăn tại tiệc chiêu đãi. Giờ anh lại đùa cợt về chuyện hủy lễ cưới. Trò đùa của anh đến đây đã kết thúc chưa? Tôi cố ngậm miệng lại nhưng từ ngữ cứ tuôn ra.

“Trong trường hợp anh không nhận ra, Dan, thì suốt cả năm qua em lên kế hoạch tổ chức lễ cưới này và lo đến mất ngủ.”

“Anh cũng có tham gia, anh đã thuê DJ^[3] cho tiệc chiêu đãi.”

“Chà. Anh gọi cho bạn anh và bảo anh ta mang bộ sưu tập theo. Anh thật là giỏi đấy.”

Dan trông có vẻ sốc. “Em có biết anh đã mất bao nhiêu thời gian để chọn ra những bài đó không? Anh muốn bài nào cũng phải hoàn hảo, để thể hiện những khoảnh khắc đặc biệt của chúng ta để...”

Tôi đưa tay lên ngắt ngang. “Vì vậy anh nghe vài cái đĩa phải không? Chúa ơi, một thử thách quá lớn đối với anh nhỉ. Vì anh ghét nghe nhạc, phải không? Đó chỉ là việc nhỏ. Em cũng thích ngồi trên sàn nhà uống bia và hát theo, nhưng thay thì thế em phải lái xe khắp thành phố để chọn cà vạt, và hoa cài áo, và nơ hoa cưới, và...”

“Chúng ta ngừng tranh cãi được không?” Dan ngắt lời, nhìn tôi như thể tôi sắp gây sự. “Anh nghĩ là em không muốn anh quan tâm làm phiền. Anh nghĩ đó là điều em muốn.”

“Điều em từng muốn, điều em muốn, là anh nghiêm túc với đám cưới của chúng ta. Cả ngày hôm nay anh đúng là cái nhọt ở mông.”

Dan nhún vai, mở cổng và suýt vấp khi anh dừng lại. “Anh yêu em, Lucy Brown.” Anh la lớn lúc tìm chìa khóa và chui vào xe.

Tôi đóng cửa trước, tựa trán lên tường hành lang và thở dài. Ôi, Chúa ơi, tôi bị sao thế này? Chẳng giống tôi chút nào khi phản ứng gay gắt trước câu đùa bình thường, nhưng sự căng thẳng tích tụ suốt mấy tháng qua đã lên đến đỉnh điểm và tôi không thể nén hơn nữa. Tuy vậy, tôi không nên xả căng thẳng lên đầu Dan. Anh chỉ làm việc mà anh luôn làm khi tôi mệt mỏi hay căng thẳng - cố làm tôi cười. Đúng vậy, đôi khi anh ngốc nghếch, và có chút điên khùng, nhưng với tôi anh hoàn hảo. Anh cao (tôi cao một mét bảy), tóc đen

(tóc tôi cũng đen, nhiều nhưng khô) và hết sức điển trai. Tôi yêu mọi thứ ở anh, từ cái mông chắc và đôi mắt nâu ấm áp cho đến chỗ gồ nhỏ trên mũi do tai nạn mái mê tranh bóng bầu dục lúc nhỏ. Và anh yêu tôi, kể cả khi tôi cáu bẳn vì căng thẳng. Đó là chưa kể đến sự cá tin, dễ xúc động đến ngớ ngẩn, và hội chứng năm sắp^[4] của anh.

Tôi quyết định sẽ gọi cho anh trước khi đi ngủ để xin lỗi vì đã là cô-dâu-cáu-bẳn-kinh-khủng lúc ba chân bốn cẳng chạy lên cầu thang. Tôi chưa nói “Em cũng yêu anh” khi anh rời đi và từ trước tới giờ chưa bao giờ nói câu đó với anh. Tôi luôn nói em cũng vậy.

Tôi đứng trên đỉnh cầu thang và lục trong túi quần jean tìm danh sách ‘việc cần làm’. Gần mục thứ mười - quà cưới cho Dan - là một câu hỏi nghếch ngoạc bằng bút bi. Tôi đã mua cho anh mấy cái khuy măng-sét cài tay áo bằng bạc, nhưng chúng chưa đặc biệt lắm. Măng-sét chẳng thể hiện hoàn hảo rằng ‘đây là ngày hạnh phúc nhất đời em’ đúng không? Nó giống ‘em là người bạn gái nghèo trí tưởng tượng. Sang năm em sẽ mua máy khoan làm quà Giáng sinh cho anh’ hơn.

Tôi nhét mảnh giấy vào trong ví và thơ thẩn đi vào phòng tắm. Chưa đây một tiếng nữa Anna và Jess sẽ đến cho tiệc-tiền-đời-độc-thân với sâm panh, nhạc, vì vậy tôi cần tĩnh tâm và suy nghĩ. Tôi cởi quần áo, mở radio, thư giãn trong làn bọt ấm áp và nghĩ đến những điều hạnh phúc. Chưa đây hai mươi tư giờ nữa tôi sẽ là Lucy Harding, bà Daniel Harding. Tạm biệt Lucy Brown nhé!

Khi những ngón tay, ngón chân nhăn lại như nho khô, tôi bước ra khỏi bồn tắm và với lấy cái khăn. Đó là lúc tôi chợt nghĩ ra món quà hoàn hảo dành cho Dan đã ở trên gác mái. Hai tuần trước tôi làm cuộc tổng vệ sinh và Dan tổng hết mấy thùng quà lưu niệm của tôi lên gác mái. Nó chứa đây những kỉ niệm của hai chúng tôi: tờ roi của các ban nhạc, ảnh, đồ nữ trang rẻ tiền, thư, vỏ sò, bưu thiếp và cặp vé xem phim lần hẹn hò đầu tiên của chúng tôi. Thật hoàn hảo nếu tôi đặt cặp vé xem phim vào một cái hộp đựng măng-sét và

tặng anh sau lễ cưới - một thứ mới mẻ để mừng lễ cưới và thứ gì đó xa xưa để kỷ niệm lần hẹn hò đầu tiên.

Trước tiên tôi phải tìm ra cặp vé đã.

Tôi mở cửa sập, leo lên gác mái với cái sào và đặt đôi chân ướt lên thảm để kéo lê cái thang lên trên đó. Tôi trèo lên thanh trên cùng của thang và tìm kiếm. Cái thùng cao hơn tầm với của tôi vài phân.

“Chết tiệt.”

Nó như trêu ngươi. Chỉ cần tôi nhón thêm vài phân, tôi sẽ lấy được cái thùng. Tôi đứng nhón trên đầu ngón chân và chạm tới cạnh thùng. Cái thang kêu cọt kẹt và lung lay, rồi đổ sang một bên. Tôi hét lên, chụp hụt lúc cái khăn tắm rớt khỏi người và rơi tự do.

Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong quá trình rơi xuống thảm là - chết tiệt, tôi quên cài chốt an toàn trên thang. Tiếp đó là - nó sẽ rất, rất đau.

Và rất đau thật, nhưng chỉ trong một tích tắc.

Đầu tôi đập vào lan can, cổ tôi gãy rắc và người tôi rơi ầm xuống thảm.

Và chuyện là thế. Tôi đã chết.

CHƯƠNG 3

Khi mở mắt, tôi chỉ thấy màu xám, thấp thoáng những đôi chân bước qua. Chẳng có ai dừng lại hỏi tôi có ổn không. Tuyệt thật, tôi nghĩ lúc lắc đầu, rõ là tôi vừa rơi xuống ngay giữa đường Oxford. Chuyện quái quỷ gì vừa xảy ra thế?

Tôi chống một khuỷu tay đứng dậy và nhìn xuống người mình để kiểm tra xem có bị thương ở đâu không.

Và nhận ra mình hoàn toàn khóa thân.

“Khoooooong,” tôi vừa rên rỉ vừa cuộn tròn lại theo tư thế bào thai. “Không, không phải là giấc mơ lỏa thể đi mua sắm nữa chứ.” Nếu tôi không tỉnh dậy ngay, tôi sẽ tiến tới phần hai của giấc mơ với sự xuất hiện của tất cả bạn trai cũ và họ chỉ vào tôi, cười nhạo.

Tôi chờ cho những đôi chân lảng bót và chậm chậm đứng dậy, một tay che chỗ kín, tay còn lại ôm lấy ngực. Vây quanh tôi là vô số người ở mọi lứa tuổi, mọi chủng tộc, mọi tôn giáo có trên đời. Họ mặc những bộ vest công sở, mạng che mặt, váy dạ hội, đồng phục bệnh viện, đồ lặn, áo khoác và quần áo ngủ. Và tất cả đều mờ nhạt, gần như trong mờ, âm đạm. Tôi chợt nghĩ mình được mời tham dự bữa tiệc hóa trang kì quái nhất trên đời.

Chỉ là chẳng có tí nhạc nào.

Toàn bộ chỗ này quá yên tĩnh với nhiều bước chân như thế, thỉnh thoảng vang lên tiếng than hay rên, và tiếng vo vo vẳng đến từ xa xa. Mọi người nhìn chăm chăm ở trên đầu và khi tôi giao tiếp bằng mắt với họ, họ ngậy ra dòm tôi. Nó giống như sinh viên năm nhất ở trường đại học. Nhưng chẳng có tí bia nào. Hay DJ. Hay sàn nhảy disco. Thậm chí chẳng có lấy một bức tường, chỉ toàn những đám mây lớn, tối tăm mang điềm gở ở trên đầu.

Tôi kết luận, đây là bữa tiệc tệ nhất mình từng tham gia. Và đã đến lúc ra về.

“Thứ lỗi,” tôi cất lời, huých nhẹ cánh tay một phụ nữ trẻ mặc trang phục xưa thời Victoria. Cô ta nhìn chòng chọc xuyên qua tôi và tiếp tục bước đi. Tôi đuổi theo cô ta, rồi đột nhiên khựng lại. Tay và chân tôi xám xịt như bánh gạo trường học.

“Chuyện gì xảy ra với tôi thế này?” Tôi hỏi, chộp lấy cánh tay một ông lão có mái tóc bù xù. “Tại sao người tôi lại xám xịt?”

Ông ta gạt tay tôi ra và tập tễnh bước đi.

“Được thôi, đủ rồi đấy, tôi muốn tỉnh dậy,” tôi gào lên. “Tôi phải chuẩn bị lễ cưới.”

Chẳng có gì xảy ra, và tôi cảm thấy một luồng sáng trong đầu mình và cả người ngứa râm ran. Tôi chưa từng trải qua cơn hoảng loạn nào kể từ khi bố mẹ mất, nhưng vẫn còn nhớ những triệu chứng.

“Lucy,” một giọng nam át cả tiếng vo ve. “Lucy Brown, ở yên tại chỗ.”

Tôi đông cứng. Người đó biết tôi là ai.

“Ồ đây,” tôi la lên, nhấc cánh tay ôm ngực ra và vẫy trong không khí. “Tôi ở đây.”

Đám đông rẽ ra và tôi thấy đỉnh một cái đầu hói tóc vàng di chuyển về phía mình. Tôi lập tức ngồi xổm xuống đất và cố dùng tay che người. “Lạy Chúa, cầu sao đó không phải là bồ cũ của con. Xiiiiin Ngài!”

Vài giây sau, một người đàn ông béo lùn bước lên xuyên qua đám đông và đưa tay ra.

“Chắc hẳn cô là Lucy,” giọng ông ta như hết hơi. “Thành thật xin lỗi vì đã đến trễ. Ta nên ở đây đón chào lúc cô đến.”

“Cái quái gì đang xảy ra vậy? Tôi đang khóa thân!”

“À, đúng là vậy,” ông ta lặp lại, như thể đó là điều bình thường nhất trên đời. “Cô có muốn một tấm phủ không?”

Tôi quan sát ông ta lục lọi trong túi áo vest và rút ra một tấm phủ màu trắng như ảo thuật gia lấy khăn choàng từ một cái mũ. Ông ta đưa tấm phủ cho tôi kèm một cái nhìn thấu hiểu và tôi quấn nó

quanh người rồi đứng dậy. Người bạn mới của tôi lùn tịt, vàng hoe. Đúng là ông ta lấp lóa từ đỉnh đầu bóng loáng cho tới chỗ lông ngón chân lộ ra khỏi bộ vest bằng vải tuyết. Cặp chân mày rậm viền trên đôi mắt và một cái mũi rộng nằm giữa hai gò má phúng phính, bên trên cái miệng tươi cười. Trông ông ta giống hệt bức ảnh của Bob Hoskins^[5].

“Đây là mơ sao?” Tôi hỏi.

“Ta là Bob,” người đàn ông vui vẻ đáp lại, đưa tay ra. “Rất vui được gặp cô.”

Tôi biết mà. Chỉ là tôi biết mà. Stress luôn làm tôi mơ đến những người nổi tiếng được mệnh danh là lạnh lùng nhưng không phải thế - nhất là khi bạn kết thúc giấc mơ bằng cảnh ân ái với Noel Edmonds^[6]. Tôi chưa bao giờ xem game show Deal or No Deal^[7] mà không co rúm người lại suốt cả tháng sau.

“Hoskins đúng không?” tôi cười tự mãn, bắt tay ông ta.

“Sai,” ông ta đáp với vẻ bối rối “Thánh Bob, em họ Thánh Peter. Đi với ta.” Trước khi tôi có thể trả lời, ông ta túm lấy tay tôi và lao vào đám đông. Tôi sẩy chân và bị vấp lúc ông ta kéo tôi theo.

“Không xa đâu. Ngay gần đây thôi.” Ông ta gấp gáp nói.

Chính vào lúc tôi định xin tạm ngừng để nghỉ thì chúng tôi len qua những người cuối cùng và tới một cánh cửa bằng gỗ to. Bob thả tay tôi ra và lục tìm trong túi.

“Aha!” Ông ta reo lên khi lôi ra một chiếc chìa khóa từ trong túi áo vest, rồi mở cánh cửa. “Vào trong đó và ngồi xuống.”

Tôi nheo mắt nhìn quanh căn phòng và cố định vị một cái ghế. Cả căn phòng chói lóa và tôi chẳng nhìn thấy gì.

“Thứ lỗi,” Bob nói và lại lục tìm trong túi áo. “Những thứ này có thể trợ giúp.”

Ông ta đưa cho tôi vài cái kính râm. Chúng trông như kiểu kính của Elton John từ thời những năm bảy mươi, nhưng tôi kìm lại khao khát mãnh liệt gọi cảnh sát thời trang và đeo chúng. Mọi thứ lập tức

trở nên tối lơ mờ và tôi chớp mắt như một con lạc đà loạn trí giữa bão cát.

Căn phòng rộng hơn tôi tưởng nhiều. Trần nhà hình mái vòm lớn được chạm khắc hình cây cỏ, con người, muông thú và sàn nhà bằng gỗ đen bóng loáng. Chính giữa phòng, đập vào mắt, là một cái bàn to bằng gỗ dái ngựa và nhiều ghế da thời nữ hoàng Anne ở hai bên. Bob đang ngồi trên cái ghế đối diện với tôi.

Ông ta mỉm cười. “Ngồi đi Lucy, cứ ngồi trên một cái ghế”

Tôi thận trọng ngồi xuống một cái ghế trống, như thể đang trông đợi một tiếng quát cất lên, “Đi chỗ khác ngồi, đồ mông to.”

“Đây có phải là mơ không Bob?” Tôi hỏi, vì cái ghế chẳng phản ứng lại nên tôi co chân và gập lại.

Ông ta lắc đầu. “Điều cuối cùng cô nhớ là gì?”

“Tôi leo lên một cái thang và cố lấy cho Dan món quà trên gác mái,” từ ngữ tự tuôn trào, “rồi tôi ngã và bị đập vào đầu.” Tôi hít một hơi. “Tôi bị ngất, phải không?”

Bob lại lắc đầu.

“Tôi đang, tôi đang hôn mê trong bệnh viện và Dan đang đứng cạnh giường bật ca khúc ‘My heart will go on’ của Celine Dion để cố làm tôi mở mắt, anh ấy gọi ca khúc đó là ‘My fart^[8] will do on,’ kể từ lần hẹn hò đầu tiên của chúng tôi vì...”

“Lucy này!”

“Sao, Bob?”

“Cô sẽ không tỉnh lại đâu.”

“Tôi sẽ tỉnh.”

“Không, cô sẽ không tỉnh lại.”

“Tôi sẽ tỉnh.”

“Lucy,” Bob thì thầm, nghiêng về phía trước, “cô đã chết.”

“Tôi đi đây, Bob,” tôi vừa nói vừa đứng dậy và đi về phía cánh cửa. “Tôi sẽ nói với Dan là tôi yêu anh ấy, rằng tôi xin lỗi vì đã cãi nhau, và tôi không thể chờ đến ngày mai để cưới anh ấy, và rằng...”

Tôi giật mạnh cánh cửa. Bên ngoài, vô số kẻ mờ ảo vây thành vòng tròn quanh tôi.

“Tỉnh dậy đi Lucy,” tôi tự véo vào cánh tay mình.

Cái véo chẳng đau vì vậy tôi vả vào mặt mình. Chuyện gì xảy ra với tôi thế này? Sao tôi chẳng cảm thấy gì cả?

“Lucy,” Bob gọi, “quay vào trong lại đi nào.”

Tôi lững thững đi vào trong phòng, tay nắm lưng ghế. “Làm ơn giúp tôi tỉnh lại đi Bob, tôi không thể tự làm.”

“Cô sẽ không bao giờ tỉnh lại đâu Lucy. Đây là cõi trung gian, nằm giữa thiên đường và địa ngục. Ta e là cô đã chết thật rồi.”

“Cõi trung gian,” tôi pha trò, “đó là một câu lạc bộ mới trong thành phố à?”

Rồi mọi thứ tối đen như mực.

CHƯƠNG 4

Với một người nhỏ con thì Bob khỏe đến kinh ngạc. Ông ta nhắc tôi vào phòng như thể tôi nhẹ như lông hồng, và giữ tôi chặt cứng. Người ông ta nóng như bình nước sôi và ông ta giữ tôi càng lâu tôi càng cảm thấy bình an. Lúc ông ta chậm chậm đặt tôi xuống ghế, tôi cảm thấy thoải mái như thể mình vừa uống hết cả chai rượu (mà không hề say).

“Cô ổn không, Lucy?” Bob uôm hỏi.

Tôi gật đầu. Tôi đã chết và có thể đi mây về gió. Hoặc đang lênh bênh trên mây trong khi những cậu bé mũm mĩm lấy cánh quạt cho tôi.

Tôi quan sát Bob bước về chỗ và mở cuốn sách to đặt trên bàn. Ông ta lật qua các trang sách, dừng lại để liếm đầu ngón tay béo tròn.

“Tôi sẽ xuống địa ngục phải không?” Từ ngữ cứ sít lại với nhau, lưỡi tôi như đông cứng trong miệng. “Tôi không định trộm những đôi hoa tai trong cửa hàng H&M^[9]. Chúng tự rơi vào trong túi.”

Ông ta cười vang. “Không, Lucy, cô sẽ không xuống địa ngục đâu. Cô ở cõi trung gian vì cô chưa sẵn sàng để chết.”

Chết tiệt, không, tôi nghĩ trong đầu, nhưng không đủ sức để nói nên lời.

“Vậy là,” ông ta tiếp tục, dò ngón tay xuống dưới trang giấy, “cô là Lucy Brown, hai mươi tám tuổi, con độc nhất của Judith và Malcolm Brown, đã chết.”

Tôi điếng cả người lúc ông ta đọc tên cha mẹ. Ôi, Lạy Chúa, Cha... Mẹ...

Tôi đã không gặp họ kể từ năm hai mươi hai tuổi. Từ trường đại học tôi về nhà nghỉ lễ Phục sinh và bực bội vì cha mẹ quyết định đi nghỉ ở Rhodes^[10] mà không cho tôi theo cùng. Hai tuần nghỉ lễ tôi sẽ chỉ có một mình, buộc phải làm bạn với một con mèo và sách tâm

lý kinh doanh. Thậm chí Dan cũng chẳng ở cạnh để làm tôi phấn chấn. Anh ở lại Manchester làm bồi bàn bán thời gian để kiếm học phí.

Tôi chỉ ở nhà có hai ngày sau đó trong thời gian cha mẹ gói ghém đồ đạc cho chuyến đi rồi về lại trường. Khi xe lăn bánh mẹ thò đầu ra cửa sổ và bị mắc kẹt.

“Hẹn sớm gặp con, Looby-Lou,” mẹ tôi hét to. “Cha mẹ yêu con!”

Hai cảnh sát đến báo tin. Nữ cảnh sát ngồi cạnh tôi trên ghế và nói, “tôi rất tiếc,” trong khi ly tách trong chạn kê loảng xoảng do viên cảnh sát kia pha trà. Đó là tai nạn giao thông trên một con đường hút gió vào ngày thứ tư của hành trình.

Tôi chẳng nhớ rõ những gì xảy ra trong hai tuần tiếp theo. Dan xuống Brighton với tôi và tôi luôn cảm nhận được vòng tay của anh quanh mình, giọng nói dịu dàng của anh bên tai. Cái chết của cha mẹ phá hủy tôi. Tôi nghĩ mình sẽ vỡ tan và không thể hồi phục, nhưng Dan ôm tôi mỗi đêm và nói rằng anh sẽ không bao giờ rời xa tôi. Tôi thật sự nghĩ là chúng tôi sẽ bên nhau mãi mãi. Tôi nghĩ chúng tôi sẽ sống với nhau đến ngày đầu bạc răng long.

“Lucy,” giọng nói dịu dàng của Bob cắt ngang luồng suy nghĩ của tôi. “Lucy, cô ổn chứ? Có muốn nghỉ một lát không?”

Tôi áp hai tay lên mặt. Hai má tôi đầm nước mắt.

“Họ ở đâu?” tôi hỏi, cổ họng thít lại. “Cha mẹ tôi ở đâu?”

“Họ ở trên thiên đường.”

Tôi đứng bật dậy và hướng qua bên kia cái bàn. “Tôi có thể gặp họ không? Tôi có thể nói chuyện với họ không?”

“Có thể, nhưng trước tiên cô cần phải ra một quyết định.”

“Loại quyết định gì?”

Ông ta ngoảnh mặt đi, bàn tay chà trên cái đầu bóng lưỡng. “Cô phải lựa chọn - giữa cha mẹ và Dan.”

“Lựa chọn gì?” Tôi thối má, bật ra khỏi ghế, không còn cảm thấy yên bình nữa. Bob nhăn mặt và chỉnh lại cà-vạt. “Ta nghĩ cô nên

đi với ta.”

Tôi vội vã đi theo sau ông ta hướng về một cánh cửa khác ở bên kia hành lang. Có cách để gặp lại Dan. Nhưng làm thế nào? Có lẽ tôi vẫn chưa chết hẳn và Bob có thể làm tôi sống lại bằng cách vấy cây đũa thần của ông ta. Đó là lý do tôi vẫn chưa lên thiên đường với cha mẹ. Hay có lẽ Bob có thể biến cho Dan có mặt ở căn hộ đúng lúc để hồi sinh tim phổi^[11]. Tôi sẽ mở mắt và anh ấy sẽ nói, “Tạ ơn Chúa! Ôi Lucy, anh cứ ngỡ đã mất em,” và chúng tôi hôn nhau, cưới nhau, sống hạnh phúc trọn đời. Mọi thứ sẽ ổn cả.

Tôi nín thở khi Bob tra chìa khóa vào cánh cửa. Có gì ở đằng sau cánh cửa? London chẳng? Con đường nhà tôi chẳng? Căn hộ của tôi chẳng? Hay trần bệnh viện? Cánh cửa cọt kẹt mở ra. “Đây,” Bob nói, hơi cúi người và đưa tay ra, “là lựa chọn của cô.”

Tim tôi chùng xuống. Trước mắt tôi là hai thang cuốn mờ ảo. Một cái hướng lên trên và ghi là “Lên”, cái kia ghi “Xuống”. Đỉnh một cái biển mất trong màn mây mờ ảo trên đầu, còn cái kia dẫn xuống làn sương mù xám xịt.

Bob chỉ vào cái thang cuốn hướng lên trên. “Cái này sẽ dẫn cô lên thiên đường với cha mẹ đang đợi.”

Tôi há hốc miệng vì kinh ngạc. Tôi không tìm được. Tôi không thể tin là trên đỉnh thang kia, cha mẹ tôi đang đợi gặp lại tôi. Tôi cố nuốt xuống cục nghẹn nơi cổ họng, cố kìm để không khóc nữa.

“Còn cái kia thì sao?” tôi hỏi, chỉ vào cái thang đi xuống. “Cái kia sẽ dẫn đi đâu?”

“Nó sẽ mang cô trở lại cõi trần thế.”

Tôi đã đúng. Tôi vẫn chưa chết hẳn. Tôi chỉ mới ở điểm dừng kì bí nào đó. Tôi nhìn chăm chăm vào cái thang lên và tim thất lại khi tưởng tượng ra hình ảnh cha mẹ đợi ở thiên đường với khuôn mặt thân thương đang cười, vòng tay mở rộng. Có gì tôi không nhận cái ôm chặt từ người cha cao lớn và cái siết từ mẹ, mũi tôi sẽ tràn ngập mùi keo xịt tóc L’Oréal và nước hoa J’adore của Dior khi mẹ siết chặt

tôi vào lòng. Chỉ có ba người trên đời từng đem đến cho tôi cảm giác yên bình và được yêu thương, và tôi buộc phải chọn lựa giữa họ. Tôi phải làm sao đây?

Tôi nhìn từ cái thang xuống đến cái thang lên và ngược lại, đầu như muốn nổ tung. Tôi nên chọn cha mẹ hay Dan? Cha mẹ đã yêu thương, nuôi nấng tôi từ nhỏ và sáu năm qua không được gặp, hay Dan, người yêu tôi hơn bất kì ai trên đời và muốn dành phần đời còn lại ở bên tôi.

Tôi nghĩ về cha mẹ đang ôm lấy nhau, nụ cười hy vọng, hồ hởi trên khuôn mặt, và rồi về Dan - Dan là người tìm thấy thi thể trần truồng trên gác mái của tôi, Dan là người ôm tôi trong vòng tay, cứ gọi mãi tên tôi giữa những cơn nức nở và lay tôi dậy.

“Con xin lỗi,” tôi khẽ nói với cái thang lên. “Con yêu cha mẹ, rất nhiều, và suốt những năm qua con đều mơ đến ngày gặp lại cha mẹ, để ôm lấy cha mẹ, để nói là con yêu cha mẹ, nhưng...” - Tôi lau giọt nước mắt rơi xuống má, nhưng lại có giọt khác ngay - “... nhưng con chưa chết hẳn. Chưa. Bob cho con cơ hội sống lại và Dan chỉ có một mình, anh ấy cần con. Cha mẹ hiểu điều đó mà, phải không? Chúng ta sẽ lại có cơ hội hạnh phúc bên nhau và con nghĩ cha mẹ muốn con hạnh phúc. Nhưng con sẽ quay lại. Một ngày nào đó con sẽ quay lại và tất cả chúng ta sẽ hạnh phúc bên nhau, và...”

“Lucy, ổn cả chứ?”

Tôi xô ông ta ra khỏi đường đi và bước nhanh về phía thang xuống trước khi có thể đổi ý. “Cảm ơn ông về mọi thứ, nhưng giờ tôi sẽ quay lại căn hộ của mình.”

Bob còn nhanh hơn Linford Christie^[12]. Ông ta phóng ra chắn trước tôi và đứng ngay trên đầu thang xuống, dang hai tay ra.

“Đợi đã, cô không thể bước lên cái thang này cho tới khi ta giải thích hết mọi việc.”

“Giải thích cái gì chứ” tôi nói, cố nhưng không thể vượt qua ông ta. “Nếu tôi đi xuống cái thang đó, tôi sẽ được trùng phùng với Dan.”

Ông nói tôi có thể gặp lại anh ấy, ông nói...”

“Không, tôi không nói thế,” Bob nói như một đứa trẻ hồn dỗi.
“Tôi nói cô nên đi với tôi. Tôi không thể lựa chọn thay cô.”

“Lựa chọn gì?”

“Cô có thể lên thiên đường với cha mẹ và đợi Dan chết, hay trở lại cõi trần như một thành viên của hội nửa sống nửa chết.”

“Cái gì?”

“Một thành viên của hội nửa sống nửa chết.”

Tôi mở miệng định nói, rồi ngậm lại khi hiểu ra Bob vừa nói gì.

“Tôi chỉ có thể quay lại nếu tôi trở thành một... một... thầy ma sao?” cuối cùng tôi hỏi.

Bob giơ một tay lên. “Chúng tôi thích cụm từ nửa sống nửa chết hơn, Lucy. Dù sao thì cô cũng được quay lại cõi trần thế như chưa chết và phải hoàn thành một điều kiện cho phép cô trở thành một hồn ma. Rồi sau đó cô mới được gặp Dan.”

Chỉ có thể là ma mới được gặp Dan sao?

“Lucy, cô ổn chứ?”

Tôi lắc đầu, hoàn toàn không thể nói nên lời. Nếu lên thiên đường tôi phải đợi đến ngày Dan chết, nếu anh ấy sống thọ, thì có nghĩa là tôi sẽ không gặp anh ấy trong... tôi đếm ngón tay... năm-mươi-một năm trời! Tôi thật sự đã chết. Tôi là một con chuột sóc, một xác chết, một thi hài, một con chim cưu đã tuyệt chủng, một cái đinh cửa, một... vật kí sinh, một thứ gì đó không hẳn là hình hài...

“Tại sao tôi không thể là ma ngay? Tại sao tôi phải là thầy ma trước?”

“Nửa sống nửa chết,” Bob đốp lại.

“Gọi sao chẳng được.”

“Điều kiện trở thành ma được quy định tại điều 550.3,” Bob chấp tay sau lưng và đột nhiên ra vẻ rất nghiêm trang, “người vừa chết phải có một hành động cụ thể giúp đỡ người tốt.”

“Ví dụ như gì?”

“Hừm,” Bob tìm kiếm trong túi áo và lấy ra thứ gì đó bằng nhựa, màu đen trông như máy tính. Ông ta bấm vài phím, thở dài và rồi bấm thêm vài phím nữa.

“Cô,” ông ta nhìn thẳng vào tôi, “sẽ phải đi tìm tình yêu đích thực cho một người xa lạ mà trước giờ chưa từng yêu.”

Vậy sao? Tất cả những gì tôi phải làm để được trở thành ma là đi tìm bạn trai cho ai đó à?

Lúc còn sống tôi từng mai mối cho vài người bạn. Được thôi, dù chẳng cặp đôi nào đi đến đâu, thật ra thì một người bạn từng nói là tôi còn tính đến việc hàn gắn vết thương lòng cho cô ấy bằng người nhồi bông thú tôi tình cờ gặp trên tàu điện ngầm, nhưng như thế không có nghĩa là tôi không thể làm được. Chỉ là tôi chưa gặp may thôi.

“Tôi sẽ phải làm trong bao lâu?” Tôi thắc mắc.

“Hai mươi một ngày.”

“Ông đùa à? Ba tuần để tìm ra tình yêu đích thực của ai đó? Tôi mất hai-mươi-hai-năm mới tìm thấy Dan.”

Bob nhún vai. “Quy định là hai mươi một ngày, Lucy. Chỉ cần lâu hơn một ngày thì ý định trở thành ma sẽ vĩnh viễn không bao giờ thay đổi được. Sẽ rất đau khổ nếu được lên thiên đường mà từ chối, rồi lại thất bại. Ông ta nhìn về phía những khuôn mặt xám xịt phía sau chúng tôi. “Không ngừng đau khổ.”

Tôi cảm thấy có lỗi vì đã khó chịu với những người thơ thân quanh mình bên ngoài văn phòng Bob. Rõ ràng là họ vẫn choáng với những gì đã xảy ra với họ. Tôi không thể trách họ. Tôi vừa biết rằng tôi có thể đi đến nơi nào đó giống như thiên đường của Cilla Black^[13] mà vẫn cảm thấy nó chẳng thật chút nào.

“Tôi có một thắc mắc.”

Bob gật đầu ra hiệu tôi cứ nói.

“Nếu tôi trở lại cõi trần dưới dạng nửa sống nửa chết và vượt qua thử thách, lúc đó tôi sẽ trở thành ma, vậy có nghĩa là tôi có thể

lại ở cạnh Dan...”

“Đúng.” Tôi cảm thấy ông ta càng lúc càng mất kiên nhẫn với mình.

“Sau đó tôi có thể lên thiên đường không?”

Ông ta lắc đầu. “Nếu cô quyết định trở thành ma, thì sẽ cứ thế mãi. Nếu cô chọn ám căn nhà nào đó thì cô vẫn bị đọa dưới cõi trần thế chừng nào căn nhà đó còn tồn tại. Nếu cô chọn đi theo ai đó thì cô vẫn cứ là ma chừng nào mà người đó còn sống. Cô chỉ có thể lên thiên đường một khi họ chết.”

“Ôi, Chúa ơi!”

“Suýt, Ngài có thể nghe thấy.”

“Xin lỗi.”

“Cô có muốn cân nhắc thêm không?” Bob hỏi.

Tôi gật ngay lập tức. “Cho tôi năm phút được không?”

“Bao lâu cũng được, nhưng tôi nghĩ cô sẽ quyết định nhanh hơn thế. Cô có thể sử dụng văn phòng của tôi nếu muốn.”

Tôi ngồi phịch xuống cái ghế đôi diện Bob và lấy hai tay ôm đầu. Chẳng công bằng chút nào. Cuộc đời tôi đang trở nên tốt đẹp. Thôi được, nghề thiết kế đồ họa của tôi hơi buồn tẻ. Tôi đã từ bỏ giấc mơ viêh vòng thời trung học là thiết kế trang bìa tạp chí vào góc kín nhất, và rồi cuộc trở thành thiết kế đồ họa cho thương hiệu của siêu thị và tờ roi cho những nhà kính. Rồi cả cái thực tế là điều kiện sống của chúng tôi không được như ý. Căn nhà chật chội, nòi hơi^[14] thì lại hỏng vào những lúc trời lạnh nhất làm chúng tôi lạnh cóng và ám đầy mùi nhiên liệu đốt. Và tôi chẳng còn ai thân thích, nhưng tôi có bạn bè, và tôi có Dan. Dan đã thề sẽ mãi yêu tôi. Tất cả những gì tôi làm là cố tìm một món quà nào đó cho Dan, để anh có thể nở nụ cười toe ngốc nghếch vào ngày đặc biệt nhất trong đời chúng tôi, và Chúa quyết định đấy là thời điểm hoàn hảo để mang tôi đi. Thế là công bằng sao? Nó giống như thể tôi vẫn còn quá nhiều thứ để luyến tiếc. Tôi chỉ muốn cưới người đàn ông mình yêu, có một sự

nghiệp khá sáng sủa, và có lẽ ngày nào đó là con cái. Như thế là đòi hỏi quá nhiều ư?

Tội lỗi giày vò khi tôi nhớ lại hình ảnh cuối cùng của mình trong mắt Dan. Tôi đẩy anh ra khi anh cố ôm tôi lần cuối, rồi huênh hoang là anh chẳng hề phụ tổ chức lễ cưới. Và rồi... ôi, lạy Chúa... tôi thậm chí còn chẳng thèm nói “em yêu anh” lúc anh ấy rời đi, và anh ấy ra về với ý nghĩ là tôi giận anh. Đó là ký ức cuối cùng của anh ấy về tôi.

“Lucy.”

Tôi ngược lên. Bob ra hiệu về phía cánh cửa bằng cái đầu hỏi. Ông ta có vẻ rất ngần ngại.

“Xin lỗi phải giục cô, nhưng có rất nhiều người mới đến đang chen chúc đợi ở cõi trung gian. Cô đã quyết định chưa?”

Tôi ngồi dựa lưng vào ghế và nhìn thẳng vào mắt Bob.

“Rồi, tôi đã quyết định rồi.”

“Tốt,” Bob vừa nhận xét vừa dẫn tôi đi ra cửa. “Cô quyết định làm gì?”

“Tôi thật sự rất, rất muốn đoàn tụ với cha mẹ nhưng tôi không thể lên thiên đường mà không gặp Dan lần cuối. Tôi không thể chịu đựng việc cứ tự hỏi liệu Dan có ổn không trong suốt năm mươi năm tới. Tôi cần phải ở cạnh anh ấy, Bob. Tôi cần xin lỗi và để anh ấy biết là tôi yêu anh ấy.”

“Đó là quyết định cuối cùng của cô à?” Bob hỏi lại, thoáng thất vọng nhìn tôi. “Nếu cô chỉ lên thiên đường thôi thì việc công văn giấy tờ sẽ đơn giản hơn đi bao nhiêu.”

“Đó là quyết định cuối cùng của tôi,” tôi khẳng định với vẻ chắc chắn hơn mình nghĩ và thoáng cảm thấy như thể tôi đang là người chơi trong trò chơi thiên đường khác thường nào đó trên truyền hình.

“Thôi được, Lucy.” Bob nhét một cái phong bì lớn màu nâu vào tay tôi. “Tất cả những gì cô cần làm là ở yên đây và nếu tôi quên gì

đó thì tôi chắc là bạn cùng nhà mới của cô sẽ sẵn lòng giải thích hết.”

Tôi nhìn ông ta chăm chăm. “Bạn cùng nhà mới nào chứ?”

“Lucy, cô sắp được vào Ngôi Nhà Dành Cho Những Ai Muốn Trở Thành Ma. Cô sẽ sớm gặp bạn cùng nhà thôi.”

Tôi áp cái phong bì vào ngực lúc Bob tra chìa vào một cái khe ngay trước thang cuốn đi xuống. Khi thanh chắn màu đỏ và trắng chuyển động, Bob đưa tay ra. “Chúc may mắn Lucy. Hẹn gặp lại cô sau hai mươi một ngày.”

Tôi bắt tay ông ta thật chặt, “cảm ơn Bob.”

Tim tôi, nếu tôi vẫn có một trái tim, đập điên cuồng trong lồng ngực khi tôi tiến tới và nắm lấy tay vịn.

“Đừng quên,” Bob hét theo, “là cô có thể quay lại bất cứ khi nào cô muốn. Đừng có quá ba tuần. Luôn nhớ kỹ điều đó.”

“Nhớ kỹ rồi!” Tôi nói với lại. “Được thôi, đi nào!”

Thang cuốn lắc lư và tôi suýt bước hụt. Tôi đang làm cái quái gì thế này? Tôi phải tìm tình yêu đích thực cho ai đây? Và liệu Dan có thật sự vui vẻ gặp lại nếu tôi là hồn ma?

Thang cuốn kêu vù vù, kéo kẹt và mang tôi xuống màn sương mù màu xanh lá cây dày đặc. Tôi sắp quay lại cõi trần và chẳng còn đường nào để lui.

CHƯƠNG 5

NGÀY THỨ NHẤT

“Oái,” tôi la lên, ôm lấy mũi và bước lùi lại. “Cái quái quỷ gì đây?”

Thang cuốn dừng lại đột ngột và trán tôi đâm sâu vào một cánh cửa sơn màu trắng. Không hề có tay nắm. Tôi nhìn nó chăm chăm trong vài giây rồi ngấp ngừng gõ nhẹ lên cánh cửa. Chẳng có gì nên tôi gõ mạnh hơn.

“Có ai không?”

Chẳng có hồi đáp nào.

“Có ai không? Tôi là Lucy.” Tôi gõ mạnh hơn.

Vẫn chẳng có câu trả lời nào, tôi bắt đầu hơi hoảng. Tôi quá mệt nên không thể leo ngược lên thang cuốn về lại chỗ xuất phát. Tôi phải đi qua cánh cửa này. Chẳng còn nơi nào khác để đi cả.

Tôi đâm thình thịch vào cánh cửa bằng cả hai nắm tay. “Cho tôi vào!”

Cánh cửa mở, lộ ra một người đàn ông trung niên cao, ốm có mái tóc quăn bù xù và hàng ria mép rậm bên dưới cái mũi to. Ông ta mặc bộ áo liền quần bằng nhung kẻ màu vàng chanh và mang vớ trắng, xăng-đan bằng da.

“Tôi có thể giúp gì cho cô?” Ông ta hỏi.

“Tôi là Lucy,” tôi trả lời, vẩy cái phong bì của mình trước mặt ông ta. “Bob gửi tôi đến đây.”

Người đàn ông đảo tròn mắt và thờ dãi. Không phải là dấu hiệu chào đón nồng hậu mà tôi đã trông đợi.

“À, phải,” ông ta bước qua một bên. “Cô vào đi.”

Tôi tiến tới một bước và ngay lập tức cụng đầu vào một cái giá treo áo quần. Nhiều giá treo đồ, mỗi móc treo một bộ áo liền quần màu lam hay nhung kẻ màu xám. Tôi vấp, chúi người về phía trước trong tiếng ồn ào, huyền ảo.

“Chú ý đến giày dép dưới chân,” ông ta quát.

Dưới chân tôi là vô số đôi xăng-đan màu nâu được xếp gọn ghẽ, đôi nào cũng có vớ màu trắng. Tôi đang ở trong một kho quần áo và từ cái nhìn trên khuôn mặt người đối diện tôi biết nó là của ông ta.

“Được rồi,” tôi vừa nói vừa lui lại một bước. “Đừng cẩu, tôi không biết đây là kho quần áo của ông.”

“Ra khỏi đây nhanh lên.”

Tôi cúi đầu, nhảy về phía trước, vấp ngã và đập đầu xuống một tấm thảm trải sàn dơ bẩn. Nó có mùi như rau nẫu.

“Xin lỗi,” tôi lồm cồm đứng dậy và ngơ ngác nhìn quanh. Tôi đang ở nơi quái quỷ nào thế?

Một phòng ngủ. Đúng, nó đích thị là phòng ngủ. Và y như của gã bác học bốn mắt. Chính giữa phòng là một cái giường đơn phủ chăn lông vịt in hình Thomas^[15] và đầu máy tàu hỏa chạy bằng hơi nước. Cạnh đó là một cái bàn sách chất cao như núi. Khắp tường treo đầy áp phích tàu hỏa, chẳng có chút khoảng trống nào.

Tôi vừa định nhận xét vài câu về cách trang trí thì cửa kho quần áo đóng sầm lại. Gã Tàu Hỏa đang nhìn tôi chăm chăm, hai tay thả lỏng xuống cái hông gầy nhom. Da hắn không bị bong tróc ra thành từng mảng và cũng chẳng lừ lừ tiến lại, nhưng dù sao hắn vẫn là gã kém hấp dẫn nhất mà tôi từng thấy.

“Anh là thầy... nửa sống nửa chết sao?” Tôi hỏi.

“Đuuuuuuuuuuúng,” anh ta dài giọng.

Tôi nhìn từ đầu xuống chân anh ta và cắn móng tay. Chỉ vì anh ta trông giống người, như thế không có nghĩa là tôi cũng thế. Tôi nhìn xuống tay mình. Chúng trông hồng và mềm mại, nhưng vậy đâu có đảm bảo là mặt tôi không xám ngoét. Tôi rờ tay lên mặt để kiểm tra xem có máu hay nước dãi không.

“Có gì không ổn à?” Gã Tàu Lửa hỏi.

“Tôi không chắc lắm. Anh có cái gương nào không?”

Gã Tàu Lửa gặt đầu và lục lội trong tủ com-mốt^[16] cho đến khi tìm thấy một cái gương cạo râu.

Tôi nín thở và nhìn vào gương.

Ồn cả, vậy là tôi vẫn còn mái tóc nâu, đôi mắt xanh, chân mày lá liễu. Trán tôi không hề to ra bất thường, miệng thì không há hốc ra như các xác chết. Vết đen dưới mắt làm tôi choáng váng trong vài giây trước khi nhớ ra là mình quên tẩy trang trước khi tắm. Phù. Tôi vẫn là mình. Hơi tiêu tụy nếu không trang điểm, nhưng vẫn xinh đẹp nếu hạ thấp tiêu chuẩn.

Tôi trả lại cái gương. “Cảm ơn... anh... ờ...”

“Brian. Tôi sẽ giới thiệu cô với Claire rồi chỉ phòng cho cô.”

Có một người phụ nữ khác trong căn nhà này. Tạ Ông Chúa! Có khi cô ta là người tôi có thể chuyện trò, một người bạn hiểu tôi đang cảm thấy ra sao và nói cho tôi biết cái quái gì đang xảy ra.

Brian tho thân ra khỏi phòng và tôi theo anh ta vào một hành lang tối. Tắm tắm trên hành lang cũng bản như tắm trong phòng. Những chỗ không bị mòn vẹt là các hình cuộn xoáy lớn màu cam. Vách tường bằng gỗ sứt sẹo ố vàng, bong tróc và qua cánh cửa mở tôi thấy một chậu rửa màu xám gỉ sét ở cuối hành lang như thể nó đã không được chùi rửa trong nhiều năm.

Tôi vừa định hỏi là ở đây có phòng tắm nào khác không thì Brian dừng lại trước một cánh cửa đóng và gỗ. “Claire, chúng ta có khách.”

“Cứ mở cửa,” một giọng nữ vang lên. “Tôi sẽ không cản đâu”

Brian khịt mũi và quay sang tôi. “Điều đó tùy thuộc vào mức độ gần của cô.”

Tôi lùi lại một bước lúc anh ta xoay nắm đấm cửa. Claire rõ ràng không phải là người duy nhất không nên đứng gần. Brian còn hơi hơn cú.

“Có vào hay không?” giọng nói vang lên.

Tôi lê bước vào phòng sau Brian và đứng, hơi bồn chồn, ngay ngưỡng cửa. Căn phòng khói mù mịt, mùi khó chịu như khói thuốc trộn với nhang, tường thì dán đầy áp phích của những ban nhạc mà tôi hơi ngờ ngợ. Tôi thấy ngờ ngợ vì khuôn mặt ca sĩ chính đầy những nụ hôn bằng son đen và đỏ, chỉ có đôi mắt và mái tóc vàng là vẫn rõ hình thù. Sàn nhà đầy quần áo, phần lớn màu đen, có vài cái màu đỏ và hồng. Ở giữa phòng, ngồi bắt chéo chân trên giường là một người phụ nữ to béo mặc quần bó leggings màu đen, áo chui đầu đan rộng thùng thình, ủng quân đội và váy xòe^[17] màu hồng. Cô ta nhìn tôi qua đôi mắt nheo nheo.

“Cô là ai?”

“Lucy Brown.”

“Claire.”

“Rất vui được gặp cô.”

“Sao cũng được.”

Hay thật, một sự chào đón lạnh nhạt khác. Thật ra, nó còn tệ hơn lạnh nhạt, hết sức lạnh lùng thì đúng hơn.

Thật khó đoán Claire bao nhiêu tuổi vì cô ta trang điểm rất đậm, nhưng tôi đoán khoảng mười tám. Lớp phấn xám ngoét làm cô ta trông giống ma cà rồng và mắt cô ta trông ti hí như mắt lươn dưới đường kẻ mắt đậm, đen sì và đôi chân mày mỏng dính. Dây áo lót lộ ra dưới cái áo đan màu đen và hai cổ tay cô ta quấn băng gạc dày cộp. Cô ta thấy ánh mắt tôi và thở dài. “Chà, vui thật, chúng ta lại chơi trò chết chóc nữa.”

“Xin thứ lỗi,” tôi cất tiếng, cố rời mắt khỏi cổ tay cô ta. “Trò gì cơ?”

Cô ta đảo tròn mắt. “Chúng ta trao đổi với nhau tình cảnh chết của mình và người nào chết trong cảnh bi kịch hơn thì được sống lại.”

Tôi nín thở. Tôi chết ngay đêm trước lễ cưới. Ai có thể bi kịch hơn thế chứ? Có khi tôi có thể thắng và...

“Chúa ơi, cô thật cả tin,” Claire cười khúc khích. “Xem vẻ mặt cô kia. Chà, thật đáng yêu và đầy hi vọng.”

Tôi đánh bạo nhìn sang Brian, nhưng anh ta lắc đầu.

“Chẳng có trò chết chóc nào đâu, Lucy. Claire nghĩ cô ấy là người hài hước.”

“Phải, tôi hài hước lắm,” cô ta giễu Brian. “Dù sao đi chăng nữa thì tôi tự sát còn anh ta bị đau tim. Đến lượt cô.”

“Tôi bị gãy cổ, ngã từ thang xuống.” Tôi cất lời.

“Tiếc quá.”

Tôi nhìn cô ta trừng trừng. “Vào đêm trước lễ cưới.”

“Thật sao?” Cô ta ngò vức nhìn khắp người tôi. “Vậy mà tôi nghĩ cô chết trong bữa tiệc quấn khăn choàng thời cổ đại.”

Tức chết đi được, tôi hoàn toàn quên mất mình vẫn đang khoác tấm phủ chết tiệt. Tôi khoanh tay trước ngực cố ra vẻ thờ ơ nhưng Claire vẫn cười khẩy.

“Được rồi,” Brian giảng hòa, giơ tay ra hiệu cho tôi ra khỏi phòng và xộc vào mũi tôi mùi hôi nách kinh khủng của anh ta. “Tôi nghĩ màn giới thiệu đến đây là đủ rồi. Uống trà không, Lucy?”

Tôi gật đầu. Thậm chí mùi-hôi-thôi-của-hãng-Brian còn dễ chịu hơn Con-Bò-Cái-Tâm-Thần-Thô-Lỗ.

“Hẹn gặp lại, Cô Dâu,” cô ta hét lên khi tôi vội ra khỏi phòng.

“Hẹn gặp lại, Đồ Thô Lỗ,” tôi lẩm bẫm lúc đóng cửa phòng lại phía sau.

Tôi theo Brian băng qua hành lang, đi xuống cầu thang ọp ẹp, không trái thảm xuống cái tạm gọi là bếp. Một cái bếp đơn han gì, đây bồ hóng từa vào một vách tường, vách bên kia là một cái bồn rửa đầy đĩa bẩn. Mọi cái kệ khác, chẳng cái nào liền cái nào, đây vụn bánh quy, đĩa và hộp thức ăn rỗng. Có một thứ giống cái bát hình quả táo đây nếp gấp nằm ngay giữa bàn ăn làm người ta liên tưởng đến tinh hoàn.

“Xin lỗi,” Brian vừa nói vừa đẩy chông báo và tạp chí khỏi cái ghế tựa bằng nhựa xuống sàn nhà. “Trước đây nó cũng gọn gàng.

Rồi Claire chuyển đến.”

Tôi nhún vai thông cảm và nhìn vào tách trà vẫn bám cặn đang nằm trên bàn, ngay trước mặt. Có một lớp mốc dày trong tách. Nó làm tôi nhớ đến bữa ăn đầu tiên tôi nấu cho Dan (món cà ri gà đặc biệt ‘dở ợc’.)

“Tôi nhìn còn tệ hơn,” tôi nói dối và ngồi xuống.

“Cái này,” Brian nói, chỉ vào chỗ sạch nhất trên bếp, “là của tôi và nó cũng là chạn chén. Tôi sẽ đề nghị Claire dọn dẹp một cái chạn của cô ấy cho cô.”

“Cảm ơn,” tôi thầm nghi ngờ khả năng cô ta làm thế còn thấp hơn xác suất tôi mượn đôi xăng-đan của Brian để đi dự tiệc đêm.

“Anh đã ở đây bao lâu?” Tôi hỏi trong khi anh ta cố tìm hai cái ly sạch trong chạn và đổ đầy ấm nước.

“Năm ngày.”

“Thử thách của anh tới đâu rồi?”

Anh ta nhún vai. “Tôi không muốn nói về chuyện đó.”

Rõ ràng anh ta chẳng thèm quan tâm đến hạn vượt qua thử thách, điều đó làm tôi sực nhớ là mình vẫn chưa mở cái phong bì.

“Giờ mở nó ra được chưa?” Tôi hỏi Brian, vẩy cái phong bì trước mặt anh ta.

“Cô vẫn chưa mở nó à? Những người muốn thành ma khác hay mở phong bì ngay trên thang cuốn.”

Tôi không cảm thấy mình muốn trở thành ma. Thật ra, tôi thậm chí còn không cảm thấy là mình đã chết. Tôi cảm giác như mình đang học đại học và vừa mới chuyển vào căn nhà trọ thuê chung tệ nhất trên đời. Tôi từ từ mở mép phong bì, cẩn thận không để bất cứ thứ gì rơi xuống sàn nhà dơ bẩn.

Trên cùng tờ giấy là tiêu đề ‘Chi Tiết Thử Thách Của Lucy Brown’. Tôi đọc lướt qua các nội dung:

«Tên người muốn trở thành ma: Lucy Brown

Tuổi: 28

Lý do chết: gãy cổ (dòng này làm tôi cau mày)

Lý do muốn trở thành ma: để gặp lại hôn phu Dan (viết ra như thế này nghe thật sờn gai ốc)

Thủ thách: tìm tình yêu đích thực cho một người hoàn toàn xa lạ.

Tên người lạ cần tìm: Archibald Humphreys-Smythe

Tuổi: 30

Nghề nghiệp: lập trình viên

Địa chỉ nơi làm việc: Công ty máy vi tính Bitz, số 113, đường Tottenham Court, London»

“Ôi, lạ Chúa, anh ta là lập trình viên và có vẻ như thuộc giới giàu có.” Tôi than thở.

Brian đặt một tách trà vào chỗ trống cạnh hộp ngũ cốc. “Ai là lập trình viên?”

“Thủ thách của tôi. Anh ta tên là Archibald. Lạ Chúa! Gia đình nào mà lại đặt tên một đứa trẻ là Archibald cơ chứ?”

“Cha tôi cũng tên Archibald,” Brian tiết lộ.

Tôi co vai. “Chết thật, xin lỗi anh.”

“Không sao,” anh ta nhún vai. “Ông cũng mất rồi.”

Tôi thấy má mình nóng rực và lập tức đọc tờ giấy tiếp theo. Đó là những quy tắc, luật lệ dài dằng dặc, và được gọi là ‘Những Quy Định Và Điều Kiện Trở Thành Ma’.

“Cô nên đọc nó,” Brian khuyên. “Có rất nhiều điều cô không được phép làm.”

“Ví dụ như gì?” Tôi hỏi.

Brian trông thật khác lạ lúc cười. Chẳng thấy đôi mắt đâu dưới những nếp gấp nơi khóe, còn cái miệng thì biến mất dưới bộ râu. Lông mũi cũng lộ ra và... ừm... mọi thứ liên quan khác. Thật lạ là một người để tâm đến cái bếp sạch sẽ có thể hoàn toàn chẳng đoái hoài gì đến chuyện vệ sinh cá nhân.

“Tôi sẽ không nói gì, cô tự tìm hiểu đi.”

Tôi vói lấy tách trà và đưa nó lên tầm mắt. “Tôi có thể uống trà không, hay nó sẽ chảy ra khỏi người?”

Brian lấy tách trà của anh ta và uống một ngụm. “Cô vẫn chưa là ma, Lucy. Cô vẫn là một dạng con người. Cô có thể ăn, uống, ngủ và đi.”

“Tốt.”

“Cô được phép thức mắc mà.”

“Tôi đâu có hỏi chuyện đại tiện.”

“Thế cô định hỏi gì?” Claire lững thững nơi ngưỡng cửa, nhìn cả hai chúng tôi bằng ánh mắt chán chường.

“Không phải việc của cô.” Tôi đáp lại.

“Thật không?”

Trước khi tôi biết chuyện gì xảy ra, cô ta lao về phía trước và giật lấy tờ giấy trên cùng. Khi tôi cố chụp lại, cô ta chạy ra ngưỡng cửa và đọc nó từ khoảng cách an toàn.

“Lý do muốn trở thành ma,” cô ta đọc to, “để gặp lại hôn phu Dan. Hôn phu à? Ai đó thật sự muốn cưới cô sao?”

Tôi nhìn vào bình đựng bơ cạnh hộp ngũ cốc. Liệu Claire có chết lần thứ hai nếu tôi lấy cái dao cắt bơ đâm cô ta.

“Đúng, vậy đấy,” tôi độp lại.

“Và cô muốn ám anh ta à?”

“Không, không ám. Tôi chỉ cần ở cạnh anh ấy thôi. Có nhiều điều tôi cần phải nói.

Cô ta cười váng lên. Một âm thanh the thé đáng ngạc nhiên với một á quá khổ như cô ta. “Láo! Cô muốn chắc là anh ta không thay lòng.”

“Không, không có,” tôi đứng bật dậy và chộp lấy mảnh giấy trong tay cô ta. “Tôi chết chưa tới hai mươi bốn tiếng đồng hồ, lạy Chúa!”

“Vậy cô chết khi nào, Cô Nàng Bé Nhỏ Sẽ Không Bao Giờ Thành Cô Dâu?”

“Hôm qua. Thứ Sáu, ngày 23 tháng Ba, lúc 7 giờ 30 phút.”

“Cô sẽ nói gì,” Claire nhướn hàng chân mày mỏng dính, “nếu tôi nói với cô hôm nay là thứ Bảy, ngày 27 tháng Tư.”

“Tôi sẽ nói cô là đồ dôi trá.”

“Thế à?”

Tôi đi chuyên khi cô ta cúi xuống và lục lọi chồng tạp chí Brian vừa gạt xuống sàn.

“À há,” cô ta vẫy vẫy tờ Daily Herald ngay trước mặt tôi. “Bằng chứng.”

Tôi chớp lấy nó. “Để tôi xem nào.”

Và, ngay đó, ngay trên góc phải của tờ báo - thứ Bảy, ngày 27 tháng Tư. Tôi nghẹn ngào và ngồi xuống. Cô ta đã đúng.

“Brian, sao chuyện này có thể xảy ra? Sao mất một tháng rồi?”

“Ồ đây mọi thứ bất di bất dịch,” anh ta đặt tách lên bàn và gio ngón cái lên. “Chẳng có thứ gọi là thời gian.”

“Vậy là tôi thật sự đã chết một tháng rồi?”

“Tôi e là vậy.”

“Lucy bé nhỏ tội nghiệp,” Claire nói từ ngưỡng cửa. “Lo lắng Dan thay lòng, phải không?”

“Brian,” tôi lờ cô ta. “Tôi muốn thấy phòng mình ngay, đi mà.”

“Dĩ nhiên.”

Tôi tưởng Claire định cào lấy tôi bằng những cái móng vuốt đen ngòm khi tôi vòng qua cô ta và theo Brian ra khỏi bếp. Nhưng cô ta không làm thế, mà chỉ lẩm bầm, “Không bao giờ thành cô dâu” khi tôi tới cầu thang.

Tôi quay lại. “Rút lại những lời đó đi, Claire, đừng có tự suy diễn.”

Cô ta nhướn chân mày, nhìn tôi chăm chăm. Tôi nhìn trả lại, nhất quyết sẽ không dút mắt ra trước. Tôi giỏi chơi trò không chớp mắt. Tôi luôn thắng con mèo của mình.

“Chính cô thì có, Lucy.”

Vớ vẩn.

“Phòng cô,” Brian thông báo, sau khi tôi chạy như bay lên cầu thang, “ngay cạnh phòng tôi.”

“Tuyệt vời,” tôi hôn hên. “Tôi rất mừng.”

Và tôi mừng thật, kể cả khi có mùi gì đó lạ như mùi trứng thối phảng phất dưới nền nhà. Càng tránh xa Claire càng tốt. Tôi không định thú nhận điều đó với Brian, nhưng nhận xét của cô ta rằng tôi muốn kiểm tra xem Dan có thay lòng thật sự quá đau đớn. Tất nhiên là cô ta chỉ suy diễn lung tung. Dan yêu tôi, anh ấy muốn cưới tôi, và tôi chỉ mới chết có một tháng. Tất nhiên là anh ấy sẽ không thay lòng.

“Chà,” Brian nhận xét lúc bước vào phòng tôi và ngồi xuống giường, “chắc chắn là cô thích bày đồ đạc xung quanh, đúng không?”

Đồ đạc gì chứ? Anh ta muốn nói gì? Ôi, Chúa ơi! Chẳng phải đôi giày của Dan nằm ngay góc chân giường đó sao? Và có phải con voi màu hồng không lồ mà Dan đã mua cho tôi ở cầu tàu Brighton nằm trên giường không? Còn nữa. Kính cận của Dan, tập đĩa CD và trò chơi điện tử nằm bừa bãi trên tủ đầu giường phía anh ấy, cả cuốn sách tôi đang đọc dở, hộp khăn giấy và ly nước uống dở xếp gọn gàng trên tủ đầu giường phía tôi nằm. Tôi vịn lấy khung cửa, đội nhiên muốn xỉu.

“Đây là phòng tôi, đây chính là phòng tôi, phòng của tôi và Dan.”

Brian nhìn tôi. “Đúng thế. Tôi đã bảo nó là phòng cô mà.”

“Nhưng nó giống y như căn phòng lúc tôi còn sống.”

“Như vậy không phải tốt sao?” Brian nhún mạnh làm cái giường lò xo kêu cọt kẹt. “Tôi không biết họ làm thế nào, nhưng phòng của ai ở đây cũng y như căn phòng họ ở trước khi chết.”

“Tại sao?”

“Tôi không biết. Có lẽ họ nghĩ như vậy sẽ làm chúng ta dễ thích nghi hơn.”

Tôi nghĩ điều đó thật kinh khủng, như thể cố ép thêm một phần kết nữa vào chương trình Big Brother^[18], thay vì khiến bạn thực hiện cái thử thách ngu ngốc, xong tổng bạn đi, họ lại giết bạn rồi tra

tấn bằng cách bắt bạn phải sống trong bản sao mô phỏng cuộc sống trước kia.

“Tôi thấy nó thật khó chịu.”

Brian đứng lên và đi về phía tôi. Trong một giây tôi kinh hoàng nghĩ anh ta định ôm mình. Thay vào đó, anh ta đi qua và mở cửa phòng mình.

“Thật ra tôi thấy dễ chịu,” anh ta nói trước khi biến mất. “Tôi nhớ những tấm áp phích tàu hỏa của mình.”

Tôi định đi theo anh ta thì bị tiếng cầu thang cọt kẹt làm giật bắn cả người, hông va phải bàn trang điểm. Tôi há hốc miệng vì đau và túm lấy nó, suýt làm rớt hộp nữ trang khi sẩy chân. Cái hộp nằm ngay chỗ tôi đã để, nắp lúc nào cũng mở vì tôi từng làm rớt nó xuống đất, gãy chốt Nó chất đầy dây chuyền và hoa tai lẻ (chiếc kia đã bị mất), lắc tay bằng bạc và ngọc bích mà Dan mua tặng tôi dịp sinh nhật tôi năm trên cùng. Tôi nhìn xuống ngón thứ ba trên bàn tay trái. Ôi, không! Nhẫn đính hôn của tôi đã biến mất.

Tôi lục tung hộp nữ trang, làm rớt dây chuyền và hoa tai xuống sàn nhà. Nhẫn của tôi đâu? Nó đâu rồi? Tôi lục lọi các ngăn kéo, đổ hết đồ bên trong ra sàn nhà. Rõ ràng tôi có đeo nhẫn lúc tạm biệt Dan ở ngưỡng cửa, rồi... rồi... rồi tôi cởi quần áo trong phòng ngủ, đi vào phòng tắm. Làm ơn, tôi cầu khẩn khi chạy băng qua phòng đến chỗ bàn đầu giường, làm ơn có ở đó.

Và nó ở đó, chiếc nhẫn bạch kim mảnh với một viên kim cương duy nhất. Dan tự tay chọn chiếc nhẫn tại một cửa hiệu ở đường Bond và giấu trong ví khi chúng tôi đi cắm trại ở New Forest năm ngoái.

Tôi rất mệt sau chuyến đi và chỉ muốn bò vào lều ngủ, nhưng Dan khẳng khái là chúng tôi phải nhóm lửa trước.

“Sẽ rất vui,” anh ấy nói, tìm trong ba lô và lấy ra hộp quẹt, một bó củi nhỏ, hai cái xiên nướng và một gói kẹo dẻo. “Nhìn xem, trời sắp có sao. Đây là đêm hoàn hảo để ăn kẹo dẻo.”

Nụ cười của anh quá rộng, ánh mắt quá hớn hỏ, tôi không thể chối từ, và tôi nhanh chóng nhóm đống lửa bé nhất thế giới trong khi Dan xiên kẹo dẻo vào que.

“Lucy,” anh ấy nói sau lưng khi tôi cời lửa.

“Ừ, hử.”

“Lucy, em có muốn kẹo dẻo không?”

“Một phút thôi. Em chỉ đang cố...”

“Lucy Brown...”

Có điều gì đó trong cách anh gọi tên tôi làm tim tôi đập mạnh. Khi tôi quay lại, anh đang quỳ trên một gối, chiếc nhẫn kim cương nằm ngay trên đỉnh viên kẹo dẻo to màu hồng.

“Lucy Brown, em sẽ lấy anh chứ?”

Tôi không thể nhớ những gì xảy ra sau đó - hình như là nước mắt, những nụ hôn và vâng, vâng, vâng, và thêm nước mắt, thêm nụ hôn - cho đến khi Dan chậm rãi trượt cái nhẫn vào ngón giữa trên bàn tay trái của tôi.

“Nếu câu trả lời là đồng ý,” anh toe toét, “em vừa biến anh thành người đàn ông hạnh phúc nhất trên đời.”

Tôi lấy cái nhẫn ra khỏi tủ đầu giường, ép nó lên môi trong khi nước mắt đã chảy xuống má. Nếu tôi có bất cứ cơ may nào trụ được trong Ngôi Nhà Dành Cho Những Ai Muốn Trở Thành Ma và vượt qua thử thách, thì có một điều tôi phải làm trước tiên. Tôi phải gặp Dan.

CHƯƠNG 6

Tôi lao ầm ầm xuống cầu thang, giật tung cửa trước và bước xuống đường. Bầu trời sọc cam, đỏ, vàng và tất cả các bóng đèn đường quanh tôi đều vo ve như thể chúng có linh hồn sống. Kế hoạch. Tôi cần một kế hoạch. Làm thế nào mà... gượng đã... tại sao rằng tôi lại đánh lộn vào nhau thế này? Và tại sao lão già đi qua trên đường trở mắt nhìn tôi như thể tất cả Lễ Giáng sinh của cả đời lão xuất hiện cùng một lúc thế?

Chết tiệt! Tôi vẫn quần tằm phủ chết tiệt.

Tôi kéo nó lên, đâm sầm vào cửa, và chạy ngược lên phòng. Quần áo. Tôi cần quần áo đẹp, quần áo thích hợp. Nhưng bạn sẽ mặc loại đồ gì nếu bạn định đi thăm người bạn trai đang đau buồn và nói, "Xin chào, dám cá là anh nghĩ sẽ không bao giờ gặp lại em nữa?"

Tôi giật mạnh một ngăn kéo và lôi ra cái quần lót chèn màu đen, áo ngực đồng bộ, quần Jean hiệu Gap, đôi vớ sọc, và cái áo chui đầu màu xám. Tôi mặc tốc hành, vắn vẹo xỏ quần jean và hít bụng vào như thể đây là buổi tối hoàn hảo thông thường. Tôi mỉm cười nhìn hình ảnh phản chiếu cả người mình trong gương. Tôi lại giống mình rồi. Tôi - Lucy Brown, cao hơn một mét bảy, size mười hai, mắt xanh lá, tóc nâu dài chấm vai. Tôi giống y như hình ảnh mà Dan nhớ.

Chỉ khi cửa trước đóng lại sau lưng tôi mới nhận ra là tôi không biết mình đang ở đâu. Đường phố trông và nghe như bất cứ con đường nào của London - nhà cửa san sát, khu vườn nhỏ trước nhà (một số thì đầy rác, số khác thì rải sỏi và sạch sẽ), chuồng chim câu dán đầy kẹo cao su, tiếng còi xe cảnh sát inh ỏi, tiếng xe cứu hỏa ở xa xa - nhưng chính xác thì đây là đâu? Một người đàn ông đang đi bộ ở bên kia đường, vẻ mặt nghiêm nghị. Một phụ nữ lão đảo chạy theo anh ta trên đôi giày cao gót, gọi với theo, "Mike! Đợi tôi với!"

mỗi khi anh ta bỏ quá xa. Tôi định đuổi theo họ, nhưng cả hai biến mất trong một căn nhà trước khi tôi có thể rảo bước.

Đầu môi, tôi cần đầu môi, hay ai đó biết. Có ba thiếu niên ở phía dưới con đường. Chúng ngồi trên thềm gạch trước một ngôi nhà, tán gẫu và búng tay trong không khí, cười nắc nẻ. Tôi thông thả tiến về phía bọn chúng và cố không bồn chồn. Tôi tự nhủ, nhìn đường. Nghĩ về nhạc Rap, nữ trang kiểu hip-pop rẻ tiền, dáng điệu ngênh ngang. Tôi nhìn vào hình ảnh phản chiếu của mình qua cửa kính xe ô tô. Tôi trông như Eminem^[19].

“Xin lỗi,” tôi hỏi khi lại gần bọn choai choai, “tôi đang ở chỗ nào ở London thế?”

Một thằng, đội mũ bóng chày hiệu Burberry nháy mắt với tôi. “Đêm qua gặp may, đúng không?”

“Không, tôi...”

“Hoi lú lẩn hả?” đứa con gái hỏi, móc ngón tay cái trong đai quần jean lưng xệ, phô ra hình xăm ngay bụng dưới với một cái khoen ở rốn.

“Nó có thể mở miệng,” một thằng khác nói to.

“Mẹ kiếp, Jase,” đứa con gái quay sang nhìn thằng nhóc trừng trừng. “Mày mới lú lẩn.”

“Làm ơn đi. Làm ơn nói cho tôi biết tôi đang ở đâu? Tôi cần về nhà.”

“Đưa mùi báng và tao sẽ nói.”, đứa con gái giơ bàn tay sơn giữa ra.

“Thôi quên đi. Tôi sẽ tự tìm.” Tôi thở dài.

Bọn chúng cười rộ lên khi tôi đi khuất. Tôi vẫn nghe chúng giả giọng mèo kêu và hú lên khi đi đến cuối đường, rẽ ngay góc và suýt đâm vào trạm xe buýt. Tôi nhìn chằm chằm vào số trạm xe buýt. Ôi, lạy Chúa, chúng tôi ở Kilburn. Tôi chỉ cách West Hampstead, nơi tôi và Dan sống, mười phút.

Tôi lục trong túi tìm ít tiền lúc một chiếc xe buýt vòng qua góc cua và dừng ngay trước mặt. Có hai trăm bảng trong ví. Chúng từ đâu ra thế? Và thẻ ngân hàng, thẻ tín dụng, bằng lái xe và thẻ thư viện của tôi đâu mất rồi? Mọi thứ có tên tôi đều biến mất.

Chó chết, tôi chửi thề lúc mua vé và bước lên xe buýt, tôi nên đọc mấy cuốn sách hướng dẫn chết tiệt. Tôi nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ khi xe buýt mang tôi lại gần Dan. Chỗ nào tôi cũng thấy người ta đi lại, chuyện trò, tranh cãi và cười, họ tụ lại thành từng nhóm nhỏ bên ngoài quầy cá độ, xếp đuôi nhau trước máy vi tính trong tiệm cà phê có Internet, ra ra vào vào các siêu thị mini, túi ni lông đầy sữa, bánh mì và bia náy tung tung trên cổ tay. Tôi ngắm ánh đèn hắt ra từ những căn hộ phía trên các cửa hàng khi mọi người quay về nhà sau một ngày làm việc và ngồi lì trước ti vi, mang những đĩa đồ ăn vào phòng khách hay kéo rèm lại. Tất cả trải qua cuộc sống bình thường như thể chẳng có gì xảy ra. Và thật sự chẳng có biến cố gì. Nó vẫn thế dù tôi có là Công nương Dian, quả bom sex Anna Nicole Smith hay diễn viên Heath Ledger^[20]. Tôi chẳng nổi tiếng hay quan trọng, và công chúng chẳng yêu mến tôi. Tôi chỉ là Lucy Brown, hai mươi tám tuổi, sống ở London. Chỉ có một nhóm người trên đời biết tôi đã chết và chẳng ai, ngoại trừ bạn cùng nhà mới, biết là tôi đã quay lại trần thế.

Bà lão ngồi cạnh tôi bắt đầu lục lọi trong túi xách của bà và tôi quay sang nhìn bà ta. Bà ta nhỏ con, gầy gò, lèn chặt cái mũ đi mưa xuống mái tóc xoắn nhuộm màu xanh dương qua trán. Người phụ nữ tội nghiệp, khi bà ta lấy được thanh kẹo bơ cứng đã ăn dở từ đáy túi và đưa lên miệng tôi thầm nghĩ chắc là bà ta sợ chết lắm. Cũng cô đơn nữa. Điều tối thiểu tôi có thể làm là chuyện trò với bà ta và giúp bà ta xua đi nỗi sợ. Rồi cuộc tôi cũng có chút kinh nghiệm về cái chết.

Tôi háng giọng. “Thú lỗi...”

Bà ta nhìn tôi chăm chăm và mỉm cười. “Có ăn kẹo bơ cứng không?” Bà ta mò, lại tìm trong túi xách. “Hình như tôi còn thanh nữa trong này.”

“Không, cảm ơn. Tôi chỉ muốn nói chuyện với bà.”

“Cô đơn, phải không?” bà ta hỏi, những ngón tay khẳng khiu vỗ nhẹ lên tay tôi. “Ồn thôi, lúc nào đó trong đời, chúng ta ai chẳng cô đơn.”

“Không, không phải. Tôi chỉ muốn nói với bà về cái chết.”

“Cái chết à?” bà ta lặp lại, cau mày với tôi.

“Đúng,” mắt tôi ứa ra những giọt nước mắt cảm thông khi tôi nhẹ nhàng siết lấy bàn tay gầy gò. “Tôi chỉ muốn bà biết rằng bà chẳng có lý do gì phải sợ cái chết. Mọi người bà yêu mến và đã ra đi trước bà đang đợi bà trên thiên đường. Tất cả những gì bà phải làm là...”

“Cứu với!” bà lão la lên, dịch xa khỏi tôi và điên cuồng nhìn quanh xe buýt, “Ai đó cứu tôi. Tôi bị một kẻ cuồng tín giáng đạo. Cứu với! Cứu với!”

“Không!” tim tôi đập điên cuồng khi tất cả mọi người nhìn tôi chăm chăm, “Bà hiểu lầm rồi. Tôi chỉ muốn...”

Trước khi tôi biết chuyện gì xảy ra, một gã trung niên nghênh ngang đi xuống lối đi và chỉ tay vào mặt tôi.

“Mày!” Ông ta gầm lên, mặt đỏ lựng. “Nếu mày không gõ cửa nhà chúng tao cả ngày lẫn đêm, mày lại quấy rầy người lớn tuổi trên xe buýt. Mày phải có chút tự trọng chứ!”

“Tôi... tôi...” tôi lắp bắp, nhìn ra ngoài cửa sổ trong khi điên cuồng tìm kiếm một câu giải thích không làm tôi nghe có vẻ như kẻ truyền đạo. “Tôi... ôi, đây là điểm đến của tôi.”

Giây sau xe buýt thắng kít lại và tôi bật ra khỏi ghế, hồi hả đi dọc lối đi, nhảy qua bậc xe xuống đường. Mặt trời xuống khỏi đường chân trời và trời tối mờ mờ, chỉ còn ánh đèn đường lập lờ, kêu vo ve, chiếu sáng từng khoảng bằng luồng sáng màu cam ấm áp. Và nó

đó, tấm bảng trắng với dòng chữ màu đen làm bụng tôi lộn tùng phèo, đường White, NW6. Nhà tôi.

Tôi chờ cho đến khi đám đông đi qua khỏi trạm xe buýt và theo sau họ cho đến trụ đèn đường gần nhà mình nhất thì dừng lại và nấp trong bóng tối.

Đèn sáng, màn cửa kéo lại, ti vi lập lòe trong góc phòng khách. Ngay sau phòng khách là hai giá sách, một chất đầy sách của tôi, cái kia chứa đĩa DVD và trò chơi vi tính của Dan. Trên nóc tủ sách là con voi khắc bằng gỗ tôi mua trong chuyến du lịch Thái Lan, hai cây nến hình nhà thờ cắm trên giá kim loại màu đen, một cái tượng bằng bạc mà đội của Dan chiến thắng Giải thưởng Quảng Cáo London, và một cây nhện^[21] trông héo rũ. Trước giá sách là ghế xô-pha. Ai đó nằm cuộn lại ở một phía, một tay ôm nệm ghế, chân gập dưới người.

Đó là Dan.

Trên xe buýt tôi đã nghĩ là mình sẽ chạy đến trước cửa nhà, nhấn chuông và xuất hiện trước mặt anh. Thay vì làm vậy thì hai nách tôi giờ đầm mồ hôi, miệng khô khốc. Tôi sẽ nói gì đây? Dan sẽ nói sao? Đâu phải ngày nào cũng có người yêu quá cố trở về từ cõi chết và gõ cửa nhà bạn.

Tôi vẫn cố thu đủ dũng khí để làm điều gì đó khi ánh sáng từ ti vi lập lòe chiếu tỏ khuôn mặt Dan. Anh đang xem thứ gì giống như một bức ảnh. Vai anh rung rung và nước mắt trút như mưa xuống má. Tim tôi thắt lại và tôi nghĩ mình có thể vượt qua chương ngại này. Tôi chưa bao giờ thấy anh khóc như thế. Chưa bao giờ.

Tôi bước lại gần cửa sổ và gõ.

“Dan” tôi gọi. “Em trở về đây.”

Anh nhìn lên, khuôn mặt sung húp, đỏ lựng ánh lên vẻ ngạc nhiên và vui sướng.

“Em đây!” Tôi gào lên, nhảy lên nhảy xuống và điên cuồng vẫy vẫy tay. “Em quay lại đây! Em xin lỗi về vụ cãi vã, Dan. Em thật là

ngốc. Ý em không phải là thế đâu anh yêu.”

Vẻ mặt Dan thay đổi. Sự thất vọng thay chỗ cho vui sướng và anh giận dữ. Tôi đông cứng lại, tay vẫn vẫy giữa chừng. Chuyện gì vừa mới xảy ra? Tại sao anh không tươi cười nữa? Anh ấy vẫn còn giận tôi ư? Tôi chạy xuống lối đi và đấm thùm thụp lên cửa.

Mở cửa đi, tôi nghĩ trong đầu khi hành lang bật sáng đèn và sàn nhà kẽo kẹt dưới những bước chân nặng nề. Mở cửa đi Dan, cho em vào nào.

Cánh cửa kẽ hé mở.

“Vâng.” Dan lộ đầu ra chỗ khoảng trống vừa mở. “Tôi có thể giúp gì?”

“Khôi hài làm sao,” tôi trả lời, cảm thấy như vỡ òa vì sung sướng. “Chỉ cần cho em vào trong và ôm em một cái thôi.”

“Xin lỗi,” Dan cau mày. “Tôi không nghe gì cả. Có thể lặp lại được không?”

“Em biết là em đã chết,” vẫn cười nhăn nhó như người điên, “và em vẫn đại loại là chết, nhưng em sẽ quay lại với anh. Em chỉ phải vượt qua một thử thách trước đã. Em phải...”

“Người là ai?” anh hỏi, nhìn tôi từ đầu tới chân, “và người muốn gì?”

Tôi thấy không ổn. Có điều gì đó trong ánh mắt Dan không bình thường. Anh có vẻ lạnh lùng, xa vắng và chẳng chút vui mừng khi nhìn thấy tôi.

“Dan, là em đây,” tôi vói tới và chạm vào má anh. “Lucy đây. Anh ổn không? Anh sốc à?”

Dan nhảy dựng như đĩa phải vôi và hất tay tôi ra. “Mày nghĩ mày đang làm cái quái gì thế?”

“Cho em vào,” tôi nài nỉ khi anh sắp sửa đóng cửa lại. “Đừng làm mọi thứ rối tung lên. Anh đang làm em sợ đấy.”

“Nếu mày câm, thì có một bác sĩ cuối đường đấy.”

Rồi anh sập cửa vào mặt tôi.

“Dan,” tôi gào lên, đấm thùm thụp lên cánh cửa gỗ bằng cả hai nắm tay. “Dan, em là Lucy. Lucy đây. Cho em vào đi.”

Cánh cửa lại mở ra.

“Này,” khuôn mặt anh đầy vẻ phẫn nộ. “Tao không biết mày là ai hay mày muốn gì, nhưng tao không muốn bị làm phiền. Cút đi.”

Anh đóng sầm cửa lại và tôi nhìn chăm chăm vào lớp sơn màu xanh dương bóng loáng, vào con số ba mươi ba mảnh màu bạc và nuốt nước mắt ngược vào trong. Chuyện gì vừa xảy ra thế này? Tại sao anh ấy không nhận ra tôi và không cho tôi vào trong?

Tôi khờ sớ đập cửa mấy lần nữa, vẫn gọi tên anh ấy, nhưng anh ấy lờ tôi đi. Trong cơn tuyệt vọng, tôi đến bên cửa sổ và gõ vào cửa kính. Dan vẫn ngồi trên ghế xô-pha, mặt úp vào hai bàn tay.

“Em trở lại mà Dan,” tôi nức nở. “Em quay về với anh mà.”

Dan đứng dậy, băng qua phòng khách, mắt nhìn tôi. Trong một tích tắc tôi nghĩ anh ấy đã nhận ra mình. Nhưng rồi anh ấy kéo màn lại và biến mất.

Tôi không trở về Ngôi Nhà Dành Cho Những Ai Muốn Trở Thành Ma ngay. Thay vì thế, tôi đi bộ lên đồi Primrose, ngồi trên một băng ghế trong bóng tối, nhìn chăm chăm xuống những ánh đèn nhấp nháy của London. Chúng sẽ thật đẹp nếu tôi không phiền muộn và cô đơn thế này. Tôi không thể gạt khỏi đầu hình ảnh khuôn mặt đẫm nước mắt của Dan. Tôi chưa bao giờ, chưa bao giờ trông thấy anh quá tuyệt vọng đến thế. Thật ra thì trong bảy năm tôi chỉ thấy anh khóc có bốn lần. Đó là:

1/ Khi anh đến gặp tôi sau khi cha mẹ tôi mất.

2/ Khi mẹ anh nói với anh là bà bị ung thư vú. Lúc đó anh không khóc, trước mặt bà, nhưng sau đó anh vùi mình vào vòng tay tôi, giấu những giọt nước mắt trong hõm cổ tôi.

3/ Một năm sau đó, khi mẹ anh nói với anh là bà đã hoàn toàn bình phục.

4/ Lúc chúng tôi xem bộ phim ‘Danh sách Schindler^[22]’ bằng đĩa DVD. Cuối phim, khi Schindler rút ra chiếc nhẫn mà người Do Thái làm cho anh và khóc, “Tôi có thể cứu nhiều hơn, thêm một người Do Thái, thêm hai người Do Thái,” Dan nuốt ực xuống một cái. Lúc tôi bật đèn lên, mắt anh đỏ hoe.

Có lẽ rất nhiều đàn ông khóc, và trước đây tôi chưa từng thấy tận mắt. Chúng kiến Dan thốn thức vì tôi đã chết là cảnh tượng kinh khủng nhất tôi từng trải qua, trong tích tắc mà anh ngược lên nhìn tôi qua cửa sổ và suýt nhận ra tôi, thì tôi biết là mình đã đúng đắn khi quyết định quay trở lại. Chẳng có gì quan trọng hơn việc chúng tôi lại ở bên nhau.

Lúc còn sống, anh đã ở cạnh tôi biết bao lần và giờ anh cần tôi. Dù tôi có là ma thì ít nhất anh cũng biết là tôi đang dõi theo anh.

Tôi đứng dậy, cảm thấy quyết tâm. Nếu tôi muốn vượt qua thử thách của mình, tôi phải quay lại Ngôi Nhà Dành Cho Những Ai Muốn Trở Thành Ma và tìm hiểu vì sao Dan không nhận ra tôi. Chẳng còn nhiều thời gian để phí phạm nữa.

CHƯƠNG 7

Đèn sáng choang bên trong Ngôi Nhà Dành Cho Những Ai Muốn Trở Thành Ma vì vậy tôi xoay đấm cửa và đẩy vào. Cửa bị khóa.

“Brian,” tôi la lên qua khe bỏ thư, sợ bị bỏ lại trước ngưỡng cửa lần nữa. “Lucy đây. Anh mở cửa cho tôi vào được không?”

Có tiếng lạo xạo ở trên lầu, tiếng bước chân nặng nề dọc cầu thang và rồi cửa mở.

“À, Lucy. Tạ ơn Chúa là cô đã về.”

“Tôi mừng là anh vẫn nhớ tôi,” nhẹ nhõm vì anh ta biết tôi là ai. “Và tôi có nhiều điều hỏi anh lắm. Trước tiên tôi cần biết tại sao...”

“Chúng ta sẽ chuyện trò sau,” anh ta giơ một tay lên ngăn lại. “Chúng ta cần cứu Claire trước.”

“Khỏi cái gì cơ?”

“Nguyên văn lời nhắn của cô ấy là,” anh ta ngúc ngoắc đôi bốt đen nặng trĩu, “tôi sắp sửa đá vào đầu con chồn cái đó. Hãy đến giúp tôi.”

“Cái gì! Anh định đi giúp cô ta đánh ai đó à?”

“Tất nhiên là không,” anh ta vừa nói vừa xua tôi khỏi ngưỡng cửa và đóng sầm cửa lại. “Tôi sắp đi cản cô ấy lại. Và cô sẽ giúp tôi.”

“Không, không đâu.” Tôi phản đối. “Lúc này Claire rất khiếm nhã với tôi và...” nhưng Brian đã đi ra khỏi cổng và chạy xuống đường như một Gã Hành Động điên cuồng.

Tôi quay lại cửa trước và đẩy nó, rồi đẩy mạnh hơn, nhưng nó không nhúc nhích. Tức thật! Tôi nhìn từ cánh cửa sang Brian. Tôi phải đi theo anh ta hay ngồi trên thềm cả đêm đợi họ về.

Tôi chạy nước rút đuổi theo Brian, bấp ùi co giật khi tôi chạy trên nền đất cứng và ôm lấy một bên hông bị xóc. Chết mà vẫn yếu sao? Thế có bất công không?

“Brian,” tôi hỏn hển lúc chúng tôi gần đến trạm xe buýt, “anh có từng gia nhập Dân Quân Tự Vệ không?”

Anh ta gạt đầu và đưa tay lên cái trán chẳng có giọt mồ hôi nào chào theo kiểu nhà binh. “Có. Làm thế nào mà cô...” Anh ta nhìn xuống đường. “Xe buýt!” Chừng đó là đủ, một chiếc xe hai tầng màu đỏ ôm lấy góc cua. Nó dừng lại cạnh chúng tôi, Brian trả tiền vé và leo lên tầng trên. Tôi đi theo sau, nắm lấy tay vịn và kéo lê mình lên các bậc thang. Anh ta đứng trên đỉnh thang, nhìn quanh, mắt lia sang trái rồi sang phải như trọng tài bóng bàn.

“Tôi chỉ đang tìm một chỗ riêng tư mà sẽ không bị nghe lỏm,” anh ta thì thầm như thể chúng tôi đang thực hiện một nhiệm vụ bí mật quân sự.

Tôi lách qua anh ta, tìm chỗ và ngồi xuống một cái ghế ở phía trước.

“Nếu chúng ta ngồi đây,” tôi giật cổ tay anh ta, “chúng ta có thể quan sát toàn bộ khung cảnh ngoài cửa sổ và chắc chắn là chẳng có ai theo dõi chúng ta.”

“Tôi nghĩ cô định nói tới phe đảo chính, Lucy.” Brian thận trọng ngồi xuống rìa ghế sao cho chúng tôi không chạm vào nhau.

Tôi thấy mình đỏ mặt. “Đúng.”

“Chúng ta không tìm phe đảo chính,” anh ta cau mày với tôi. “Chúng ta tìm Claire. Cô ấy nói với tôi là cô ấy ở quán bar Dublin Castle ở đường Camden.”

Tôi ngạc nhiên nhìn anh ta chằm chằm, nhất thời bị choáng với những gì anh ta vừa ám chỉ. Claire có là kẻ khó ưa hay Brian bốc đầy mùi cũng chẳng đáng kể gì vì chúng tôi có thể giao tiếp với nhau qua thần giao cách cảm. Làm sao mà có thể bình chân trước điều đó chứ?

“Anh có thể đọc được suy nghĩ trong đầu tôi không, Brian?” tôi hỏi đầy hi vọng. “Anh có thể nói lúc này tôi đang nghĩ gì không?”

“Tất nhiên là không.” Anh ta dịch ra xa, nhìn tôi như thể tôi bị điên. “Tôi đã nói chuyện với Claire trên điện thoại, Lucy. Có một cái điện thoại trên giá ngay cạnh bếp.”

“À.”

Rồi một khoảng lặng kéo dài và tôi nhìn chăm chăm ra cửa sổ, tay cứ mở đóng ví tách tách. Cuộc sống trên đường phố Bắc London vẫn hối hả diễn ra, những tài xế xe giận dữ bấm còi liên tục, các chàng trai cúi người trên quầy thịt nướng đốt nhờ điều thuốc trong khi mắt vẫn dán trên những cô gái đi trên phố Đan ông mặc com lê vội vàng đi về nhà, vượt qua những nhóm thanh niên tụ tập cười đùa, các cặp tình nhân, tay trong tay, dừng trước cửa nhà hàng và đọc các thực đơn được đặt ngay trước quán.

“Brian,” cuối cùng tôi cất lời, “làm thế nào mà trong ví tôi có hai trăm bảng, nhưng tất cả giấy tờ, thẻ ngân hàng và đồ đạc đều biến mất?”

Anh ta tặc lưỡi. “Cô vẫn chưa đọc các quy định phải không?”

“Tôi không có thời gian,” tôi ngoái lại, nhìn không rời mắt khỏi một cặp đôi tựa vào cửa sổ quán rượu và đang hôn nhau say đắm. “Tôi phải đi gặp hôn phu.”

“Rồi sao?”

“Thật là kinh khủng,” môi dưới run run và tôi ép mình không được khóc nữa. “Anh ấy không nhận ra tôi, Brian.”

“Ôi, Lucy,” anh ta thở dài. “Nếu cô chỉ cần đọc qua các quy định cô sẽ biết việc đó sẽ xảy ra.”

“Nhưng tôi vẫn giống trước kia,” tôi quay sang nhìn anh ta. “Tôi đã kiểm tra trong gương rồi mà.”

“Tôi thấy cô,” đôi mắt anh ta ánh lên sự thương cảm, “giống như hình dạng mà cô thấy. Claire cũng thế. Nhưng những người khác, người còn sống, họ thấy chúng ta hơi khác, Lucy. Cái đó gọi là bề cong thái dương trong thị giác.”

“Cái gì?” Tôi kinh hoàng.

“Cứ hình dung là tôi đang có trong tay một hình nhân bằng đất sét.” Brian giơ hai tay lên trước mặt. “Và rồi tôi nén nó lại một chút.” Anh ta ép hai tay lại với nhau. “Nó vẫn là hình nhân đó nhưng trông hơi khác một chút. Đó là những gì xảy ra với chúng ta.”

“Nhưng Dan nhận ra tôi. Trong một giây ngắn ngủi đầu tiên.”

Brian gật đầu. “Việc bẻ cong thị giác không xảy ra ngay lập tức. Luôn sau một khắc.”

“Điều đó có tác động gì đến giọng nói của chúng ta không? Đó là lý do Dan cũng không nghe được tôi nữa phải không?”

“Không. Nó giống như câm. Điều 512.6: nếu bạn cố giao tiếp với người quen, những nỗ lực của bạn sẽ bị chặn lại. Bạn sẽ trở thành câm nếu cố nói, chữ viết sẽ biến thành ngôn ngữ khó hiểu. Cô sẽ biết điều đó nếu chịu đọc...”

“Quy định. Đúng, anh đã nói rồi, Brian.”

Tôi vẫn cố mừng tưng ra việc bẻ cong thái dương khi xe buýt vòng qua góc đường Camden High và rẽ sang Parkway. Những người vui chơi đêm thứ Sáu tụ tập trước ga tàu điện Camden. Tiếng nhạc vang ra từ các câu lạc bộ, quán rượu, nhà hàng. Đủ hạng người, đủ loại trang phục lẫn những kẻ vô gia cư đổ ra đường. Cuộc sống đầy sinh lực vây quanh chúng tôi. Chẳng lạ gì khi Claire không thể từ bỏ.

“Có một lần tôi gặp mẹ mình ở Covent Garden, hay tôi tưởng thế. Lúc đó khoảng một tháng sau lễ tang.” Tôi xoay sang nhìn Brian. “Anh có nghĩ như vậy có nghĩa là bà quay lại trần thế để hoàn thành thử thách không?”

“Hoàn toàn có thể,” anh ta nói với vẻ hiểu biết.

“Nhưng bà ấy chưa bao giờ làm ma xuất hiện trước mặt tôi. Anh có nghĩ là bà đã thất bại?”

Anh ta lắc đầu. “Thỉnh thoảng có người vượt qua được thử thách và không chọn thành ma.”

“Nhưng tại sao, như thế thật vô lý? Tại sao phải vượt qua bao khó khăn, rồi lại không xuất hiện trước người bạn yêu...”

Brian giơ tay lên cắt ngang và đứng dậy. “Chúng ta tới rồi.”

Bên trong Dublin Castle đông nghẹt. Tôi đi theo mái tóc xoắn đen của Brian khi anh ta lách qua đám đông xay xin hướng về phía cánh cửa có hàng chữ đen đỏ LU\$T BOYS viết bằng phong chữ xấu

nhất tôi từng thấy. Lúc chúng tôi đến gần, một gã gầy gơ xương mặc áo thun T-shirt bó màu đen, quần jean chặt cứng giờ tay ra chặn lại.

“Máy người?” hắn hỏi.

Brian lục trong ví và lấy ra tờ hai mươi bảng. “Hai.”

Gã Mỏng Dính chộp lấy tờ tiền của Brian và dán lên tay chúng tôi một cái hình ngoằn ngoèo màu đen.

“Vào đi.”

Cửa đóng sầm sau lưng chúng tôi và tiếng trống inh tai nhức óc nện vào tai tôi. Bên trong tối thui, đầy mùi bia và mồ hôi, chẳng có chỗ nào để thở, để di chuyển (nó còn tệ hơn phòng giam). Brian nhón lên và nhìn quanh.

“Lucy,” anh ta rống vào tai tôi. “Tôi đã thấy Claire và hình như có máu.”

“Máu,” tôi lặp lại. “Chết tiệt.”

Tôi đi theo hướng Brian chỉ, len lỏi qua đám đông, lờ đi mấy cái khuỷu tay chọc trúng hay chân dậm phải. Có thứ gì đó bắn vào lưng tôi và một chất lỏng ấm ấm chảy xuống áo ngoài, từ gáy xuống mông.

Tôi khấn, lạy Trời đó là bia, và tiếp tục hướng tới sân khấu.

Dễ dàng nhận ra ban nhạc. Một ca sĩ tóc nhuộm, thấp bé đang gào vào micro, còn người đánh trống béo ú đập hai cái đùi vào trống với điệu bộ như bị thần kinh. Chỉ có tay đánh ghi-ta điện là vẫn đứng đàng hoàng, mắt nhắm nghiền, chỉ có ngón tay đang gảy đàn là chứng tỏ anh ta không phải đang đứng ngủ gục.

“Nhìn kìa,” Brian túm lấy vai tôi. “Cô ấy kia kìa.”

Claire đang nằm trên sàn, đôi bốt đen hươu hươu trong không khí, váy cuốn lên tận eo, lộ cả quần lót. Một lỗ mũi lổm đổm máu, vài lọn tóc bung ra khỏi búi. Một ả tóc vàng mặc áo lót màu đỏ đang ngồi giạng chân trên người cô ta, nện đầu Claire xuống sàn nhà trong khi Claire vừa kéo quần áo vừa thụi vào ả kia. Mặt cả hai đỏ lựng và cùng thở hổn hển.

Giống như nhìn hai tên Gothico^[23] tham gia vào Quỹ Bảo Vệ Động Vật Hoang Dã.

Brian đứng như cắm rễ xuống sàn, miệng há hốc. “Này,” tôi thụi vào cánh tay anh ta. “Làm gì đó đi! Ngăn họ lại!”

Anh ta bước tới một bước, ngừng, rồi lui lại. “Quân đội không huấn luyện tôi đối phó với tình huống này, Lucy.”

Tôi đảo tròn mắt. “Ôi, lạy Chúa! Chỉ cần tách họ ra thôi. Tôi sẽ giúp anh.”

Hóc môn adrenaline^[24] và trạng thái mù mị đẩy tôi bước ra khỏi đám đông và tiến về phía vụ ẩu đả.

“Kéo cô ta ra,” tôi chỉ Brian về hướng ả tóc đỏ. “Tôi sẽ kéo Claire.”

Brian xông tới và lấy hai tay xốc nách kẻ tấn công Claire, kéo cô ta ra trong khi tôi tóm lấy một tay Claire cố kéo cô ta đứng dậy. Trước khi tôi kịp định thần, bàn tay tự do của cô ta hất trong không khí, trúng vào góc hàm tôi. Tôi loạng choạng lùi lại, hơi sững sốt rồi lại với tới chỗ cô ta.

“Đừng có làm trò hề,” cô ta la lên, mấy lọn tóc quăn trên đầu cô ta phát phơ như những con rắn của Gorgon^[25]. “Tôi chẳng cần ai giúp.”

“Lạy Chúa, Claire,” tôi gào lên, tay xoa cằm. “Tôi chỉ ngăn cô không bị giết.”

“Tôi không thể chết,” cô ta rít lên. “Nhớ chứ?”

“Đúng,” tiếng của vài kẻ vang lên từ đám đông. “Tất cả chúng ta sẽ sống mãi. Như nhạc rock and roll !”

Bên kia sàn khiêu vũ ả tóc vàng giãy giụa trong tay Brian, hai nắm tay dấm vào hai bên đầu Brian. Cằm anh ta nghiêng lại nên tôi đoán anh ta đau lắm.

“Claire,” tôi gào lên. “Cô cũng muốn Brian bị đau nữa à?”

Cô ta nhìn về phía Brian và vẽ mặt giãn ra một chút.

“Được rồi,” cô ta nhóm người lên. “Mai tôi sẽ giải quyết cô ta sau.”

Đám đông vẫn la ó khi chúng tôi loạng choạng rút ra ngoài. Claire cười như điên cả quãng đường.

“Nhìn kìa,” tôi nói khi bước chân ra ngoài đường. “Xe buýt của chúng ta kìa.”

“Xéo đi,” Claire rủa. “Tôi phấn khích quá. Tôi sẽ chạy bộ về nhà.”

Chiếc xe buýt vụt qua và tôi chăm chăm nhìn vào đuôi xe.

Chết tiệt.

Nếu làm thế thì sẽ mất cả tiếng đồng hồ. Giờ tôi phải làm gì đây? Tôi nhìn Claire khuất bóng ở đằng xa và quyết định. Tôi phải đi theo cô ta. Cô ta chỉ là một đứa trẻ. Tay tôi xách giày ống và bắt đầu chạy. Cố lên nào, tôi tự nhủ, chạy nhanh hơn nào.

“Để tôi yên,” Claire rít khi tôi đuổi kịp.

“Không thể được,” tôi thở hển hển khi Claire ngừng chạy và bắt đầu đi bộ. “Tôi bị lỡ xe buýt.”

“Hay thật.”

“Hay thật.”

Chúng tôi cuộc bộ trong im lặng, từ ngữ bật tách tách trong đầu. Tôi không chịu nổi sự im lặng kéo dài, nó làm tôi lo lắng. Im lặng càng lâu tôi càng lo lắng về việc mình sẽ nói thành một tràng như kiểu bị hội chứng Tourette^[26]. Tôi liếc nhìn Claire. Con-Bò-Gothic-Ích-Kỷ-Béo-Ú-Ngu-Ngốc-Đáng-Ghét.

“VẬY,” tôi cố ép ra một nụ cười, “cô có định kể cho tôi nghe chuyện xảy ra tối nay không?”

“Tại sao tôi nên làm thế?” Claire lại rảo bước nhanh hơn.

Tôi chạy theo cô ta, nhất quyết đeo bám. “Vì tôi cố giúp cô mà cô lại đâm tôi, lí do đấy.”

“Tò mò, phải không,” cô ta nhướn một chân mày lên. “Nếu cô thấy cần phải biết thì con chồn tóc vàng đó ngủ với Keith. Tôi chẳng

thể nói gì vì điều khoản âm, vì thế tôi tát ả.”

“Keith là ai?”

“Chúa ơi, Người Tiền Sử.” Claire liếc tôi. “Cô quá chậm tiêu hay thật sự không biết gì đây? Keith Krank là ca sĩ chính của ban nhạc Lust Boys. Anh ấy trên sân khấu tối nay, đồ ngốc.”

“Tại sao cô lại bận tâm chuyện cô ta ngủ với Keith chứ?” Tôi hỏi tiếp, bỏ qua lời nhận xét tôi là đồ ngốc.

“Bởi vì ả ngủ với anh ấy chỉ một tiếng rưỡi sau khi tôi quan hệ với Keith.”

“Tối nay à?”

“Không, ba tiếng trước khi tôi chết.”

“Nhưng cô...”

“Tự tử. Đúng thế.”

Làm sao mà tôi hiểu được cơ chứ? Tôi chưa bao giờ trò chuyện với một người tự tử. Hay người chết.

“Keith là bạn trai của cô à?” Tôi đánh liều hỏi.

Claire nhún vai. “Tôi không biết. Quan hệ năm lần với ai đó thì có được tính là bạn trai không?”

“Tôi không chắc.”

“Cô biết đấy, anh ấy là một thi sĩ.” Claire tiếp tục, mắt nhìn tôi với vẻ nghi ngờ. “Anh ấy thật sự ngọt ngào, dễ xúc động. Khi không hát cho ban nhạc thì anh ấy làm việc cho Trại Chó.”

“Trại chó. Được. Vậy cô gặp anh ta như thế nào? Cô là fan hâm mộ đi theo cổ động à?”

“Không!” Cô ta liếc tôi như thể tôi vừa buộc tội cô ta là fan hâm mộ của ban nhạc Westlife. “Tôi thử giọng cho ban nhạc. Và đừng tỏ vẻ ngạc nhiên như thế, Lucy. Tôi thật sự là một tay ghi-ta cừ đấy.”

“Vậy tại sao họ không nhận cô vào ban nhạc?”

“Bao nhiêu cô gái quá khổ được nhận vào ban nhạc chứ?” Cô ta vòng qua góc cua.

Tôi nghĩ ra một ý. Tôi cần phải nói gì đó làm cho cô ta cảm thấy khá hơn. Tôi phải đưa ra một hình mẫu có tính khích lệ.

“Thế Mass Cass của ban nhạc ‘Mama và Papa’ thì sao? Cô ấy béo và thông minh, nhưng đâu có tự sát. Cô ta chết lúc đang ăn một cái bánh sandw...”

“Mẹ kiếp, Lucy” Claire đáp lại. “Cô thật là dai dẳng.”
Cô ta chẳng nói thêm lời nào với tôi suốt quãng đường còn lại.

CHƯƠNG 8

THỨ HAI, NGÀY 29 THÁNG TƯ – NGÀY THỨ BA

Chào ngày mới, Lucy,” tin nhắn dán trên tủ lạnh ghi thế. “Vòng qua khúc cua đến quán cà phê dùng bữa sáng muộn. Ra đây với chúng tôi. Brian. Tái bút: hôm nay là thứ Hai.”

Tôi dụi mắt và đọc lại tin nhắn lần nữa.

Cái gì? Thứ Hai? Làm sao có thể như thế cơ chứ?

Tôi nằm vật trên giường vào tối thứ Bảy sau khi trở về Ngôi Nhà Dành Cho Những Ai Muốn Trở Thành Ma với Claire và cô ta nhảy rầm rầm trong phòng, hát văng lên nhạc LU\$T BOYS. Không thể có chuyện tôi ngủ nguyên ngày Chủ nhật. Phải không nhỉ?

Tôi đun ấm nước và lấy cái lọ bằng gốm bụi bặm từ ngưỡng cửa sổ. Cà phê. Cà phê sẽ giúp tôi tỉnh táo vạch ra kế hoạch hành động.

Tôi mở nắp lọ và nhìn vào bên trong. Hết sạch. Chết tiệt. Nếu tôi muốn uống cà phê tôi sẽ phải ra với Brian và Claire. Tuyệt thật, lại thêm Claire, thế là thành sáng Thứ Hai Hoàn Hảo. Tôi tự lý luận khi túm lấy cái phong bì và bước ra khỏi nhà rằng ít nhất tin nhắn của Brian cũng chứng tỏ là ngôi nhà vẫn có sự sống (thôi được, về mặt kỹ thuật thì đã chết, nhưng bạn hiểu ý tôi muốn nói gì rồi đấy).

Vừa rẽ qua góc cua, tôi thấy ngay Claire đang chiến đấu với bữa sáng đáng kinh ngạc. Cô ta liếc lên khi tôi bước tới với vẻ có thể gọi là hơi-mệt-vì-tìm-cà-phê, nhưng lại nhìn xuống lúc tôi tiến lại gần, mấy lọn tóc xòa xuống mặt khi cô ta cắn xúc xích.

“Chào Lucy,” Brian hớn hờ chào lúc tôi kéo ghế và ngồi xuống.

Anh ta trông tệ hại. Mắt trái bầm tím và sưng húp lên như trứng gà, có vài vết rộp trên má.

“Ôi, Chúa ơi, anh trông thật kinh khủng!”

Claire chẳng hề đỏ mặt hay tỏ chút hồi lỗi nào, cô ta tập trung nhai bữa sáng.

Brian nhún vai. “Không tệ đến thế đâu.”

Tôi gọi bữa sáng đầy rau và ăn hết sạch. Ba mươi sáu giờ ngủ vùi làm tôi ăn hết sức ngon miệng. Giữa những lần nhai, tôi hỏi Brian về chuyện xảy ra sau khi tôi rời khỏi quán rượu. Anh ta không tỏ vẻ khó chịu lắm, nhưng hình như ả tóc vàng chẳng dịu dàng gì và cào cấu mặt Brian trước khi cả hai bị bảo vệ tổng ra ngoài.

“Và tôi trở về nhà, rồi leo thẳng lên giường.” Brian kể.

Tôi nhấp cà phê, thưởng thức vị nước ấm, đặng đặng. “Sao tôi ngủ lâu vậy? Trước giờ tôi chưa từng ngủ lâu đến thế.”

“Chà, liên lạc với Sách Kỷ Lục Guinness^[27] ngay.” Claire lầm bầm.

Tôi nhìn cô ta. “Cô nói gì cơ?”

“Quên đi.”

Tôi mở miệng định đáp lại nhưng Brian giơ tay lên ngăn lại. “Tôi nghĩ quá trình ngủ mê man là sự chuyển tiếp từ cõi trung gian xuống cõi trần. Tôi còn ngủ lâu gấp đôi cô khi mới đến đây. Cô có nghĩ các vị Thánh sẽ trừ khoảng thời gian đó ra cho chúng ta?”

“Đúng thế. Tôi hơi lo lắng về khoảng thời gian đã bỏ phí. Hôm nay là ngày thứ ba và tôi vẫn chưa hề nhúc nhích đi tìm gã Archie nào đó.”

“Đừng tự gây áp lực cho mình,” Brian phết một lớp bơ dày lên bánh mì nướng. “Ngày đầu tiên cô sẽ gặp chút khó khăn, và thậm chí còn khở sở hơn vào buổi tối.”

“Đúng thế. Tối qua đúng là hơi giống tra tấn.”

Claire bất ngờ đặt phịch dao và nĩa xuống, đẩy ghế ra đột ngột đến nỗi chân ghế cạ trên nền gạch.

“Sao tôi không đi cho rồi, để cho hai người thoải mái nói xấu tôi sau lưng. Làm thế hai người thích thú lắm à? Hay lắm hả Lucy?”

“Tôi...” tôi mở miệng, nhưng cô ta đã đi đến giữa quán.

“Có vẻ như tôi lại phải trả tiền bữa sáng cho cô ta nữa rồi,” Brian lầm bầm lúc cửa quán cà phê đóng sầm lại.

Tôi nhìn anh ta chăm chăm. “Sao cô ta luôn muốn gây sự với tôi thế?”

Anh ta chà ngón tay cái lên môi trên và búng chỗ trứng dính trên ria ra, nó bay vòng trong không khí và hạ xuống ấm trà của bàn bên cạnh. Bà lão đang cầm cái ấm la lên và làm rớt nó.

“Cô ấy gây sự với mọi người,” Brian rõ ràng là thấy toàn cảnh hai cụ già đang cứu chỗ bánh nướng khỏi dòng nước trà nóng hổi. “Không chỉ mình cô đâu.”

Tôi lấy khăn giấy lau miệng và cầm cái phong bì lên.

“Tôi cần đọc những quy định và tìm xem có cách nào để khiến Dan nhận ra tôi...”

“Không có đâu,” Brian cắt ngang.

“Và rồi,” tôi nói tiếp, lờ đi Ngại-Biết-Tuốt-Dính-Trứng, “tôi cần tìm thêm chút thông tin về gã Archie. Có máy vi tính và mạng Internet trong nhà không?”

Brian lắc đầu. “Không có, và nếu có thì tôi cũng không biết cách sử dụng. Tôi là kiểu người của bút chì và giấy. Cô thử tìm trong thư viện xem sao.”

“Thư viện à? Được đấy.”

“Cô cứ làm việc cần làm, Lucy,” anh ta đứng lên. “Tôi nên bắt tay vào việc thực hiện thử thách của mình.”

“Tuyệt thật,” tôi mỉm cười, mở những quy định ra. “Chúc vui vẻ nhé.”

Các quy định được chia thành bảy phần riêng biệt:

- 1/ Những gì có thể làm.
- 2/ Những gì không thể làm.
- 3/ Phần giới thiệu - những chỉ dẫn.
- 4/ Luật lệ bảo quản Ngôi Nhà Dành Cho Ai Muốn Trở Thành Ma.
- 5/ Điều sẽ xảy ra nếu vượt qua thử thách.
- 6/ Điều sẽ xảy ra nếu không vượt qua thử thách.
- 7/ Điều sẽ xảy ra nếu thay đổi ý định về việc vượt qua thử thách.

Mục thứ hai - ‘Những gì không thể làm’ - dài dằng dặc và mắt tôi lập tức lia đến hàng ghi rằng bạn không thể giao tiếp với người quen lúc còn sống. Nó ghi là: ‘Cấm thử và giao tiếp với người quen lúc còn sống. Bao gồm, nhưng không giới hạn: cha mẹ, anh chị em ruột, bạn tình, người yêu, anh chị em họ, cô dì, chú bác, đồng nghiệp, bạn bè, người quen, đối tác công việc, hội viên câu lạc bộ, hội viên phòng gym^[28], các chi hội yêu thích, người bán báo, chủ cửa hiệu quần áo, người đưa thư, bác sĩ, cảnh sát...’

Danh sách rất dài nên tôi bỏ qua.

“Nếu bạn thử và giao tiếp với người quen lúc còn sống thì:

1/ Họ sẽ không nhận ra bạn.

2/ Họ sẽ không hiểu bạn (đọc mục tâm tại trang 566).

3/ Bất cứ dấu hiệu hay sự giao tiếp nào bạn khởi xướng đều sẽ bị hiểu sai và hiểu lầm.

4/ Bất cứ nỗ lực thử và giao tiếp thông qua viết, ra hiệu, kí tự hay công nghệ nào khác đều sẽ bị biến thành khó đọc và không thể hiểu được.

5/ Bất cứ nỗ lực thử và giao tiếp nào nhằm gửi tin nhắn cho một người thông qua người khác đều bị biến thành không thể hiểu được (xem mục trung gian và tâm linh tại trang 673).

Vậy đó là lý do Dan cư xử khác thường với tôi. Anh ấy không đọc ác hay đã bị tẩy não, chỉ là anh ấy không biết tôi là ai.

Brian đã đúng.

Tôi chẳng có cách nào làm cho Dan nhận ra mình - hay hiểu từ nào. Chết tiệt. Nếu cách duy nhất để ở cạnh anh ấy là trở thành ma, thì tôi phải vượt qua thử thách của mình. Chẳng còn cách nào khác.

Tôi lướt qua các quy định và thờ dài. Chẳng có cách nào đọc hết được, trừ khi tôi dành ra tám ngày chú tâm vào nó. Tôi đang định ném nó đi và xem chuyện gì xảy ra. Nhưng trước tiên, Sứ-Mệnh-Phải-Tìm-Cho-Ra-Thêm-Thông-Tin-Về- Archibald Humphreys.

Ai biết thư viện có mạng Internet nhỉ? Và chẳng phải những anh chàng dễ thương ở tiệm Simpson sẽ chỉ cho bạn máy nào đang rỗi và hướng dẫn bạn cách đăng nhập sao? Nhưng không phải là tôi, quá dễ sử dụng mà. Giờ thì tất cả những gì tôi phải làm là gõ đầy đủ tên họ của Archibald trên Google, nhấn enter, tôi sẽ có địa chỉ email của anh ta hay, nếu tôi thật sự may mắn, số điện thoại và rồi tôi chỉ cần...

Không tìm thấy từ khóa Archibald Humphreys-Smythe trong tài liệu nào.

Cái gì? Không có gì sao? Sao có thể chẳng có gì chứ? Google còn có thể tìm ra Osama Bin Laden nếu bạn đủ kiên nhẫn kia mà.

Tôi thử lại, lần này gõ 'Công ty máy tính Bitz' vào ô tìm kiếm. Làm ơn hãy có, tôi thậm chí cầu nguyện lúc nhấn enter, đó là nơi làm việc của anh ta. Nhất định phải có...

Công ty máy vi tính Bitz (London) - Chuyên thiết kế và phát triển phần mềm.

Có vậy chứ!

Ôi, quá tuyệt, và đường dẫn 'thông tin công ty' sẽ cho tôi biết nhân viên...

Không. Chẳng có gì về Archie, chẳng có dòng nào đề cập đến đội ngũ nhân viên, chỉ có vài phần mềm máy vi tính khó hiểu ngay trước mắt. Tôi điên cuồng nhấp chuột vào những đường dẫn khác trên trang web.

Chẳng có gì. Không có gì. Không có tí gì.

Làm sao mà tôi gặp Archie được đây nếu:

a/ Tôi không biết anh ta trông thế nào.

b/ Tôi không có số điện thoại của anh ta.

c/ Tôi không có địa chỉ email của anh ta.

Lựa chọn duy nhất của tôi là gọi đến Công ty máy vi tính Bitz và yêu cầu được gặp anh ta, nhưng tôi sẽ nói gì đây - 'Chào, có muốn

gặp gái và đi tìm tình yêu đích thực không?' Anh ta sẽ nghĩ tôi là nhân viên quảng cáo cho chương trình ti vi đêm khuya^[29] hạng bét.

Ôi, chò đã, tôi bỏ lỡ một đường dẫn. Nó là một hàng chữ nhỏ xíu, nằm khuất ở góc phải, trên cùng.

Tuyển dụng

Lạy trời đó là công việc thiết kế đồ họa, lạy trời đó là việc... ôi...

Cần người thiết kế web. Thông thạo Photoshop, ngôn ngữ lập trình HTML, Javascript, CSS. Yêu cầu sự tỉ mỉ. Ưu tiên người có kinh nghiệm. Liên hệ Graham Wellington theo số điện thoại 0207 437 9854 để biết thêm chi tiết.

Kinh nghiệm về web duy nhất của tôi là đã mua một mẫu phác họa không dùng nữa trên Ebay. Nhưng công việc thiết kế đồ họa trước đây từng làm có nghĩa là tôi giỏi Photoshop và có sự tỉ mỉ. Tôi có thể tự mua vài cuốn sách thiết kế web, nghiên cứu để đáp ứng ba yêu cầu còn lại. Tôi vốn nhanh trí mà. Nó khó đến mức nào nhỉ?

Tôi mượn một cây bút của Anh-Chàng-Thất-Cà-Vạt Simpson và nguệch ngoạc số điện thoại phía sau bảng quy tắc. Giờ tất cả những gì tôi cần làm là lừa đảo và hoàn thành một bản lý lịch, mua mấy cái đĩa CD và tìm vài trang web mà tôi có thể liệt kê là mình từng làm. Rồi tất cả những gì cần làm là quay về nhà và gọi cho gã Graham Wellington nào đó.

Bụng tôi hơi nhộn nhạo. Chỉ là một cú điện thoại thôi mà. Quá đơn giản. Phải không nào?

CHƯƠNG 9

“Brian có nhà không?” tôi gọi khi bước chân vào Ngôi Nhà Dành Cho Những Ai Muốn Trở Thành Ma. Rồi ngập ngừng hơn, “Claire có nhà không?”

Chẳng có tiếng trả lời.

“Brian, Claire, có ai ở nhà không?”

Chẳng ai ở nhà. Tạ ơn Chúa. Tôi thật sự không muốn gọi cuộc điện thoại quan trọng đó với Claire cạnh khốe sau lưng và tôi cảm giác rằng Brian sẽ không tán thành những lời nói dối trắng trợn của tôi. Tôi không cần thánh giả, mà chỉ cần làm khẩn trương trước khi đánh mất dũng khí.

Điện thoại nằm ngay chỗ cái kệ bên dưới cầu thang, đúng chỗ Brian chỉ. Dây điện thoại quá ngắn nên không thể kéo ra phòng trước vì vậy tôi phải nép dưới gầm cầu thang. Cái kệ có mùi long não và lót giày. Lưng tôi đau nhức vì phải khom người, nhưng có phím bấm. Khởi đầu tốt đẹp.

“Xin chào,” giọng nói bên đầu kia vang lên. “Công ty máy vi tính Bitz đây. Graham Wellington xin được phục vụ.”

Xin được phục vụ à? Anh ta là... quản gia ư?

“Xin chào anh Wellington. Tôi là Lucy Brown. Tôi liên lạc về việc tuyển thiết kế web.”

Có một khoảng ngừng. Khá lâu. Tôi có thể nghe tiếng thở của Graham Wellington.

Tôi huyền thuyên. “Tôi có nhiều kinh nghiệm và tất nhiên là tôi có tất cả những kỹ năng mà quý công ty yêu cầu và tôi không biết liệu anh có cần tôi gửi bản lý lịch hay liệu...”

“Cô có phải là người dễ thương không, Lucy Brown?”

Tôi nhướn chân mày. “Anh vừa nói gì cơ?”

“Cô là người dễ thương hay khó ưa? Công ty máy vi tính Bitz chỉ tuyển người dễ thương.”

Ôi Chúa ơi! Gã này là ai thế?

“Tôi là...” Ôi, Chúa ơi, tôi sẽ phải nói thành lời, phải không? “... Tôi là người rất dễ thương.”

“Tốt, tốt.” Ngài Wellington ậm ừ. “Cô đến đây lúc ba giờ chiều được không? Chúng ta sẽ nói chuyện riêng một lúc, một cuộc chuyện trò riêng tư nho nhỏ chỉ hai người, để hiểu nhau hơn.”

“À, nói chuyện riêng,” tôi lặp lại, hai lần liên kiểm tra số điện thoại vừa gọi. Không, rõ ràng là nó không bắt đầu bằng số 0898. Tôi đâu có gọi đường dây chat sex. “Vậy là chiều nay anh sẽ phỏng vấn tôi cho vị trí thiết kế web à?”

Graham thở dài. “Ôi, Lucy, Lucy, Lucy, phỏng vấn chỉ là cách nói theo hình thức. Cô có cần hướng dẫn không?”

“Không, tôi biết rồi. Cảm ơn anh. Để phỏng hò, tôi sẽ in ra một bản đồ đường đi.”

Anh ta phát ra một âm thanh như tiếng xình xịch của tàu lửa. “Cũng biết cách sắp xếp. Rất tốt.”

Tôi không biết phải nói gì. May là hình như Graham không để ý. “Hẹn gặp cô lúc ba giờ, cô Brown. Tôi rất muốn được gặp cô.”

“Vâng, ừm, tôi cũng thế.”

Đường dây tắt ngấm và tôi nhìn điện thoại chăm chăm. Cái quái quỷ gì đây? Tôi đã bước thêm một bước đến gần Archibald Humphreys-Smythe, vậy là tốt rồi.

Tôi dành ra cả buổi trưa để cố quyết định xem nên mặc trang phục gì. Bạn biết nên mặc gì với một cuộc phỏng vấn thông thường: vest lịch sự, giày có gót và tóc tai gọn gàng, nhưng sẽ mặc gì trong “một cuộc chuyện trò riêng tư dễ chịu” đây?

Liệu quần jean có quá nhếch nhác không? Quần jean với áo vest thì sao? Hay váy và áo chui đầu? Áo tằm hai mảnh và xà-rông^[30] thì sao?

Tôi lục tung tủ quần áo, các ngăn kéo rải đầy trên giường và thử kết hợp cả tá kiểu trước khi quyết định: áo chui đầu cổ lọ màu đen,

váy đỏ dài đến đầu gối, bốt đen. Bình thường nhưng không lôi thôi. Tôi nhìn mũi trong gương. Nó còn thiếu gì đó.

Nữ trang thì sao nhỉ? Tôi nên đeo hay tháo nhẫn đính hôn ra? Tôi ấn nó lên môi và cân nhắc. Một mặt chiếc nhẫn khiến tôi thấy mình gần với Dan hơn, nhưng mặt khác, tôi không muốn liêu với nguy cơ Graham Wellington sẽ hỏi tôi câu nào khác thường như, ‘Vậy là, cô Brown, cô định mặc quần lót đăng ten ngoan hiền hay quần lót chèn bằng ni lông hư hỏng kêu gọi trong đêm tân hôn? Tại, Công ty máy vi tính Bitz, chúng tôi chỉ thích quần lót ngoan hiền’. Tôi cần cuộc phỏng vấn càng đơn giản càng tốt. Nhất là khi tôi định nói dối về chuyên môn và kinh nghiệm.

Tôi tháo chiếc nhẫn ra và cẩn thận đặt nó vào trong tủ đầu giường.

“Em xin lỗi, Dan,” tôi thì thầm. “Em hứa sẽ đeo nhẫn lại sau khi đã vượt qua thử thách.”

Được rồi, đến lúc đi rồi, trước khi tôi đổi ý. Tôi túm lấy áo khoác, hối hả xuống cầu thang, bước ra khỏi cửa trước.

Và đâm sầm vào Brian.

“Ôi, Chúa ơi! Tôi thành thật xin lỗi,” tôi vỗ nhẹ vào cánh tay anh ta. “Anh không sao chứ?”

Anh ta càu nhàu và lách qua tôi.

“Brian, anh ổn cả chứ?” tôi cao giọng hơn.

“Hả?” anh ta nhìn lướt qua tôi. “Cô nói gì à, Lucy?”

“Anh ổn không?”

“Ổn.”

Anh ta trông chẳng ổn tí nào. Thậm chí râu cũng rử xuống. Tôi nhìn đồng hồ. Chỉ còn hai mươi phút là đến giờ hẹn.

“Tôi có hẹn phỏng vấn xin việc, nhưng sau đó sẽ về nhà. Chúng ta sẽ nói chuyện sau.”

“Nếu cô muốn.”

Mồ hôi chảy giọt trên sống lưng lúc tôi đi lên đường Tottenham Court và hôn hển đếm số nhà. 59... 61... 67... 91...

Thật sự tôi đang sùng sốt. Tôi đã sống ở London sáu năm trời vậy mà không thể đọc cái bản đồ chết tiệt. Trên đường đến Công ty máy vi tính Bitz tôi đã lạc mấy lần cơ chứ? Thực tế là, quá nhiều lần, tôi đang khá chắc là mình lại lạc nữa... Ôi!... 113. Cuối cùng cũng tới!

Tôi vịn đấm mở cửa và nụ cười hớn hở trên môi vụt tắt. Ngay trước mặt là cái cầu thang đúng nhất mà tôi từng thấy. Tôi lấy vạt áo khoác lau trán và rên rỉ. Nếu nóng hơn nữa thì tôi sẽ chết chìm trong mồ hôi mất. Tôi nhìn lại cái cầu thang. Không, ổn thôi, tôi sẽ làm được.

Tôi leo lên, từng bậc một, cho đến khi, rốt cuộc, cũng đến cửa Công ty máy vi tính Bitz. Tôi nhìn đồng hồ: hai giờ năm mươi chín phút. Đúng giờ. Nếu tôi may mắn, nhân viên tiếp tân sẽ động lòng trắc ẩn, để cho tôi ngồi nghỉ, mời tôi ly nước trước khi bắt đầu phỏng vấn. Thậm chí tôi còn có thể có thừa thời gian để chải lại tóc tai và chỉnh trang vẻ ngoài cho ra dáng chuyên viên thiết kế web đầy năng lực.

Tôi hít một hơi thật sâu, kéo cửa mở, và nặn ra nụ cười thân thiện nhất có thể.

“Xin chào,” tôi tự giới thiệu. “Tôi là Lucy Brown.”

Một căn phòng đầy những gã cục mịch quay lại nhìn tôi chằm chằm. Tôi chưa bao giờ thấy nhiều gã tóc dài, râu ria, đeo kính hay kết hợp cả ba điểm đó nhiều đến thế và tất cả trở mắt nhìn tôi như thể tôi vừa rơi xuống từ Hành Tinh Phụ Nữ. Gã mày râu nhẵn nhụi, tóc ngắn, không đeo kính duy nhất đang mặc áo T-shirt có logo của chương trình Red Dwarf^[31].

“Xin lỗi,” tôi nói với gã râu ria đứng gần nhất. “Tôi là Lucy Brown. Tôi có hẹn phỏng vấn với Graham Wellington lúc ba giờ.”

Gã râu ria nhìn tôi qua bộ tóc dày che cả mắt.

“Đi vòng qua góc kia, tôi nghĩ Graham đang nói điện thoại.” Gã gật đầu ra hiệu.

Tôi rẽ qua góc, kinh hoàng bởi nhận thức mình bị cả tá cặp mắt dõi theo. Ôi, Chúa ơi! Archie ở đâu đó trong phòng. Chỉ cần tôi gọi tên anh ta sẽ trả lời và tôi sẽ biết anh ta là ai.

Nhưng tôi không thể làm thế. Ý tưởng ngu ngốc.

Nếu tôi bắt đầu gọi 'Archie, Archie' bằng giọng cao nhất của mình, có khi anh ta sẽ lẩn đi bằng cửa thoát hiểm gần nhất và tôi sẽ không bao giờ trở thành Thần Tình Yêu được. Tôi phải chơi trò này một cách điềm tĩnh.

"Không," một giọng miền Bắc rống lên làm tôi nhảy dựng, "anh sai rồi. Tôi là chuyên gia về phần mềm kích hoạt bằng giọng nói, không phải anh."

Trước mặt tôi, nghiêng người trên cái bàn rộng là một người tầm trung niên, tóc vàng hoe với cái bụng phệ ních trong quần tây đen chật cứng. Mặt anh ta đỏ lựng, trông như thể sắp nổ tung, ngoại trừ từ thất lung trở xuống.

Tôi lịch sự hắng giọng.

Ngài Bụng Phệ nhìn tôi từ đầu xuống chân. "Đúng," anh ta nói vào điện thoại, "như thế thì có thể chấp nhận được. Giờ, chỉ cần anh thừa nhận là nếu tôi phụ trách quảng bá cho hội thảo ngay từ đầu thì chúng ta sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian quý giá."

"Tôi là Lucy Brown," tôi nói to. "Tôi đến đây về việc..."

"Ngồi đi." Ngài Bụng Phệ ra hiệu cho tôi ngồi xuống một cái ghế tựa vào tường phía trước bàn.

Tôi ngồi xuống, cảm thấy như thể mình nghe chỉ thị của ông hiệu trưởng. Ngài Bụng Phệ gác điện thoại và ngồi xuống ghế.

"Tôi là Graham Wellington," anh ta tự giới thiệu, cười tươi rói với tôi qua chiếc bàn. Tôi chưa từng thấy ai có hàm răng trắng như anh ta.

Tôi vịn vịn trên ghế và cố không tỏ ra bồn chồn. "Tôi là Lucy. Sáng nay tôi đã nói chuyện với anh."

Graham tựa lưng ra ghế và gác tay sau đầu. Tôi gần như nghĩ anh ta sẽ gác chân lên bàn và ngáp thật to. Anh ta chẳng làm thế.

Thay vì vậy anh ta nói, “À phải, Cô Brown dễ thương.”

“Chính là tôi.”

“Vaaaaaaaaay là, Lucy...”

Nó đây - câu phỏng vấn đầu tiên và có lẽ là câu duy nhất tôi không biết phải trả lời ra sao. Tôi tự nhủ, Lucy, tỏ ra thông thái, đây thuyết phục đi nào. Hãy suy nghĩ thật thông minh đi.

“Lucy, cô thích rượu hay bia?”

“Rượu,” tôi trả lời ngay, không chút ngập ngừng. Phải thừa nhận đó là một câu hỏi lạ lùng, nhưng ít nhất tôi cũng có câu trả lời.

Graham lắc đầu. “Sai rồi! Tại Công ty máy vi tính Bitz chúng tôi thích một panh^[32] bia sau giờ làm việc. Nhưng câu hỏi là, chúng tôi có nên đưa ra một ngoại lệ cho cô không, Lucy Brown dễ thương?”

Hừm. Rõ ràng là câu hỏi bẫy, nhưng thế nào mới là câu trả lời đúng đây? Tôi vừa mới có cơ hội sửa lại câu trả lời.

“Vâng, tôi nghĩ anh nên đưa ra một ngoại lệ cho tôi. Cơ hội để cân bằng và đại loại thế.”

Graham cười tự mãn. “OOOOỒ. Cơ hội để cân bằng. Rất bình đẳng. Cô có phải là đồng tính nữ không, Lucy Brown?”

Nếu đây là phim hoạt hình thì chân mày của tôi sẽ bật ra khỏi mặt và nhảy múa ở trên đầu. Đâu đó ở trong văn phòng có ai đấy đang khịt mũi nín cười.

“Chỉ đùa thôi, cô Brown.” Graham nghiêng về trước và nhìn tôi qua chiều rộng chiếc bàn. “Hài hước rất quan trọng trong công việc này. Cô có hóm hình không?”

“Ồ, có chứ. Tất nhiên. Ha ha ha.”

Tôi tiếp tục cười rúc rích, không chắc lúc nào nên ngừng cho đến khi Graham cắt ngang.

“Chúng tôi có một nhân viên nữ khác, nhưng cô ấy làm việc tại nhà. Nhân viên kế toán thì phải. Nhắm nháp rất nhiều con số”

“Nhắm nháp con số,” tôi khúc khích. “Ồ, đúng, rất tếu. Rất hay.”

Graham gật đầu và trông có vẻ hài lòng. Tạ ơn Chúa.

“VẬY là, kể cho tôi nghe chút ít về cô đi, Lucy.”

Cuối cùng cũng có câu hỏi phỏng vấn theo đúng quy tắc. Thậm chí tôi còn học thuộc lòng nó trên xe điện ngầm, những thứ bìa đặt và tất cả. Tôi cúi về phía bàn và đưa cho Graham một bìa hồ sơ có Bản lý lịch bìa đặt, một đĩa CD và bản in vài website mà tôi tìm thấy trên mạng. Chẳng có web nào có hàng chữ ‘thiết kế bởi’ dưới cuối trang vì vậy tôi khá chắc chắn là mình có thể nói chúng là của mình. Ai tìm ra thì được phép xem như là của người đó và nói chung là thế.

“À,” tôi bắt đầu khi Graham gõ nhẹ lên bìa hồ sơ, “tôi đã thiết kế web cho rất nhiều người, từ những ban nhạc cho tới môi giới bất động sản, nhiếp ảnh gia, hay...”

Graham đưa tay lên ngắt lời. “Không cần kể lê dài dòng đâu Lucy. Tất cả chúng ta đều biết cô có thể xào nấu web.”

Tất cả chúng ta à, tôi nghĩ trong đầu, tôi thì không.

“Hãy kể về bản thân cô,” Graham tiếp tục. “Kể về những điều thú vị.”

“Tôi...” Tôi nên nói cái quái quỷ gì đây? Tôi không thể nói với anh ta tôi là một cô dâu gần như đã chết, hôn phu nghĩ tôi bị câm và tôi sống với một tên sư tập tàu hỏa, một ả Gothic và...”

“Tôi đọc thân,” tôi nói dối.

Graham gật đầu khuyến khích. “Tiếp đi.”

“Và tôi thích đọc sách, khiêu vũ, hát karaoke, dù tôi hát không hay lắm. Và tôi thích đi xem phim, đến các quán rượu. Tôi thích đi đây đó trong các kì nghỉ, đặc biệt là ra biển.”

Tôi liếc nhìn Graham. Tôi có nói đúng không nhỉ? Anh ta bẻ đốt ngón tay, đứng dậy và đi quanh bàn. Anh ta, tôi đột nhiên choáng váng nhận ra, đặt đầu lên một trong những cái ghế gần chỗ tôi.

“VẬY”, anh ta ngồi xuống, ép bắp đùi đầy mỡ vào chân tôi, “kể cho tôi nghe những kì nghỉ ở biển đó.”

Mùi nước cạo râu của anh ta quá nồng. Nó có mùi như pha trộn giữa xạ hương, hồ tiêu và cam. Tôi hắng giọng. “Anh muốn biết gì?”

Graham gãi đầu, làm lộ ra khuy măng sét trên tay áo. Màu bạc, làm bằng tay. Ố Ồ Ồ. Tôi nhìn chăm chăm vào tấm thảm và cố không tỏ ra hốt hoảng.

“Cô thích làm gì trong các kì nghỉ ở biển?”

Ồi, Chúa ơi! Nếu đây là cuộc phỏng vấn nào khác, tôi sẽ cáo lỗi và bỏ đi. Nhưng tôi cần công việc này để biết về Archie. Đây là cách duy nhất.

“Tôi thích bãi biển, và tôi thích bơi, tắm nắng.”

Graham nghiêng về phía tôi. Anh ta quá gần đến nỗi tôi có thể đếm được lỗ chân lông trên mũi anh ta.

“Cô có tắm trường không, Lucy?” Anh ta hỏi, gần như làm tôi lóa mắt với hàm răng đen-kịt-nhe-hết-ra.

Được rồi, đã đến lúc bảo anh ta rút đi và bỏ chạy. Thật nhanh.

“Không.” Thay vì thế tôi nói. “Tôi không làm vậy.”

“Thật đáng tiếc,” anh ta nhìn xuống ngực tôi, “cô có bộ ngực đẹp.”

Ặc ặc!

Lòng bàn tay mở rộng của tôi nằm trên má anh ta trước khi tôi nhận thức mình đang làm gì. Graham lùi ra sau, ôm lấy hàm, và nhìn tôi chăm chăm, mắt mở to.

“Ừm, ừm,” tôi đứng dậy

Và rồi tôi chạy qua góc cua, ra khỏi cửa, xuống cầu thang. Tôi chạy không ngừng cho đến khi được nửa đường.

Rồi tôi la lên “Meeeeeeee kiếp!” bằng giọng cao nhất.

CHƯƠNG 10

Uống, tôi nghĩ trong đầu lúc mở cửa quán Ngựa Trắng, quán bar yêu thích của tôi ở West Hampstead và chỉ cách nhà cũ... và nhà mới một quãng ngắn. Uống thật nhiều. CSCT^[33].

“Vui lòng cho một ly rượu trắng,” tôi nói với người phục vụ đầu tiên nhìn mình. “Một ly lớn.”

Anh ta nhướng chân mày. “Một ngày khó chịu à?”

“Có thể nói như vậy,” tôi thở dài.

Tôi mang ly rượu của mình đến góc khuất nhất của quán và ngồi phịch xuống một cái ghế. Tôi sẽ làm gì đây? Ai lại đi bạt tai sếp tương lai ngay trong buổi phỏng vấn quan trọng nhất đời chứ? Tôi, chứ ai. Tôi vừa mới bóp nát hoàn toàn thử thách của mình. Mà giờ mới là ngày thứ ba thôi đấy.

Tôi có thể gọi lại và xin lỗi, nhưng chẳng tài nào mà một từ ‘xin lỗi’ hèn hạ có thể thay đổi vấn đề. Xác suất Graham đáp lại: ‘Ồ, thật dễ thương, một lời xin lỗi. Tôi sẽ không nghĩ cô là con-mụ-thần-kinh nữa. Có muốn một công việc không?’ còn nhỏ hơn không.

Ôi, chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt. Tôi vừa làm gì thế này? Giờ làm sao mà tôi gặp Archie đây? Tôi chẳng biết gì về anh ta ngoại trừ nơi làm việc cả.

Tôi úp tay lên đầu và nhìn quanh quán bar. Nó chẳng hề thay đổi kể từ lần cuối cùng tôi tới đây với Dan. Tường vẫn đầy những tấm pano hình thùng rượu màu đen, sàn bằng gỗ sồi nhóp nháp do bia bị đổ, xà nhà quá thấp đến nỗi Dan phải cúi đầu mỗi khi bước vào. Ngoại trừ quầy rượu sáng sủa, quán Ngựa Trắng tối lò mò dưới những ngọn đèn tường có chớp màu đỏ thẫm đầy bụi, nến thấp trong chai rượu rỗng đặt trên bàn và gò cửa sổ. Có thứ gì đó rất tĩnh lặng và ấm áp trong cái góc tối nứt nẻ này. Nơi bạn có thể ngồi ẩn mình hàng giờ với một ly rượu mà không bị làm phiền. Có lẽ đó là lý do tại sao tôi và Dan gặp rất nhiều người nổi tiếng trong quán

bar này. Đây là nơi nào đó cho chúng ta ăn náu. Lúc này chẳng hề có bóng dáng của Pete Doherty^[34] hay Sadie Frost^[35], nhưng khách quen thì vẫn đến như mọi khi. Ngài Ngủ Gục ngồi ở chỗ ưa thích, miệng mở, nửa panh bia đang đặt trước mặt trên bàn. Cô Mua Sắm đang ngồi ở bàn tròn giữa phòng, hai túi đồ ăn đặt cạnh chân. Bob Ba Hoa thì, như mọi khi, tựa vào quầy bar, tất cả nhân viên của quán đều lờ anh ta. Tôi đã nghĩ mình sẽ khó chịu nếu quay lại những nơi quen thuộc, nhưng không phải thế, mà rất dễ chịu. Nó khiến tôi cảm thấy an toàn. Tôi quyết định lúc uống thêm một ngụm rằng tôi chỉ việc uống và quan sát mọi người cho đến khi say mèm. Dù sao thì tôi cũng chẳng làm được gì với Archie nữa. Mọi thứ sẽ phải chờ đến ngày thứ tư.

Chuông cửa kêu ầm ỹ và tôi nhìn lên. Rượu sáng sủa và tôi suýt đánh rớt ly. Anna và Jess vừa bước vào.

Anna và Jess của tôi. Bạn thân nhất của tôi.

Tôi nhìn, mồm há hốc, khi họ tiến về quầy bar. Cả hai trông rất tuyệt. Jess, bạn đại học thân nhất, là chuyên viên trang điểm trong nhà hát. Cô ấy vẫn như trước - nhỏ con, đáng yêu và xộc xệch - mái tóc đen buộc hờ hững, áo yếm màu đen bên ngoài áo thun T-shirt trắng và mang một đôi boot rất buồn cười. Và cô ấy trông có vẻ hạnh phúc. Tôi nghĩ chắc là mọi việc với Stuart tiến triển tốt đẹp. Tuyệt vời.

Jess trông rất tuyệt, nhưng Anna mới là người làm tôi trở mắt ra. Tóc cô ấy ngắn và mượt hơn mọi khi. Mái tóc suôn thẳng ngang vai ôm lấy cằm đã thế chỗ cho những lọn tóc quăn vàng hoe. Cô ấy cũng thay chiếc váy suôn rộng lưng nhùng bằng váy jean thanh nhã với đường viền xẻ sâu nơi cổ áo. Cô ấy trông thật đẹp, chẳng có lời nào để diễn tả. Tất cả đàn ông trong quán bar chảy nước dãi khi cô ấy nghiêng người đi qua đám đông và tì ngực vào quầy bar. Chà, tôi nghĩ trong đầu, phải chăng cô ấy có người tình mới?

Tôi gặp Anne tại một bữa tiệc của bạn Dan ba năm trước và chúng tôi thân nhau ngay. Cô ấy làm tôi cười phá lên và là người độc thân quyến rũ nhất tôi từng gặp. Cô ấy làm giáo viên dạy nhảy sau khi tốt nghiệp đại học nhằm kiếm tiền đi vòng quanh thế giới để bơi với cá heo, sống trên đỉnh Nepal, làm việc trong trại mồ côi Rumani, rong ruổi trên những con đường mòn Inca^[36], và học bốn ngôn ngữ khác nhau. Rồi cô ấy quay về London và xoay xở được một công việc thú vị, thu nhập cao trong thành phố.

Trước khi tôi chết, cô ấy đang đi tìm người hiến tinh trùng. Cô ấy bị ám ảnh với việc có con trước khi bước sang tuổi ba mươi lăm, lúc mà đồng hồ sinh học bắt đầu kêu tích tắc, ầm ĩ. Nhưng Anna không tìm chồng. Trên thực tế, cô ấy còn chẳng tìm kiếm bạn trai.

“Tớ đã xong việc với đàn ông rồi,” cô ấy thú nhận sau khi mối quan hệ mười tám tháng với Julian kết thúc bởi cô ấy phát hiện anh ta lừa dối. “Họ chỉ toàn đem lại rắc rối Tớ chẳng cần đàn ông mới có thể có con. Tớ chỉ cần tinh trùng.”

Cô ấy thậm chí còn lập ra một danh sách ‘phẩm chất phải có’ của người hiến tinh trùng bao gồm:

- 1/ Đẹp trai.
- 2/ Cao (không thấp hơn một mét tám, không cao hơn hai mét).
- 3/ Thông minh (dứt khoát là cần thiết, chỉ số IQ trên 135).
- 4/ Hải hước.
- 5/ Nồng hậu và nhiệt tình.
- 6/ Hòa đồng.
- 7/ Sức khỏe tốt (rất, rất quan trọng).
- 8/ Không mắc bệnh lây qua đường tình dục (hiển nhiên).

Kế hoạch của Anna là tìm ra một người, hẹn hò với anh ta đủ lâu để tìm hiểu xem anh ta có đủ tiêu chuẩn, thuyết phục anh ta đến phòng khám các bệnh lây qua đường tình dục trước khi quan hệ, rồi khẳng định là cô ấy đang dùng thuốc ngừa thai. Cô ấy sẽ quan hệ với anh ta cho đến khi có thai rồi chia tay (mà không hề nói là đã thụ

thai). Rồi cô ấy sẽ ngừng trả lời điện thoại, 'biến mất' khỏi cuộc sống anh ta và tự sinh con một mình.

Jess và tôi cố thuyết phục cô ấy từ bỏ kế hoạch ấy, nhưng một khi Anna quyết làm điều gì, chuyện này cũng vậy - thì chẳng gì có thể ngăn được cô ấy. Cô ấy phải làm cho bằng được - bất chấp hậu quả. Cô ấy dồn hết tất cả vào công cuộc đi tìm người đàn ông hoàn hảo. Cô ấy hẹn hò đủ kiểu: hẹn hò siêu tốc, hẹn hò qua mạng, hẹn hò ăn tối tắt đèn (quá quái đản), hẹn hò chơi quần vợt trong sở thú, và hẹn hò mạo hiểm (tàu lượn siêu tốc sẽ làm tóc bạn rối tung lên), nhưng chẳng ai đủ tiêu chuẩn.

Tôi chăm chăm nhìn cô ấy và Jess lách qua đám đông, cầm ly trong tay. Kể từ khi tôi chết có phải cô ấy đã tìm thấy ai đó? Đó có phải là lý do cô ấy thay đổi vẻ ngoài không?

Ôi, Chúa ơi! Họ đang đi về phía tôi. Có lẽ họ sẽ thật sự nhận ra tôi...

Không. Hai gã ở cái bàn gần tôi nhất đang uống cạn ly bia, Anna và Jess phân vân đứng cạnh họ. Một gã đụng phải Anna lúc đứng dậy.

"Chào, cô em sexy," gã bắt chuyện, chỉnh lại cà vạt^[37].

Anna cười khẩy với gã. "Đừng có mơ, anh chàng thua cuộc."

"Thiệt hại của cô," gã nhún vai.

"Chỉ khi nào tôi mù," Anna đốp lại. "Gần đây anh có soi gương không?"

Jess cười khúc khích khi gã đã khuất bóng. Cô ấy ngồi ngay sau lưng tôi, nhưng vẫn đủ gần nên tôi có thể ngửi được mùi nước hoa. Cô ấy dùng mùi hương hoa ngọt ngào trong nhiều năm và với tôi mùi hương ấy đã gắn chặt với cô ấy.

Tôi như vỡ tan. Tôi đang ngồi gần bạn thân và không thể nói lời nào với họ. Điều luật câm lặng chết tiệt nói rằng thậm chí tôi không thể nói với họ là tôi nhớ họ dường nào.

"Cậu thế nào?" Anna hỏi, nghiêng người về phía Jess.

Jess vẫn vợ nghịch với cặp tóc. “Không tệ. Tớ đang làm cho một chương trình mới Khi Bạn Thích Nó. Công việc rất mệt mỏi và vài nữ diễn viên ngốn rất nhiều thời gian của tớ, nhưng cuộc đời có nhiều thứ quan trọng hơn công việc. Tớ nghĩ về điều đó rất nhiều kể từ khi...”

Cô ấy nhìn Anna và Anna nói nốt “Lucy chết.”

“Đúng. Mọi thứ thay đổi kể từ khi cô ấy mất. Tớ thay đổi. Tớ và Stuart thay đổi. Giờ bọn tớ gần gũi với nhau hơn.”

Vẻ mặt của Anna dịu đi. “Tớ hiểu ý cậu thay đổi nghĩa là gì.” Cô ấy chạm vào tóc. “Khi thợ cắt tóc hỏi tớ có muốn thử kiểu gì đó khác biệt, tớ trả lời có. Tớ cảm thấy mình thay đổi sau khi Lucy mất, và phong cách của tớ không hợp với con người tớ trở thành. Như vậy có quái dị không?”

“Có và không.” Jess nói. “Tớ không phải muốn nói về việc thay đổi bề ngoài, Anna, tớ...”

Anna cười vang. “Cậu đang nói là tớ hơi họt sao?”

“Không hẳn thế,” Jess vội nói.

“Tớ nhớ Lucy,” Anna dùng ngón tay miết quanh vành ly. “Cậu có biết sáng Chủ nhật nào, lúc mười giờ cô ấy cũng điện cho tớ? Tớ nói cô ấy đừng gọi cho tớ trước trưa vì tớ thích ngủ nướng, nhưng cô ấy vẫn làm thế. Tớ thường chửi thề, nhưng giờ tớ nhớ điều đó. Sáng Chủ nhật nào tớ cũng dậy lúc mười giờ, nhưng điện thoại chẳng bao giờ kêu.”

Ôi, ôi, Anna! Rượu đang trôi xuống cổ họng và tôi nuốt nhanh trước khi nghẹn và thu hút sự chú ý.

“Cậu có gặp Dan không?” Jess hỏi. “Tớ hứa sẽ gọi cho anh ấy, nhưng không biết có nên hay không.”

“Thật ra vài ngày trước tớ có gọi cho anh ấy,” Anna trả lời, đặt ly xuống bàn. “Anh ấy nói có điều gì đó rất khác thường vừa xảy ra và anh ấy cần trao đổi với tớ. Tối thứ Năm tớ hẹn anh ấy ở đây.”

Tôi, tôi nghĩ, gần như nháy căng lên. Tôi là điều khác thường đó. Anh ấy nghĩ anh ấy nhìn thấy tôi ngoài cửa sổ. Đó là lý do anh ấy

muốn nói chuyện với cậu đấy Anna. Thứ Năm, tôi nhâm lại trong đầu. Quay lại quán bar tối thứ Năm. Ôi. Chúa. Tôi. Tôi sắp được gặp lại Dan.

“Tôi rất mừng khi cậu gặp anh ấy,” Jess nói tiếp. “Khi trò chuyện với anh ấy ở đám tang, tớ cứ có cảm tưởng là anh ấy chẳng muốn nói chuyện với ai.”

Anna thở dài. “Ừ, phải, cậu không thể trách anh ấy, đúng không?”

“Ừ.”

Họ lại im lặng và Anna xoay xoay chân ly rượu. Thật lạ khi nhìn họ chỉ còn hai người. Ba chúng tôi luôn ra ngoài buổi tối, hoặc tôi và Anna, hoặc tôi và Jess. Cả hai trở nên rạng rỡ khi chúng tôi ở cạnh nhau, nhưng họ chưa bao giờ gặp nhau mà thiếu tôi. Nó như thể tình bạn của họ không thật sự hiện hữu nếu không có tôi ở đó. Thật vui khi thấy họ cuối cùng cũng kết thân với nhau.

Anna chống tay lên cằm và nhìn chăm chăm vào bức tường phía trên đầu tôi. Tôi âm thầm giục cô ấy, hãy nói về tôi đi. Hãy nói về những gì xảy ra khi họ tìm thấy tôi. Tôi biết thật ngu ngốc khi bị ám ảnh bởi những chuyện xảy ra sau khi mình chết, nhưng tôi có quá nhiều câu hỏi không có lời đáp. Ai tìm thấy tôi trên hành lang? Có nhiều người tham dự đám tang không? Tôi có được chôn cạnh cha mẹ không?

“Việc tìm người hiến tinh trùng đến đâu rồi? Vẫn tiến hành chứ?” Cuối cùng Jess cũng cất lời.

Anna nhướn chân mày và nhún vai. “Đại loại là tớ đang phân vân. Một phần trong tớ nghĩ là tớ nên xúc tiến nhanh, để phòng trường hợp tớ chết trước khi...”

Tôi cười. Tôi không thể nín cười. Tất nhiên là không to như cười vang, nhưng lớn hơn tiếng khụt khịt mũi. Anna nhìn tôi chăm chăm, cau mày, và nhìn lại Jess.

“Cái gì thế?” Jess thắc mắc.

Anna lại nhìn tôi. “Không có gì. Tớ đang nói gì thế?”

“Một phần trong cậu nghĩ là cậu nên khẩn trương phòng trường hợp cậu chết...”

“À đúng, nhưng phần khác lại nghĩ là tớ không nên làm thế. Theo như sự may mắn của tớ, biết đâu tớ sinh ra một đứa con trai và khi lớn lên nó trở thành một gã đẽo cạo đúng nghĩa.”

Jess cười vang và cụng ly Anna. “Tớ nhớ cậu, Anna. Chúng ta nên gặp nhau hàng tuần.”

Anna mỉm cười. “Tớ thích thế, Jess. Tiện đây, tớ thích cái tạp dề của cậu. Cậu mua nó ở đâu thế?”

Họ tiếp tục nói về quần áo, giày dép và mua sắm trong vài tiếng và tôi không quan tâm. Khi bạn chết, sẽ chẳng ai để ý bạn đang mặc gì (tất nhiên là ngoại trừ Claire). Tôi gọi thêm vài ly rượu và nghe lồm bồm cuộc chuyện trò của hai người bạn, đợi họ thay đổi chủ đề quay về tôi hay Dan. Đến một lúc cả hai cùng hồi tưởng về chuyến cắm trại kinh hoàng mà tôi dẫn đầu đi vệ sinh giữa đêm khuya không có đèn, vượt qua đồng dây chảo của lều nam, và rồi mắng mỏ một cặp đang làm tình. Tôi phải cố kiềm chế không nhập bọn chuyện trò với họ.

Đến mười giờ tôi say, rất say và nằm trên bàn. Tôi chỉ muốn nhắm mắt trong vài...

Gã phục vụ lay tôi dậy. “Này, mười một giờ rồi. Đến lúc về rồi, Cô Nàng Gặp Ngày Xúi Quẩy.”

Tôi ngược nhìn anh ta qua cặp mắt lờ đờ. “Hả?”

“Đã quên mất ngày tôi tệ rồi đúng không? Tốt.”

Đúng, tôi đã quên. Tôi hoàn toàn quên mất việc đã và Graham Washington^[38] và hoàn toàn bóp vụn cơ hội gặp Archie.

Tôi nhìn sang bàn của Anna và Jess. Họ đã đi từ đời nào.

CHƯƠNG 11

THỨ BA, NGÀY 30 THÁNG TƯ - NGÀY THỨ TƯ

“Lucy!” Brian rống lên từ ngưỡng cửa. “Lucy, cô có điện thoại!”

“Hôm nay là thứ mấy?” tôi lẩm bẩm, nhìn anh ta qua đôi mắt ngái ngủ.

“Thứ Ba. Và có ai đó gọi cho cô kìa.”

“Tôi nằm phịch xuống nệm và nhắm mắt lại. “Nói với họ là tôi chết rồi.”

Brian khịt mũi. “Hình như là có chuyện gì đó quan trọng lắm.”

“Ai gọi thế?”

“Một gã tên Graham gì đó. Wellington thì phải.”

“Chết tiệt,” tôi chửi thề, ngồi phắt dậy.

Wellington muốn gì đây? Có thể bỏ tù một cô gái đã chết vì tội cố ý gây thương tích không? Ôi, Chúa ơi! Nếu chuyện đó xảy ra thì làm sao tôi có thể hoàn thành thử thách đây?

Tôi trượt xuống giường, loạng choạng ra khỏi phòng và xuôi theo cầu thang. Điện thoại đang móc trên giá đỡ. Tôi chụp lấy nó.

“Chào.”

“Phải Lucy Brown đó không?” một giọng nói quen quen cất lên.

Tôi khó nhọc nuốt xuống. “Vâng, tôi đang nghe.”

“Lucy Brown, tôi là Graham Wellington.”

“Ôi, Chúa ơi! Graham, thưa ngài Wellington, về những gì đã xảy ra, tôi...”

“Lucy,” giọng anh ta trở nên nghiêm trang, “Tôi gọi cô là Lucy được không?”

“Không sao.”

“Lucy, tôi là người phải chịu trách nhiệm vì đã biến cuộc phỏng vấn của chúng ta hôm qua thành ra hơi thiếu chuyên nghiệp.”

“Vâng. Đúng vậy, nhưng...”

“Và người ta nói với tôi rằng vài nhân viên không thích mấy lời khen lạc hậu.”

Cái gì? Câu ‘cô có khe ngực đẹp’ biến thành lời khen lạc hậu từ lúc nào thế?

“Và, khi hiểu ra điều đó,” anh ta tiếp tục, “cộng thêm khả năng thiết kế web xuất sắc của cô, tôi muốn...”

Anh ta dừng lại.

“Gì?” tim tôi đập thình thịch trong lồng ngực như đứa trẻ tập đi lững chững trên nệm lò xo.

“Mời cô về làm việc. Khi nào cô có thể đi làm?”

Tôi cười vang. Không thể nén được. Buồn cười hết sức. Tôi làm giả lý lịch, gã này xúc phạm tôi và tôi tát hấn. Và tôi có việc làm!

“Thế có nghĩa là ‘không’ à?” Giọng Graham thoáng chút sợ hãi.

“Không. Như thế tức là đồng ý. Mai tôi sẽ bắt đầu đi làm.”

“Cô có thể làm thế sao?” anh ta cao giọng. “Đúng là ngoài sức tưởng tượng. Cô đúng là một cô gái rất dễ thương, Lucy Brown. Hẹn gặp cô ngày mai.”

“Thống nhất thế. Chào anh.”

“Chào cô.”

Tôi vẫn cười khúc khích một mình lúc tha thân đi vào bếp, hứng đầy ấm nước. Brian xuất hiện ngay ngưỡng cửa và nhướn lên một chân mày.

“Mọi việc ổn cả chứ, Lucy?”

“Ổn mà Brian.” Tôi lắc để súc cái ấm và làn nước trong biến thành đục ngầu. “Thật tuyệt vời. Tôi vừa có việc làm.”

“Cô có việc làm ư? Làm tốt lắm. Nhưng sao như thế lại tuyệt?”

“Bởi vì ngày mai tôi sẽ gặp Archibald Humphreys-Smythe. Tôi đã tiến thêm một bước trong việc vượt qua thử thách.

“Ồ, thật tốt cho cô.” Ánh mắt anh ta không tươi như nụ cười. “Thật tốt cho cô.”

Ngày hôm đó trôi qua thật chậm chạp. Căn nhà chẳng có ti vi, và cái đài nhỏ xíu, cọc cạch trên bếp liên tục mất sóng, chẳng thể theo

dõi được gì vì cứ vài phút nó lại rề rề. Claire đã ra ngoài (tôi không biết cô ta đi đâu) và mấy tiếng Brian mới xẹt ra khỏi phòng chỉ để uống tách trà hay đi vệ sinh.

Tôi hết sức buồn chán.

Đến sáu giờ, không thể chịu tình cảnh đó thêm giây nào nữa, tôi khẽ gõ cửa phòng Dan.

“Vào đi.”

Brian đang mặc quần đùi, nằm dài trên giường đọc cuốn sách có tựa là *Bách Khoa Toàn Thư Về” Tàu Lửa Chạy Bằng Điện Từ Năm 1879 Đến Nay*.

“Chào, Lucy,” anh ta ngược lên. “Ngồi đi.”

Tôi tiến về phía cái ghế, ngập ngừng khi đi ngang qua tủ quần áo. Tôi đã sẩy chân khi bước ra tủ quần áo để rời khỏi cõi trung gian.

“Brian này, anh có phiền nếu tôi ngó qua tủ quần áo một chút không?”

Anh ta gật đầu. “Ừm, không sao.”

Tôi kéo cửa tủ và nhìn vào trong. Vẫn còn đó mấy bộ áo liền quần nhưng kẻ và màu lam, cùng hàng xăng-đan và vớ xếp gọn ghẽ. Vậy cái thang cuốn thì sao? Nó có còn ở đó không?

Tôi rẽ chỗ quần áo treo và với tới tay nắm cửa ở lưng tủ.

“Đừng!” Brian la lên. “Cô sẽ chết ngay.”

Tôi nháy dưng ra sau như thể bị điện giật. “Cái gì!” Tôi nhìn chăm chăm vào tay mình.

“Tôi chỉ đùa thôi mà,” anh ta cười nhăn nhó.

“Hay quá nhỉ.” Tôi lại nhìn tay nắm cửa đó. “Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi xoay tay nắm?”

“Chẳng có gì xảy ra cả.”

“Thật sao?”

“Thật, chẳng có gì xảy ra đâu. Cô chỉ có thể mở cánh cửa đó nếu phía bên kia có người.”

Tôi vắn qua vắn lại tay nắm và đẩy tới. Chẳng có gì xảy ra cả.

“Thế nếu tôi muốn quay lại đó thì phải làm thế nào?” Tôi hỏi, xô mạnh lưng tú.

“Lúc đó cô phải dùng cánh cửa khác,” Brian lật một trang sách.

“Cánh cửa nào?”

“Cánh cửa trong tủ quần áo của cô.”

Hừm. Hay thật, và cũng đây cảm dỗi. Nếu tôi chán thử thách của mình, tôi có thể nhảy vào tủ quần áo và bò để quay lại cõi trung gian. Tất nhiên, nói thế không có nghĩa là tôi sẽ làm vậy.

“Ngồi và thư giãn đi.” Brian khuyên khi tôi đóng sầm cửa tủ lại. “Cô đang làm tôi cảm thấy căng thẳng đấy.”

Tôi thả phịch người xuống cái ghế đan bằng liễu gai cạnh cửa sổ, co chân lên ngực và nhìn quanh phòng Brian, tuyệt vọng tìm điểm gì đó có thể làm tôi thích thú. Những tấm áp phích của anh ta chẳng có gì ngoài tẻ nhạt sao? Hình ảnh tàu lửa làm sao có thể khiến ai đó hứng khởi cơ chứ?

“Brian, có phải anh quay lại trần thế để ám một chiếc tàu lửa không?”

Anh ta nhìn tôi qua mép trên cuốn sách. “Không. Nhà Ga Paddington.”

“Một nhà ga sao?”

“Đúng. Nhà ga Paddington có một tầm nhìn quan sát tàu rất tuyệt.”

Có phải anh ta đang trêu tôi không? Tôi nhướn chân mày với Brian nhưng anh ta chẳng hề cười. Anh ta thật sự muốn ám một nhà ga xe lửa.

“À, phải. Vậy là giờ anh đã ở đây được mấy... chín ngày rồi phải không?”

“Đúng.”

“Và việc hoàn thành thử thách đến đâu rồi?”

“Lucy, tôi không muốn bàn về thử thách của mình,” Brian lầm bầm, đưa sách lên che mặt.

“Tại sao lại không nói về nó? Có khi tôi có thể giúp...”

Cửa phòng mở ra bất thành linh và tôi giật bắn. Ồ! Tuyệt thật. Claire đã về. Và cô ta trông chẳng vui vẻ lắm.

“Cô có thể ra ngoài được không?” cô ta nói với tôi, tựa lưng vào khung cửa. “Tôi có vài lời muốn nói với Brian. Riêng tư.”

Tôi liếc sang nhìn bạn cùng nhà, nhưng anh ta vẫn giấu mặt sau cuốn sách. Đồ hèn nhát.

“Yêu cầu thật lịch sự.” Tôi cười với Claire.

Cô ta giả vờ cười. “Vãi.”

“Thấy chưa,” tôi nói lúc lách qua cô ta. “Tỏ ra lịch sự chẳng chết ai cả đúng không?”

“Chào, Cô Dâu,” cô ta nói và sập cửa cái rầm sau lưng tôi.

Tôi đảo quanh đầu cầu thang mấy giây rồi áp tai lên cửa phòng Brian. Có chuyện gì bí mật đến nỗi Claire không thể nói trước mặt tôi chứ? Hừm, tiếng Brian thì ào. Hừm. Hừm. Hừm. Tôi chẳng nghe được lời nào của anh ta và Claire. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi tự mở cửa bước vào đây?

Tôi lững thững đi về phòng mình, mở tủ quần áo và nhìn vào trong. Brian đã đứng. Phía sau dãy quần áo đang treo là một cánh cửa màu trắng, y như cửa Brian. Tôi chạm vào nắm đấm cửa.

Có nên mở nó? Hay đừng mở? Điều tệ hại nhất có thể xảy ra là gì?

Tôi có thể lao vút vào cõi trung gian, không bao giờ gặp lại Dan nữa và anh ấy cứ bản khoăn suốt phần đời còn lại rằng liệu tôi có chết với ý nghĩ anh ấy là kẻ vô tích sự.

Ồ. Được thôi. Thật sự rất tệ đấy.

Tôi ném mình lên giường, túm lấy tấm ảnh đặt trên tủ đầu giường. Đó là tấm ảnh chụp tôi và Dan trong chuyến du lịch đầu tiên của chúng tôi là tới Menorca^[39]. Dan đang cười toe toét như một gã điên, còn tôi thì cười nắc nẻ. Đó là một kỳ nghỉ tuyệt vời. Cát trắng, biển sạch và mát, ánh mặt trời rực rỡ. Một buổi chiều, khi Dan cảm thấy sung sức khác thường, anh ấy thách tôi thi bơi.

“Em có nhìn thấy cái phao ngoài kia không?” Dan hỏi, tay chỉ ra xa xa.

“Có” tôi gật đầu.

“Anh sẽ bơi đua với em đến đó.”

Tôi nheo mắt nhìn cái phao. Nó khá xa và tôi không phải tay bơi nhanh lắm.

“Chỉ khi cả hai cùng bơi ếch,” tôi mặc cả.

“Được thôi,” Dan đồng ý, đưa tay ra. “Em chấp nhận đua rồi nhé.”

Chúng tôi ào xuống bãi biển, lao vào làn nước mát lạnh và bắt đầu bơi. Lúc đầu chúng tôi đeo bám nhau khá tốt, nhưng rồi Dan hụp đầu xuống và bắt đầu bỏ xa tôi. Trước khi tôi kịp định thần, anh ấy đã cách tôi khoảng mười mét. Chẳng cách nào tôi thắng được.

Tôi ngừng bơi, đứng nước và chèo bằng hai tay. Xung quanh quá yên tĩnh đến nỗi tôi có thể nghe được hơi thở của mình. Trên bãi biển, người người nhỏ như con kiến đang giũ cát ra khỏi khăn và nằm trên ghế xếp. Tôi cảm thấy mình như nàng tiên cá hay thần biển nào đó đang quan sát thế giới con người. Cảm giác đó thật sung sướng.

“Này,” một giọng nói bất bình vang lên ngay bên cạnh. Đó là Dan, mặt đỏ bừng và thở phù phù. “Em bỏ cuộc.”

“Em đâu có bỏ cuộc,” rồi nhắm mắt lại lúc anh ấy tóa nước lên người tôi. “Em chỉ dừng lại ngắm nhìn thôi.”

“Chà,” anh ấy nhìn chằm chằm về phía bãi biển. “Đúng là đẹp chết đi được.”

“Em biết.”

Trên đầu, một con mòng biển bay ngang qua kêu quang quác.

“Em nghĩ thiên đường thì như thế nào nhỉ?” Dan hỏi, đứng và chèo bằng tay cạnh tôi, chân đạp nước.

“Em không biết. Một vùng đất đầy hoa anh túc, ánh mặt trời, mây bồng bênh và họ hàng chạy lại gặp em thì sao?”

“Anh thì nghĩ thiên đường giống như thế này.”

Tôi mỉm cười. “Thật không?”

“Thật.”

“Vậy chuyện gì xảy ra nếu chúng ta cùng chết? Em sẽ sống trên thiên đường hoa anh túc còn anh sống trên thiên đường biển nha?”

Khi ấy Dan vói lấy tôi và kéo về phía anh. Tôi vòng chân quanh hông anh và cả hai đập dềnh trong nước, sóng vỗ chung quanh.

“Anh hy vọng là có cả hai. Lúc đó chúng ta sẽ ở bên nhau.”

“Em thích vậy”, tôi đáp lại hôn lên môi anh.

Một tiếng hét và âm thanh cửa đóng lại âm âm lôi tôi ra khỏi giấc mộng ngày.

“Brian!” Claire đang hét lên. “Brian, quay lại đây.”

Tôi phóng xuống giường và bay ra khỏi phòng. Bọn Gothic cùng nhà của tôi đang đứng trên đỉnh cầu thang, rống lên sau khi Brian mở cửa chính và đóng sầm. Giọng anh ta vẳng lại. “Để cho tôi yên!”

“Này, chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế Claire? Cô đã làm gì anh ta?”

Cô ta trừng mắt nhìn tôi. “Tôi chẳng làm gì anh ta cả. Tôi chỉ hỏi anh ta có thể giúp tôi vượt qua thử thách không, thế là Brian bỏ đi và nổi khùng lên.”

Tôi không chắc là mình tin lời cô ta.

“Tôi sẽ đi theo anh ta. Cô ở yên đây.”

“Muốn làm gì thì làm,” cô ta càu nhàu. “Tôi chẳng quan tâm.”

Lúc tôi lấy áo khoác và ra khỏi cửa thì Brian đã đi được nửa con đường.

“Brian!” tôi gọi. “Brian, đợi đã.”

Thay vì trả lời hay đi chậm lại, anh ta tăng tốc, sải nhanh trên đường như một người đang thực hiện sứ mệnh.

Chết tiệt. Anh ta bị làm sao thế?

Tôi đi theo anh ta trong mười phút, ngồi thụp xuống mấy khu vườn và nấp sau bụi cây mỗi khi anh ta băng qua đường và nhìn

xung quanh. Khi chúng tôi đến chỗ tấm bảng nhà ga thì tôi mới biết anh ta đi đâu. Brian đang đi tới nhà ga Paddington. Tôi cá là thế.

Tôi chờ cho đến khi anh ta lên tàu rồi phi như bay qua các bậc thang để nhảy vào toa tiếp theo. Và gấu áo bị mắc kẹt khi hai cánh cửa khép lại.

Chết tiệt.

Cả toa cười với tôi khi tàu xình xịch chuyển động và tôi kéo mạnh gấu áo ra.

“Ra đi nào, ra đi nào, đồ đáng ghét.”

Tôi tì gót chân vào cửa làm đòn bẩy và kéo. Ra đi nào! Ra đi nào! Gấu áo tuột ra và tôi loạng choạng ngã về phía sau, vấp phải va li ai đó và ngồi trên lòng một doanh nhân đang ngủ.

“Xin lỗi,” tôi há hốc miệng lúc anh ta thức giấc với một tiếng cười hô hố “Xin lỗi, xin lỗi.”

Tôi cố đứng dậy và túm lấy tay nắm trên đầu. Anna Friel^[40], trong biển quảng cáo nhà hát West End^[41], cười nham nhó với tôi.

“Cút đi, con bò ngu ngốc, tự mãn,” tôi lầm bầm trong miệng, “trong Pushing Daisies^[42] cái gì chẳng dễ.”

“Đây là nhà ga Paddington,” trưởng tàu thông báo khi con tàu từ từ tiến vào nhà ga. “Từ nhà ga Paddington, hành khách có thể chuyển tàu đi các tuyến về mọi Quận Huyện, Vành Đai, khu Hammersmith^[43] và Trung Tâm Thành Phố”

Cửa toa mở và tôi tìm kiếm trong đám đông. Brian đang hướng về cửa ra vào. Nhanh lên nào, theo anh ta. Tôi nhảy khỏi tàu và hồi hả đi trên sân ga.

Thang cuốn lên đưa tôi lên lưng chừng nhà ga Paddington và tôi đảo mắt nhìn quanh. Brian đi đâu mất rồi? Tôi hoảng vía và dò tìm cẩn thận trong đám đông. Lúc ở trong phòng Brian từng nói gì đó về việc nhà ga Paddington có tầm nhìn tuyệt nhất. Tôi nhìn chòng chọc lên mái vòm nhà ga. Nhưng ở đâu đây? Tôi sẽ phải hỏi bảo vệ.

“Xin lỗi,” tôi hướng về phía người bảo vệ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt. “Vui lòng chỉ cho tôi chỗ có tầm nhìn quan sát xe lửa tốt nhất.”

Anh ta nhìn khắp người tôi và cười thân thiện. “Cô quên áo khoác trùm đầu à?”

“Thật ra,” hai gò má tôi nóng bừng, “tôi không phải là nhân viên giám sát tàu. Tôi đang tìm một người.”

“Thế hả,” anh ta chỉ ra xa xa, có vẻ như không chắc chắn. “Đa số lang thang ở đằng kia.”

“Cảm ơn anh,” tôi bắt đầu tiến về cuối nhà ga. À, anh ta kia rồi. Mái tóc đen, bù xù của Brian thấp thoáng trong đám đông đang băng qua cầu bắc ngang nhà ga.

Tôi bước lên các bậc thang và rón rén lại chỗ anh ta. Anh ấy đang dựa vào thành lan can bằng kim loại, mắt không rời khỏi những chuyến tàu đang xình xịch, từ từ tiến vào và rời khỏi nhà ga. Hình như anh ta đang khóc.

“Brian,” tôi đặt tay lên vai anh ta. “Lucy đây. Anh ổn chứ?”

Anh ta giật thót và quệt tay áo qua mắt. “Cô đang làm gì ở đây?”

“Tôi lo cho anh.”

“Cô không phải bận tâm,” mắt anh ta lại nhìn những chuyến tàu. “Tự cô đã có quá nhiều việc phải giải quyết rồi.”

“Nhưng tôi thật sự không yên tâm,” tôi di chuyển ra trước khuôn mặt lấm lem, buồn bã của anh ta. “Tôi chỉ biết mỗi anh và Claire trong cái thế giới nửa sống nửa chết lạ lẫm này. Chúng ta cần chăm sóc cho nhau.”

Brian khịt mũi. “Cô nghĩ Claire sẽ lo lắng cho chúng ta ư?”

“Thôi được, Claire thì không chắc, nhưng tôi vẫn quan tâm đến cô ấy. Cô ấy giống đứa em gái nhỏ khắc khổ mà tôi chưa từng có.”

Điều đó là sự thật. Tôi bắt đầu nghĩ Brian và Claire như là gia đình-chấp-vá của mình. Claire là đứa em nhỏ phiền nhiễu, còn Brian là người cậu kì dị, bốc mùi. Có thể có rất nhiều người nửa sống nửa chết trên thế giới này, nhưng chúng tôi không biết họ là ai hay họ

sống ở đâu. Đâu còn ai khác để tôi chuyện trò về những gì sắp xảy đến cho chúng tôi ngoài Brian và Claire.

“Có chuyện gì vậy Brian? Thôi nào, đi đâu đó nói chuyện nào.”

Trong một thoáng tôi tưởng anh ta định bảo tôi biến đi và để mặc anh ta. Nhưng không phải thế, Brian nhún vai.

“Được thôi. Trong sân ga có một quán cà phê pha trà rất ngon.”

Chúng tôi ngồi một bàn cạnh cửa sổ, trước mặt Brian là tách trà nghi ngút khói, còn tôi thì gọi một tách cà phê và một đĩa bánh rán (tôi đang hoảng loạn hết sức, tôi chỉ cần thứ gì đó ngọt ngọt để vượt qua).

“Vậy,” tôi mở lời, “có chuyện gì? Có phải là về thử thách của anh không?” Brian gật ngay và nhìn ra ngoài cửa sổ. “Tôi chưa bao giờ định vượt qua thử thách.”

“Tại sao? Anh không thể tìm ra người mà hồ sơ quy định là Mục Tiêu Thử Thách à?”

“Ồ, tôi đã tìm ra cậu ta.”

“Nghe có vẻ khả quan,” tôi phấn chấn.

Brian bỏ hai cục đường vào tách và khuấy đều. “Không có đâu.”

Lạy Chúa, chuyện trò với Brian nhiều khi khó như bắc thang lên trời.

“Sao anh không kể với tôi chuyện gì đã xảy ra?”

“Được thôi, nói ra thì cũng chẳng giải quyết được gì.” Brian nhún vai và thổi trà. “Tôi phải thuyết phục một thằng nhóc mười lăm tuổi tên là Troy Anderson thừa nhận là nó mê đường ray xe lửa. Nó mê mần tàu lửa, nhưng bạn bè nó nghĩ sở thích đó là ngớ ngẩn.”

Tôi nghĩ trong đầu, không chỉ bạn bè nó, nhưng không nói thành lời.

“Anh đã nói chuyện với nó chưa?”

Brian đưa tách trà lên môi và uống một hớp. Tôi đợi anh ta từ tốn đặt tách trà lại lách cách trên đĩa lót, và lấy khăn ăn lau mép.

“Tôi có nói vài lời với thằng nhóc. Thực ra thì tôi tự giới thiệu.”

“Rồi sao? Nó nói gì?”

“Mẹ kiếp, đồ quấy rối trẻ con.”

“Ôi.”

Tôi nhấp một ngụm cà phê và cố nghĩ ra điều gì để nói. Lúc tôi nhìn lên, nước mắt lăn dài trên gò má Brian.

“Ôi, Chúa ơi!” tôi nắm lấy bàn tay to lớn của anh ta. Nó lạnh, ướt và mấy ngón tay run run. “Không sao đâu. Có khi anh vẫn có thể nói chuyện lại với nó lần nữa.”

Brian lắc đầu và nước mắt chảy từ cằm xuống cái áo liền quần xám vàng. “Tại sao nó sẽ nói chuyện với tôi nữa chứ? Nó nghĩ tôi là thằng gàn dở. Tôi sẽ không bao giờ vượt qua thử thách này được đâu Lucy. Và tôi sắp hết thời gian.”

“Nếu anh không vượt qua thử thách cũng đâu có phải là tận thế đâu. Có khi anh lại thích thiên đường thì sao?”

“Không.” Brian nức nở. “Không. Tôi muốn ở đây. Tôi cần phải ở đây.”

“Nhưng chúng chỉ là tàu lửa thôi,” tôi khẽ nói.

“Thì đôi với tôi Dan cũng chỉ là một gã đàn ông thôi,” mắt Brian mở to.

“Nhưng anh ấy là tình yêu của đời tôi.”

“Vói tôi tàu lửa cũng thế.”

Thật kì quặc khi một người đàn ông trung niên lại yêu một khối kim loại đến thế, nhưng, theo một cách nào đó, tôi hiểu cảm giác ấy. Tàu lửa làm anh ta cảm thấy hạnh phúc. Chúng cho anh ta lý do thức dậy mỗi buổi sáng. Có khi chúng cũng làm tim anh ta đập nhanh nữa.

“Brian,” tôi nói mà không hề nghĩ, “sao tôi lại không giúp anh vượt qua thử thách kia chứ?”

Anh ta nhìn tôi chằm chằm một lúc lâu, rồi úp bàn tay to lớn vụng về lên tay tôi.

“Thật không? Tôi sẽ biết ơn cô suốt đời.”

“Sẽ ổn cả thôi. Đừng lo lắng quá. Cả hai chúng ta sẽ đều vượt qua thử thách. Rồi anh xem.”

Anh ta cười rạng rỡ với tôi qua bàn cà phê mà tâm can tôi chùng xuống. Tôi còn chưa biết vượt qua thử thách của mình ra sao thì làm thế quái nào mà tôi định hoàn thành thử thách của hai người chứ?

CHƯƠNG 12

THỨ TƯ, NGÀY 01 THÁNG NĂM - NGÀY THỨ NĂM

Diễn hình. Đúng là diễn hình một cách chết tiệt. Ngày đầu tiên tôi đi làm ở Công ty máy vi tính Bitz và trời mưa. Tôi dành hàng giờ duỗi thẳng tóc và giờ tóc dính bết vào đầu như mấy ngày chưa gội. Và đôi bốt da lộn đẹp nhất của tôi ướt đẫm. Quá đủ để gây ấn tượng với Archie. Anh ta sẽ chẳng thèm liếc mắt nhìn tôi lần thứ hai.

Tôi hít một hơi thật sâu, xoay nắm cửa, và bước vào văn phòng.

“Xin chào!” Tôi chào với vẻ quá hớn hờ.

Gã râu ria Số Một ngừng đánh máy, ngược lên nhìn tôi, và lại nhìn chỗ khác ngay. Anh ta trông tệ hơn lần trước. Mái tóc dài, bóng nhẫy của anh ta được túm lại bằng một sợi dây chun, áo T-shirt màu đen có chữ ‘Tay Chơi’ màu trắng to đùng ở phía trước. Có một vết nứt dính trên chữ ‘C’.

“Hay lắm.” Râu Ria nói và nhìn chăm chăm vào đôi bốt của tôi. “Chúng tôi không nghĩ sẽ gặp lại cô.”

“Tôi có thể nói gì đây?” Tôi nhún vai. “Tôi quá cần việc làm.”

Râu Ria nhướn chân mày. Anh ta đang nhìn đâu đó sau vai tôi.

“Ngài Wellington đến chưa?” tôi hỏi, khẽ nghiêng người sang bên trái.

“Không. Hôm nay ông ta vào muộn.” Được lắm, anh ta lại đang nhìn bốt tôi. “Nhưng chúng tôi đã sắp xếp chỗ cho cô trong trường hợp cô muốn tự khám phá bàn làm việc của mình.”

Anh ta nhồm người ra khỏi ghế và đứng dậy. Lạ chưa, anh ta nhỏ xíu. Anh ta khoảng một mét sáu lăm và gầy nhom đến nỗi tôi có thể thấy xương vai qua lần áo T-shirt.

“Cô sẽ vui vì chúng tôi dành cho cô cái máy vi tính có tốc độ nhanh nhất,” anh ta phẩy tay về dãy bàn làm việc. “Đi theo tôi.”

Chết tiệt, tôi thậm chí rửa trong đầu lúc anh ta đứng trước cái bàn trống ngay giữa phòng. Tất cả mọi người đều thấy màn hình của tôi.

“Ồn chứ,” Râu Ria nói với giữa trán tôi. “Làm quen với vài người chứ.”

Ồi, Chúa tôi! Tôi sắp gặp Archie. Tôi liếc khắp phòng. Anh ta là ai nhỉ? Làm ơn, tôi khẩn, làm ơn hãy để anh ta chính là gã tóc ngắn, râu ria nhẵn nhụi (tôi luôn có thể thay áo T-shirt với logo chương trình Red Dwarf bằng thứ khác thời trang hơn).

“Đây,” Râu Ria giới thiệu, chỉ vào gã mặt tàn nhang với mái tóc đỏ ngời bên phải tôi, “là Geoff.”

Tôi đưa tay ra. “Chào Geoff, tôi là Lucy.”

“Được rồi,” gã lẩm bầm, mắt vẫn dán vào màn hình ngay trước mặt.

Hình như Râu Ria nghĩ màn giới thiệu đã diễn ra suôn sẻ và chỉ vào gã đeo kính có bộ tóc đen bóng nhảy ngời bên trái tôi.

“Đây là Nigel.”

Nigel nhìn lên và tặng tôi nụ cười với hàm răng vàng khè.

“Rất vui được gặp cô,” anh ta yếu ớt bắt tay tôi.

“Giờ thêm một người nữa,” Râu Ria chỉ ra sau lưng tôi.

Ồ. Đó là Gã Được Nhất. Archie. Phải thế chứ. Anh ta có đôi mắt nâu ấm áp và gò má cao. Ngoại trừ áo T-shirt và bộ tóc rẽ ngời nhờn dầu, anh ta thật sự rất ưa nhìn.

Tôi mỉm cười với anh ta và đưa tay ra. “Xin chào, tôi là Lucy.”

“Joe.”

CHẾT TIỆT!

“Tôi có thể giới thiệu cô với nhiều người ở đây,” Râu Ria ra dấu về phía còn lại trong khi tôi rầu rĩ như quả bóng bị xì, “nhưng Graham muốn tất cả chúng ta ra ngoài uống gì đó vào giữa buổi, khi đó cô sẽ được làm quen với tất cả mọi người.”

“Được,” tôi thả người xuống ghế. “Nghe thật tuyệt.”

“Đây là thông tin đăng nhập của cô,” Râu Ria đưa cho tôi mẫu giấy. “Và Vó Vần sẽ cài đặt tất cả những phần mềm cô cần.”

Tôi ngược nhìn anh ta. “Anh vừa nói Vó Vần à?”

“Anh ta là quản trị mạng. Một gã cừ. Nếu máy vi tính của cô có vấn đề gì chỉ cần ới anh ta một tiếng.”

“Tại sao lại gọi anh ta là Vớ Vẩn?”

“Vì đó từ anh ta hay dùng khi có sự cố. Nó như câu cửa miệng. Đa số mọi người không biết tên thật của anh ta. Cô có cần biết thêm gì nữa không, Lucy?”

“Tên anh. Anh chưa cho tôi biết tên.”

Râu Ria đỏ mặt ngượng nghịu và đưa tay ra. “À, đúng. Tôi thật khiêm nhã. Tôi là Archibald Humphreys-Smythe.”

CHƯƠNG 13

Tôi không biết mình nên thất thủ bắt tay hay nhảy khỏi ghế ôm chầm lấy anh ta. Thay vì vậy tôi chỉ gật đầu và nói, “Rất vui được biết anh, Archibald.”

Tôi dõi theo, không rời mắt, tim đập điên cuồng, lúc anh ta đi về bàn. Tôi đã tìm ra Archie. Tôi thật sự đã tìm ra anh ta! Nhưng làm sao tôi có thể đi tìm tình yêu đích thực cho một gã lùn, tong teo, tóc dài bóng nhẫy, chẳng thể hút mắt người khác giới hơn vài giây đây? Đã có ai lập ra web hẹn hò trực tuyến tên là: www.tinhyeuchonguoigando.com chưa?

“Mọi thứ ổn chứ?” Nigel nhướn một chân mày lên, hỏi thăm. “Cô đang suy tính kế hoạch đua tranh à?”

“Không, không có. Chỉ là, à, củng cố lại tinh thần thôi.”

Phải. Đúng thế. Tôi đang làm việc. Ít nhất tôi cũng phải ra vẻ như đang làm việc trong khi suy tính bước tiếp theo với Archie. Tôi xoay mặt về phía màn hình. Ôi không, máy tính để bàn. Tôi đã không dùng loại máy này kể từ lớp công nghệ thông tin thời còn đi học. Ở công ty cũ, mọi người đều dùng Mac^[44].

Không sao. Việc cần làm trước tiên, khởi động máy. Sẽ chẳng khó lắm đâu.

Tôi nhấn nút khởi động to tướng hình ovan đã bị ai đó viết nguệch ngoạc bằng mực xanh trên đó và màn hình lóe sáng lên. Phù. Máy đang khởi động. Tôi liếc sang hai bên để kiểm tra xem có ai đang quan sát mình không, nhưng Geoff và Nigel, tai nghe trùm kín cả tai, đang mải mê gõ bàn phím nên chẳng để ý đến tôi.

Tuyệt vời. Giờ thì tất cả những gì tôi phải làm là tìm chương trình thiết kế web trên Google, học cách sử dụng trước khi ai đó phát hiện ra tôi chẳng biết làm gì.

Một cái bóng phủ lên màn hình khi tôi vừa gõ xong từ khóa, đang chờ kết quả tìm kiếm. Tôi quay lại và cố kìm tiếng hét. Gã đàn

ông đang trừng trừng nhìn xuống tôi cao trên hai mét, có cái trán to nhất và hàng chân mày dày nhất, đen nhất mà tôi từng thấy. Anh ta trông như Lurch trong Gia Đình Addams^[45].

“Chào,” anh ta giơ bàn tay đầy vết chai ra. “Tôi là Nasty^[46].”

“Tôi là Lucy.”

“Mọi thứ ổn chứ?” anh ta nghiêng nát tay tôi.

“Ừ, à, ổn. Chỉ là, anh biết rồi đấy, bắt đầu thích ứng với công việc.”

Nasty cười. Giữa hai cái răng cửa bé tí của anh ta có quá nhiều khoảng trống. Như thể bà mẹ đã gắn nhầm răng của một đứa trẻ cho gã khổng lồ.

“Chỉ là tôi cần tắt máy vi tính của cô trong vài giây.”

“Được mà, không sao đâu.”

Tôi tắt tất cả các chương trình đang chạy trên màn hình và rời hoang mang. ‘Shut down^[47]’ máy như thế nào đây? Tôi không nhớ nổi.

“Ừm,” tôi rê chuột qua vài biểu tượng, cảm thấy mình bắt đầu vã mồ hôi. “Anh có muốn làm không?”

“Không.” Nasty ngắt lời. “Chỉ cần ‘shut down’ máy. Cô biết đấy, bật, tắt máy.”

Tiếng bàn phím gõ gõ ở hai bên ngừng bật. Geoff và Nigel nhìn tôi và cười.

“Được rồi,” tôi trả lời khi cái máy phát ra tiếng ầm ĩ khác thường và bắt đầu shut down. “Xong.”

“Giờ thì tắt máy đi.” Nasty nói tiếp.

Anh ta đang nói cái quái gì thế? Màn hình đen thui. Chẳng phải máy đã tắt rồi sao? Tôi ngậy người nhìn anh ta và nhún vai vô vọng.

“Tắt... nút... chuyển... mạch... chính,” anh ta chậm rãi nhấn từng từ.

Tôi vừa định nhấn nút hình ovan có dòng chữ màu xanh thì Nigel cười khùng khục. Tôi liếc sang anh ta.

“Công tắc chuyển mạch chính nằm ở phía sau,” Nasty nói.

“Phải, đúng. Tôi biết.”

Tôi đứng lên, đi vòng qua Geoff ra phía sau CPU máy. Có cả nghìn dây dẫn và dây cáp, nhưng nút tắt chính đâu? Tôi liếc nhìn Nigel và Geoff cầu cứu. Họ chỉ cười. Cả căn phòng đột nhiên lặng đi. Kể cả Archie cũng đứng lên, nhìn vói vẻ thích thú.

“Tắt,” Nasty gắt, “ngay khi cô sẵn sàng. Tôi không rảnh cả ngày đâu.”

Tôi nhào về phía trước và nhấn cái nút đầu tiên mình thấy. Một tiếng ‘bùm’ lớn và rồi ‘bụp’, một làn khói trắng bốc lên từ CPU.

Ôi. Chết tiệt.

Cả văn phòng lặng thinh ít nhất ba mươi giây và rồi ai đó vỗ tay. Thêm vài người vỗ theo, rồi thêm vài người nữa, vài người nữa. Trước khi tôi kịp định thần thì tất cả mọi người trong phòng đều vỗ tay và tán thưởng. Tôi vô vọng nhìn Nigel chăm chăm, nhưng anh ta đang cười âm ỉ và đập tay với Geoff. Tôi thật sự muốn chui tọt xuống gầm bàn và trốn dưới đó.

“Cừ lắm, Lucy,” ai đó tán thưởng.

“À,” tôi liếc nhìn lên tay quản trị mạng, “tôi nghĩ mình vừa phá hỏng máy vi tính.”

Anh ta nhướn một chân mày. “Vớ Vẩn.”

Trong bữa trưa, với bánh mì sandwich và bia, tại quán bar gần đây, Nigel giải thích là tôi vô tình ấn nhầm nút điện áp chứ không phải công tắc chuyển mạch chính. Tôi không làm cháy máy, nhưng Nasty vẫn mang CPU đi để gắn thêm vài bộ vi xử lý và sửa lại.

“Lucy, tôi nghĩ cô không cần phải lo lắng. Trong ngày làm việc đầu tiên, Nigel còn lẫn lộn mấy dây cáp.”

Mọi người bật cười và tôi khúc khích, dù tôi chẳng biết vì sao họ cười. Nhớ: tra Google vài mẫu chuyện tiểu lâm của dân lập trình.

“Trong buổi phỏng vấn đáng lẽ tôi nên nói mình là tín đồ Mac,” tôi cất lời khi tiếng cười đã lắng xuống, “nhưng tôi không muốn làm om sòm lên.”

“Hay lắm,” tiếng Archie làm bầm từ đầu bàn bên kia.

“Đúng,” ai đó tán đồng. “Rất thuận tiện để cài đặt phần mềm.”

Đột nhiên mọi người lại sôi nổi bàn luận, xì xào về hệ điều hành Linux và Redhat và nhiều thứ khác mà tôi chẳng hiểu gì. Tôi liếc sang đầu kia bàn đến chỗ Archie, nhưng anh ta không còn đó mà đang đứng ở quầy rượu, bồn chồn xoay xoay đồng hồ và hình như chẳng định gọi phục vụ. Tôi đứng dậy, bụng nhộn nhạo vì bồn chồn, và khẽ đến cạnh anh ta.

“Archibald, cảm ơn anh.”

Anh ta giật nảy, liếc nhìn tôi rồi quay đi ngay. “Vì cái gì?”

“Vì đã nói ‘hay lắm’ khi tôi bảo mình là tín đồ Mac. Tôi tưởng mọi người sẽ cười nhạo mình.”

Anh ta chẳng nói gì, nhưng tôi nghĩ mình thoáng thấy môi anh ta khẽ cong lên.

“Này, tôi thấy rồi nhé. Anh đang cười vì tất cả mọi người đều cười nhạo tôi.”

“Xin lỗi,” Anh ta kéo kéo dây đồng hồ đeo tay và mặt đỏ bừng. “Chúng tôi không nên làm thế. Chẳng ai muốn bị làm bẽ mặt vào ngày đầu tiên đi làm cả.”

“Hơi trễ rồi thì phải.”

Anh ta vẫn chẳng có động thái gì để lôi kéo sự chú ý của cô phục vụ, vì vậy tôi phải vẫy tay gọi.

“Tôi sẽ uống rượu gin pha nước khoáng, và anh uống...” tôi nhìn Archie, có vẻ như anh ta rụt cả nửa người lại. “Anh uống gì?”

“Nửa cốc rượu apxin^[48].”

Rượu apxin ư? Chẳng có ai dưới bốn mươi tuổi lại uống rượu apxin cả.

“Nửa cốc rượu apxin à.” Tôi lặp lại.

Chúng tôi lúng túng đứng cạnh nhau trong im lặng trong khi phục vụ cho đá vào ly kê loảng xoảng rồi ấn ly dưới vòi rượu gin.

“VẬY,” tôi cố bắt chuyện lần nữa, “nếu không phải quay lại làm việc sau bữa trưa thì anh sẽ làm gì?”

Archie nhún bờ vai gầy giờ xương. “Viết mã hay chơi điện tử.”

“Trò gì?”

“Tất nhiên là trò chơi trên máy vi tính.”

Tôi chăm chăm nhìn phục vụ kéo vòi và rượu apxin màu nâu đen chảy vào ly, đầu nghĩ mông lung. Cuộc sống của Archie ngoài viết mã và trò chơi điện tử thì phải có gì đó nữa chứ, nếu không thì tôi thật sự gặp rắc rối. Có bao nhiêu phụ nữ nghĩ người tình trong mộng là một gã lập trình lập dị lùn, tóc dài chứ? Tôi chưa từng thấy. Vẫn còn hy vọng, có khi anh ta có một chiếc xe đẹp hay một căn nhà đáng yêu, hoặc thứ gì đó khiến anh ta trở nên hấp dẫn hơn.

“VẬY,” tôi nhấp một ngụm rượu, “nhà anh ở đâu, Archibald? Anh có nhà riêng không?”

“Không hẳn thế,” anh ta lắc đầu.

“Thế nghĩa là sao?”

“Tôi sống với bà.”

“Bà,” tôi lắp bắp. “Tuyệt làm sao.”

CHƯƠNG 14

THỨ NĂM, NGÀY 2 THÁNG NĂM - NGÀY THỨ SÁU

Đồ đáng ghét. Cả sáng thứ Năm chẳng biết Archie đi đâu. Chẳng thấy cái áo trùm đầu màu tía mắc trên lưng ghế, còn màn hình thì tắt ngóm. Suốt chiều thứ Tư anh ta tránh tôi và làm sao có thể trách anh ta được chứ? Tôi đã phun rượu gin vào mặt anh ta lúc anh ta nói cho tôi biết mình sống với ai.

“Nige,” tôi hỏi ngay khi vừa ngồi vào ghế. “Archibald đâu rồi?”

Anh ta nhìn tôi qua gọng kính. “Sao, nảy sinh tình cảm đặc biệt với anh ta rồi phải không?”

“Không.” Mặt tôi đỏ bừng. “Tôi chỉ muốn hỏi anh ta một chút về, à, chương trình tôi đang dùng thôi.”

“Hỏi Vó Vần ấy.” Nigel hất đầu về phía tay quản trị mạng. “Đó là việc của anh ta.”

Nasty bắt được ánh mắt tôi và nhe cái răng cửa bé xíu ra với tôi.

“Sau cũng được,” tôi lẩm bẩm, co rúm người nhớ lại vụ nổ máy vi tính ‘vó vần’. “Tôi phải hoàn thành báo cáo cho Graham trước.”

Thật tiếc là Archie không có ở đây, nhưng tôi có một vấn đề khác trầm trọng hơn phải để tâm. Tối nay Anna sẽ gặp hôn phu của tôi. Tôi sắp được gặp lại Dan rồi!

Hơn sáu giờ, bụng tôi hơi nhộn nhạo khi tôi bước chân vào quán White House. Tôi chẳng biết Dan và Anna gặp nhau lúc mấy giờ nhưng tôi không muốn bỏ lỡ giây nào. Tôi chẳng bận tâm việc mình đang mặc bộ đồ công sở nhàu nhĩ.

“À, ra là cô,” người phục vụ nhận ra tôi lúc tôi tựa vào quầy bar, mắt liếc nhìn chiếc quần lanh đen nhàu nhĩ và áo sơ mi trắng lấm lem mà tôi đang mặc. “Lại một ngày tồi tệ nữa hả?”

Tôi lắc đầu. “Thật ra cũng gần như là ổn. Cho tôi một ly vang trắng.”

Tôi cầm ly rượu và ngồi xuống cái bàn trong góc. Mười phút đã qua mà tôi chẳng thấy bóng dáng của cô bạn thân hay hôn phu đâu cả. Cạnh bàn tôi có một cái bàn trống và một bàn khác trống nữa ở đầu kia quán. Làm sao mà tôi nghe được cuộc chuyện trò của Anna và Dan nếu họ ngồi tí đằng kia chứ?

Một luồng hơi lạnh tràn vào khi cửa mở và tôi nhìn lên. Một người đàn ông cao với vẻ mặt thất thần bước vào. Đó là Dan. Anh ấy mặc quần jean và áo thun chui đầu màu xanh lá cây rách mà tôi đã mượn cho anh ngay sau khi chúng tôi dọn về ở chung. Anh ấy trông gầy hơn và râu ria mọc lờm chờm.

Mắt chúng tôi gặp nhau và tôi nín thở.

Có khi các quy định chưa chắc đã đúng hết. Có khi nếu bạn yêu ai đó đủ nhiều, bạn có thể nhìn thấy họ xuyên qua cái gọi là bề cong thái dương. Có khi anh ấy biết tôi là ai.

Dan cau mày và quay ra chỗ khác. Anh ấy thấy tôi, nhưng không phải là hình dạng của Lucy, mà là người phụ nữ câm, bất thường đã gõ cửa nhà anh ăm ỉ. Tim tôi chùng xuống khi anh ngồi xuống cái bàn trống ở đầu kia phòng và nhìn quanh, nhưng không hề liếc mắt đến tôi.

Năm phút sau, Anna bước vào. Cô ấy còn xinh đẹp hơn lần trước. Mái tóc thẳng, óng mượt, làn da không tì vết. Cô ấy mặc áo thun chui đầu hở vai, quần jean trắng dài chấm gót theo kiểu Bardot^[49]. Nếu cô ấy không phải là bạn thân nhất, tôi sẽ ganh ghét với vẻ đẹp đó.

Cô ấy mỉm cười khi thấy Dan và tiến về phía đó. Anh ấy cười đáp lại, hôn lên má cô ấy và nói gì đó mà tôi không thể đọc được qua đôi môi mấp máy. Giây sau anh ấy rời khỏi chỗ và mua đồ uống tại quầy bar.

Tôi phải làm gì đây? Tôi cần đến gần hơn để lén nghe xem họ nói gì với nhau, nhưng có hai vấn đề:

1/ Chẳng còn cái bàn trống nào gần đó.

2/ Tôi không muốn đến quá gần và làm Dan nghĩ là tôi đang theo dõi anh ấy.

Tôi nhấp một ngụm rượu và nhìn khắp phòng. Có một cái ghế trống ở quầy bar, cách bàn Dan và Anna khoảng một mét, ngay bên cạnh người đàn ông tóc vàng đang quay lưng về phía tôi. Chỉ có một cách duy nhất. Tôi sẽ phải vờ như nói chuyện với người đàn ông đó trong khi tai thì lắng nghe cuộc chuyện trò giữa Anna và Dan. Tôi uống gần hết ly rượu của mình, nhúng ngón tay vào chỗ nước dưới đáy ly, rồi chà lên vết bẩn trên áo sơ mi (vết mực chẳng phai vì vậy tôi cố soi lên đầu đĩa để xem nó hết chưa. Vết mực vẫn còn đó). Thay vì sạch hơn, vết bẩn trông như cả ngày tôi lội dưới hầm mỏ. Chết tiệt. Tôi khép áo vest lại, cài khuy lên tận cổ. Nhìn tôi giống như Cô Jean Brodie^[50], nhưng tôi chẳng còn cách nào khác. Có vẻ như Dan và Anna đang say sưa chuyện trò. Tôi đứng lên và chưa bao giờ quá bình thản đi về phía quầy bar như thế.

Trong khi chờ người phục vụ rời mắt khỏi tờ báo để rót cho tôi ly rượu khác, tôi suy tính bước hành động tiếp theo. Gã tóc vàng, khi lại gần thì mới thấy rõ màu tóc đó là nhuộm, vẫn ngồi quay lưng và chẳng hề biết đến sự hiện diện của tôi.

“Xin lỗi”, tôi khẽ đập lên vai anh ta. “Tôi có thể ngồi ghế này không?”

Anh ta quay lại, nhìn từ đầu xuống chân tôi. Có điểm gì đó rất quen trong ánh mắt đờ đẫn màu xanh nhạt và cái khoen trên mũi.

“Cứ tự nhiên,” anh ta trả lời.

Tôi thận trọng đi vòng qua anh ta, biết rõ rằng nếu tôi vói tay trái ra thì sẽ chạm và dính đầu Dan, và ngồi lên ghế. Gã Tóc Nhuộm nhìn chằm chằm xuống thứ chất lỏng trông giống như rượu tequila^[51] rồi sau đó nốc hết vào miệng. Tôi nhấp một ngụm rượu và liếc về phía Dan vừa đúng lúc nghe được anh ấy nói, “tôi cũng nhớ cô ấy, Anna, nhưng đôi khi tôi...”

Những từ còn lại bị tiếng huyền não của quán rượu át mất và tôi như muốn hét lên. Đôi khi làm gì? Đôi khi anh ấy quên tôi à? Hay là đôi khi anh ấy thấy chán nản, chẳng muốn sống nữa?

Tôi thấy cẳng tay đau nhói. Gã Tóc Nhuộm đang chọc những móng tay cái bản vào tôi.

“Này,” hắn líu nhíu. “Cô có biết tôi là ai không?”

Tôi định lờ anh ta đi, nhưng Dan đang nhìn tôi chăm chăm. Rõ ràng anh ấy đã nhận thấy tôi chuyển bàn. Chết tiệt. Tôi phải làm gì đó để Dan không nghi ngờ và rời khỏi đây. Tôi ép mình cười với Gã Tóc Nhuộm.

“Tại sao anh không cho tôi biết anh là ai nhỉ?” tôi khẽ lướt qua mu bàn tay anh ta sao cho ra vẻ là mình đang tán tỉnh.

“Cô đã từng nghe đến Lu\$T Boys chưa?” anh ta líu nhíu, ngả nghiêng trên ghế nên tôi sợ anh ta sẽ ngã. Đột nhiên tôi nhớ ra.

“Anh là Keith Krank à?”

Tại cái bàn ở bên phải tôi, đôi mắt Dan nhòe lệ.

“Lúc nhỏ,” Dan nức nở, “tôi từng nói sẽ cưới người phụ nữ đầu tiên tôi gặp mà thích Indiana Jones^[52]. Cô có biết tôi phấn khích như thế nào khi tôi gọi cho Lucy để hẹn hò lần thứ hai và cô ấy trả lời là cô ấy đang xem lại phim Raiders of the Lost Ark^[53] trên ti vi không? Nghe có vẻ quá ngu ngốc, nhưng tôi thật sự nghĩ là chúng tôi sẽ sống phần đời còn lại với nhau và rồi cô ấy, cô ấy, cô ấy bỏ tôi...”

Bụng tôi xoắn lại vì đau đớn. Thật bất công. Thật quá bất công.

“Này,” Keith thúc mũi giày vào mắt cá chân tôi. “Nếu cô biết tên tôi, tức cô biết tôi là ai, cô là đồ dôi trá.”

Tôi rời mắt khỏi Dan và nhìn Keith chăm chăm (hoàn toàn quên mất là mình đang tỏ ra tán tỉnh anh ta).

“Tôi không nói dối. Chỉ là lúc đầu tôi không nhận ra anh.”

“Dối trá,” Keith túm lấy đũng quần. “Cô muốn một tí thịt của Keith.”

“Thật ra,” tôi nói, “tôi vừa ăn tối xong.”

Tôi chỉ thấy được gáy của Anna vì vậy không thể biết vẻ mặt của cô ấy ra sao lúc cô ấy rướn người qua bàn và phủ bàn tay cắt giũa đẹp đẽ lên tay Dan. Dan rút tay lại và lấy ống tay áo lau mắt.

“Này,” những ngón tay xanh xao vẫy vẫy trước mặt tôi. “Này, cô có nghe tôi vừa nói gì không đấy?”

“Sao?”

“Cô có muốn tí thịt của Keith?” anh ta lặp lại, liếc mắt đưa tình với tôi.

Sau mấy tên say luôn quên mất điều vừa nghe năm giây trước chứ?

“Không, cảm ơn, Keith,” tôi lặp lại. “Tôi không đói.”

“Cứng như sừng thì sao? Này, còn hơn thế đấy.”

Ồi, Chúa tôi! Claire đã nói gì về Keith nhỉ? Rằng anh ta nhạy cảm và có tâm hồn thi sĩ sao? Anh ta nhạy cảm như giấy nhám công nghiệp và bài diễn văn chẳng đâu ra đâu của anh ta làm tôi không thể nghe được cuộc chuyện trò giữa Anna và Dan. Tôi nhìn quanh, cố tìm cách thoát khỏi anh ta.

“Keith,” tôi ngoắc ngoắc một ngón tay ra hiệu cho anh ta. Anh ta lão đảo rướn về phía trước. “Sao?”

“Sao anh không đợi tôi trong nhà vệ sinh nữ nhỉ? Tôi sẽ vào sau vài giây thôi.”

Miệng anh ta há hốc vì phẫn khích. “Cô sẽ làm trên bồn vệ sinh sao?”

“Đúng,” tôi bẽn lẽn. “Tôi định làm với anh trên bồn vệ sinh. Vào đó và đợi nhé!”

“Được thôi.”

Anh ta trượt xuống ghế, lão đảo, hụt vài bước. Anh ta đi được nửa phòng thì đứng lại và quay sang hỏi tôi. “Phòng vệ sinh nữ ở đâu?”

“Đi thẳng đến cuối phòng,” tôi chỉ tay, “nó nằm bên tay phải.”

Với nụ cười nham nhở, anh ta loạng choạng đi hết quây bar, trên đường đi đụng phải vài người khách và làm đổ rượu. Dan và Anna

vẫn mãi mê chuyện trò. Người Anna run run như thể cô ấy đang khóc và Dan vội tới nắm lấy tay cô ấy.

“Tôi từng nghĩ mình sẽ cảm nhận được sự hiện diện của cô ấy ở quanh mình, nhưng không thể,” anh ấy thốt ra. “Cô ấy đã đi thật rồi.”

Đừng từ bỏ, Dan, tôi thầm cầu nguyện, đừng mất niềm tin vào em. Em sẽ quay lại.

“Điều cuối cùng Lucy nói với em,” Anna nói, “là, ‘hẹn gặp lại cậu, thật tuyệt, chúng ta sẽ có rất nhiều niềm vui’. Em nghĩ đó thật sự là điều Lucy mong.”

Dan gật đầu và im lặng. Tôi biết anh ấy đang nghĩ gì. Anh ấy đang nghĩ đến chuyện chúng tôi đã cãi nhau như thế nào về việc chuẩn bị và mỗi người đã làm được gì cho lễ cưới trước khi tôi chết. Làm ơn, tôi thầm cầu xin Anna, làm ơn đừng hỏi anh ấy về...

“Những lời cuối cùng Lucy đã nói với anh là gì? Nếu anh không ngại nói cho em biết.”

Dan lắc đầu. “Tôi thật sự không muốn nói về chuyện đó.”

Tôi không nghe được lời đáp của Anna vì, ngay lúc đó, Keith Krank lão đảo quay lại.

“Này,” anh ta rống lên. “Cô không vào. Tôi đợi dài cả cổ.”

Tôi cố nói, nhưng nỗi đau làm tôi nghẹn ngào không cất lên lời. Tôi còn không thở nổi.

“Này,” Keith hét lên. “Cô nói cô sẽ làm chuyện ấy với tôi mà.”

Tiếng ồn ào và chuyện trò im bật. Mọi người trong quán đang nhìn chúng tôi chằm chằm. Keith gí mặt sát đến nỗi tôi có thể ngửi được mùi men trong hơi thở anh ta.

“Cô sẽ ăn thịt Keith mà!” anh ta gào lên. “Sao cô không ăn thịt Keith chứ, đồ đĩ thỏa?”

Tôi đẩy anh ta ra và trượt xuống ghế.

“Này,” anh ta túm lấy vai tôi khi tôi cố lách qua anh ta. “Cô nghĩ cô đi đâu đấy?”

Tôi cố lách khỏi anh ta, nhưng anh ta túm chặt áo khoác của tôi.

“Ê,” một giọng khác vang lên. Đó là Dan. Anh ấy đã đứng lên và quắc mắt nhìn Keith. “Để cô ấy đi.”

Keith nheo mắt. “Không phải việc của mày, Đồ Cao Lêu Nghêu.”

“Để cô ấy yên,” Dan túm chặt tay Keith. “Cô ấy chẳng làm gì anh cả.”

Trước khi tôi nhận thức được sự việc thì những người khác đã ghế ra lạo xạo và đứng cả dậy. Mặt Keith biến sắc và anh ta lập tức thả áo tôi ra.

“A đã thỏa đây,” anh ta vừa nói vừa xô tôi ra. “Cho mày đấy!”

Anh ta đẩy tôi xô trúng ngực Dan. Tôi cứng người, mặt tôi ép vào lớp vải áo ấm áp của anh.

“Cô ổn không?” Dan quan tâm, vòng tay quanh người tôi. “Phục vụ sẽ nói chuyện phải trái với gã. Sao cô không ngồi xuống? Uống một ly với tôi và bạn bè nhé?”

Mùi kem cạo râu và vòng tay ấm áp, chở che của anh trên vai thật quá sức chịu đựng của tôi. Tôi vùng thoát khỏi vòng tay anh, nhìn lên khuôn mặt hiền lành, bối rối của anh và chạy khỏi quán rượu.

Tối đó, trên giường, tôi ôm chặt con voi màu hồng khổng lồ mà Dan đã mua cho tôi ở cầu tàu Brighton và vùi mặt vào lớp lông mềm mại. Tôi vẫn cảm nhận được mùi kem cạo râu, hơi ấm của cơ thể anh lúc anh vòng tay chở che tôi khỏi tên Keith say xỉn. Lần cuối cùng tôi thấy anh mặc cái áo thun màu xanh lá cây ấy là lúc anh bất ngờ dẫn tôi đi chơi công viên Disney ở Paris Tháng Mười Hai năm ngoái. Tôi đã phàn nàn với anh ấy là mình căng thẳng đến mức nào trong giai đoạn nước rút của dự án đang làm, và anh ấy đề xuất một chuyến đi xa cuối tuần để thư giãn. Tôi đã thực sự phấn khích cho đến khi anh ấy nói là việc nấu nướng vài món ăn tại căn nhà ở vùng thôn quê Norfolk của bố mẹ anh là những gì tôi cần để xả căng thẳng. Tôi chẳng nghi ngờ gì trước việc anh bắt tôi phải mang đôi giày tiện lợi và mặc áo dày (căn nhà của cha mẹ anh lạnh ngắt), nhưng khi anh ấy khăng khăng bắt tuyến tàu điện ngầm

Metropolitan ở đường Pancras chứ không phải đường Liverpool thì tôi biết là có gì đó không ổn.

“Vậy là sao?” Tôi thắc mắc khi anh ấy siết chặt tay mình và dẫn tôi đi tới ga tàu Eurostar^[54]. Tôi nhìn chòng chọc lên nóc tàu trắng lóa uốn cong trên đầu trông như trần thành đường bằng kim loại và trở mắt trước quầy rượu sâm panh. “Chúng ta đang đi đâu?”

“Quên nói với em là,” Dan nói với nụ cười ngoác đến mang tai, “cha mẹ anh vừa chuyển tới Pháp tuần trước.”

“Không lý nào! Sao anh không nói với em?”

“Vì đó không phải là sự thật,” anh ấy thả tay tôi ra và nhanh như cắt lườn qua đám đông trước khi tôi có thể thụi anh.

“Nhưng,” tôi hồi hả đuổi theo anh, ba lô nảy lên nảy xuống sau lưng, “em không có passport. Chúng ta chẳng thể đi đâu cả.”

“Anh có passport của em,” Dan túm lấy eo rồi ôm tôi vào lòng. “Và chúng ta sẽ đi Disneyland, Luce.”

Tiếng hét sung sướng của tôi làm ai cũng quay lại nhìn.

Hai mươi bốn tiếng đồng hồ sau, mặt tôi lại nép trong áo anh bởi anh ôm tôi thật chặt trong làn hơi đêm lạnh và chúng tôi cùng ngắm màn pháo hoa đầy sắc màu nổ tung trên Vương Quốc Cổ Tích với chuột Minnie, chuột Mickey, vịt Donald nô đùa quanh xe điều hành và nàng Lọ Lem hạnh phúc gửi những nụ hôn gió cho đám đông.

“Em không xứng với anh,” tôi ngược nhìn anh, họng nghẹn ngào vì xúc động. “Em không đáng được hạnh phúc như thế này.”

“Có, em xứng đáng.” Anh nâng cằm tôi, dịu dàng hôn lên mặt tôi rồi âu yếm hôn môi tôi. “Vậy anh sẽ hù dọa được ai đấy nếu không có em?”

“Ra là anh chỉ yêu em vì em là cô gái cả tin nhất trên đời à?” Tôi cong môi, vờ hờn dỗi.

“Không,” Dan nhìn sâu vào mắt tôi, “vì em là người phụ nữ xinh đẹp nhất.”

Tôi ôm con voi chặt hơn, siết nó trong vòng tay bởi nước mắt đã
chã rơi xuống má, làm ướt đẫm lớp lông mềm mại.

“Dan, em sẽ tìm ra tình yêu đích thực cho Archie,” tôi thì thầm.
“Bất cứ giá nào em cũng sẽ tìm được.”

CHƯƠNG 15

THỨ SÁU, NGÀY 3 THÁNG NĂM - NGÀY THỨ BẢY

Sáng thứ Sáu, tôi vắt chân lên cổ chạy đi làm, chỉ dừng lại ngay ngưỡng cửa, thở hổn hển. Keith Krank Chết Tiệt. Tại gã mà tôi ngủ quên. Nếu không phải do hấn thì tôi đã đi ngủ như thường lệ chứ không ngồi hàng giờ nghĩ về Dan và...

Gượng đã.

Archie đang khom người trên bàn làm việc, tay gõ bàn phím, áo len dài tay sặc sỡ vắt trên lưng ghế. Dù hôm qua đã đi đâu thì hôm nay anh ta đã quay lại. Lại tiếp tục chiến dịch 'Tìm Tinh Yêu Đích Thực Cho Archie'.

"Chào, Archibald," tôi chào, lấy tay áo lau cái trán đẫm mồ hôi.

"Ừm," anh ta đáp lại, mắt không rời màn hình.

"Thật vui vì lại được gặp anh," tôi kiên trì. "Hy vọng là hôm nay anh thấy khá hơn."

"Cái gì?" anh ta ngược lên.

"Hôm qua anh không đi làm. Tôi nghĩ là anh ốm."

"Đại loại thế." Anh ta lẩm bẫm, đỏ mặt tía tai.

Anh ta trông quá ngượng nghịu nên tôi đoán ắt hẳn anh ta bị một loại bệnh gì đó rất xấu hổ như 'tào tháo rượt' hay tương tự thế. Nhưng chẳng có gì phải xấu hổ cả. Tất cả chúng ta ai chẳng ốm.

"Imodium^[55] dùng được lắm. Tôi từng uống thuốc này khi ăn phải món cà ri tôm thiu và phải ôm bồn cầu trong..."

"Tôi không ốm," Archie lẩm bẫm, trông có vẻ khó chịu. "Tôi đang làm... vài... việc..."

À. Được rồi... Đã đến lúc đi về bàn mình.

Tôi mới ngồi được mười phút thì một tin nhắn xuất hiện trên màn hình. Tin nhắn từ Graham:

Chào Lucy. Vui lòng sang bàn tôi tán gẫu nhanh vài câu.

Ôi, chết thật. Ở công ty trước đây của tôi thì thường ‘tán gẫu’ có nghĩa là bị quở trách hay bị sa thải. Tôi khó nhọc nuốt xuống. Liệu có khi nào Graham phát hiện ra Bản lý lịch của tôi là dối trá không? Tôi không thể mất công việc này được. Tôi vẫn chưa có số điện thoại nhà riêng của Archie.

Mọi việc ổn chứ? Tôi gõ bàn phím trả lời, tim đập thành thịch.

Ổn, chúng ta cần bàn bạc về web, nhớ chứ?

Tôi thở dài quá to đến nỗi mà Nigel ngừng gõ bàn phím và nhìn tôi qua gọng kính.

Đang qua đây, tôi trả lời, lò tẹt gã đồng nghiệp và túm lấy tờ giấy mà hôm qua tôi đã nghịch ngoạc vài ghi chú. Tôi phải làm vài chuyện nhảm nhí.

Graham đã thay cà vạt xanh đen bằng nơ bướm màu đỏ và mái tóc bù xù được rẽ ngôi, vuốt keo bóng loáng. Trông chẳng đẹp chút nào.

“Chào, Graham,” tôi chào, ngần ngừ trước bàn anh ta.

“Không cần khách sáo, cô Brown.” Anh ta vẫy tay ra dấu về một cái ghế. “Ngồi đi, ngồi đi nào.”

“Tôi có vài ghi chú về website,” tôi ngồi trên mép ghế. “Tôi đọc lên hay anh muốn tự xem qua?”

Graham chống tay lên cằm, “Cô đọc đi. Tôi tập trung nghe đây, cô Brown.”

“Vây cũng được.” Ngón tay tôi run run khi tôi chỉ vào mục đầu tiên. “Trước tiên là - màu sắc. Nó quá lòe loẹt, không phù hợp với hình ảnh của một tập đoàn mạnh.”

Graham cau mày. “Tiếp đi.”

“Phòng nền trông đơn điệu, chói, làm rối mắt.” Tôi nói một cách tron tru. Có thể tôi không biết viết mã code cho website, nhưng khi nhìn một trang web tôi biết nó đẹp hay xấu. “Font chữ quá to, bố cục bị lệch, bảng chọn nằm không đúng chỗ, hình ảnh tùy tiện chiếm quá nhiều khoảng trống và nhìn về tổng thể thì toàn trang

web tạo nên ấn tượng không chuyên nghiệp. Người thiết kế nó là một gã ngốc mù màu.”

Graham gật đầu. “Được, vậy nếu cô có thể cho người thiết kế vài lời khuyên thì cô sẽ nói gì?”

“Tôi sẽ không ch...o họ lời khuyên,” tôi mạnh dạn nói, phần chần trặc phản ứng trầm tư của anh ta trước bài phê bình của mình. “Tôi sẽ nói với họ là họ bị sa thải.”

“Thật không?” anh ta nhướn một chân mày.

“Thật.”

“Chà, tôi e là cô không thể sa thải tôi vì tôi là Giám Đốc Điều Hành.”

Ôi, chết tiệt.

Tôi hắng giọng. “Tôi không, ý tôi là, tôi không nghĩ...”

“Tôi tự viết mã, Lucy,” Graham ngồi thẳng lên và khoanh tay lại. “Thiết kế website không phải là chế tạo tên lửa, cô biết đấy. Cậu nào làm ở đây cũng có thể làm được, nhưng họ quá bận. Đó là lý do chúng tôi nhận cô.”

Oạch. Có thể Graham không định sa thải tôi khi bắt đầu chuyện trò, nhưng có khi giờ anh ta muốn làm thế.

“Đúng, tất nhiên là thế. Tôi xin lỗi vì đã không liệt kê ra những điểm hay của website này.”

“Là gì?”

Tôi nhìn xuống những nhận xét tốt chẳng hề tồn tại trên tờ ghi chú. “Lời mô tả phần mềm nhận diện giọng nói rất hay.”

“Và?”

“Và, ừm, hình ảnh anh dùng minh họa cho phần mềm rất... đẳng cấp.”

Graham vuốt tóc và chỉnh nơ bướm. “Thật không?”

“Nó rất tuyệt,” tôi huyên thuyên. “Anh sáng tuyệt vời, góc chụp rất đẹp và, ờ, bàn làm việc của anh trông rất gọn gàng.”

“Còn người mẫu thì sao?”

“Sao?” tôi ngây người.

“Tôi nghĩ từ mà cô đang tìm để diễn tả là ‘điên trai’.”

Tôi nghiêng rằng. “Anh trông rất bảnh trai trong tấm hình đó, Graham.”

“Vậy thì khăn trương sắp xếp lại. Hãy xem cô có thể làm nó đẹp hơn không.”

“Tôi sẽ cố hết sức,” mồ hôi chảy thành giọt trên lưng khi tôi quay ra. Tôi đi được nửa đường về bàn mình thì Graham gọi giật lại.

“Sao?” tôi từ từ quay người.

“Nếu cô không thích trang web, cô sẽ bị sa thải.”

Tôi nhìn anh ta trân trối, mắt mở to.

“Chỉ đùa thôi.”

Suốt một giờ sau đó đầu tôi quay cuồng với ngôn ngữ HTML, mã Javascript, đủ loại hình ảnh và tôi đành phải tuyệt vọng mà nghỉ giải lao một lúc. Archie bí ẩn của tôi lại biến mất vì vậy tôi quay sang Nigel.

“Hôm nay anh có ra chỗ quán rượu không?”

“Không,” anh ta lắc đầu. “Tôi định làm việc thông tầm cả giờ nghỉ trưa. Tôi và Geoff đang phụ trách một phần của dự án.”

Tôi quay sang nhìn Geoff, và anh ta hăng hái gật đầu xác nhận.

“Nhiều người khác cũng làm thông tầm,” Nigel nói thêm. “Hình như họ định tranh luận về việc nên hay không nên sử dụng mã Javascript^[56] cho server-side với client-side^[57]. Sao cô không tham gia cùng chứ?”

“Có khi không,” tôi thụt vào ghế. “Tôi có vài việc phải làm nên có khi tôi chỉ ăn tạm lát bánh sandwich thôi.”

Nigel nhìn đồng hồ. “Sally Sandwich có thể làm sandwich kẹp trứng và phô mai trong một giây.”

Thực vậy, mười phút sau, có tiếng gõ cửa. Rõ ràng Sally Sandwich là một cô gái to con.

“Vào đi!” Nigel hét to.

Tôi quay lại, trông chờ sẽ thấy một vận động viên cử tạ người Nga bước qua cửa.

“Chào,” tiếng một cô gái Trung Quốc nhỏ bé, mái tóc vàng nhuộm buộc thành hai sừng. Cô ta mặc áo sơ mi ca rô trắng đỏ, váy vải bông chéo ngắn ngắn và một cái tạp dề trắng in chữ ‘Sally Sandwich’ màu hồng. Cô ta mang đôi giày thể thao màu hồng to nhất mà tôi từng thấy. Nó ăn đứt mấy đôi giày của ban nhạc Spice Girls^[58].

“Trứng và phô mai của ai?” cô ta tiến về phía Nigel, rút cái bánh dưới cùng ra.

“Cô lấy một cái đi.” Nigel nói với tôi.

“Hey,” cô gái nhìn tôi. “Chị mới đến phải không?”

“Vâng, tôi là Lucy.”

Tôi cảm thấy mình như người khổng lồ khi đứng dậy và đưa tay ra. Thậm chí Sally còn bé hơn tôi tưởng. Chắc cô ta chưa tới một mét tư.

“Chị ăn gì nào?” cô gái cười toe toét.

Tôi mua một cái bánh mì que kẹp xúc xích và cà chua. Sally liếc qua Geoff nhưng anh ta đang nhai tóp tép lát sandwich kẹp rau diếp và giăm bông mang từ nhà.

“Vậy thì hẹn gặp lại ngày mai,” cô gái nhắc cái rổ lên cao trên đường đi ra. “Rất vui được gặp chị Lucy. Tạm biệt các chàng trai.”

Buổi chiều chậm chạp trôi qua. Khi Nigel đẩy ghế ra và duỗi tay thì tôi sững sốt nhìn đồng hồ.

Chết tiệt, đã năm giờ rưỡi chiều.

Cuối giờ ăn trưa Archie đã quay trở lại nhưng tôi không có thời gian nói chuyện với anh ta. Tôi phải tóm ngay anh ta trước khi anh ta lặn mất.

Tôi lại chỗ bàn anh ta vừa kịp lúc. Anh ta đã mặc áo khoác, đeo túi chéo người và đang tắt máy vi tính.

“Archie,” tôi bắt chuyện. “Cuối tuần này anh có bận gì không?”

“Tham gia một bữa tiệc LAN^[59],” anh ta vừa đi ra cửa vừa lẩm bẩm.

Tôi chẳng biết tiệc LAN là gì, nhưng nói cho cùng bất cứ thứ gì có dính dáng đến từ ‘tiệc’ thì chẳng thể tệ hại, đúng không?

“Tôi tham dự được không?” tôi cảm thấy má mình đỏ rần.

Archie ngạc nhiên nhìn tôi và lấy tay vò tóc. “Cô muốn tham gia một bữa tiệc LAN sao?”

“Đúng. Tôi rất thích.”

“Nó kéo dài tới bốn mươi tám tiếng liên tục,” anh ta nói với vẻ rất trầm trọng. “Sức chịu đựng của cô phải thật tốt.”

Chà, vậy là nó còn dữ dội hơn một bữa tiệc. Ôi, Chúa tôi! Có khi nào Archie nghiện ma túy không? Có khi đó là lý do anh ta bỏ việc. Một gã lập trình nghiện. Ai mà nghĩ đến cơ chứ?

“Không sao, tôi có thể theo được mà,” tôi nói dối. “Bữa tiệc diễn ra ở đâu?”

“Sáng mai tôi gọi cô nói chi tiết được không?” anh ta nhìn đồng hồ. “Giờ tôi có việc gấp phải đi.”

Tôi phải mím môi để ngăn nụ cười hớn hở trong lúc nguệch ngoạc số điện thoại lên mẫu giấy và đưa cho anh ta. Nếu Archie có thể hỏi số điện thoại của một phụ nữ thì vẫn có thể hy vọng vào anh ta. Anh ta đọc mẫu giấy rồi nhét nó vào túi áo khoác.

“Hẹn gặp lại anh, Archie,” tôi vui vẻ chào khi anh ta vừa khuất sau cánh cửa.

“Archibald,” anh ta lẩm bẩm sửa lại rồi biến mất.

CHƯƠNG 16

Tôi phấn chấn khác thường trên đường đi bộ về Ngôi Nhà Dành Cho Những Ai Muốn Trở Thành Ma. Chỉ trong một ngày tôi đã làm được:

1/ Không bị sa thải.

2/ Giành được lời mời tham dự một bữa tiệc nghe có vẻ rất thú vị.

Thế có nghĩa là tôi có bốn mươi tám tiếng để mê hoặc Archie và tìm ra mẫu phụ nữ anh ta thích. Rồi tất cả những gì cần phải làm là thuyết phục anh ta để cho tôi giúp tìm người phụ nữ đó. Mình thật thông minh, tôi tự tán dương mình lúc thợ thân đi vào bếp lấy lon Coca không đường trong tủ lạnh, mọi thứ tiến triển thật tốt đẹp.

“Lucy,” Claire chẳng biết từ đâu xuất hiện, đứng chặn ngay ngưỡng cửa.

“Sao”, tôi cao giọng, đột nhiên thấy ớn lạnh.

“Tại sao tối qua lúc về nhà cô bảo tôi ‘cút xéo’?”

Chết tiệt. Tôi hoàn toàn không nhớ mình đã làm thế. Đó là lỗi của cô ta vì đã gọi tôi là ‘Cô Dâu’ khi tôi nước mắt lưng tròng và vấp chân ngay ngưỡng cửa.

“Vì tôi, à, trút giận lên cô,” tôi lí nhí.

“Cái gì cơ?” Cô ta rút dải băng đô bằng len co giãn trên đầu và lấy dây thun buộc tóc.

Ồ Ồ Ồ. Cô ta buộc tóc lại để chuẩn bị đánh nhau à?

“Tôi đã gặp Keith Krank,” tôi lùi lại một bước và đụng phải bàn ăn. Một cái bát đụng ngũ cốc rớt xuống sàn vỡ tan tành.

“Thật không?” Claire xắn ống tay áo lên đến khuỷu, bước một bước về phía tôi. “Ở đâu?”

“Sao chúng ta không đi uống gì đó và nói về chuyện này?” Tôi lấp bắp khi chân giẫm phải mảnh bát vỡ. “Chỗ nào đó gần đây.”

Nếu cô ta thật sự muốn đánh tôi, thì tôi muốn có nhân chứng và sau đó có thể dễ dàng gọi xe cứu thương để chở cơ thể thương tích của mình đi cấp cứu.

Claire nheo mắt nhìn từ đầu xuống chân tôi và tôi khó nhọc nuốt xuống.

“Được thôi,” cô ta trả lời ngay lúc tôi vừa định ném lon Coca vào đầu cô ta rồi co giò chạy. “Nhưng cô phải trả tiền.”

Bên trong quán Queen’s Head, một quán bar cũ kỹ nằm ngay góc cua, ồn như vỡ chợ. Chẳng còn bàn trống vì vậy chúng tôi đứng ở quầy rượu. Tôi gọi đồ uống.

“Vậy là,” Claire hỏi, nhận panh rượu táo và nho đen từ tay phục vụ, “chuyện gì xảy ra với Keith?”

“À, tôi... ừm...”

Làm sao tôi có thể giải thích chuyện gì đã xảy ra mà không làm cô ta nghĩ là tôi đã cố dụ dỗ Keith đây? Tôi nhẩm tính đủ mọi cách trong đầu nhưng kết quả luôn như nhau - Claire sẽ nổi xung và đâm vào đầu tôi. Gượng đã. Tôi không nên kể với cô ta người Keith tán tỉnh chính là tôi, đúng không?

“Tôi đang ngồi trong quán White Horse,” tôi nhấp ly rượu trắng, “thì Keith bước vào. Anh ta say mèm.”

“Quán ruốt của Keith.” Claire cười tươi rói. “Đó là quán Keith thích. Ai đi cùng anh ấy?”

“Anh ta đi một mình, nhưng không lâu.”

“Vậy là sao?”

“Anh ta lại gần một cô gái đang ngồi một mình trên quầy bar và cố thuyết phục cô ta đi vào nhà vệ sinh với anh ta.”

Claire lấy ly rượu táo và nhìn tôi cảnh giác. “Cô ta có đi không?”

“Không. Keith chửi cô ta là đĩ, điếm. Thật kinh khủng. Cô gái rất khó chịu.”

Tôi chờ phản ứng của Claire. Theo cô ta, Keith là một gã rất dễ thương, nhạy cảm, nhân hậu, vì vậy chắc chắn cô ta sẽ sốc khi phát hiện ra con người thật của anh ta.

“Vậ à?” cô ta lắc lắc cái khoen mũi.

Tôi nhìn cô ta chăm chăm, há hốc miệng. “Ý cô ‘vậ à’ là sao? Gã này thật sự đáng tởm. Hắn ta tự làm bẽ mặt mình trước cả quán và phá hỏng buổi tối của cô gái nọ.”

“Nói điều gì khác mà tôi chưa biết kìa.”

Tôi cau mày. “Ý cô là sao?”

Claire xoa một tay lên má và nhìn ra chỗ khác. Đột nhiên cô ta không còn đáng sợ nữa. Thật ra, cô ta trông non nớt và yếu đuối. “Lúc nào anh ấy chả giở ngón nghề đó ra với tôi nhưng, không như cô gái kia, tôi sẽ đi vào nhà vệ sinh với anh ấy. Dù làm thế thì sau đó cũng không ngăn anh ấy miệt thị tôi.”

“Cô nói thật hay đùa?”

Cô ta lắc đầu và uống cạn ly rượu. “Tôi ước gì là đùa. Sau khi quan hệ, anh ấy luôn quay về bàn của ban nhạc, bảo tôi đi đi cho khuất mắt. Rồi anh ấy kể với họ chuyện chúng tôi vừa làm, ai cũng cười và lấy tôi ra làm trò đùa, nói này nọ.”

Tôi khó chịu. Đúng là Claire khó ưa, nhưng không ai có quyền lăng nhục cô ta.

“Họ nói gì?” Tôi hỏi.

“Khinh miệt việc tôi mập như thế nào, hay tôi xấu ra sao, hay tôi là một fan hâm mộ cuồng đến nỗi sẵn sàng làm bất cứ điều gì.”

“Ôi, Claire, thật kinh khủng. Sao mà cô lại vẫn còn quan hệ với anh ta chứ?”

Cô ta dần cái ly rỗng xuống quầy bar và gọi phục vụ. “Khi Keith tỉnh táo, anh ấy cũng được,” cô ta hạ giọng khi bồi bàn rót thêm rượu, “thậm chí là tốt bụng. Tôi đoán mình hy vọng là nếu mình cạnh anh ta thì đến lúc nào đó anh ta sẽ không còn nghiện rượu. Nhưng chuyện đó không xảy ra.”

“Claire, cô chỉ cần rời khỏi anh ta. Cô có thể tìm được ai đó tốt hơn.”

“Nhìn tôi xem,” cô ta dang tay. “Ai muốn chứ?”

Cô ta có gì đó không bình thường. Bên dưới lớp trang điểm dày cộm là một cô gái dễ thương. Bề ngoài ra sao không phải là vấn đề, mà chính là vẻ sẵn sàng gây sự của cô ta.

“Sẽ có rất nhiều người muốn cô, nếu cô không quá gay gắt với bản thân mình và lúc nào cũng lồng lên như thế.”

“Giờ thì hơi trễ rồi,” cô ta cắn môi dưới. “Tôi đã chết.”

Cô ta là người tốt. Đúng không? Liệu người đã chết có thể tìm người yêu không? Tôi phải nhớ tìm hiểu điều này khi chúng tôi quay về nhà. Tôi cũng không biết vì sao mình muốn giúp cô ta nữa. Có lẽ vì tôi vẫn nhớ cảm giác bị tẩy chay thời học sinh. Tôi từng trông như đồ nhà quê, đeo niềng răng và đầy mụn. Tôi quá xấu hổ về chỗ mắc cài trong miệng nên chẳng dám hôn ai cho đến khi tháo chúng ra năm mười bảy tuổi. Giờ nghĩ lại tôi vẫn còn hãi hùng.

“Vậy cô định làm gì Claire?” tôi uống cạn ly mình rồi đặt lên quầy bar.

Cô ta cười toe. “Vượt qua thử thách của mình và trả thù. Tôi định sẽ ám Keith và ban nhạc mãi mãi. Hãy xem họ sẽ ra sao nếu không thể rũ bỏ một fan cuồng.”

“Đó có phải ý hay không?”

“Ý kiến tuyệt vời,” nụ cười chua chát nở trên mặt cô ta. “Những gã đó phải trả giá cho những gì đã làm với tôi.”

“Claire,” tôi chán nản. “Sao tôi cảm thấy chuyện này chẳng tốt lành gì.”

Cô ta chỉ cười.

CHƯƠNG 17

THỨ BẢY, NGÀY 4 THÁNG NĂM - NGÀY THỨ TÁM

Mũi nhột vì bong bóng, tôi nghiêng người và những ngón tay đầy xà phòng của Dan chà sát lên xuống trên lưng tôi. Phòng tắm hơi tối dưới ánh sáng của những ngọn nến lung linh, không khí đầy mùi thơm rêu biển của bọt xà phòng Molton Brown^[60].

“Quý cô có thích sôcôla không?” Dan thì thầm, đút một mẫu Dairy Milk^[61] vào miệng tôi. “Và nghe chút Barry White^[62] thì sao?”

Tôi gạt dù trong đầu nghĩ Bazza White thì hơi thô trong một khung cảnh lãng mạn, đây cảm dỗ như thế này.

“Ý muốn của quý cô là mệnh lệnh,” Dan vói lấy điều khiển từ xa.

Tôi ngả người ra sau, thoải mái dựa vào ngực anh, đôi tay anh vòng quanh người tôi, môi anh... môi anh... cái quái quỷ gì ầm ĩ thế? Đĩa CD bị kẹt à? Nó nghe không giống giai điệu tình yêu, mà nghe như, nghe như...

Tiếng điện thoại.

Chết tiệt!

Thứ Bảy. Tiệc LAN. Archie. Điện thoại. Dậy đi, Lucy!

Có tiếng giấy rách khi tôi ngồi bật dậy trên giường và ôm lấy mặt. Một trang sách dính trên má trái. Hừm. Chắc là tôi chảy nước dãi trong khi ngủ. Hay thật.

Tôi cau mày bóc nó ra và vỗ lên làn da đau như bị kim châm. Tôi chỉ định đọc vài chương trước khi ngủ gà ngủ gật, nhưng vẫn chưa thấy đoạn nào giải đáp cho thắc mắc liệu Claire có thể tìm được người yêu trên thiên đường. Có khi Brian sẽ biết chứ nhỉ? Nhưng việc đó gác lại sau. Điện thoại vẫn đang reo.

Tôi thả chân xuống giường, vội vã ra khỏi phòng và chân thấp chân cao chạy xuống cầu thang.

“Ai đấy?” tôi thở hắt ra vào ống nói.

“Phải Lucy Brown không?” một giọng nói lịch sự, trang trọng vang lên ở đầu dây bên kia.

“Tôi đây,” tôi trả lời, gỡ mẩu giấy dính trên má rồi búng nó xuống sàn nhà. “Archibald Humphreys-Smythe à?”

Archie cười. Chẳng ai nghĩ một người nhỏ bé như anh ta lại có tiếng cười trầm đến thế.

“Cô vẫn muốn tham gia tiệc LAN chứ?”

“Tất nhiên rồi.”

“Tuyệt. Cô sống ở đâu? Tôi sẽ qua gặp cô trong nửa tiếng nữa.”

Tôi trở mắt nhìn điện thoại. “Cái gì?”

“Bốn mươi lăm phút kịp không?”

Loại tiệc tùng gì lại bắt đầu lúc mười một giờ trưa thứ Bảy thế này?

“Sao lại sớm thế?” tôi thắc mắc.

“Chúng ta cần phải chuẩn bị trước. Đó sẽ là một cuộc đua ma-raton.”

Bữa tiệc này lớn đến mức nào mà chúng tôi phải mất cả ngày để chuẩn bị? Dù hơi e dè, nhưng tôi đang bắt đầu thấy phấn khích trước viễn cảnh một đêm thú vị khác thường.

“Tôi ở số 108, đường Buckley. Hẹn gặp anh trong bốn mươi lăm phút nữa.”

“Thống nhất thế.”

Đường dây tắt ngấm. Tôi khom người dưới giá đỡ trong vài giây, cảm thấy phấn chấn và hứng khởi. Đây là cơ hội tuyệt vời để làm thân với Archie và tôi phải nắm lấy. Nhưng điều cần bản nhất - mặc gì đây?

Đúng bốn mươi lăm phút sau, chuông cửa reo. Tôi hồi hộp và kiểm tra lại dung mạo trong gương lần chót. Tóc đã sạch và khô chưa? Kiểm tra. Có cái gì dính trên má không? Kiểm tra. Áo halter^[63] màu bạc lấp lánh và váy đen cực ngắn có hợp không? Kiểm tra. Giày cao gót có quá cao không? Kiểm tra. Ôi, tôi đã sẵn

sàng. Tôi hít một hơi thật sâu, lão đảo qua hành lang, xuống cầu thang rồi giật mạnh cửa trước.

Archie, mặc quần thụng màu đen, áo thun màu đen với tuyên ngôn ‘tôi yêu người lùn’ trở mắt nhìn tôi. Mắt anh ta lia đi lia lại từ đỉnh đầu xuống ngón chân, đến gót giày.

“Ừmmmm,” mồm anh ta há hốc như cá hộp không khí.
“Ừmmmmmm.”

Tôi chống tay lên hông và cười toe toét với anh ta. “Tôi nghĩ từ mà anh đang tìm để nói là ‘chà!’”

“À, đúng,” anh ta đổi chân trụ và vặn vẹo mấy ngón tay. “Chỉ là...”

Trang phục của tôi quá quê à? Nó không chỉ là tiệt tối mà còn nhảy nhót thâu đêm à? Hay là một vũ hội, nếu vậy thì có nghĩa là rốt cuộc anh ta là một anh chàng lịch thiệp.

“Chỉ là... cô có thoải mái trong trang phục này?”

Thoải mái? Đôi giày cao gót đúng là cực hình, nhưng đó là cái giá phải trả. Đó là điều mà đàn ông, có cả Archie, sẽ không bao giờ hiểu nổi.

“Tôi ổn, anh không cần lo lắng.”

“Vậy thì đi thôi. Xe tôi đậu đằng kia.”

Anh ta hiên ngang đi xuống đường và tôi lão đảo đi theo đến chỗ chiếc Volkswagen Beetle^[64] màu trắng nhỏ nhất, đáng yêu nhất tôi từng thấy.

“Đây là Herbie,” Archie giới thiệu, mở cửa hành khách. “Mời cô vào trước.”

Tôi vào xe với dáng vẻ chần chừ nhất có thể. Lúc đầu tôi sợ mình sẽ không ngồi lọt, nhưng rồi chỗ ngồi thật sự thoải mái. Archie thật sự lập dị (ai lại đi dự tiệc với một cái áo thun in chữ “tôi yêu người lùn” cơ chứ?), nhưng anh ta lại rất lịch thiệp và chúng tôi sắp có một chuyến phiêu lưu ngắn cùng nhau.

“Thắt dây an toàn chưa?” anh ta hỏi sau khi đã ngồi vào ghế tài xế.

“Đã khóa và sẵn sàng để đi, Bimbo Baggins.”

“Hả?” Archie trông có vẻ ngờ ngạc.

“Anh biết đấy, một nhân vật trong ‘Chúa tể những chiếc nhẫn^[65]’.”

“Cô định nói Bilbo Baggins^[66] đúng không, Lucy.”

“À, đúng,” tôi cố nín cười.

Archie xoay chìa khóa, khởi động, vào số rồi hòa chiếc xe vào dòng xe cộ trên đường.

“Đã sẵn sàng tham gia tiệc chưa?” anh ta hỏi. Tôi thoáng thấy nụ cười lấp ló dưới hàm râu quai nón.

“Sẵn sàng. Đi thôi. Mở nhạc nghe được không?”

“Đĩa trong ngăn để đồ đấy.”

Tôi vói tới, mở ra và lục lọi trong đống đĩa CD. Tôi không biết mình nghĩ một gã lập dị như Archie sẽ nghe loại nhạc gì, nhưng chắc như bấp là không phải rap và hip-hop. Thường là thế. Tôi không thích rap và hip-hop, mà thích rock hơn. Tôi gạt mấy cái đĩa của Beastie Boys, Doctor Dre, Run DMC, Public Enemy, NWA^[67] qua một bên.

“Đĩa của anh hả?” Tôi thắc mắc.

“Còn của ai nữa?”

Tôi nhướn chân mày, mở đĩa Beastie Boys và nhìn ra khung cảnh bên ngoài. Ca khúc ‘Chiến đấu cho quyền tham dự tiệc’ (tôi nghĩ trong đầu, sao mà phù hợp thế) vang lên âm ã, qua cái loa nằm đâu đó ở phía sau, đây âm bass làm đầu tôi ù ù. Tôi nhìn quanh và phát hiện thứ gì đó nằm trên ghế sau.

“Archie, sao anh lại mang laptop theo?”

“Cái gì?” anh ta trở mắt nhìn tôi và vặn nhỏ âm lượng.

“Laptop của anh. Nó nằm trên ghế sau. Để làm gì thế?”

“Tất nhiên là bởi tôi cần dùng đến nó. Laptop của cô đâu?”

“Tôi không mang theo.” Tôi nhìn xuống đôi tay trống rỗng và cau mày. “Tôi định mang theo một chai rượu vang, nhưng quên mất tiêu.”

Phanh rít lên, tôi cúi về phía trước. Đĩa CD rớt xuống sàn. Chết rồi, chắc tôi đã nói hớ điều gì đó. Người lịch thiệp luôn đem theo rượu khi đi dự tiệc.

“Có muốn quay lại không?” Archie lên tiếng khi chiếc xe phía sau nhấn còi inh ỏi. “Vẫn kịp quay lại để lấy laptop của cô.”

Cái gì? Lạy Chúa! Lẽ nào phải mang laptop hay thứ gì đó thật sự đắt tiền chứ không phải tặng gia chủ chai rượu vang rẻ tiền khi tham dự một bữa tiệc thật sự trang trọng. Giống như những vị khách quyền cao chức trọng thì biểu mũ tiara^[68], trang sức và đồ đạc.

“Nhưng tôi chẳng có laptop,” tôi tuyệt vọng.

Archie về số xe và đi tiếp. “Không sao, Nigel có dư một cái cho cô dùng.”

“Nigel cũng tham gia nữa à?” tôi ngạc nhiên.

“Tất nhiên, và cả Geoff. Tiệc sẽ chẳng thú vị nếu không đủ máy kết nối.”

Anh ta đang nói cái quái quỷ gì thế? Chúng tôi sẽ tham gia tiệc thác loạn qua laptop à? Có khi nào LAN nghĩa là ‘Làm tình anh cù lần’ không? Ố Ồ Ồ. Có khi nào tất cả laptop đều có webcam và nối mạng Internet, và mấy gã đó bắt tôi nhảy thoát y hay...

“Gần tới rồi,” lời Archie cắt ngang luồng suy nghĩ miên man của tôi. “Ngay đây thôi.”

Chúng tôi đi vào một con phố ngoại ô hoàn toàn yên tĩnh và đỗ lại. Hai cụ già thong thả đi trên đường. Một người đang kéo cái túi mua hàng có bánh xe, một người bước cùng khung tập đi. Trông chẳng giống trung tâm tiệc tùng lắm.

“Ồ đây hả?” tôi thắc mắc.

Archie tắt máy và ra khỏi xe. “Số hai mươi bảy,” anh ta chỉ vào ngôi nhà liên kế¹⁶⁹ có cửa màu đỏ.

Tôi lùi lại nhường anh ta đi trước, cảm thấy hơi bất an lúc anh ta gõ cửa.

Tôi đã đồng ý tham dự cái quái quỷ gì thế này?

CHƯƠNG 18

Cửa từ từ mở ra.

“Chào Archie!” Nigel hồ hởi, rồi liếc sang tôi. “Cái quái quỷ gì đây!”

Tôi cười đắc ý. Có điểm gì đó không bình thường trong cái cách gã lập dị này soi vế ngoài của tôi. Nó làm tôi càng bất an hơn. “Hy vọng là anh thích bộ đồ này.”

“Nó không... nó chỉ,” Nigel vui vẻ, “chẳng phải cô mặc hơi ít vải sao?”

Tôi liếc Archie, nhưng anh ta đang chú ý mắt nhìn đôi giày thể thao của mình.

“Không sao,” Nigel tránh sang, mời chúng tôi vào trong. “Vào đi nào, trong đó đây trò vui.”

Tôi lững thững đi qua hành lang, bước qua cánh cửa anh ta chỉ và thấy mình đang ở trong một căn phòng tối thui, thoảng mùi ẩm mốc. Màn cửa kéo kín và hầu hết đồ đạc trong phòng được kéo sát tường. Bốn cái bàn chụm vào nhau nằm ngay giữa phòng. Và người ngồi sau laptop ở một cái bàn đó chính là Geoff.

“Chào, Geoff,” tôi cố căng mắt nhìn trong bóng tối, vẫn ngỡ ngác. Căn phòng đâu có giống nơi tổ chức thác loạn hay tiệc tùng. Chuyện quái gì đang xảy ra thế này?

“Cô ổn chứ?” Geoff lầm bầm, mắt dán vào màn hình.

Nigel lướt qua tôi và gõ gì đó trên cái laptop khác.

“Tôi có Coca, Bò Húc, nước tăng lực Lucozade và snack Kettle Chips trong bếp nếu muốn lót dạ gì đó,” anh ta quay lại nhìn tôi. “Tôi nghĩ chúng ta sẽ gọi pizza khi Munchies^[70] chết, tất nhiên là đặt hàng qua mạng.”

“Ý kiến hay,” Archie đồng tình, ngồi xuống một cái ghế trống. “Ngồi đi Lucy.”

Tôi ngồi xuống mép ghế và nhìn Archie cắm dây sạc laptop vào một ổ điện trên tường và lúi húi làm gì đó với dây dẫn chính và mấy cái hộp màu đen đặt giữa bốn cái bàn.

“Archie,” tôi nghi ngờ nhìn mấy cái hộp màu đen chằm chằm. “Tôi có thể giúp gì không?”

“À,” Archie trông có vẻ lo lắng. “Này, cậu có dư cái laptop nào không Nigel? Lucy quên mang máy theo rồi.”

“Chuyện nhỏ,” Nigel đứng lên. “Lucy, tôi e là nó lỗi thời, và hình ảnh không rõ lắm, nhưng vẫn chạy tốt.”

Anh ta ào ra khỏi phòng và tôi nghe tiếng chân chạy rầm rầm lên cầu thang.

“Archie,” tôi hỏi nhỏ vì anh ta đột nhiên biến mất dưới gầm bàn. “Khi nào thì tiệc diễn ra?”

“Ngay khi chúng ta kết nối xong.”

“Nhưng những người khác đâu? DJ đâu? Sao chúng ta nháy được với mấy cái bàn nằm ngay giữa phòng? Ở đây quá tối, có cái đèn nhấp nháy nào không?”

Một tiếng cười vang lên dưới gầm bàn và rồi có tiếng “bụp”. Gương mặt cười toe toét của Archie lộ ra.

“Xin lỗi,” anh ta vén tóc ra khỏi mặt. “tôi cười và đập đầu vào bàn.”

“Tại sao?” tôi càng lúc càng bối rối

“Lucy, cô có biết tiệc LAN là gì không?” Geoff khịt mũi.

“Tất nhiên là biết,” tôi lấp bắp. “Đó là một vùng đất có giới hạn. LAN là cách gọi tắt của land - điền sản, đúng không?”

Archie và Geoff đưa mắt nhìn nhau và phá ra cười.

“Cái gì thế?” tôi gặng hỏi khi họ cứ cười hoài không dứt. “Tôi đã nói gì sai à?”

“LAN,” Geoff giải thích giữa tràng cười nắc nẻ, “nghĩa là mạng nội bộ.”

Archie ngừng cười, giải thích. “Tiệc LAN là việc mọi người nối máy với nhau để cùng chơi một trò chơi trực tuyến trên mạng.”

“Tôi biết cái đó,” tôi rít lên. “Tôi chỉ đùa thôi.”

Archie và Geoff vẫn còn cười khi Nigel quay lại và đặt cái laptop trước mặt tôi. Tôi nhìn nó chăm chăm, không biết nên nói gì.

“Nếu cô muốn, tôi có thể đưa cô về,” Archie nhỏ nhẹ. “Cô không cần phải ở lại nếu không muốn.”

Tôi nhìn từ cái laptop sang cái váy ngắn cũn và đôi giày chẳng hợp hoàn cảnh. Thảo nào bọn họ nhìn tôi chăm chăm như thể tôi vừa từ trên trời rơi xuống (mà theo cách nào đó, thì đúng là vậy). Tôi giống y như Nữ Hoàng Ánh Sáng^[71].

“À, à.”

Nếu ở lại, tôi sẽ phải chơi điện tử trên máy vi tính suốt bốn mươi tám tiếng và game duy nhất tôi biết chơi là trò đá bóng của Dan. Kể cả khi chơi thì tôi cũng chỉ nhìn qua vai anh và giục anh tắt máy nếu không sẽ trễ giờ xem phim.

Tôi nhìn Archie. Anh ta trông thật sự lo lắng, như thể anh ta hoàn toàn chịu trách nhiệm cho sự ngu ngốc của tôi. Quý tha ma bắt. Tôi chẳng có lựa chọn nào khác, đúng không?

“Tôi sẽ ở lại,” tôi cười nòng hậu với Archie. “Nhưng các anh phải dạy tôi cách chơi trò này.”

“Tuyệt vời,” Archie nhẹ nhõm thốt lên. “Trong khi tôi cài đặt trò chơi và nối mạng máy của cô, cô cần quyết định mình thích nhân vật nào trong trò chơi. Cô muốn là con người, thủy quái, người lùn hay một tên trong binh đoàn Scourge bất tử?”

“Ừm,” cố giữ mặt bình thản, “tôi nghĩ mình thích bất tử.”

CHƯƠNG 19

CHỦ NHẬT, NGÀY 5 THÁNG NĂM - NGÀY THỨ CHÍN

Cuối cùng đến quá nửa đêm chúng tôi mới ngừng để ăn pizza.

Đúng hơn là tôi ngừng, Nigel và Geoff vừa chơi vừa nhai tốp tốp lát bánh xúc xích rắc tiêu giữa những trận chiến. Tôi dám chắc Archie cũng muốn chơi tiếp nhưng khi anh ta liếc thấy tôi ngồi chồm hồm trên xô-pha ở giữa đồng hồ đặc tít cuối phòng, một tay cầm lát bánh pizza, một tay cầm hộp, thì Archie lại chố tôi, đột nhiên có vẻ e dè sau một đêm tươi cười và nhìn nhau.

“Archie, à, Archibald,” tôi sửa ngay. “Ngồi xuống đi. Anh đang choán hết căn phòng đấy.”

Tôi dịch ra trên xô-pha để chừa chỗ cho anh ta ngồi, nhưng anh ta vẫn ngồi bó gối phía đối diện. Anh ta ăn pizza và không rời mắt khỏi Nigel và Geoff đang đập tay mừng chiến thắng.

“Cô có thích không?” anh ta hỏi. “Tôi sẽ buồn nếu cô không vui.”

Tôi khẽ chạm vào tay anh ta. “Tôi đã có một khoảng thời gian tuyệt vời, Archie. Nếu buồn thì tôi đã nói rồi.”

Anh ta ranh mãnh liếc tôi. “Cô gọi tôi là Archie.”

“Đúng... và sao?”

“Tôi nghĩ mình thích cô gọi như thế.”

Tôi cười và đổi tư thế, gập chân dưới mông. Chẳng còn đôi giày cao gót và tôi đã thay bộ đồ lúc đầu bằng một cái áo nỉ xanh đen chui đầu bạc màu, quần thụng cột dây của Nigel từ đầu tối. Tôi cảm thấy thoải mái, và sẽ thoải mái hơn nếu nó không phải là thảm họa thời trang.

“Mọi người đều gọi anh là Archibald à?”

“À, đúng vậy, mọi đồng nghiệp... và bà tôi.”

“Người yêu thì gọi anh là gì?”

Archie nghẹn miếng bánh pizza. “Tôi không có bạn gái,” anh ta lầm bầm, nhìn đăm đăm xuống sàn nhà. “Tiếc là thế.”

Tôi vừa ghi một bàn thắng. Vậy là anh ta thật sự muốn có bạn gái. Một khởi đầu tốt đẹp. Bạn không thể tìm bạn đời cho một người chỉ muốn sống một mình.

“Anh có quen nhiều phụ nữ không?” tôi thắc mắc, lấy một lát pizza nữa.

Archie lắc đầu. “Thật ra tôi không có cơ hội gặp nhiều phụ nữ. Những lúc không đi làm, thì tôi... à... phải làm những việc khác.”

“Như việc gì?”

“Chỉ là việc thôi.”

“Ôi, Lạy Chúa, Archie, hãy nói với tôi. Tôi không thể tìm bạn gái giúp anh nếu anh không cho tôi biết mọi việc.”

Archie nhướn chân mày. “Cô muốn tìm bạn cho tôi à?”

“Đúng, tại sao lại không chứ? Trước đây, thỉnh thoảng tôi cũng làm mai lúc còn...” tôi ngừng kịp thời, “... trẻ. Tôi thường mai mối cho nhiều người bạn thời sinh viên.”

“Cô có mát tay không?”

“A, có.” Tôi nói dối “Hai cặp đã kết hôn. Giờ họ đã có con. Vậy những việc gì chiếm nhiều thời gian của anh thế?”

Archie liếm môi và yết hầu lên xuống. Tôi thấy có lỗi vì đã thúc ép anh ta dù anh ta không thích thế, nhưng tôi phải biết mình phải đối đầu với cái gì. Nếu thời khóa biểu của anh ta kín mít công việc thì tôi phải tìm cách thu xếp.

“Tôi làm cho bà. Nó chiếm rất nhiều thời gian rảnh của tôi.”

“Bà của anh già lắm rồi sao?” Tôi thương cảm. Người phụ nữ tội nghiệp này chắc yếu lắm.

“Bà vừa tròn bảy mươi hai.”

Nghe chẳng già lắm. Có nhiều người còn già hơn thế mà vẫn làm việc như thường. Bruce Forsyth tám mươi tuổi vẫn còn dẫn chương trình khiêu vũ trên truyền hình, Honor Blackman^[72] giờ vẫn đầy quyến rũ. Có khi nào có điểm gì đó bất bình thường ở bà của Archie không?

“Bà anh không khỏe à?” tôi thắc mắc.

Archie ôm đầu gối vào ngực chặt đến nỗi tôi sợ anh ta sẽ bị gãy răng rắc. Sự buồn bã ánh lên trong đôi mắt anh ta khiến tôi muốn ôm chầm lấy. Vậy là anh ta sống cùng bà và chẳng thoải mái gì. Nếu giống cháu trai thì ắt hẳn bà ta cũng nhỏ con, rụt rè và dễ mẫn.

“Thật ra bà của tôi rất khỏe, nhưng bà chỉ có mỗi mình tôi. Bốn năm trước cha tôi phải sang Dubai làm việc và mẹ tôi cũng đi cùng. Theo kế hoạch thì tôi sẽ sang đó sau vài tuần, nhưng ông nội mất quá đột ngột vì vậy mọi người cho là tôi nên ở lại và chuyển đến sống cùng bà.”

“Thế anh nghĩ sao?”

Archie trầm ngâm. Đôi mắt ánh lên vẻ cam chịu. “Đó là việc đúng đắn.”

“Tôi xin lỗi. Mọi việc hẳn là kinh khủng lắm. Tôi hiểu anh đang cảm thấy như thế nào, hy vọng điều đó có thể làm anh khuây khỏa đôi chút.”

“Thật sao?” anh ta ngạc nhiên nhìn tôi.

“Không phải về việc anh phải chăm sóc bà đâu, không phải chuyện đó. Năm hai mươi tuổi, tôi mất cả cha lẫn mẹ, và tôi biết cảm giác trở trọi là thế nào.”

Giờ đến lượt Archie lo lắng. “Ôi, thật tiếc, Lucy. Tôi không biết phải nói sao.”

“Ồn cả,” tôi nhún vai. “Rồi anh cũng vượt qua thôi.”

Trong một khắc chúng tôi chẳng nói gì mà chỉ ngồi trên xô-pha và nhìn nhau không chớp mắt. Đó là sự thấu hiểu mà không cần phải nói thành lời.

“À,” Nigel reo lên, “cả hai đây rồi! Nhân vật game của hai người đang bị tấn công. Có khi lát nữa cả hai sẽ muốn phản công.”

Và khoảnh khắc đó vỡ tan như bong bóng xà phòng.

Điều tiếp theo mà tôi nhớ là thứ gì đó làm trán tôi nhói lên. Tôi mở mắt và nhìn sang bên kia phòng. Nigel đang ném thanh Kettle Chip vào tôi.

“Chào, ngủ gật,” anh ta cười vang.

“Cái gì?” tôi chớp mắt và ngáp. “Tôi chỉ chớp mắt một tí. Tôi đang sạc pin và sẵn sàng chiến đấu rồi.”

Tôi không định ngủ. Sau khi Nigel cắt ngang cuộc chuyện trò giữa tôi và Archie, chúng tôi quay lại laptop và lao vào cuộc chiến. Tôi chiến đấu đến năm giờ sáng, rồi quyết định đến chỗ xô-pha uống một lon Bò Húc để lấy lại sức.

“Cô cứ ngủ lại nếu muốn,” Nigel vừa nói vừa nhai. “Chúng tôi quyết định dừng cuộc đua sớm vì có hai chiến sĩ chỉ là hạng xoàng.”

Mí mắt Archie trĩu nặng. Còn Geoff đang ngủ gà ngủ gật, miệng há hốc.

“Máy giờ rồi?” tôi hỏi.

“Bốn giờ chiều.”

“Không thể nào!” tôi đứng dậy, vươn vai. “Nhân vật của tôi chết chưa?”

“Chưa,” Nigel trả lời, “Chúng tôi thoát ra cho cô khi thấy cô ngủ say. Cô về chót nhưng tài khoản thì vẫn còn. Lần sau cô có thể chơi tiếp.”

Tôi nhặt thanh Kettle Chip lên rồi quảng trả lại cho Nigel. “Ai nói tôi muốn chơi game với mấy người nữa?”

Nigel trề môi dưới ra, giả vờ hờn dỗi. “Không phải thế, đúng không?”

“À, có lẽ thế, nếu các anh tử tế ở công ty.”

“Không bao giờ!” anh ta cười sáng khoái. “Tóm lại là, giờ đã biết cô, tôi sẽ biến công việc của cô thành địa ngục...”

“Lucy,” Archie cắt ngang, đẩy ghế ra và đứng dậy. “Nếu cô không ngại thì tôi muốn về. Tôi có, ừm...”

“Công chuyện đúng không?” tôi mỉm cười. “Cho tôi một phút để thay đồ.”

Tôi không mất nhiều thời gian để thay lại quần áo của mình, gấp gọn đồ đã mượn mặc tạm của Nigel, để trên giường. Sau cái ôm tạm biệt vội vã với những chủ nhà vẫn còn tròn mắt ngạc nhiên (tôi nghĩ

ôm họ cũng chẳng sao vì nói cho cùng thì tính cách chúng tôi có nhiều điểm tương đồng), tôi ngồi vào xe của Archie.

Chuyến trở về chìm trong im ắng, nhưng đó là một khoảng lặng dễ chịu, và sau cuộc chuyện trò đêm trước tôi cảm thấy mình đã có chút tiến triển với Archie, đã tiến lại gần thêm một bước. Tôi không muốn thúc ép anh ta.

“Đây, đến nhà rồi, Lucy.” Archie mở lời khi dừng lại trước cửa nhà tôi.

Tôi kìm cái ngáp và nở nụ cười vui vẻ. “Cảm ơn Archie. Tôi đã có một đêm vui vẻ.”

Anh ta gật đầu. “Tôi cũng thế.”

Tôi mở cửa và một ý tưởng chợt lóe lên ngay lúc định bước ra khỏi xe.

“Archie,” tôi thò đầu vào xe, “Tuần tới anh có thích đến buổi ‘hẹn hò tốc độ^[73]’ với tôi không?”

“Cái gì!” mắt anh ta mở to. “Ôi, Chúa ơi! không. Nghe thật kinh khủng.”

“Không sao đâu, tôi hứa đấy,” tôi vỗ nhẹ cánh tay anh ta.

“Chắc cô đang đùa!” anh ta ngả người và nhìn tôi như thể tôi vừa đề nghị anh ta cùng tham gia trò nhảy Bungee^[74] khóa thân từ đỉnh Big Ben^[75]. “Tôi... hẹn hò tốc độ à? Lucy, tôi thật sự không nghĩ...”

“Sẽ vui lắm,” tôi nói bừa. “Anh sẽ thích cho mà xem. Thật đấy!”

“Hừm,” Archie hồ nghi, xoắn xoắn bộ râu và cố tình tránh ánh mắt cầu khẩn của tôi.

“Đi mà, Archie,” tôi nài nỉ. “Nói đồng ý đi mà. Nó rất quan trọng với tôi.”

“Nhưng vì sao mới được?” anh ta thắc mắc, nhìn lại tôi.

“Tôi phải tìm một nửa của mình,” đó là sự thật, gương mặt tươi cười của Dan vụt qua trong đầu, “và việc anh đi cùng tôi đến chỗ hẹn hò tốc độ có thể giúp ích.”

“Hừm,” Archie lại làu bàu. Tôi gần như có thể nghe được tiếng các tế bào não của anh ta đang chạy đua để quyết định xem nên làm gì.

“Đi mà!” tôi nhìn anh ta bằng ánh mắt thảm thương nhất và bắt chéo ngón tay sau lưng^[76].

“Thôi được,” cuối cùng anh ta cũng đồng ý, vẻ mặt giãn ra trong nụ cười. “Xem như là tôi làm vì cô.”

Đó không phải là phản hồi mà tôi mong đợi, nhưng thuyết phục được anh ta đi cùng cũng đã là thắng lợi rồi.

“Chắc chứ? Anh sẽ không làm con rùa rụt đầu vào phút chót chứ?”

Archie cười khùng khục. “Tôi không thể hứa mình sẽ thản nhiên, nhưng tôi đã nói thì sẽ làm, và tôi đã hứa là sẽ đi.”

Tôi đưa tay ra. “Móc ngoéo nào.”

Archie móc ngoéo.

“Đấy, giờ cô vui vẻ chưa?”

“Sẽ như vậy. Tôi sẽ rất, rất vui vẻ, Archibald Humphreys-Smythe.”

Tôi vẫn còn cười lúc lên cầu thang, nắm vật ra giường và với lấy tấm hình của Dan.

“Chào anh yêu,” tôi vuốt gò má anh. “Anh có nhớ em không?”

Có, Lucy. Tôi tự trả lời trong đầu. Anh rất, rất nhớ em.

“Em cũng nhớ anh. Nhiều hơn anh nghĩ nhiều.”

“Không sao. Mọi việc đang tiến triển tốt đẹp. Archie là một gã dễ thương và anh ta sẽ để em giúp anh ta tìm bạn đời. Nghe có vẻ tuyệt nhỉ?”

Tấm hình Dan chỉ cười.

“Em sẽ gấp rút tìm ai đó cho anh ta, Dan,” tôi khẽ hôn lên môi anh. “Và rồi chúng ta sẽ lại được bên nhau. Chỉ cần anh đợi em.”

CHƯƠNG 20

THỨ HAI, NGÀY 6 THÁNG NĂM - NGÀY THỨ MƯỜI

Tôi đếm bằng tay số ngày. Một... hai... ba... Thứ Bảy, ngày 27 tháng Tư, tôi bước vào Ngôi Nhà Dành Cho Những Ai Muốn Trở Thành Ma, vậy có nghĩa là tôi đã quay lại trần thế trong... tôi đâm sầm vào cột đèn và quên mất đã đếm đến đâu... mười ngày. Mười ngày thật sao?

Sao lại có thể như thế chứ? Đã qua mười ngày rồi sao? Tôi chỉ có hai mươi một ngày để vượt qua thử thách và đã dùng hết một nửa thời gian. Cũng không sao, tôi đã biết thêm chút ít về Archie, và anh ta đã đồng ý đến buổi hẹn hò tốc độ cùng, nhưng vẫn... chưa có gì khả quan lắm.

Thứ Hai, tôi vừa nghĩ vừa đẩy cửa Công ty Máy Vi Tính Bitz, Jess và Anna nói rằng họ sẽ gặp nhau vào mỗi thứ Hai. Bụng tôi nhộn nhạo. Nếu tôi muốn gặp họ, tôi sẽ phải trở lại quán White Horse. Nếu Keith Krank có ở đó thì sao đây?

“Chào, Lucy.” Archie cười rạng rỡ khi thấy tôi bước vào văn phòng.

“Chào anh.” Tôi cười đáp lại, vẫy tay chào.

“Cô Lucy Brown,” Nigel chào tôi như thể tôi là người bạn đi vắng lâu ngày trở lại. “Cô sao rồi?”

“Rất khỏe, cảm ơn anh, Nigel.”

Geoff liếc lên. “Ừm.” Thậm chí tiếng càu nhàu của anh ta nghe cũng có vẻ vui hơn thường lệ.

“Chào, Geoff.”

Tôi cười toe toét với đồng nghiệp và cảm thấy thật phấn chấn. Có lẽ tôi sẽ vượt qua được thử thách. Ít nhất cũng có ba người trên đời không nghĩ tôi là kẻ thua cuộc rầu rĩ.

Ngày làm việc trôi qua nhanh chóng và khi kim đồng hồ chỉ năm giờ rưỡi thì tôi đang nhấp nhồm trên ghế, muốn đến quán White

Horse. Điện thoại trên bàn tôi reo ngay lúc tôi đang thu dọn đồ đạc.

“Xin hỏi ai đầu dây?” tôi nghĩ ai đó gọi nhầm số Trước giờ chẳng có ai gọi điện cho tôi ở chỗ làm cả.

“Phải Lucy không?” một giọng nói vang lên ở đầu dây bên kia.

“Tôi đang nghe.”

“Brian đây.”

“Brian!” tôi bất ngờ. “Sao anh có được số này chứ?”

“Tôi gọi đến tổng đài, họ chuyển máy cho tôi gặp một gã tên là Graham Wellington, rồi anh ta chuyển máy cho tôi gặp cô.”

Ôi, Chúa ơi, tôi mong Brian không nói câu gì khác thường với anh ta.

“Có gì sao? Đã xảy ra chuyện gì?”

Anh ta cười. “Không, không, tôi chỉ muốn hỏi xem cô có về ăn tối không thôi.”

Ăn tối ư? Chúng tôi bắt đầu nấu ăn cho nhau từ lúc nào thế nhỉ? Kể từ khi đến Ngôi Nhà Dành Cho Những Ai Muốn Trở Thành Ma thì bữa tối ăn kiêng của tôi là vòng quay bất tận của mì ống pho mát hâm bằng lò vi sóng và bánh mì với đậu nướng.

“Anh nấu hả, Brian?”

“A, đúng, sau khi cô tử tế đề nghị giúp tôi vượt qua thử thách, tôi nghĩ ít nhất mình cũng phải nấu cho cô một bữa tối để cảm ơn.”

Chết tiệt. Tôi đã hoàn toàn quên mất cuộc chuyện trò ở nhà ga Paddington. Tôi đã quá bận rộn với thử thách của mình, nên chẳng nghĩ gì đến Brian.

“Nhưng tôi có làm được gì đâu, Brian.” Tôi cảm thấy mình thật tội lỗi.

“Vậy thì tôi cảm ơn trước. Cô thích ăn gì?”

Ôi, anh ta thật dễ thương. Vẫn nặng mùi, nhưng hết sức dễ thương.

“Tôi xin lỗi, Brian, nhưng tối nay tôi có hẹn rồi.”

Đầu dây bên kia im lặng. Anh ta không nghĩ tôi sẽ mời anh ta đi cùng phải không? Từ kinh nghiệm với Keith Krank, tôi rút ra được

là không thể vừa chuyện trò vừa nghe lén được.

“Dồi sang tối mai được không?” Tôi đề nghị.

Bạn cùng nhà ậm ừ to đến nỗi tôi phải kéo điện thoại xa tai ra.

“Brian, được không?”

“À, được, được,” cuối cùng anh ta cũng đồng ý.

Tôi nhìn đồng hồ. Gần sáu giờ rồi. Tôi phải đi thôi. “Hẹn gặp lại anh.”

“Ừ.” Anh ta thở dài.

Bên ngoài trời lạnh ngắt, tôi phải kéo áo vest sát vào người lúc lê bước đi đến quán White Horse. Lỡ như Anna và Jess không đến thì sao? Lỡ như họ đến một quán rượu khác thì sao? Nếu lỡ như vậy thì tôi sẽ không bao giờ biết được phản ứng của Dan trước sự quấy rối của Keith là gì. Lạy Chúa, tôi bị đẩy vào vòng tay anh, tôi phải biết anh cảm thấy như thế nào về điều đó.

Đầu tôi đau buốt lúc tôi mở cửa quán và bước đến quầy bar.

“Vui lòng cho một ly rượu trắng,” tôi gọi trước khi phục vụ mở lời. Tôi thật sự không muốn bàn thảo về chuyện xảy ra tuần trước.

Khi gã phục vụ quay lưng, tới chỗ tủ lạnh, tôi đưa mắt nhìn khắp phòng. Anna và Jess đang ở chỗ đúng cái bàn họ đã ngồi tuần trước. Lần này Anna quay lưng lại với tôi, và tôi có thể thấy khuôn mặt nhỏ nhắn, mãn nguyện của Jess. Jess đang cau mày và cắn móng tay. Anna đang nói cái quái quỷ gì với cô ấy vậy nhỉ?

“Ba bảng rưỡi,” người phục vụ đẩy ly rượu cho tôi và báo giá.

Tôi ném tiền về phía anh ta. Tôi phải tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Thật kinh khủng,” Anna nói vừa lúc tôi ngồi xuống bàn bên cạnh. “Người phụ nữ tội nghiệp bị gã xin đó sỉ vả. Dan không thể làm ngơ.”

Đúng! Cô ấy đang nói về tôi. Tôi dịch người đến rìa ghế, nghiêng về phía họ, cố làm sao để trông dường hoàng nhất.

“Thật sao?” Jess mở to mắt. “Rồi chuyện gì xảy ra?”

“Cô ta bị xô vào người Dan và anh ấy ôm lấy cô ta, cố trấn an, nhưng cô ta vùng ra và chạy mất.”

“Không!” Jess cảm thán. “Rồi sao nữa? Gã đó có đuổi theo cô ta không?”

“Không, hẳn ta xin quá, đến đứng còn không vững thì chạy đi đâu được. Phục vụ đi tìm cô ta, nhưng chẳng thấy đâu, rồi sau đó tổng cô gã kia ra khỏi quán.”

Jess gật đầu. “Phải thế chứ! Nghe kinh khủng quá!”

Một khoảng im lặng. Có lẽ Anna đang nhấm nháp thức uống.

“Cậu vẫn chưa nghe đến phần kì lạ nhất,” cuối cùng Anna cũng nói tiếp. “Sau đó, Dan nói với tớ là cô gái đó cũng chính là người đã đập cửa nhà anh ấy tuần trước.”

“Cô gái nào?”

Chính là mình, tôi cảm thấy như mình đang nói. Chính là mình, Jess.

“Chính là cô gái bị quấy rối đó. Anh ấy chưa từng gặp cô ta. Cô ta đứng trước nhà và nhìn anh ấy chăm chăm qua cửa sổ. Rồi cô ta gõ rầm rầm cho đến khi anh ấy ra mở cửa.”

Tôi nghĩ trong đầu, đâu tới mức đó đâu. Tôi chỉ nhấn chuông có một lần. Và tôi không nhìn chăm chăm. Tôi âu yếm ngắm thôi.

“Rồi sao nữa?” Jess huých tay Anna.

“À,” Anna đưa một tay lên vuốt tóc, “cô ta cố nói gì đó với anh ấy nhưng chẳng thốt được lời nào. Hình như cô ta bị câm.”

“Dan chắc là cùng một người à?” Jess thắc mắc.

“Chắc mà.”

“Cậu có nghe cô ta nói thành tiếng không?”

“Thế mới kì lạ.” Anna hạ giọng và tôi rướn tới để nghe. “Cả tớ và Dan chẳng nghe gì, nhưng rõ ràng là cô ta đã nói gì đó với gã xin kia.”

“Vậy tại sao Dan lại nói là cô ta câm?”

“Tớ không biết. Anh ấy nghĩ cô ta không bình thường.”

Và nếu xoay người, cậu sẽ nhận ra Cô Gái Câm, Kì Lạ kia đang ngồi ngay sau lưng, tôi nghĩ trong đầu, đột nhiên cảm thấy cần phải ngưng trang. Tôi lục trong túi xách cho đến khi thấy dải băng đô đang buộc xấp khăn giấy và thỏi kẹo cao su. Tuyệt. Tôi gỡ nó ra và buộc lại tóc. Giờ tất cả những gì tôi cần là một cái mũ, mũi giả và kính râm.

“Dan thì sao?” Jess thắc mắc.

Anna thở dài. “Thành thật mà nói thì lúc mới gặp nhau, anh ấy không coi mở lắm. Nhưng sau khi gã xin kia bị tống ra ngoài, trông anh ấy có vẻ khá hơn. Tớ chọc anh ấy cười nhiều đến nỗi anh ấy sặc cả bia lên mũi.”

Hay quá, tôi nghĩ, dù hơi khó chịu một chút. Anna luôn tốt như vậy. Có lẽ cô ấy kể với Dan về gã vừa hẹn hò. Những người cô ấy hẹn hò lúc nào cũng kinh khủng và rất buồn cười (mặc dù, theo Anna, thì lúc hẹn hò với họ cô ấy chẳng thấy có gì đáng cười.)

“Vậy, cậu định lúc nào gặp lại anh ấy?”

“Actually.” - Anna cười rúc rích như một cô nữ sinh phấn khích - “Phải gặp chứ. Mấy hôm trước tớ đã mời anh ấy ra ngoài ăn tối. Chỉ ăn uống đơn giản thôi, chút gà trộn sa lát, khoai tây nghệ, bánh tiramisu^[77] tráng miệng. Bọn tớ có nhiều thời gian chuyện trò thân mật hơn ở quán rượu. Mọi thứ diễn ra thật là tuyệt.” Anna lại cười khúc khích.

Họ đã ăn tối cùng nhau mà tôi chẳng biết gì sao? Chết tiệt. Tôi thúc giục trong đầu, Jess, hỏi thêm về chuyện đó đi, hãy hỏi xem Dan có nói về tớ không. Tôi cố nhét ý nghĩ đó vào đầu Jess, nhưng có vẻ như hôm nay bạn tôi đã mất đi khả năng tâm linh.

“Cậu thật chu đáo,” Jess chỉ nhận xét, “tớ nghĩ dạo này việc ăn uống của Dan rất thất thường.”

“Đúng vậy,” Anna đáp lại. “Chính vì vậy mà tớ định bọn mình sẽ đi ăn tối với nhau vào thứ Năm. Chúng ta sẽ ăn thử quán Thái mới mở ở Swiss Cottage.”

Mặt Jess bí xị. “Thứ Năm à? Ôi, tiếc thật! Tôi thứ Năm cả tớ và Stuart đều đã có hẹn rồi. Bọn tớ rất muốn đi ăn cùng cậu.”

“Tiếc thật.”

Thật khác thường! Anna đang nói với Jess bằng cái giọng giả tạo. Bất cứ khi nào Anna lừa dối ai đó, giọng nói cô ấy sẽ tình cảm hơn, nhẹ nhàng hơn và lên giọng ở cuối câu: tôi đã từng nghe giọng điệu đó hàng trăm lần, nhất là trong những nhận xét kiểu như: ‘Tớ thích kiểu tóc mới của cậu. Kiểu lệch này đang là mốt’. ‘Cái váy tie-dye^[78] này đẹp thật’. ‘Màu vàng không hợp với cậu’. Nhưng tại sao cô ấy phải nói xạo với Jess chứ? Chẳng lẽ cô ấy không thích Jess nhiều như tôi tưởng sao?

“Tớ rất lo khi thấy Dan cứ thu mình lại,” Jess nhận xét, hoàn toàn không nhận ra mình vừa bị đối gạt. “Anh ấy không phải kiểu người đi cời mở với bạn cùng giới, nhưng có khi anh ấy sẽ mở lòng với phụ nữ. Thật hay là anh ấy chịu tâm sự với cậu.”

“Tớ biết. Đó chính là điểm hấp dẫn của anh ấy. Anh ấy tập hợp những ưu điểm của cả hai giới bởi Dan thật sự dễ bị tổn thương và thật lòng như phụ nữ, nhưng vẫn là đàn ông đích thực. Tớ nghĩ Lucy không muốn anh ấy than khóc cô ấy suốt phần đời còn lại. Lucy sẽ muốn anh ấy có người nào đó bên cạnh.”

Cái gì? Tại sao Anna lại nói thế? Tôi mắc nghẹn rượu trong con sốc. Tôi vịn lấy mép bàn, không thể hít thở, miệng đầy rượu. Rượu như muốn phun ra khỏi miệng vì vậy tôi phải mím chặt môi. Đừng có phun rượu ra, đừng phun rượu ra, đừng...

Ít rượu phun ra từ khóe môi, văng lên kiểu tóc hoàn hảo của Anna.

“Anna,” Jess la lên. “Tớ nghĩ người phụ nữ ngồi sau cậu đang mắc nghẹn hay sao ấy. Vỗ mạnh lên... lưng cô ta, nhanh lên!”

Trước khi Anna kịp xoay người tôi đã chạy băng qua quán rượu, một tay cầm áo và túi xách, tay kia bịt miệng.

CHƯƠNG 21

THỨ BA, NGÀY 7 THÁNG NĂM - NGÀY THỨ MƯỜI MỘT

Cả một ca cà phê trên tay và trùm chăn lông vịt, tôi vẫn không hết run. Vì sao mà Anna lại nói tôi muốn Dan gặp gỡ ai đó chứ? Tôi chưa từng nói thế! Chưa hề! Tôi và Anna đã nhiều lần tâm sự lúc say xỉn về đủ mọi thứ trên đời.

Một lần, vào tờ mờ sáng sau khi chơi thâu đêm trong quán bar, Dan và tôi bàn luận về cái chết. Tôi không biết có phải do còn mấy tiếng nữa thì mặt trời mọc là nguyên do cho câu chuyện khác thường đó. Nhưng có lẽ sự yên tĩnh khi tất cả mọi người đang say giấc mới là nguyên nhân. Dù sao thì tôi cũng thắp một cặp nến và chúng tôi nằm, vẫn mặc nguyên quần áo, trên giường. Dan đốt một điếu thuốc, rít một hơi dài rồi nhả khói ra. Tôi gấp tay dưới đầu và nhìn khói thuốc.

Năm người chúng tôi hẹn nhau ở quán bar. Ban đầu chỉ định uống vài ly rồi về khi quán đóng cửa, nhưng một ly rồi một ly nữa, ly nữa, và trước khi định thần thì chúng tôi đang thảo luận về điểm đến tiếp theo. Anna muốn tới một quán cà phê ấm cúng, nhưng tôi lại muốn đến chỗ nào đó có nhạc indie^[79]. Sau một hồi tranh luận, chúng tôi bỏ phiếu, và lũ lượt kéo đến World Headquarter. Đó là một buổi tối vui vẻ, nhưng đột nhiên bị phá hỏng giữa ca khúc 'I Wanna Be Adored' lúc Jess và Stuart cãi nhau ầm ĩ và lao ra khỏi quán. Sau đó, vì trời lạnh nên tôi và Dan quyết định đi về bằng taxi, nhưng lúc tìm Anna chúng tôi thấy cô ấy ở góc quán, lười trên cổ họng một thằng nhóc choai choai. Cô ấy chẳng thèm ngược lên khi chúng tôi bảo mình chuẩn bị về, mà chỉ ra hiệu đồng ý và xua chúng tôi đi.

Về đến nhà, Dan rót hai ly whisky để chúng tôi làm ấm người trước khi ngủ.

"Lucy," anh ấy dụi tàn thuốc và đốt điếu khác. "Em có biết là có nhiều người chết nhất vào lúc ba giờ sáng không?"

Tôi nhìn đồng hồ. Kim chỉ 02:56.

“Thật không?”

Dan gật đầu. “Đúng vậy, anh đọc được ở đâu đó. Lúc đó đồng hồ sinh học của chúng ta sao ấy và mọi thứ chạy chậm lại.”

Tôi dẹp đồng hồ qua một bên và vòng tay quanh người Dan. “Vậy chúng ta nên thức hơn giờ đó một tí.”

Dan áp má lên đỉnh đầu tôi. “Nếu anh chết, em sẽ đợi bao lâu rồi mới đi quen người khác?”

Tôi dịch ra ngược nhìn anh. Dù Dan đã cạo râu lúc chiều, mà giờ quai hàm đã lởm chởm. “Sao anh lại hỏi vậy?”

Dan nhún vai. “Anh không biết. Vậy, trả lời anh đi, em sẽ đợi bao lâu?”

“Vớ vẩn quá đi thôi.”

“Không, nghiêm túc. Chỉ là một câu hỏi thôi.”

“Hừm,” tôi nhìn vào mắt Dan để xem anh ấy đang đùa hay nghiêm túc. “Em sẽ đợi ít nhất là hai năm.”

Dan nhướn chân mày. “Suốt hai năm sao? Anh đang nghĩ không quá hai tuần.”

“Quý sử,” tôi đấm thùm thụp lên cánh tay anh.

Dan lăn người và chống tay lên khuỷu. “Lucy này.”

“Sao, Chàng Trai Khó Hiểu?”

“Nếu có chuyện gì bất trắc với em...” anh ấy ngừng và nhìn ra chỗ khác, hàm siết lại, cả người căng ra.

“Sao?” đột nhiên tôi sợ hãi. Anh ấy chẳng bình thường chút nào.

Dan nằm ngửa và nhìn chăm chăm lên trần nhà.

“Nếu có chuyện gì bất trắc với em, anh sẽ không sống nổi,” anh ấy nói chậm rãi.

Tim tôi đập thành thịch, mắt nhìn anh không chớp lúc anh đưa điều thuốc lên môi, hít vào rồi từ từ nhả ra làn khói. Khi anh xoay sang nhìn tôi, một cảm xúc mãnh liệt làm tôi choáng váng. Tôi vói lấy tay anh, nắm thật chặt.

“Chẳng có gì xảy ra đâu anh.”

“Sao?”

“Em chết trước vì khói thuốc thì có,” khẽ mỉm cười. “Anh nghiện thuốc, nhớ chứ?”

“A đúng,” Dan cười tít mắt. “Em cũng biết là anh không thể bỏ thuốc, đúng không?”

Tôi cười toe toét, lấy điều thuốc ra khỏi ngón tay anh, ném vào gạt tàn.

“Này, sao em làm thế?”

Tôi nằm trên người anh, hai tay ôm lấy khuôn mặt sừng sốt, điên trai.

“Để em có thể làm việc này,” tôi trả lời và hôn anh.

Tôi kéo tấm chăn lông vịt sát hơn và áp ly cà phê vào ngực. Những điều Anna nói chẳng có căn cứ nào cả, trừ khi - bụng tôi nhận nhạo trước ý nghĩ này - trừ khi Dan đã nói gì đó với cô ấy. Tôi đã nghe anh ấy kể với Anna rằng anh ấy không còn cảm nhận được sự tồn tại của tôi kể từ khi tôi chết. Có khi nào anh ấy nghĩ đó là cách tôi nhắn nhủ anh ấy hãy tìm kiếm tình yêu mới không? Hay là anh ấy tin rằng tôi chẳng sao nếu anh ấy có người khác vì tôi đã mang tâm trạng bực dọc với anh ấy lúc chết? Tôi hớp một ngụm cà phê, nhưng chất lỏng nóng hồi đó cũng không thể làm ấm cảm giác giá lạnh trong ngực. Tôi không thể phí phạm thời gian. Tôi phải vượt qua thử thách và trở thành ma càng sớm càng tốt. Và như thế có nghĩa là tôi phải tìm ra tình yêu đích thực cho Archie nhanh nhất có thể.

Tôi khởi động kế hoạch hẹn hò tốc độ ngay khi vừa bước chân vào văn phòng làm việc. Tôi đã xem qua vài trang web và chọn ra được một chỗ tối nào cũng tổ chức hẹn hò tốc độ. Tất cả những gì tôi phải làm là đảm bảo Archie sẽ tham gia.

“Archie,” tôi cúi xuống bàn anh ta.

Anh ta đang mài mê gõ bàn phím.

“Archie!”

Anh ta nhìn lên và thoáng cười với tôi. “Chào, Lucy.”

“Tôi nay anh có rảnh không?” Tôi thì thạo.

“Để tôi xem lại lịch đã.”

Anh ta kiểm tra lịch làm việc cá nhân trong máy. Màn hình chạy chậm rì, lâu như cả thiên thu, và tôi bồn chồn đứng đợi hết chân này sang chân kia, chờ anh ta trả lời.

“Rảnh,’ lúc đầu gối tôi như muốn khụy xuống thì anh ta trả lời, “trừ khi phải làm việc gì đó cho Bà. Cô có kế hoạch gì à?”

Chết tiệt. Tôi quên mất bà anh ta, nhưng tôi sẽ không để việc đó cản trở.

“Buổi hẹn hò tốc độ.” Tôi nói thẳng.

“Tối nay à?” Nụ cười trên mặt anh ta biến mất.

“Sao? Tôi nghĩ anh đã biết rồi. Chiều Chủ nhật anh nói là anh sẽ đi mà.”

“Tôi, à, chỉ là tôi,” anh ta lầm bầm, xoắn râu lại và nhìn chăm chăm vào màn hình máy vi tính. “Tôi chỉ nghĩ là tôi cần thêm thời gian để chuẩn bị tinh thần trước khi chúng ta đi đến chỗ hẹn hò tốc độ.”

“Vậy anh tính sao đây?”

“Tôi không biết.”

“Vậy thì,” tôi nghiêng qua bàn, gõ nhẹ lên màn hình của anh ta, “chỉ cần gọi cho bà anh và nói là tối nay anh sẽ ra ngoài. Chúng ta sẽ không đi lâu hơn vài tiếng vì vậy anh sẽ không về khuya đâu.”

“Tôi không thể hứa gì đâu,” anh ta chỉnh lại màn hình và liếc nhìn tôi. “Có khi bà tôi sẽ làm ầm lên.”

“Ôi, làm ơn đi,” tôi van nài. “Làm ơn giúp tôi đi mà.”

“Trong trường hợp đó thì, Lucy Brown,” anh ta cười, “tôi sẽ xem thử mình có thể làm được gì.”

Đúng năm giờ, tôi đang vắn vẹo đuổi người trên ghế. Tôi luôn thót tim mỗi khi có một tin nhắn bất thành linh hiện lên trên màn hình, nhưng thường là Nigel gửi cho tôi đường dẫn của một trang web ‘tiểu lâm’ nào đó hoặc là Graham hỏi thăm tiến triển công việc

của tôi. Suốt cả buổi chiều tôi chẳng nhận được một tín hiệu nào của Archie, và chỉ còn nửa tiếng nữa là hết giờ làm việc.

Tôi nhìn ra cửa. Ồ - tin tốt là Archie đang nghe điện thoại. Tin xấu - là anh ta đang cau mày. Lạy Trời, tôi thầm cầu nguyện, Archie, hãy nói là anh sẽ đi với tôi.

Hông tôi nhói lên một cái, và tôi nhìn quanh tìm thủ phạm. Nigel đang nhìn tôi không chớp mắt qua cặp kính với ánh mắt kinh ngạc.

“Có ai đó hơi phải lòng ai đó thì phải?” anh ta cười đầy ẩn ý.

“Sao?”

“Anh ấy hơi thấp hơn cô, đúng không?” anh ta giơ ngón cái ra hiệu về phía Archie đang đứng nơi cửa.

“Anh nghĩ tôi thích Archie sao?” tôi khó chịu hỏi lại.

“Rõ là vậy, cả chiều nay cô cứ nhìn về phía đó suốt.”

“Đó là vì... vì... tôi đang chờ người đưa thư.”

“Thật à?” Anh ta nhướn mày chế nhạo.

“Đúng, thật thế. Tôi đang đợi à... ờ... một linh kiện.”

“Linh kiện gì?”

“À, là... là...”

Tôi nhìn màn hình cầu cứu. Linh kiện gì đây? Vì sao mà tôi lại nói thế chứ? Ai cũng biết là không thể qua mặt gã lập trình nào nếu có dính dáng đến công nghệ. Tôi chỉ nên nói mình đang đợi nhận một cái túi cứu thương hay tampon^[80]. Nói thế sẽ làm anh ta ngậm miệng lại.

“Là...”

Hộp thoại tin nhắn bất thành linh hiện ra trên màn hình và tôi suýt hét lên vì nhẹ nhõm. Lời nhắn của Archie.

“Lát nói tiếp, Nigel, tôi phải trả lời Graham gấp.”

Chào Lucy, tin nhắn mở đầu như thế. Tin tốt nhé! Tôi có thể tham gia hẹn hò tốc độ với cô tôi nay (dù tôi vẫn không thể tin mình đồng ý đi đến một chỗ lạ hoắc. Tất cả là lỗi của cô vì đã thúc giục tôi trả lời khi mà tôi đã quá mệt mỏi nên không thể suy nghĩ tinh táo!)

Dù sao thì tôi cũng phải về nhà trước đã. Tôi gặp cô ở chỗ đó luôn được không? Địa điểm/thời gian? A.

Tuyệt vời! Thật sự tôi đã bắt đầu nghĩ rằng anh ta không thể đi được.

Thật tuyệt, tôi trả lời, chúng ta cần có mặt ở quán Amber, đường Poland (Soho) lúc 7 giờ 30 vì 8 giờ bắt đầu. Tôi đợi anh trước cửa quán nhé?

Không, Archie đáp lại. Cô chờ ở trong quán sẽ an toàn hơn. Tôi sẽ đến sau cô một lát, nhưng chắc chắn là trước 7 giờ 45. Được không?

Tôi cân nhắc có nên khuyên anh ta ăn mặc chỉnh tề qua chat^[81] (hôm nay, râu ria của anh ta trông xơ xác, cái áo T-shirt game thủ màu vàng đang mặc in chữ 'Ding! Chào mừng lên cấp độ 70' màu đỏ ngay trước ngực trông thật kinh khủng), nhưng rồi lại nghĩ chắc một gã lập trình cũng phải biết nên mặc gì khi hẹn hò. Hơn nữa, tôi không muốn ra vẻ kẻ cả.

Vậy là ổn, tôi trả lời. Hẹn gặp anh ở đó.

Xung quanh, Nigel, Geoff và Joe đang đuổi người và đứng lên ra về. Giờ là 5.30. Đến lúc về nhà để chuẩn bị rồi. Tôi phải đi tìm bạn đời cho một người!

CHƯƠNG 22

Archie sẽ mặc gì? Archie sẽ nói gì? Liệu anh ta có thể chuyện trò được ba phút với người lạ? Tôi xoay chìa khóa, mở cửa và bước vào Ngôi Nhà Dành Cho Những Ai Muốn Trở Thành Ma, trong đầu đầy những câu hỏi. Một mùi thơm ngào ngạt từ bếp bay ra hành lang và tôi hít hà; mùi tỏi, mùi hành, mùi gia vị, và... Ôi, Lạy Chúa, tôi có hẹn ăn tối với Brian mà lại quên khuấy mất. Chết thật!

Tôi hồi hả chạy vào bếp và thấy Brian đang đứng chỗ bếp lò. Anh ta buộc khăn lau bát ngang trán theo kiểu võ sĩ Karate.

“Chào, Brian,” tôi cất lời khi anh ta cho thêm miếng gà vào chảo kêu xèo xèo. Tôi nhảy bật tránh đầu nóng bắn vào người, còn Brian vẫn chẳng hề nao núng.

“Brian,” tôi đập lên vai anh ta. “Mọi việc ổn cả chứ?”

“Không hẳn,” anh ta lầm bầm.

Tôi khựng lại. “Về thách thức của anh à?”

“Đúng thế.”

Cảm giác tội lỗi dâng lên trong người tôi. Chúa ơi! tôi là loại bạn tồi tệ. Tôi quá đắm chìm trong thách thức của mình nên chẳng để ý gì đến bạn cùng nhà. Tôi đã hứa là sẽ giúp Brian, vậy mà chưa làm được gì cả. Và giờ tôi còn định bỏ lơ lời hứa ăn tối với anh ta nữa. Tôi nhìn đồng hồ. Tôi chỉ có chưa đầy một tiếng đồng hồ để chuẩn bị và quay lại trung tâm London để tham gia buổi hẹn hò tốc độ.

“Brian,” tôi khẽ khàng. “Tôi rất, rất xin lỗi nhưng tôi không thể ăn tối cùng anh. Tôi gần như sắp hoàn thành thử thách của mình rồi, nếu tối nay tôi ra ngoài có khả năng tôi sẽ tìm được tình yêu đích thực cho Archie. Tôi đã hứa là sẽ giúp anh và tôi sẽ làm đúng lời. Tôi hứa mà.”

“Không sao đâu Lucy,” Brian lầm bầm. “Cô cứ đi và làm việc phải làm. Đừng có lo cho tôi.”

“Nhưng tôi lo thật mà.”

Anh ta nhún vai, với tôi tú lự để lấy ít cà chua bi, làm tôi cảm thấy mình như tội đồ. Tôi nhất định sẽ giúp Brian. Nhưng tôi phải tìm tình yêu đích thực cho Archie trước.

Lúc tôi thay xong y phục, băng qua đầu kia London và len lỏi qua đám đông trên đường Soho thì đồng hồ đã chỉ 7.50.

Tôi dừng trước cửa quán bar để thở lấy hơi, cúi người kiểm tra lại tóc tai trên kính chiếu hậu một chiếc xe ô tô đậu bên đường. Tóc tôi vẫn vào nếp, nhưng lông mi thì dính chặt vào mí. Tôi gỡ ra và nhìn vào hình ảnh phản chiếu trong gương. Lucy Brown mà Archie, Nigel, Brian và Claire thấy đang nhìn lại tôi. Đó chính là tôi, Lucy thật sự, nhưng Dan, Jess và Anna thì thấy gì? À Cẩm Lập Dị trông như thế nào nhỉ? Có phải mắt cô ta màu xanh chứ không phải nâu? Mũi nhỏ hơn? Tóc có vàng không?

Một nhóm sinh viên Ba Lan quẹt vào tôi khi họ đi qua và tôi giật nảy mình. Tôi đang làm gì thế này? Tôi chẳng còn thời gian để xem mình trông thế nào. Đã 7.55. Đến lúc hẹn hò tốc độ rồi.

Bên trong quán tối, chỉ có vài ngọn đèn le lói gắn trên xà chiếu sáng dãy bàn được xếp thành một hàng. Âm thanh nhạc jazz rền rĩ vang lên từ cặp loa âm tường và một đám đông lộn xộn đứng túm tụm gần quầy bar. Tôi tìm kiếm trong đám đông và hồi hộp, môi khô khốc. Lỡ như Archie không đến thì sao? Lỡ như anh ta đổi ý thì sao?

Tôi thở phào nhẹ nhõm khi thấy bóng dáng anh ta ở cuối phòng. Anh ta buộc tóc ra sau, một tiến bộ đáng kể, nhưng trang phục mà anh ta mặc mới thật là ngoạn mục, đích thực là vậy. Quần chino [\[82\]](#) màu be, giày thể thao, áo sơ mi trắng, áo vest bằng vải tuyết và... cà vạt.

Nhưng anh ta đang trò chuyện với ai đó! Archie đang trò chuyện với một người phụ nữ thật sự, hoàn toàn có thật. Một hình ảnh thật tuyệt.

Tôi rảo nhanh về phía họ, ngón tay bắt chéo sau lưng.

“Chào Lucy,” anh ta mở lời khi tôi lại gần. “Tôi muốn giới thiệu với cô một người.”

Lạy Chúa, mọi việc tiến triển quá nhanh. Thậm chí anh ta còn chưa ngồi vào bàn.

“Lucy,” Archie giới thiệu vừa lúc người phụ nữ từ từ xoay lại nhìn tôi, “đây là bà tôi.”

Một người phụ nữ thấp, to bè, chắc nịch nhìn tôi chăm chăm. Khuôn mặt bà ta nhăn nhúm, bờ môi mỏng dính, nghiêm nghị (ẩn dưới lớp son đỏ như máu), và một cái mũi to tướng. Mái tóc vàng túm thành một búi phía sau quá chặt đến nỗi tôi có cảm tưởng như sắp lột luôn lớp da đầu. Quá khác xa với hình ảnh người bà nông hậu, thân thiện mà tôi đã nghĩ. Bà ta trông như Cruella de Vil^[83].

“Cháu là Lucy Brown,” tôi đưa một tay ra và liếc nhanh cái váy bằng vải tuyết, đôi giày thuận tiện, áo cánh trắng và chuỗi ngọc trai.

“Vậy ra cô là kẻ đang tuyệt vọng đến liều lĩnh?” bà ta hỏi, nhìn từ đầu xuống chân tôi.

“Sao cơ ạ?” tôi hỏi lại.

“Archibald nói với ta là cô đang tuyệt vọng tìm kiếm bạn trai.” Bà ta bắt tay tôi chặt đến nỗi tôi nhăn mặt vì đau.

Archie, gã ngốc, nhìn mông lung khắp phòng nhưng vẻ ngượng nghịu hiện rõ trên mặt. Có gì anh ta lại mang bà đi theo thế chứ?

“Cháu không tuyệt vọng,” tôi nói qua hàm răng nghiến chặt. “Cháu chỉ nghĩ hẹn hò tốc độ sẽ thú vị lắm. Bà ở đây để xem ạ?”

Bà Humphreys-Smythe ngửa đầu ra sau và cười toáng lên. Giọng cười nghe như hiệu lệnh chiến đấu phát ra từ tù và.

“Ồ, không đâu cưng,” bà ta gù gù, vỗ hơi mạnh lên cánh tay tôi. “Ta đến đây để tham gia.”

Tôi kinh ngạc nhìn Archie không chớp mắt. Anh ta chúí mắt xuống đôi giày.

“Bà nghĩ rằng đêm nay sẽ vui lắm,” anh ta lí nhí.

“Nhưng anh phải đăng ký trước,” tôi vót vát. “Chẳng còn chỗ trống nào nữa.”

“Tất cả đã sắp xếp xong,” Bà Humphreys-Smythe cười tự mãn. “Bọn ta là người thứ bốn mươi. Ai đó bỏ cuộc vào phút chót và người tổ chức nói là anh ta sẽ lấp ta vào chỗ trống.”

Tôi rất nghi ngờ lời bà ta. Hẹn hò tốc độ chỉ dành cho lứa tuổi hai mươi đến bốn mươi, nhưng tôi có cảm tưởng là bà của Archie sẽ không chấp nhận câu trả lời ‘không’ dù người tổ chức có nói gì đi chăng nữa.

“Nhưng chẳng phải ở đây rất ít đàn ông, và, ờ, còn nhỏ tuổi hơn bà nhiều sao?” tôi đánh bạo thăm dò.

“Ta chỉ góa thôi, cưng,” Bà Humphreys-Smythe kêu quác quác, “chứ chưa có chết.”

“Tất nhiên,” tôi ù cả tai. “Chỉ là...”

Câu nói của tôi bị một tiếng chuông lạnh lạnh ngắt ngang. Tất cả mọi người lập tức im bật và tìm xem âm thanh đó phát ra từ đâu. Người tổ chức sự kiện đang đứng trên một cái ghế đẩu, một tay vẫy liên tục, tay kia lắc chuông.

“Được rồi mọi người,” anh ta rống to. “Đề nghị mọi người xếp hàng trật tự để tôi phát thẻ ghi tên, phiếu ghi chú, bút chì và...”

“Tôi đã có một cây bút chì to chẳng,” gã nào đó cọt nhả.

“Và tôi muốn tất cả mọi người ngồi vào bàn,” người tổ chức tiếp tục nói, lờ đi lời bỡn cợt. “Tất cả phụ nữ ngồi xoay lưng về phía quầy bar, nam thì ngược lại được không? Cứ mỗi ba phút tôi sẽ rung chuông. Khi có tiếng chuông, đàn ông sẽ di chuyển sang bàn ở bên phải, phụ nữ ngồi tại chỗ.”

Chúng tôi xếp hàng như học sinh để nhận bảng tên và ngồi vào chỗ. Tôi cố tránh xa bà của Archie, nhưng bà ta đã đẩy người phụ nữ sắp ngồi xuống bàn bên cạnh để hạ thân hình bồ tọng vào đó.

Tôi nghiêng răng cười với bà ta và tuyệt vọng tìm khắp phòng. Archie đang ở chỗ quái quỷ nào thế? Thà anh ta nuốt lời còn hơn. Ôi trời! Anh ta đang ngồi ở títt đầu kia, mắt trân trối nhìn trần nhà, tay

xoay xoay cái cà vạt xấu hoắc. Thế là kế hoạch thì thảo cho anh ta mấy lời khuyên hữu ích giữa những đợt thay đổi bạn đời thoải đã phá sản. Anh ta phải tự thân vận động thôi.

“Lucy, cưng này,” bà Humphreys-Smythe oang oang ngay lúc anh bạn chuyện trò với nụ cười toe toét ngồi xuống trước mặt tôi, “ta không biết cô đang toan tính gì, nhưng nếu cô định cướp Archibald khỏi tay ta thì cô phải bước qua xác ta.”

Bà ta cười ngọt xót rồi quay đi. Tôi nhìn chăm chăm gã bạn hẹn đang há hốc mồm.

“Bạn của cô à?” anh ta hỏi.

Trong một tiếng rưỡi tôi là tiếp viên hàng không, giáo viên tiểu học, thợ lặn, nhạc công chơi kèn Trombon^[84], vũ nữ thoát y (rất thành công trong việc khiến người khác chạy mất dép), công nhân vệ sinh đường phố và bác sĩ chuyên khoa tim với mỗi người đàn ông ngồi trước mặt, tán gẫu trong ba phút rồi đi. Tôi chẳng nhớ họ trông ra sao hay nói gì bởi tôi cứ mãi dõi mắt về phía Archie, thắc mắc anh ta có thành công không. Ngồi bên cạnh, bà Humphreys-Smythe cười khúc khích và tán tỉnh suốt tối, làm mọi bạn hẹn chuyện trò kinh hãi bằng điệu cười kinh khủng và cứ nắm chặt tay người ta mãi không chịu thả cho đến khi chuông reo. Đến phiên Archie tới bàn tôi thì tôi thật sự đang nổi giận.

“Archie,” tôi bộp ngay khi anh ta vừa ngồi xuống, cái ghế của anh ta thì gần như ra tới giữa phòng bởi anh ta chẳng định ngồi sát vào bàn, “anh nghĩ sao mà lại mang bà tới đây chứ?”

“Tôi chẳng có cách nào khác,” anh ta lấp bắp, vắn vẹo tấm phiếu ghi chú trong tay. “Bà nói bà sẽ không sống nổi nếu tôi bỏ mặc bà ở nhà một mình, nếu tôi đi thì bà cũng đi theo.”

“Nhưng bà đâu phải là con nít!”

Anh ta nhìn từ bà mình sang tôi và ngược lại.

“Tôi không muốn bỏ rơi cô, Lucy,” anh ta khỗ sở giải thích. “Tôi nghĩ đến cùng với bà thì vẫn tốt hơn là không đến mà bỏ mặc cô

một mình.”

Lời nói của anh ta khiến tôi cảm thấy mình thật nhỏ mọn. Archie tội nghiệp, anh ta chỉ đang cố làm điều nên làm.

“Nhưng anh không muốn gặp gỡ phụ nữ sao?” Tôi hỏi. “Chuyện này hữu ích cho anh hơn là tôi.”

Anh ta gãi đầu, làm ít tóc bung ra, rớt xuống má trông như tảo biển ướt. “Tôi muốn có bạn gái, nhưng chuyện đó đâu phải dễ. Tôi không có nhiều cơ hội gặp người khác giới.”

“Rõ là vậy,” tôi liếc sang bà anh ta, cau mày. “Thôi kệ đi, mọi việc tiến triển thế nào? Anh có gặp được ai hợp ý không?”

“Mọi cô gái đều dễ thương, chúng tôi đã có những cuộc chuyện trò thú vị.”

“Tôi ngó qua tờ ghi chú của anh được không?” tôi chồm tới. “Tôi muốn xem anh chọn ai.”

“Đó là chuyện riêng tư,” anh ta giật nó đi trước khi tôi vói tới.

“Đúng, nhưng tôi cần biết...”

Những lời còn lại của tôi bị tiếng chuông nuốt mất. Ba phút của chúng tôi đã hết.

“Gặp lại cô sau, Lucy,” Archie đứng lên khỏi ghế. “Chỉ còn một người nữa là xong.”

Tôi liếc sang bà anh ta đang quan sát chúng tôi qua cặp mắt nheo nheo. Lúc bà ta bắt gặp ánh mắt tôi, bà ta cười, cặp môi mỏng gần như biến mất dưới những nếp nhăn.

“Không vui à?” bà ta hỏi.

Lúc kết thúc, suốt cả buổi tối còn lại tôi chẳng có cơ hội nói hơn năm từ với Archie.

“Bà bị mệt,” anh ta thông báo khi tôi cố nói vài lời với anh ta. “Bà muốn về.”

Bà Humphreys-Smythe đang nói liến thoắng với người tổ chức cạnh quầy bar, một tay huơ tứ tung, một tay ôm lấy cánh tay anh ta. Bà ta chẳng có vẻ gì là mệt mỏi và người tổ chức dường như đang nhìn quanh để tìm đường thoát thân.

“Anh có vui không Archie? Mọi việc có suôn sẻ không?”

Anh ta mỉm cười. “À, tôi có thích một người bạn chuyện trò.”

“Ai vậy, bà anh à?”

“Ai lại làm thế,” anh ta cười vang.

“VẬY NGÀY MAI GẶP LẠI ANH Ở CHỖ LÀM VIỆC.” Tôi dang tay để ôm anh ta. “Họ có đăng kết quả lựa chọn của mọi người trên mạng, vì vậy anh có thể biết người anh thích có cảm tình với anh không và hẹn gặp nhau nữa.”

Archie đang định trả lời thì bà anh ta chen vào giữa chúng tôi và kéo anh ta đi.

“Chào cô Brown,” bà ta vừa nói vừa đẩy Archie về phía cửa. “Ta rất muốn nói rất vui được gặp cô, nhưng đó là lời nói dối.”

“Tôi... tôi,” tôi lắp bắp, quá choáng váng nên không biết nói gì.

Khi bóng bà ta đã khuất và tôi đã lấy áo khoác và túi xách, tôi nghĩ trong đầu, tôi sẽ cho bà thấy. Liệu khuôn mặt già nua, xấu xí của bà có cười nữa không khi tôi kiểm tra kết quả của Archie và tìm bạn đời cho anh ta.

Cứ để xem.

CHƯƠNG 23

THỨ TƯ, NGÀY 8 THÁNG NĂM - NGÀY THỨ MƯỜI HAI

Lúc 8.55 sáng thứ Tư, tôi đang ngồi tại bàn làm việc, tay nhấp nhấp trên phím chuột. Xin làm ơn, tôi cầu khẩn trong đầu lúc gõ địa chỉ trang web hẹn hò tốc độ, xin làm ơn hãy có ai đó thích Archie.

Một tin nhắn nhảy ra trên màn hình. Vui lòng qua bàn tôi được không? Ngay.

Là Graham. Anh ta muốn gì nhỉ? Anh ta đã nói tới thứ Sáu tôi mới phải xong website mà.

Đang qua, tôi trả lời, một mắt liếc nhìn trang web hẹn hò tốc độ load chậm như rùa trên màn hình.

Tôi có thể buông ra vài nhận xét tục tĩu, Graham trả lời ngay. Nhưng ai đó có thể tố cáo lên Ủy Ban Bình Đảng Giới.

À!

“Graham,” tôi đứng khỏi ghế, vòng qua góc đến nơi ẩn náu kín đáo của anh ta. “Anh muốn gặp tôi à?”

Sếp của tôi ngừng việc đang cắt móng tay vào cái hộp giấy cạnh bàn và ngẩng lên. “À, vâng. Tối qua Maureen gọi cho tôi báo là HR^[85] gặp chút rắc rối.”

Tôi xây xẩm. Tôi định thuyết phục Graham bằng cái lý lịch giả mạo, nhưng lẽ như Maureen, nữ kế toán - kiêm - phụ trách nhân sự thẩm tra lại thì sao đây? Liệu cô ta có phát hiện ra tôi là kẻ đại bịp không?

“Rắc rối sao cơ?” tôi cố hết sức hỏi bằng giọng thật bình thường.

“Đúng, không có số thẻ bảo hiểm xã hội.”

“Sao cơ?”

Graham đã chuyển sự chú ý sang lớp biểu bì và đang bấm đi lớp da. “Cô cần cho chúng tôi số thẻ bảo hiểm xã hội để nhận lương vào cuối tháng.”

Chết tiệt, tôi quên mất tiêu. Không phải vì tôi không có mặt ở đây vào ngày trả lương (với chút may mắn tôi sẽ là ma ở cạnh Dan), mà bởi tôi không thể cho họ số Bảo Hiểm Xã Hội thật của mình đúng không? Liệu tôi có thể cho một dãy số ngẫu nhiên bằng số và chữ cái tự tạo không nhỉ? Hay lấy trộm mã số của ai đó có được không? Thêm một rắc rối cần phải hỏi Brian nữa.

“Tôi không thuộc số thẻ Bảo Hiểm Xã Hội. Tôi sẽ về nhà kiểm tra và ghi lại.”

“Chỉ cần đưa cho tôi trước cuối tuần là được.” Graham ra hiệu cho tôi lui. “Này, Lucy...”

Tôi xoay lại.

“... website thế nào rồi? Tôi hy vọng nó sẽ rất tuyệt.”

“Sẽ hoàn hảo,” cố ép ra một nụ cười. “Không có gì phải lo.”

“À... tuyệt. Và Lucy này...”

“Vâng, sao?”

“Cô biết thứ Sáu còn có sự kiện gì nữa không?”

“Ừm, không.”

“Hội từ thiện thường niên của công ty.”

Thật thú vị làm sao. Liệu tôi có thể thuyết phục Archie mời ai đó đã gặp ở buổi hẹn hò cấp tốc đi cùng không nhỉ. Nếu có ai đó muốn hẹn hò với anh ta, thì đây là cơ hội.

“Là tiệc tối à?” tôi thắc mắc, tưởng tượng ra hình ảnh Archie trong bộ tuxedo. Có lẽ nếu tĩa đi chút râu ria, anh ta cũng trông bảnh bao lắm.

“Không.” Graham lắc đầu. “Mặc quần áo hóa trang đi làm cả ngày. Người mặc đẹp nhất sẽ nhận được phần thưởng, còn người mặc xấu nhất sẽ phải chịu phạt. Cô sẽ mặc trang phục mà cô thích nhất.”

“Tôi có thể hóa trang như máy karaoke không?” tôi đùa. “Nếu cô thích.”

“Ồ.”

Tôi quay về chỗ ngay và vừa mới đặt tay lên bàn phím thì Nigel ngồi phịch xuống cái ghế bên cạnh.

“Hình như tôi vừa nghe Graham nói với cô về Thứ Sáu Vui Nhộn thì phải?” Anh ta toe toét.

Ánh mắt anh ta có gì đó thật khó hiểu.

“Đúng, anh ta vừa nói với tôi.”

“Cô sẽ rất thích cho mà xem.”

“Thế nghĩa là sao?”

“Đợi đi sẽ thấy.”

Tôi nhướn chân mày chờ anh ta tiết lộ thêm, nhưng Nigel chỉ cười nhả nhả và chúi mắt vào màn hình. Được thôi. Kệ xác anh ta. Tôi có nhiều việc quan trọng hơn phải làm, như là tìm hiểu xem mình đã giúp Archie tìm thấy người bạn đời chưa chẳng hạn.

Tim tôi đập thình thịch khi tôi gõ mã số của Archie vào trang web đã tổ chức hẹn hò tốc độ.

Có! Có hai người. Ôi Chúa ơi! Tôi đã làm được! Có hai người thích anh ta. Tôi đã tìm được ai đó cho anh ta.

Trình duyệt đang chạy.

Một lựa chọn là ‘bạn bè’. Đó chính là tôi. Được thôi, bình tĩnh, chẳng sao cả. Vẫn còn một người khác mà. Ai đó muốn hẹn hò với Archie và tên cô ta là...

Jean Humphreys-Smythe.

Không! Không thể nào. Tôi refresh^[86] lại màn hình và xem kỹ lại lần nữa nhưng... chẳng có gì khác. Chẳng ai muốn hẹn hò với Archie, ngoại trừ người bà quái đản của anh ta.

Cả buổi sáng gần như tôi ở trong nhà vệ sinh nữ, hết đập đầu vào tường lại lấy hai tay ôm đầu vì tuyệt vọng. Cuối cùng, tôi thần thờ nửa ngồi nửa nằm xuống bàn, Nigel liếc nhìn tôi qua khóe mắt nhưng chẳng nói gì. Tôi thụt sâu vào trong ghế, thầm cảm tạ sự nín thinh của anh ta. Không biết gọi nó là hy vọng hay thất vọng, nhưng tôi vẫn không ngừng đăng nhập và website hẹn hò tốc độ để xem có

ai chọn Archie không, phòng trường hợp có ai đó thay đổi suy nghĩ về anh ta. Nhưng không, chỉ có mỗi tôi và bà anh ta. Tôi quá chán nản nên chẳng nghĩ đến chuyện kiểm tra kết quả của mình.

Gần đến giờ ăn trưa thì có một tin nhắn hiện ra trên màn hình của tôi.

Chào, Lucy.

Là Archie.

Cảm ơn cô đã dẫn tôi đi hẹn hò tốc độ tôi qua. Nó thật... thú vị. Có ai... ờ...

Tôi chờ anh ta viết hết câu, nhưng chẳng có thêm chữ nào. Thật tội nghiệp, anh ta chẳng đủ can đảm hỏi câu hỏi mà tôi đang rất sợ phải trả lời.

Tôi nghĩ hôm đó có quá ít phụ nữ, tôi trả lời.

Anh có thể làm tôi hơn mà.

Nghĩa là không có ai thích tôi? Anh ta hỏi.

Tôi e là chỉ có tôi và bà anh.

Thôi được, dù sao biết vậy cũng tốt. Muôn đi uống gì đó vào giờ ăn trưa không? Tôi muôn trao đổi thêm về" tôi qua.

Anh ta muốn biết mình sai ở chỗ nào. Thật tốt. Thật ra thì còn hơn tốt. Thật tuyệt. Tôi có thể cho anh ta vài lời khuyên, có khi có thể nói với anh ta về chuyện trang phục. Vẫn chưa mất hết tất cả - rốt cuộc có lẽ tôi vẫn có thể tìm cho anh ta người bạn đời.

Uống gì đó cũng được, tôi trả lời. Có thể đi đâu đó ngoài quán rượu để tránh những đồng nghiệp khác.

Nghe hay đấy, anh ta gửi tin. Qua khúc cua có một quán ăn nhỏ xinh xắn phục vụ món Tây Ban Nha và bia. Cô có thích chỗ đó không?

Được đấy. Gặp anh ở bên ngoài.

Quán đông nghẹt, nhưng mát, sáng sủa và thực đơn có vẻ ngon. Hay hơn cả là tôi và Archie xoay xở tìm được một cái bàn gần cuối nhà hàng, tránh được con mắt tò mò của bất kì gã đồng nghiệp nào tình cờ đi ngang qua.

“Vây,” Archie kéo ghế cho tôi, “cô ăn món gì?”

“Bất cứ món nào ngon.”

“Chà, ở đây ít món ngon. Và, tiện thể, bữa trưa tôi trả. Chọn bất cứ món nào cô thích. Nếu không có cô, tối qua tôi lại đơn điệu như bình thường.”

“Và thay vì thế, anh ra ngoài với tôi, bà anh và một căn phòng đầy những phụ nữ tuyệt vọng.”

Archie cười tươi. “Thì, ai cũng phải có lần đầu chứ.”

“Cảm ơn,” tôi đáp lại. “Tư vấn bữa trưa đi nào. Tôi cần thật đấy.”

Chúng tôi nghiên cứu thực đơn, cuối cùng quyết định chọn khoai tây, dầu ô liu, ít xúc xích Ý, trứng tráng và bánh mì. Phục vụ đem cho mỗi người một chai bia Tây Ban Nha, rồi mười lăm phút sau quay lại với khay đầy đồ ăn. Anh ta dọn thức ăn lên bàn cho chúng tôi rồi vội vàng lui.

“Vây,” tôi chấm miếng bánh mì vào đĩa dầu ô liu và balsamic vinegar^[87], “anh nghĩ tối qua chỗ nào không ổn?”

“Tôi không chắc,” Archie trông có vẻ bối rối, “tôi nghĩ mọi việc diễn ra rất tuyệt. Tôi thật sự rất thích.”

Tôi hợp một ngụm bia. “Anh nói gì với các cô gái ở đó?”

“À, đa phần bọn họ hỏi tôi làm nghề gì, sở thích của tôi là gì, vì vậy tôi nói với họ.”

Tôi kinh hoàng nhìn anh ta chăm chăm. “Anh nói với họ về tiệc LAN à?”

“Ừ và phim Star Wars. Cô biết là tôi có toàn bộ nguyên bản những năm 1970, và tất cả đều còn nguyên trong hộp.”

Tôi nhìn anh ta chăm chăm, miệng há hốc, rồi bắt đầu cười. Tôi cũng không biết nên cười hay khóc.

“Tôi cho cô biết chúng rất đắt tiền,” Archie lầm bầm, lấy đĩa chọc găm một miếng khoai tây.

“Ồ, Archie, tôi xin lỗi. Tôi không muốn cười anh đâu. Chỉ là, à, chỉ là đó không phải là chủ đề phụ nữ quan tâm.”

“Đó không phải là lỗi của tôi.”

Anh ta đúng. Đó không phải lỗi của anh ta. Anh ta hoàn toàn không biết phải nói gì.

“Vậy anh hỏi mấy cô gái đó chuyện gì?” tôi hỏi.

“Tôi không hỏi gì cả. Ba phút đầu có đủ để giải thích cho họ biết sự khác nhau giữa các tranh minh họa Darth Vader mà tôi...” anh ta ấp úng, trông chán nản.

“Ồi, Archie.”

Anh ta thụt ra sau ghế, cầm đĩa hứng vụn từ mẩu bánh mì đang ăn. “Tôi rất dở phải không? Tôi chỉ cố lịch sự và trả lời câu hỏi của họ.”

“Không sao, Archie,” vỗ nhẹ lên tay anh ta, “đừng bận tâm.”

“Vậy, cô thì sao?” anh ta khờ sờ hỏi. “Tôi cá là rất nhiều anh muốn hẹn hò với cô.”

“Chẳng có ai cả.”

Anh ta ỉu xiu. “À.”

“Ý tôi là, tất nhiên là tôi phải đánh dấu anh là bạn, ngoài ra ai tôi cũng đánh thế.”

“Ai cũng là bạn sao?” anh ta vui hơn một chút. “Vậy là, theo suy nghĩ của cô, một người nên làm gì để thuyết phục phụ nữ từ bạn chuyển sang hẹn hò?”

Tôi cắn môi dưới. “Tôi có thể hoàn toàn thành thật với anh không?”

“Tất nhiên. Càng thành thật càng tốt. Tôi cần mọi sự giúp đỡ.”

“Vậy thì, anh có thể bắt đầu bằng việc cắt tóc và cạo râu.”

“Cô thật sự nghĩ là cần phải làm thế à?” anh ta giật giật chỗ râu.

“Đúng, và tân trang lại quần áo.”

Archie nhìn xuống cái áo T-shirt game thủ và vuốt vuốt hàng chữ ngay trước ngực. “Nhưng tôi thích cái áo này...”

“Nếu anh không thật tâm về chuyện...”

“Thật mà. Thật mà. Vậy khi nào tiến hành sự lột xác khác thường này?”

Tôi nhìn đồng hồ. Hơn hai giờ năm phút. Dù chúng tôi có ba chân bốn cẳng chạy về thì cũng vẫn đã quá giờ ăn trưa theo quy định.

“Hãy gọi cho Graham,” tôi đề xuất, “và nói với anh ta là chúng ta bị ngộ độc thức ăn.”

Chân mày Archie dựng ngược lên. “Trốn việc sao? Tôi chưa từng làm thế.”

“Cái gì cũng phải có lần đầu,” tôi cười tươi rói. “Đưa điện thoại của anh đây, tôi sẽ gọi cho Graham. Archibald Humphreys-Smythe chuẩn bị trở thành anh chàng cực kỳ quyền rũ.”

CHƯƠNG 24

“Tôi có thể giúp gì ạ?” Nhân viên tiếp tân chào, nhìn từ đầu xuống chân chúng tôi. Anh ta mặc toàn màu đen, tóc dài bóng loáng, nhuộm highlight^[88] màu đỏ phía trước, gấn lông ở hai bên. Dan và tôi đặt cho mái tóc đó cái tên ‘Tóc của Thọ Uốn Tóc’ bởi nó là kiểu mà chỉ có những người chạy theo thời trang, làm nghề này mới dám để. Kiểu tóc này trên đầu bất kì người nào khác sẽ khiến họ trông như con vẹt hoặc rất kinh khủng.

“Bạn tôi muốn cắt tóc và cạo râu,” tôi nói trong khi Archie cứ hết nhìn từ tôi sang thợ cắt tóc và ngược lại bằng ánh mắt khiếp sợ. “Có thợ nào rảnh không?”

“Michael rảnh đấy,” nhân viên tiếp tân trả lời, đánh dấu vào sổ. “Tên gì?”

“Archie.”

Anh ta phẩy tay ra hiệu cho chúng tôi đi chỗ khác. “Được rồi, ngồi đợi đi. Michael sẽ ra ngay.”

Chúng tôi ngồi, sát nhau, trên một cái ghế gần cửa ra vào khi gã tiếp tân biến mất đằng sau cánh cửa dẫn vào phía trong phòng cắt tóc.

“Lucy,” Archie thì thào, ngồi sát mép ghế và nhíp nhíp mũi đôi giày thể thao trên sàn. “Cô không thích tóc tôi giống anh ta, đúng không?”

Tôi bật cười. “Dĩ nhiên là không.”

“Không có sọc đỏ phải không?”

“Không có cái sọc đỏ nào cả. Chỉ cắt tóc ở đằng sau và hai bên cao lên một tí, có thể tia ở phía trước chút chút.”

“Lucy,” Archie nhìn chằm chằm ra cửa. “Chúng ta không cắt tóc nữa mà đi uống gì đó được không? Tôi muốn trao đổi với cô vài chuyện...”

“Có chuyện nào tương tự như thế này không?” Tôi hỏi lại, với lấy cuốn tạp chí trên bàn kính ngay trước mặt rồi chỉ vào một người mẫu nam trông rất cuốn hút có mái tóc giống y như kiểu tôi mô tả. Nó hiện đại, ngắn, và gợi cảm không tả nổi với người mẫu nam.

“Cô nghĩ kiểu đó hợp với tôi sao?” Archie ngập ngừng hỏi, xoắn mái tóc dài giữa những ngón tay và nhìn chăm chăm vào tấm hình.

Tôi lùi ra sau ghế và nheo mắt nhìn Archie. Thật khó hình dung anh ta với mái tóc ngắn, nhưng chắc chắn kiểu tóc ngắn hiện đại trông đẹp hơn nhiều.

“Tôi nghĩ sẽ rất hợp. Chắc chắn.”

“Được rồi.” Anh ta nhìn thẳng vào mắt tôi. “Lucy, nếu cô nghĩ nó sẽ đẹp, thì tôi chắc mình cũng sẽ thích.”

“Đây,” tôi ném cho anh ta tờ báo khác. “Đọc đi và cố chuẩn bị tinh thần. Và đừng thử bỏ giữa chừng. Một khi xong chúng ta có thể đi uống gì đó.”

Mười phút sau, Michael, một gã cao, gầy nhom với mái tóc vàng hoe, tóc nhiều tầng dài đến vai, cuối cùng cũng xuất hiện. Archie hốt hoảng đến nỗi làm cái ghế chao đảo.

“Chào,” Archie nhồm dậy và đưa tay ra khi người thợ tiến về phía chúng tôi. “Tôi là Archibald”

“Hôm nay tôi có thể làm gì cho anh?” gã thợ đáp lại, lờ đi cái bắt mà lấy tay vò qua vò lại mái tóc Archie. Anh ta nhướn chân mày với tôi. “Cô có thấy đuôi tóc bị chẻ ngọn không?”

“Tôi muốn cắt kiểu tóc như thế này,” Archie kéo đầu ra và chỉ vào tờ tạp chí, “và tôi cũng muốn cạo hết râu.”

Michael nhìn tôi cười ý nhị và lấy tay tự vuốt mái tóc bóng láng của mình. “Bạn gái anh tiến hành cuộc lột xác nho nhỏ đấy nhỉ?”

“C... ô ấy chỉ là bạn,” Archie sửa lại, gáy đỏ lựng.

“Lúc này thôi phải không?” Gã thợ nháy mắt với tôi. “Được rồi, Archie, hãy xem chúng ta có thể làm được gì.”

Tôi giật lấy cuốn tạp chí từ đôi tay đẫm mồ hôi của Archie lúc anh ta đứng lên và liêu xiêu theo sau Michael đến chỗ gội đầu ở

cuối phòng có thợ phụ đang đợi sẵn. Cô ta khoác cho Archie một cái áo choàng màu đen, nhét khăn tắm quanh vai rồi ra hiệu cho anh ta ngồi xuống ghế, đầu ngửa ra bồn nước. Archie túm chặt tay ghế, nhắm chặt mắt lại khi cô ta mở vòi nước và khom xuống. Ai khác nhìn vào sẽ nghĩ anh ta sắp lên ghế điện chứ không phải là gội đầu và cắt tóc.

Tôi cảm tò báo lên, hơi cảm thấy áy náy. Chắc chắn Archie đang rất hoảng sợ, nhưng tôi đâu có định ép anh ta lột xác, tự anh ta đề xuất đấy chứ. Anh ta muốn gặp gỡ ai đó và tôi chỉ định giúp một tay thôi. Chỉ có vậy.

Lúc tôi ngược lên khỏi bài báo đang đọc thì Archie đã được chuyển sang cái ghế trước tấm gương to đối diện tôi, và Michael đang chải tóc cho anh ta. Lúc ướt, tóc Archie trông còn dài hơn và duỗi xuống lưng như tảo biển. Tôi không nghe được Michael đang nói gì mà chỉ thấy anh ta túm chỗ tóc ướt bằng một sợi dây rồi với lấy cái kéo. Archie nhìn tôi chằm chằm qua gương, mắt mở to.

“Sẽ ổn thôi,” tôi nói to. “Tôi hứa đấy.”

Michael lướt kéo qua và một đoạn tóc dài, ướt của Archie rớt xuống sàn nhà. Tôi liếc sang chỗ khác, không đủ can đảm nhìn ánh mắt sợ hãi của Archie. Lúc tôi nhìn lại thì Michael đã tỉa xong phần gáy, quanh tai và đang cắt phía trước. Tôi cười với Archie trong gương. Dù vẫn còn râu, nhưng anh ta trông đẹp hơn rất nhiều.

“Trông đẹp lắm,” tôi nói to và Archie mỉm cười.

Sau một tiếng rưỡi cắt, cạo, tỉa, Michael xoay Archie quanh ghế.

“Thế nào?” Michael hỏi. “Quý bà nghĩ sao?”

Tôi không thể nín cười. “Archie, anh trông thật khác lạ!” cố kìm để không tán thưởng mái tóc mới và hàm râu sạch sẽ bằng tràng pháo tay.

“Chắc chứ?” Archie hỏi lại, xoa gáy và nghi hoặc nhìn tôi.

“Anh trông rất tuyệt,” tôi khẳng định.

Thật sự thế. Anh ta trông trẻ hơn với mái tóc ngắn và hàm râu nhẵn nhụi, gương mặt rất ngây thơ và đáng yêu. Anh ta trông hoàn

toàn khác. Một anh chàng ưa nhìn và gọn gàng.

Sau khi thanh toán, Archie đi về phía tôi, đầu cúi xuống. “Cô có chắc là cô thích kiểu này không Lucy?”

“Tôi thích mà,” tôi đứng dậy, vỗ vai anh ta, “và những người phụ nữ khác cũng thế. Tôi đảm bảo.”

Thay vì trông thoải mái, anh ta đút tay vào túi quần và thở dài. “Giờ chúng ta đi uống gì được chưa Lucy? Đi mà. Tôi thật sự muốn nói về chuyện...”

“Để sau đã,” tôi dẫn anh ta đi qua cửa. “Chúng ta phải đi mua sắm trước.”

“Mua sắm à,” anh ta lặp lại. “Tuyệt thật.”

Chúng tôi mất vài tiếng đồng hồ mới tìm được cho Archie vài bộ đồ mới. Vì anh ta thấp và gầy nên mọi cái quần tôi lựa không dài lụng nhùng thì cũng rộng thùng thình. Trước đây tôi chỉ chọn quần áo cho Dan vì vậy tôi không biết người thấp bé thì nên ăn mặc như thế nào. Archie cũng quyết liệt không kém. Anh ta không chịu thử mấy cái áo sơ mi màu hồng cam khác lạ mà tôi lựa ra và gọi những chiếc quần jean thiết kế tôi chọn là ‘thảm hại’. Sau gần một tiếng đồng hồ càn quét (Archie vừa đi vừa chê bai đủ thứ và rên rỉ chân đau), chúng tôi quyết định tách ra, tự đi lựa đồ trong siêu thị. Anh ta quay lại với một ôm đầy quần jean màu xanh bạc màu, áo T-shirt chói lóa xấu hoắc, còn tôi thì khệ nệ ôm quần tây và áo sơ mi. Chúng tôi nhìn nhau rồi cười phá lên bởi sự lựa chọn của cả hai không thể nào khác biệt hơn thế nữa.

Cuối cùng chúng tôi đi đến thỏa hiệp - quần kiểu quân sự kết hợp áo thun tay dài mặc trong áo T-shirt bình thường (không có hình game thủ ở phía trước).

“Thế nào?” Archie bước ra từ phòng thử quần áo lần thứ mười lăm. “Bộ này được không?”

“Hợp lắm. Thật sự rất, rất đẹp.”

Tôi khen thật lòng. Anh ta thật sự trông rất tuyệt. Hai lớp áo làm anh ta trông đầy đặn hơn, quần tây và đôi boot khiến anh ta có vẻ cao

hơn và rần rỏi hơn.

“Hoan hô,” anh ta reo lên lúc khuất sau tấm rèm. “Giờ chúng ta đi uống được chưa, Lucy? Đi đi mà.”

“Được,” tôi cười vui vẻ, phấn chấn với kết quả. “Chỗ nào cũng được.

Tôi không thích quán rượu Archie chọn lắm, nhưng không muốn tranh cãi. Chúng tôi ăn mừng công cuộc lột xác ngoạn mục, phi thường của tôi, và đó là việc tối thiểu tôi có thể làm để cảm ơn anh ta vì đã hợp tác. Tôi chọn bàn còn Archie đến quầy và vài phút sau quay lại với một ly rượu cho tôi cùng một panh bia đắng cho anh ta. Tôi chỉ nhướn mày thắc mắc vì anh ta chẳng khi nào uống hết một nửa mà không nói lời nào. Ai cũng biết là khi ăn mừng thì luôn uống nhiều hơn bình thường.

Archie khó nhọc ngồi xuống ghế và uống lấy uống để trong khi tôi nhìn anh ta chăm chăm, miệng há hốc. Anh ta trông lạ quá, giống như một người hoàn toàn mới.

Anh ta bắt được ánh mắt đó và nhìn tôi qua vành ly bia. “Được không?”

“Trông anh đẹp trai lắm.”

“Vậy, với vẻ ngoài như thế này, cô có nghĩ là phụ nữ sẽ muốn hẹn hò với tôi không?”

“Ôi Chúa ơi! có chứ.”

“Tôi rất mừng là cô đến làm việc tại Công ty Máy Vi Tính Bitz,” anh ta đặt ly bia xuống.

“Tôi cũng vậy,” tôi tuôn ra một tràng. “Mặc dù tôi không chắc tôi sẽ được nhận sau sự cố xảy ra trong cuộc phỏng vấn với Graham Wellington.”

“Tôi rất tiếc là cô phải qua được vòng phỏng vấn đó,” nụ cười của anh ta không tươi như thường lệ. “Graham hơi kỳ cục, đó là đã nói giảm đi rồi đấy, trong chừng mực nào đó thì hơi cổ hủ. Anh ấy không phải người xấu, chỉ là...”

“... hơi hư hỏng thôi phải không?”

Archie cười vang. “Cô còn chưa thấy hết trò của anh ấy.”

“Tôi chỉ không hiểu,” tôi hóp một ngụm rượu, “là tại sao anh ta lại nhận tôi vào làm sau khi tôi tát anh ta? Anh ta nói ai đó dọa tố cáo anh ta lên Ủy Ban Bình Đảng Giới, nhưng tôi không nghĩ ra ai trong công ty lại làm thế.”

“Là tôi,” Archie nói khẽ khàng, xé toạc tấm giấy lót ly rồi vo tròn như quả banh.

“Cái gì?”

“Là tôi.”

“Không thể nào! Anh dọa tố cáo anh ta sao?”

“Đúng. Chỉ có như vậy Graham mới không quấy rầy cô. Cô quá tử tế.”

“Tôi tử tế á,” tôi lặp lại, định đánh cho văng hào quang của mình bóng thêm. “Tôi là người tử tế nhất anh từng gặp. Thử hỏi bất cứ ai, thử hỏi...” Archie vẫn đang ngồi trên ghế, nhìn chằm chằm vào tấm gương sau lưng tôi, vò tóc rối bù. “Thử hỏi...” Anh ta thật sự định phá hỏng những đường nếp mà thợ cắt tóc đã tỉ mỉ chăm chút.

“Anh có chắc là anh thích kiểu tóc mới của mình không?” Tôi hỏi, cảm thấy bối rối. Chẳng lẽ anh ta không phẫn khích chút nào trước sự thật là mái tóc mới làm anh ta trông lồi cuốn hơn sao? Có phải đó là lý do anh ta uống cả panh bia? Để tưởng niệm chăng?

“Tôi nghĩ tôi sẽ quen với nó.” Anh ta nhún vai và cố vuốt thẳng mái tóc, và không thể ép nó qua khỏi mắt.

“Ít nhất thì bà của anh cũng sẽ thích,” tôi đùa, cố nói thật tron tru, vui vẻ. “Tôi chắc là bà ấy nghĩ anh trông giống cậu học sinh thông minh.”

Archie chẳng cười. Thay vì thế, anh ta cúi gằm mặt và tiếp tục xé tấm giấy lót ly ra thành từng mảnh nhỏ. Tôi chưa từng thấy ai trông bất an và lo lắng đến thế.

“Anh thật sự không thích cắt tóc và cạo râu, đúng không?” Tôi cảm thấy hơi khó chịu.

Có một khoảng dừng dài như vô tận. Cuối cùng Archie cũng nói.
“Không hẳn.”

“Vậy tại sao anh lại đồng ý làm?”

“Bởi vì cố nghĩ đó là việc nên làm.”

“Ra vậy.”

“Và bởi vì tôi thích ở cạnh cô,” anh ta nuốt khó nhọc. “Và bởi vì... vì...”

“Vì sao?” Đột nhiên môi tôi khô khốc.

Anh ta lấy hai tay ôm mặt và tôi nín thở.

“Bởi vì tôi yêu em.”

CHƯƠNG 25

Tôi chết lặng, ép chặt ly rượu vào môi dưới. Có phải tôi vừa nghe Archie thốt ra những lời đó không? Không thể nào như thế.

“Xin lỗi, Archie, anh vừa nói gì?”

“Anh nói...” Anh ta hăng giọng. “Tôi nghĩ tôi yêu em, Lucy.”

Bụng tôi xoắn lại làm tôi buồn nôn. Archie không thể nào phải lòng tôi được. Tôi định đi tìm bạn đời cho anh ta mà. Anh ta không được... không thể... phải lòng tôi. Ly rượu của tôi trông chừng lúc tôi đặt nó xuống bàn.

“Có phải anh... anh...” tôi cố ép ra nụ cười, “anh đang đùa, đúng không?”

Archie lắc đầu, mắt dán chặt vào những mảnh giấy vụn ở trước mặt, vẻ mặt hết sức khổ sở. Anh ta không thể phải lòng tôi được. Chỉ là anh ta không được phép làm thế.

“Tôi xin lỗi,” anh ta lầm bầm, má đỏ lựng. “Chỉ là tôi không thể giấu kín lâu hơn nữa. Tôi cảm thấy như sắp nổ tung. Tôi đã đánh dấu vào ô ‘hẹn hò’ trên phiếu ghi chú ở buổi hẹn hò tốc độ, nhưng sáng nay chẳng thấy em nói gì về chuyện đó nên tôi phải nói với em, dù em có cảm thấy như thế nào về tôi và” - anh ta ngừng lại một chút để thở - “theo như phản ứng của em thì tôi khẳng định tình cảm của em không giống như tôi...” Anh ta cúi đầu, nhưng giờ chẳng có mái tóc dài che khuôn mặt để giấu đi ánh mắt.

Thứ gì đó trong tôi vỡ vụn, và tôi muốn khóc. Đây không phải là thứ tôi muốn. Tôi muốn xây dựng sự tự tin cho Archie để anh ta có thể tìm được đúng người phụ nữ dành cho mình. Đúng người, không phải tôi. Tôi đang cố tìm đường quay về với Dan. Tôi đã đi chệch hướng rồi sao? Tôi đã quá gần gũi Archie chẳng? Vì vậy làm cho anh ta hiểu lầm à?

“Archie,” tôi chạm vào khuỷu tay anh ta. “Archie, nhìn tôi đây.”

“Tôi không thể,” anh ta lắc đầu. “Tôi không nên thú nhận gì cả. Tôi đã tự biến mình thành thằng ngốc.”

“Không đâu.”

“Có ma.”

“Archie,” tôi nói liều, “anh không thể phải lòng tôi. Chúng ta là bạn bè.”

“Tôi nghĩ chúng ta còn hơn bạn bè,” anh ta làu bàu. “Thậm chí Nigel cũng nói là cậu ấy nghĩ, ờ, cậu ấy nói sao nhỉ? Em có tình cảm không bình thường với tôi.”

Ôi, Chúa ơi! Tôi thật ngốc làm sao? Tất nhiên là anh ta nghĩ tôi thích anh ta. Tôi tham dự tiệc LAN, chat với anh ta suốt giờ ăn trưa và nhìn anh ta chăm chăm suốt giờ làm việc. Thậm chí tôi còn mời anh ta đi chơi, tham gia hẹn hò tốc độ, nói một cách công bằng thì nếu nhìn bề ngoài, tôi là người chủ động tiến tới trước. Thậm chí tôi còn quan tâm đến vẻ ngoài của anh ta và làm một cuộc cải tổ. Chẳng trách gì mà anh ta không hiểu lầm.

“Tôi thích anh, Archie,” tôi xoay xoay cái ly rỗng. “Tôi rất thích anh...”

“Nhưng sao?”

“Nhưng tôi xem anh như... như... một cậu em trai.”

“Em trai?” anh ta cười chua chát. “Đúng. Cảm ơn.”

“Không.” Tôi vói lấy tay anh ta. “Làm ơn đừng giận mà. Tôi chỉ muốn giúp anh gặp gỡ ai đó.”

“Sao cô lại muốn làm thế hả Lucy?” anh ta giật tay ra và để tay tôi nằm tro trọi trên bàn. “Cô chẳng quen thân gì tôi.”

Má anh ta đỏ lựng và anh ta nhìn tôi không chớp mắt, tay siết lại thành nắm trắng bịch. Tôi chưa từng thấy anh ta giận dữ hay bị tổn thương. Nhưng tôi có thể nói gì bây giờ? Tôi không thể thú nhận với Archie lý do tôi muốn tìm bạn đời cho anh ta.

“Trông anh có vẻ rất cô độc.”

“Chết tiệt.”

“Nhưng, nhưng,” tôi lắp bắp. “Tôi không nghĩ anh yêu tôi, thật ra không phải thế. Có thể anh chỉ thích cái cách mà tôi khiến anh tự cảm nhận về mình.”

“Cô có thể ra vẻ bề trên hơn thế nữa không, Lucy?”

“Cái gì?”

“Cô biết tôi không phải là loại tuyệt vọng đến mất lý trí,” anh ta dựa lưng vào ghế, mắt lạnh tanh. “Tôi không yêu cầu cô che chở và tìm người yêu đúng không? Cô biết là tôi vẫn đang tự làm rất ổn mà.”

“Thật không?”

Archie mở miệng định đáp trả, nhưng rồi ngậm lại, lắc đầu. Rồi anh ta đứng dậy, bước ra khỏi ghế và đi được nửa đường ra cửa trước khi tôi kịp nhận thức được chuyện gì đang xảy ra.

“Archie,” tôi gọi. “Archie, đừng bỏ đi mà, làm ơn đi. Hãy thảo luận về chuyện này.”

Anh ta quay lại và nhìn tôi chăm chăm. “Ôi, quên mẹ nó đi, Lucy.”

Và anh ta đi mất.

Tôi uống ba ly rượu, rồi rời khỏi quán và bắt đầu dạo bộ. Tiếng còi xe ô tô inh ỏi và khách bộ hành quẹt vào mình, nhưng tôi mặc kệ, vẫn đi tiếp. Tôi đi cho đến khi trời tối và ánh đèn đường lung linh chiếu sáng những con phố London.

Và rồi tôi đứng lại.

Bên ngoài số 33, đường White. Nhà cũ.

Tôi ngồi dựa vào vách tường ở bên kia đường, đối diện nhà và nhìn đồng hồ. Mới hơn tám giờ, nhưng trong nhà tối thui và rèm cửa đóng kín mít.

Nhưng tôi không cần nhìn qua cửa sổ để nhớ lại nhà mình. Tôi chỉ phải nhắm mắt lại.

Phòng khách... nơi tôi và Dan từng dùng tấm trải và chăn lông vịt làm giường trong khi chờ nhận giường. Chúng tôi không ngủ

ngay, mà trêu đùa như hai đứa trẻ lần đầu được dặt nhà^[89] cho đến khi chỉ còn bốn tiếng để ngủ trước khi phải dậy đi làm. Phòng ăn... Tôi đã mua một cái bàn ăn bằng gỗ tuyệt đẹp có tám ghế để có thể thoải mái tiệc tối cùng bạn bè với khăn ăn, nến, món khai vị, món chính và tráng miệng. Rốt cuộc chúng tôi chỉ tổ chức tiệc tối có một lần vì cả hai cảm thấy quá bất tiện và ngớ ngẩn khi phải ăn mặc thật trang trọng và nói chuyện sao cho lịch sự, do thế chúng tôi chuyển ra phòng khách, ngồi bệt xuống sàn ăn uống trước ti vi, cười như điên bởi chúng tôi chưa bao giờ là những người 'trưởng thành' đúng nghĩa. Bếp... căn bếp màu vàng tuyệt đẹp của chúng tôi. Lúc chúng tôi mới chuyển đến thì bếp làm bằng thép, đơn sắc, tường màu trắng, nhưng tôi luôn mơ ước có một căn bếp màu vàng và cứ nói đi nói lại với Dan điều đó. Một ngày, khi đi làm về thì tôi phát hiện ra anh ấy xin nghỉ làm cả buổi chiều để sơn bếp thành màu vàng nhạt tuyệt đẹp. Sau đó anh ấy nói với tôi là anh ấy ghét màu vàng, nhưng cũng xứng đáng bỏ công khi anh ấy nhìn thấy khuôn mặt sáng rỡ của tôi lúc bước chân qua ngưỡng cửa...

Ai đó ho và tôi mở mắt ra. Dan đang đứng cạnh tôi.

"Lại là cô!" anh ấy nhìn xuống tôi chăm chú, mắt mở to vì ngạc nhiên. "Nếu cô đang theo dõi tôi thì cô cần phải kín đáo hơn."

Tôi nên đứng lên và chạy đi, nhưng tôi không thể cử động. Tôi chằm chằm nhìn trả lại, tim đập thình thịch trong lồng ngực. Anh ấy đang che cái ô màu đen trên đầu trong khi nước nhỏ giọt lên má và xuống cằm tôi. Thậm chí tôi còn không biết trời đang mưa.

"Tại sao cô nhìn nhà tôi chằm chằm vậy?" Dan dựa vào tường cạnh tôi và tôi thở nhanh hơn. Tôi đang bị chứng thờ quá nhanh vì khát khao. "Cô biết là chẳng có gì đáng giá để trộm cả."

Tôi muốn nói, đó là nhà của chúng ta. Cửa em và cửa anh. Sao anh không nói là em đang ngồi bên cạnh anh? Sao anh không biết chính là em đây?

“Cô đang run,” Dan che dù trên đầu tôi. “Nghe này, tôi không biết cô là ai hay cô muốn gì ở tôi, nhưng cô phải chấm dứt việc này ngay. Nếu không, tôi sẽ gọi cảnh sát hay” - anh ấy nhìn từ đầu xuống chân tôi và lắc đầu - “Sở An Sinh Xã Hội.”

Vùng da dưới mắt anh nheo lại bởi những nếp nhăn nhưng không phải do cười, và cả đường hằn giữa hai chân mày cũng thế. Anh trông có vẻ lo lắng và mệt mỏi, nhưng vẫn đủ trác ẩn để quan tâm che cho tôi khỏi ướt, kẻ bám theo dõi anh, trong khi nước mưa làm tóc anh bết vào đầu.

Tôi phải thử nói cho anh hiểu chuyện gì đang xảy ra. Anh ấy cần phải biết.

“Dan,” tôi nói. “Lucy đây. Em cố quay trở về với anh nhưng em nghĩ em đã làm hỏng hết mọi chuyện. Người đàn ông mà em phải đi tìm tình yêu cho anh ta lại xoay qua phải lòng em và em không biết phải làm gì.”

Dan không rời mắt khỏi môi tôi nhưng không nói gì. Vô ích. Anh ấy không thể nghe được lời nào. Tôi định đứng dậy thì anh ấy lục trong túi rồi lấy ra tập giấy và cây bút.

“Tôi không thể nghe được lời nào,” anh ấy nói to và chậm, như thể tôi bị điếc. “Nhưng nếu cô viết ra có chuyện gì không ổn, tôi có thể giúp. Gọi ai đó hay làm gì đó.”

Dan cúi xuống chỗ tôi, tập giấy trong tay, và tôi ngửi thấy mùi kem cạo râu của anh. Tôi hít vào mùi hương ấy, rồi đưa tay ra. Những ngón tay anh quét qua tay tôi lúc tôi đón lấy tập giấy, cây bút và hàng nghìn tia lửa điện xẹt ra trên cánh tay tôi.

Em là Lucy, tôi liều mạng viết. Em yêu anh nhiều lắm, Dan, và em thành thật xin lỗi vì chúng ta đã cãi vã trước khi em chết. Chỉ là em căng thẳng ve' lẽ cưới và em cũng nên nói là em yêu anh, nhưng...”

Dan nắm lấy tay tôi. Tôi ngừng viết và ngược lên nhìn anh. Ôi, lạy Chúa! Ôi, lạy Chúa! Có khi nào... Có khi nào anh ấy thật sự hiểu tôi đang viết...

“Tôi xin lỗi,” anh ấy nhẹ nhàng. “Nhưng tôi không hiểu những chữ này nghĩa là gì. Đây là tiếng Ả Rập à? Hay Ấn Độ? Tôi không hiểu cô viết gì cả.”

Tim tôi chao đảo. Mọi tia hy vọng nhỏ nhoi mà tôi tuyệt vọng bám víu vào đều tan biến. Tôi xé tờ giấy khỏi tập, vò nát rồi ném xuống cống.

“Quay lại đi,” Dan gọi khi tôi xoay người bỏ đi. “Để tôi giúp cô.”

“Anh không thể,” tôi thì thầm. “Không ai có thể giúp em.”

CHƯƠNG 26

Claire đang lấp ló nơi hành lang, điện thoại trên tay lúc tôi bước vào Ngôi Nhà Dành Cho Những Ai Muốn Trở Thành Ma.

“Lucy,” cô ta thông báo. “Điện thoại của chị.”

Tim tôi đập lỗ một nhịp. Chỉ có hai người biết số điện thoại nhà của tôi, và một trong hai người đó là Archie.

“Phải Archie không?” tôi vừa hỏi to vừa hồi hả chạy tới.

Claire lắc đầu. “Không. Và tôi nghĩ chị sắp bị quở mắng.”

Quở mắng là sao? Vì chuyện gì chứ? Ôi Chúa ơi! Có khi nào là Graham Wellington không?

“Xin hỏi ai vậy?” tôi chộp lấy điện thoại từ tay Claire.

“Chào, Lucy,” một giọng nói quen thuộc vang lên. “Thánh Bob đây.”

Tôi suýt đánh rơi điện thoại. Thánh Bob sao? Cõi trung gian có thể gọi đến đây sao? Sao chẳng ai nói điều này với tôi thế nhỉ?

“Lucy” - giọng Bob nghe rất khác - “Cô đã ở đâu?”

“Lúc nào cơ?”

“Vừa lúc này.”

Tôi định nói dối, nhưng tôi có cảm tưởng là vị thánh chủ quản sẽ không cho tôi một ân huệ nào nếu tôi làm thế.

“Tôi đi gặp hôn phu... Tôi đã làm gì sai rồi phải không?”

“Lucy - cô có đọc các quy định không?”

“Một phần.”

Bob thở dài. “Cô có đọc phần quy định về việc liên lạc với người quen lúc còn sống không?”

Tôi nuốt xuống. Chết tiệt. Chắc chắn là họ biết tôi đã ở đâu.

“Có.” Tôi trả lời.

“Theo như ghi chép của chúng tôi, Lucy, thì cô đã hai lần cố liên lạc với hôn phu. Lần đầu tiên cô cố nói với anh ta, và lần thứ hai,

hôm nay, cô cố nói chuyện với anh ta và giao tiếp thông qua ngôn ngữ viết.”

“Tôi xin lỗi, tôi rất tuyệt vọng. Nhiệm vụ của tôi có chút trục trặc, tôi định từ bỏ và...”

Ý nghĩ này làm tôi bừng tỉnh. Tôi không muốn từ bỏ. Tôi không muốn Bob đem tôi về lại cõi trung gian và ép lên thiên đường. Bằng mọi giá tôi phải vượt qua thử thách. Nếu Archie phải lòng tôi, tôi có thể làm cho anh ta không thích mình nữa. Nếu cần thiết, tôi có thể khiến anh ta ghét mình. Tôi phải quay lại với Dan.

“Làm ơn đi,” tôi nài nỉ. “Làm ơn đừng ép tôi lên thiên đường. Tôi xin lỗi. Xin cho tôi một cơ hội nữa. Làm ơn đi, Bob, đi mà.”

“Lucy...”

“Làm ơn đi được không? Tôi xin ông đấy. Đi mà.”

“Lucy!”

“Vâng.”

“Đây là lời cảnh cáo chính thức, lời cảnh cáo duy nhất của cô. Lần đầu phạm luật là ngày đầu tiên cô quay lại trần thế và chưa đọc luật lệ, nhưng lần này cô cố ý phá luật. Đây là cơ hội cuối cùng...”

“Ôi, cảm ơn.” Tôi lắp bắp. “Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn.”

“Nhưng,” Bob nói tiếp. “Nếu cô cố ý phá luật lần nữa, cô sẽ phải quay trở lại cõi trung gian ngay lập tức, thử thách của cô sẽ bị hủy.”

“Tôi sẽ không làm thế nữa,” tôi hứa, xoắn dây điện thoại trong tay. “Tôi sẽ không thử giao tiếp với ai khác nữa.”

“Tốt.” Bob trả lời. “Cô cần nhắc Claire nhớ luật lệ. Cô ấy cũng đã bị nhắc nhở lần cuối và gần đây chúng tôi đã báo là cô ấy đang trong vòng nguy hiểm khi phá vỡ luật lệ. Tạm biệt, Lucy...”

“Chờ đã,” tôi vừa mới nhớ ra lần trò chuyện cuối cùng của tôi với Claire. “Có thể tìm được tình yêu trên thiên đường không? Ý tôi là, nếu lúc còn sống mà một người không tìm được tình yêu, thì họ có thể tìm thấy nó trên đó không?”

“Tất nhiên là được.” Bob thờ dãi. “Cô nghĩ thiên đường là gì nếu toàn những kẻ cô đơn vĩnh viễn ở trên đó.”

Tôi chỉ vừa đặt điện thoại lại giá đỡ thì Brian ló đầu ra khỏi cửa.

“Chào Lucy, xin lỗi vì làm phiền, nhưng tôi muốn hỏi liệu cô đã sẵn sàng để giúp tôi vượt qua thử thách không? Hôm nay cô nói là cô sẽ giúp tôi.”

Tôi định trả lời ‘không’, nhưng không nỡ lòng thốt ra lời trước vẻ mặt tuyệt vọng của anh ta.

“Được thôi. Tôi đi thay quần áo rồi xuống ngay.”

“Tuyệt.” Anh ta cười tươi rói và đưa tay lên gãi đầu. “Tôi biết cô sẽ không làm tôi thất vọng mà.”

“Ôi, Brian,” tôi nói lúc bước lên cầu thang, “anh có thể lấy hai tờ tạp chí về xe lửa không? Chúng ta sẽ cần đến nó.” “Tạp chí,” anh ta lặp lại, trông bối rối “Có ngay.”

CHƯƠNG 27

Trời vẫn còn mưa lúc chúng tôi ra khỏi ga tàu điện ngầm ở Tooting Broadway và thơ thần đi xuống đại lộ vắng tanh. Brian lao đi trước như cơn bão, vẻ mặt hết sức quả quyết.

“Đây là chỗ Troy sống,” Brian chỉ chỗ nào đó ở xa xa khi tôi lót tót đi đằng sau.

“VẬY Ờ.” Tôi bồn chồn nhìn quanh. Ngay cả ánh đèn đường cũng trông thật đáng sợ. “Nhưng đây có phải là ý hay không? Đã quá muộn rồi và quanh đây chẳng thấy ai. Làm sao chúng ta có thể tìm ra cậu bé?”

“Chúng ta sẽ đi tìm,” Brian liếc tôi. “Tôi biết cậu ta đang ở đâu.”

Tôi không biết những cậu bé tuổi teen tụ tập nhau làm gì trong một đêm tháng Năm mưa tầm tã như thế này. Tôi thầm nghĩ, chắc là làm những chuyện không nên làm.

“Được rồi,” đột nhiên Brian đứng lại ngay giữa đường. “Chúng ta ở đây.”

“Đây là đâu?” tôi lặp lại, quắc mắt với gã đi xe đạp vụt qua làm bắn bùn lên quần jean của mình.

Brian chỉ vào khung cửa tò vò sặc sỡ phía trên cửa hàng gần nhất.

“McDonald^[90] ờ?”

“Đúng”, anh ta đẩy cửa. “Có muốn ăn hamburger^[91]?”

Tôi vào theo sau anh ta, mừng vì không còn phải đội mưa, còn Brian thì lại quây hàng. Quán đông nghẹt. Chỗ nào tôi cũng thấy bọn teen nhai khoai tây chiên, xì xụp sữa trứng, hay ngồi thườn thượt.

“Rồi,” Brian lướt khay thức ăn qua mũi tôi, “giờ chúng ta đã ở đây, cô định giúp tôi vượt qua thử thách như thế nào?”

“Cứ từ từ,” tôi với lấy miếng khoai tây chiên cho vào miệng. “tôi sẽ bắt đầu bằng việc gì đó, nhưng trước tiên anh phải cho tôi biết

Troy ở đâu.”

“Có thấy hai thằng con trai và một đứa con gái ngồi ngay gần cửa không?” Brian hất đầu và tôi gật. “Troy là thằng mặc áo trùm đầu màu xám, quần đen, giày thể thao màu trắng.”

“VẬY là được rồi,” tôi huých khuỷu tay anh ta, “hãy đến ngồi bàn sát cạnh chúng.”

Brian tái nhợt. “Nói với tôi là cô chỉ đùa thôi.”

“Brian,” tôi đảo tròn mắt, “thế anh nghĩ làm sao bắt chuyện với người lạ trừ khi họ nghe được những gì anh đang nói cơ chứ?”

“Tôi đang hy vọng cô sẽ có một kế hoạch nào đó không liên quan đến chuyện trò cơ đấy.”

“Cái gì, như là bắt cóc cậu ta và treo lủng lẳng ở nhà ga Paddington cho đến khi cậu ta đồng ý thừa nhận là người thích sưu tập xe lửa à?”

“À...” Brian nhún vai. “Có thể không phải là thứ gì đó quá bạo lực, nhưng...”

“Brian!”

“Cậu ta gọi tôi là kẻ quấy rối trẻ em, Lucy. Cậu ta sẽ chạy xa cả mét nếu tôi cố nói chuyện với cậu ta nữa.”

“Ôi, lạy Chúa, Brian,” tôi giật lấy khay thức ăn khỏi tay anh ta hướng thẳng đến cái bàn trống. “Chỉ cần đi đến đó, ngồi xuống.”

“Thôi được,” anh ta lầm bầm. “Nhưng nếu anh ta lại gọi tôi là kẻ quấy rối trẻ em thì đó là lỗi của cô.”

Troy ngược lên nhìn lúc chúng tôi ngồi xuống, nhưng không hét lên, bỏ chạy hay chĩa súng vào chúng tôi. Đó là một khởi đầu tốt.

“Xem kìa,” tôi thì thào, đẩy một túi thịt rán về phía Brian. “Thậm chí cậu ta còn không nhớ anh.”

“Tối:,” Brian trông có vẻ thoải mái hơn. “Giờ thì sao?”

“Lấy ra hai tờ tạp chí mà tôi bảo anh mang theo ra.”

Trong khi tôi cố ra vẻ thản nhiên nhất có thể thì Brian lục lọi trong túi và rút ra hai tờ tạp chí còn mới tinh. Tôi chộp lấy một tờ tạp chí.

“Cẩn thận,” Brian nhắc. “Một ngày nào đấy chúng có thể nằm trong bộ sưu tầm.”

“Đừng càu nhàu nữa.” tôi lau chỗ nước sốt dính trên ngón tay (và bìa tạp chí) rồi lật trang đầu ra. “Vậy, những người say mê xe lửa mơ ước cái gì?”

Brian há hốc miệng và suýt rơi khỏi ghế. “Cái gì cơ?”

“Thứ gì mà những ai say mê xe lửa muốn có nhất trên đời?”

“Tôi luôn mơ xây dựng được một sân ga trên một con đường mòn lâu đời,” Brian nói với khuôn mặt sáng rỡ. “Không, mua hai nhà ga và khôi phục lại đường ray để tàu hỏa chạy bằng hơi nước có thể di chuyển giữa hai nhà ga đó.”

“Nghe hay quá,” tôi liếc Troy, cậu bé lén nhìn bìa tờ tạp chí tôi đang cầm trên tay. “Giờ thì hãy loan báo điều anh vừa nói. Nói to lên.”

“Nhưng tôi không thể,” anh ta phản đối.

“Ôi, lạy Chúa, Brian, chỉ diễn thôi. Lúc còn bé đã bao giờ anh đóng vở kịch nào chưa?”

“Tôi từng tham gia vở kịch Lễ Giáng Sinh.”

“Tuyệt.”

“Đóng vai cây.”

“Chỉ cần giả vờ là giấc mơ lớn lao nhất của anh trở thành hiện thực,” tôi giải thích, “và tôi là một trong những người bạn say mê xe lửa của anh và anh đang kể với tôi những điều mới khám phá ra.”

“Tôi vừa mua hai nhà ga xe lửa,” Brian gào bằng giọng to nhất. “Và tôi định xây dựng đường ray xe lửa chạy bằng hơi nước giữa hai nhà ga này.”

Troy nhìn chúng tôi chăm chăm. Những người khác trong nhà hàng cũng thế.

“Thật phi thường,” tôi có nặn ra nụ cười. “Tôi chưa từng, chưa...” tôi nhìn xuống tờ tạp chí của mình và được lướt qua tiêu đề

của bài báo đầu tiên. “Tôi vừa mới tham gia chuyến đi bằng tàu hơi nước đến đảo Isle of Man^[92].”

“Tôi đã từng đến đó,” Brian rống lên. “Thật phi thường.”

Ôi, Chúa ơi!

Ít nhất Troy vẫn chú ý đến chúng tôi. Nhưng chúng tôi có một trở ngại. Cậu bé vẫn đang ngồi cạnh hai người bạn, hai người bạn không say mê xe lửa. Nếu chúng tôi muốn tiếp cận Troy, chúng tôi cần phải tống khứ hai tên đó đi. Và phải ngay lập tức.

“VẬY, Lucy,” Brian gào to. “Cô thích cái gì nhất về...”

“Brian, nói nhỏ thôi.” Tôi liếc anh ta. “Tôi đang suy nghĩ.”

Làm cách nào để tống khứ bạn của Troy đây? Tôi có thể dụ cô bé vào phòng vệ sinh nữ bằng vài rắc rối của phụ nữ (như hỏi xin băng vệ sinh bằng tampon chẳng hạn), nhưng nếu vậy vẫn còn lại gã con trai. Nếu tôi la “cháy” mọi người sẽ nhào ra khỏi quán (kể cả Troy), vì vậy đó không phải là cách hay.

Tôi nhìn sang bàn bên cạnh, cố tìm một phương án khả thi. Ba đứa nhóc đều có Coca, nhưng không có đồ ăn. Gì nữa nhỉ? Cả ba đang chúm đầu vào điện thoại di động. Hai đứa có điện thoại giống nhau, điện thoại của Troy thì khác. Tôi nảy ra một ý. Một ý nghĩ ngốc nghếch, nhưng, có khi khả thi.

“Brian,” tôi nói to, nhưng không hét, “Đã có bao nhiêu người ký tên nhận suất ăn miễn phí của Mac trong chiến dịch khuyến mãi của Sony Ericsson.”

Anh ta ngậy ra nhìn tôi, nhưng tôi biết tôi đã có được sự chú ý của ba đứa nhóc bàn bên cạnh. Chúng ngừng chuyện trò và đang lắng nghe tôi với vẻ vờ như thờ ơ, theo cái kiểu ‘tôi thật sự không nghe bởi bạn nói quá chán’ của lũ teen.

“Tôi đã có một trăm chữ ký,” tôi nói một lè, trước khi Brian có cơ hội chen ngang. “Anh chỉ mới có chín mươi tám thôi, đúng không? Anh sẽ mất việc nếu không có thêm hai chữ ký nữa. Anh có

ngĩ mấy đứa trẻ sẽ nhận một bữa ăn miễn phí như thế này không?”
Tôi búng hai ngón tay với nhau.

Brian tiếp tục nhìn tôi không chớp mắt, mồm há hốc. Bàn bên cạnh, thằng bạn Troy đang đá vào chân đứa con gái dưới gầm bàn. Tôi dán lên mặt nụ cười tươi nhất và xoay sang phía chúng.

“Hình như chẳng bạn nào có điện thoại Sony Ericsson đúng không? Ngày mai, bạn tôi đây sẽ mất việc nếu không tặng thêm hai bữa ăn miễn phí của Mcdonald.”

“Tôi có một chiếc Sony Ericsson,” bạn Troy nói, chụp lấy điện thoại và giơ nó lên ngay trước mũi tôi. “Tôi phải làm gì? Làm sao để nhận suất ăn miễn phí?”

“Tôi nữa, tôi nữa,” đứa con gái ré lên, thấy cái điện thoại màu hồng của nó qua bàn.

“Các cô cậu chẳng cần phải làm gì cả,” tôi ra vẻ ngó ngẩn. “Đó chỉ là, ờ, cuộc điều tra chúng tôi đang làm cho Tooting Broadway. Và các cô cậu đã làm nên ngày Brian, phải không Brian?”

Brian nhe răng, khoe ra nụ cười gượng gạo nhất tôi từng thấy.

“Sao vâng, là thế, Lucy,” anh ta nói lúc tôi đá vào chân dưới gầm bàn. “À, đúng vậy.”

“Chà, vậy thì rút ví ra, và mua cho chúng hai phần Mcdonald đặc biệt.”

“Cháu gọi phần phi lê cá không béo được không?” đứa con gái khễ vỗ lên cái bụng lép kẹp. “Cháu không muốn béo.”

“Cháu thể gọi bất cứ gì cháu thích, đó là một phần của chương trình khuyến mãi. Cả hai đi với Brian và chọn.”

“Lucy...” Brian ngắc ngư.

Tôi dán nụ cười trên miệng. “Chỉ cần mua cho những cô cậu nhiệt thành đây bất cứ thứ gì chúng muốn.”

“Thôi được,” Brian đứng lên khỏi ghế. “Mua thức ăn. Đúng.”

Khi Brian và hai người bạn mới đi tới quầy gọi món tôi liếc sang Troy. Cậu bé đang xoay xoay điện thoại trong tay và trông hết sức chán nản.

“Cô thật sự xin lỗi,” tôi cầm lên tờ tạp chí Người Sưu Tập Xe Lửa. “Cháu có chiếc điện thoại rất tuyệt, nhưng không phải là thương hiệu chúng tôi làm đại diện.”

“Sao cũng được.” Thành nhóc nhún vai. “Cháu chưa bao giờ được cái gì miễn phí cả.”

Tôi lật một tờ tạp chí và ồ lên trước tấm ảnh một chiếc xe lửa.

“Cái gì quá đặc biệt thế?” Troy thắc mắc, cố không tỏ ra quá thích thú.

“Ồ, chẳng có gì. Chỉ là một chiếc xe lửa Shinkansen Bullet.”

“Tốc độ tối đa 186 dặm một giờ.”

Tôi dò tìm trong bài báo để kiểm tra xem cậu ta có nói đúng không. Đúng thế.

“Vậy cậu là người say mê xe lửa?” tôi hỏi hết sức tự nhiên.

“Không.” Cậu ta kéo mũ lên trùm đầu và đặt khuỷu tay lên bàn. “Sai rồi.”

Chết tiệt. Nếu Brian muốn vượt qua thử thách anh ta cần làm cho cậu bé thừa nhận đam mê với xe lửa của cậu ta. Chẳng khả quan chút nào.

“Sao lại sao?” tôi lật sang trang khác và cố ra vẻ hờ hững.

“Nó chỉ là sở thích của những kẻ quái dị. Xem bạn cô ở đằng kia kia.”

Tại quầy thu ngân, Brian đang gãi râu, nhìn đâu đâu trong không trung trong khi bạn của Troy chỉ trở vào tờ thực đơn ở trên đầu và hai đứa teen thì thảo luận với nhau.

“Như vậy là không đúng. Brian trông có vẻ hơi quái dị, nhưng như thế không có nghĩa là ai cũng thế.”

Troy nhướn chân mày. “Cô cũng thích xe lửa à?”

“Tất nhiên,” tôi vói lấy lon Coca không đường và nhấp một ngụm. “Brian đã dạy cho tôi biết rất nhiều về xe lửa. Anh ấy giống như người hướng dẫn.”

Troy nhìn từ tôi qua Brian rồi nhìn lại. “Vậy chú ấy là chồng cô hả?”

Coca không đường sặc lên mũi và phụt ra đầy tờ tạp chí quý giá của Brian.

“Bạn cùng nhà,” tôi lau tờ tạp chí bằng tờ khăn giấy đầy dầu mỡ.
“Cô chú là bạn.”

Tại quầy thu ngân, Brian đang rút ví trả tiền. Tôi không còn nhiều thời gian nữa.

“Bạn của cháu cũng thích xe lửa phải không?” Tôi hỏi Troy.

“Không.” Thằng bé nhìn xuống bàn và thấy điện thoại từ tay này sang tay kia. “Chúng cười nhạo, thật đấy.”

Tôi nên trả lời sao đây? Tôi không chắc lắm.

“Thật vậy,” tôi đánh liều, gạt gù ra vẻ uyên bác.

“Cô nói gì cơ?” thằng nhóc nhìn tôi như thể tôi mất trí.

Gò má tôi đỏ bừng và tôi liếc nhìn qua vai. Brian và hai người bạn mới sắp về tới bàn rồi. Tôi phải nhanh lên.

“Nghe này,” tôi nghiêng về phía Troy. “Cô và Brian lang thang ở nhà ga Paddington, trên cầu. Cháu biết chỗ đó không?”

Thằng nhóc gạt đầu.

“Bọn cô rất hay ra đó, vì vậy nếu cháu muốn đến và lang thang với bọn cô hay chỉ để chuyện trò về xe lửa hay chọc ngoáy Brian, thì cứ ra với bọn cô.”

“Cháu không biết. Cháu rất bận.”

“Có ngày nào cháu không bận không?” Tôi hỏi, bắt chéo ngón tay dưới gầm bàn.

Cậu bé nhún vai. “Tối thứ Hai thì có thể.”

“Chà, lời mời luôn để ngỏ,” tôi tặng cho cậu bé nụ cười thân thiện nhất. “Sẽ rất vui, ờ, nếu cháu đến.”

“Đúng, à, nhưng...”

“Sao rồi bạn?” gã bạn cắt ngang, vòng qua bàn và ngồi xuống.
“Tán tỉnh bà già hả?”

Cái gì? Thật hỗn. Kể từ khi tôi...

“Câm đi.” Troy với qua bàn. “Cho bọn tôi thật rán.”

“Lucy,” Brian khẽ nói lúc ngồi đối diện tôi. “Chuyện gì xảy ra thế? Sao cô lại bắt tôi đi mua đồ ăn cho lũ nhóc?”

Tôi nháy mắt với anh ta. “Tôi sẽ kể cho anh nghe trên đường về nhà.”

CHƯƠNG 28

THỨ NĂM, NGÀY 9 THÁNG NĂM - NGÀY THỨ MƯỜI BA

Tay tôi run run lúc tối đẩy cửa vào công ty. Sau sự hồi hộp lúc giúp Brian hoàn thành thử thách tối qua, giờ đã đến lúc tiếp tục với thử thách của chính mình. Và mọi việc có vẻ không khả quan lắm. Hôm nay đã là ngày thứ mười ba, Archie thì phải lòng tôi, và lời cuối cùng anh ta nói là ‘Quên mẹ nó đi, Lucy’. Không hay. Chẳng hay ho chút nào.

Tôi hít một hơi thật sâu và bước vào văn phòng. Archie đang ôm lấy màn hình máy vi tính, tai nghe gắn chặt vào tai. Tóc anh ta vẫn ngắn, nhưng hàm thì râu đen kịt và cái áo T-shirt game thủ đã trở lại.

Archie nổi điên: 1

Sự tôn trọng của Lucy: 0

“Chào, Archie,” tôi gượng cười.

Hàm anh ta siết lại, nhưng anh ta không trả lời.

“Chào SpongeBob^[93],” tôi cầm cái tượng bằng nhựa ở góc bàn anh ta lên, quyết không chịu thua. “Anh thế nào?”

“Tôi khỏe, cảm ơn Lucy,” tôi giả bằng tông giọng ngờ ngạc, to tướng của nhân vật hoạt hình ở trước mặt Archie. “Bạn có nghĩ rằng Archie trông rất bảnh bao hôm nay...”

“Cô chẳng có việc gì khác để làm à?” Archie giật tai nghe ra và trừng mắt nhìn tôi.

“Có,” tôi giả giọng SpongeBob. “Ý tôi là...”, tôi chuyển sang giọng bình thường. “...có, có chứ. Thật ra tôi rất bận. Chẳng có thời gian để tán chuyện.”

Tôi vội quay đi, len lỏi trong văn phòng cho đến khi về bàn mình.

“Cô thấy Archibald không?” Nigel huých tay tôi ngay lúc tôi ngồi xuống ghế.

Tôi lờ anh ta đi, mở máy vi tính, mở cuốn ngôn ngữ lập trình Javascript như thường lệ. Có lẽ nếu thấy tôi có vẻ bận rộn anh ta sẽ không nói thêm gì nữa.

“Này,” anh ta lại khều tôi. “Cô có thấy tóc Archibald không? Anh ta đang cười toe toét. Đồ ngốc. “Cô có thấy tóc anh ta không, Lucy?”

“Tóc Archie sao?” tôi đốp lại.

“Archie, kia kìa,” anh ta nhướn chân mày. “Chà, Archie đã cắt hết tóc. Râu cũng cạo luôn.”

“Thì sao?”

“Anh ta chẳng nói với chúng tôi lý do. Cô có biết không?”

“Chẳng biết gì.”

“Thật không?”

Tôi đóng sầm quyển sách và trừng trừng nhìn anh ta. Geoff và Joe cũng ngừng gõ bàn phím và, ờ-quá-ngẫu-nhiên, đang lắng tai nghe.

“Sao anh lại quá quan tâm đến tóc của Archie vậy Nigel?”

Anh ta dựa vào lưng ghế và nhìn từ Geoff sang Joe. “Chà, hơi kỳ lạ phải không? Cô và Archibald đều nghỉ làm chiều hôm qua và rồi anh ta trở lại với đầu tóc mới.”

“Vậy thì sao?”

“Vậy là... có gì đó đang xảy ra giữa hai người vậy Lucy?”

“Không. Chẳng có gì cả. Chẳng có gì xảy ra giữa tôi và Archie cả, hiểu chưa?”

“ÔÔỒỒ!” Anh ta làm trò nhăn mặt và vờ lấy túi xách lên che cằm. “Đâu cần phải nháy dựng lên như thế.”

“Vậy anh khóa miệng và để tôi tiếp tục làm việc được chưa?”

Tôi trừng trừng nhìn Geoff và Joe cho đến khi họ chịu thua và quay lại gõ bàn phím tiếp. Nigel chỉ nhún vai và trở lại với màn hình máy vi tính của mình. Hôm nay sẽ là một ngày dài đây.

Vào giờ ăn trưa, Nigel, Geoff, Joe và những người còn lại đều đứng lên và khoác áo vào. Rõ ràng họ đến quán ăn nhưng chẳng ai

đá động gì đến tôi. Chẳng có gì đáng ngạc nhiên với không khí căng thẳng tôi đã tạo ra.

Khi mọi người ra khỏi văn phòng gần hết, Nigel cúi xuống bàn Archie, kéo một tai nghe ra và thì thầm gì đó mà tôi không thể nghe được. Archie lắc đầu và trừng mắt về phía tôi, nhưng tôi quay mắt đi ngay khắc giao mắt.

“Vây là ổn cả phải không,” tôi nghe Nigel nói. “Gặp cậu sau.”

Và rồi văn phòng vắng tanh. Chỉ còn mỗi Archibald và tôi.

Ổn, đây là cơ hội của tôi. Tất cả những gì tôi cần làm là đứng dậy, đi đến bàn anh ta và nói chuyện. Tình huống tồi tệ nhất có thể xảy ra là gì? Có thể anh ta sẽ không bao giờ nói chuyện với tôi nữa và tôi sẽ không thể vượt qua thử thách sao? Được rồi, tốt nhất là đừng nghĩ về điều đó. Hãy nghĩ đến những điều khả quan. Tốt nhất là không nghĩ gì. Đi nào!

“Archie,” tôi nói khẽ khàng trên đường đến bàn anh ta. “Chúng ta có thể nói chuyện về những gì xảy ra ngày hôm qua không?”

Anh ta vừa định trả lời thì cửa văn phòng mở toang.

“Xin chào, các chàng trai,” Sally đứng đưa cái giỏ ngay gờ bàn Archie và gõ lên hộp bút. “Ồ, chỉ còn hai người thôi à? Archibald đâu?”

“Archibald là sao?” tôi ngó người. “Ý cô là gì? Anh ta đang ngồi đây...”

“Có muốn một chiếc sandwich không Người Mới Đến?” Sally hỏi, chọc ngón tay sơn xanh vào vai Archie.

“Sally,” anh ta huơ tay trước mặt Sally. “Là tôi đây!”

“Chết tiệt.” Sally nháy dựng lên, suýt đánh rơi giỏ bánh. “Có chuyện gì với anh thế?”

Archie đỏ mặt, nhưng không nói gì.

“Chuyện gì thế?” Cô ta rờ vào mái tóc ngắn của Archie như thể nó có vấn đề. “Chuyện gì xảy ra với anh thế?”

“Một sai lầm,” anh ta lầm bầm. “Sai lầm trầm trọng.”

“Tôi định nói thế. Và anh nghĩ sao mà lại cạo râu vậy? Anh trông khác quá.”

“Này. Đâu có cần phải làm quá lên như thế.”

“Tôi nói thế thì ảnh hưởng gì đến cô Lucy?” Sally chống tay lên hông và nhìn tôi chăm chăm. Dù nhỏ bé nhưng cô ta trông cũng khá đáng sợ nếu muốn.

“Tôi chỉ nghĩ là cô không nên nói thẳng toẹt ý kiến cá nhân của mình, thế thôi,” tôi lùi lại một bước. “Cô làm Archibald thấy không thoải mái.”

“Dù sao thì anh ấy cũng đã trông rất không thoải mái rồi.”

“Làm sao cô biết?”

“Chỉ cần nhìn anh ấy thôi.” Sally lướt tay lên tóc Archie. “Anh ấy trông như thể vừa bị xén.”

“Sao cô lại bận tâm?” Tôi vặc lại.

“Việc gì đến cô?”

“Ngừng đi,” Archie la lên, đứng bật dậy và đưa tay ra. “Cả hai người, ngừng đi.”

Cả hai chúng tôi cùng kinh ngạc nhìn anh ta. Thậm chí Sally còn hét lên vì sửng sốt.

“Chuyện gì xảy ra với phụ nữ thế?” Archie lắc đầu. “Tại sao các người cứ muốn can thiệp vào cuộc sống của tôi chứ? Nếu không phải bà tôi thì là cô, Lucy, giờ đến cô nữa Sally. Tôi có in chữ ‘thất bại’ ở trên đầu không?”

“Anh không phải là kẻ thất bại, Archibald”, Sally lập tức lấy lại bình tĩnh. “Nhưng tóc và râu là một phần con người anh và em không hiểu tại sao anh lại muốn thay đổi.” Về hiểu chiến của cô ta biến mất, cô ta trông thật sự lo lắng. “Em không thể nào hiểu nổi.”

“Archie, chúng ta có thể nói chuyện riêng không? Làm ơn đi.” Tôi nài nỉ.

Anh ta nhìn từ tôi sang Sally và ngược lại, rồi vùi mặt vào lòng bàn tay. “Cô đi được không Sally? Tôi và Lucy cần nói chuyện.”

“Được thôi,” cô ta trừng mắt với tôi và chộp lấy cái giỏ đang để trên bàn, “nhưng nếu cô ta là kẻ chịu trách nhiệm cho diện mạo mới của anh, thì em khuyên anh đừng nghe lời nào của cô ta.”

Cửa văn phòng đóng sầm lại, tôi và Archie nhìn nhau chăm chăm, chẳng ai thốt nên lời.

CHƯƠNG 29

Archie là người mở lời trước. “Ngồi đi, Lucy”, anh ta chỉ vào cái ghế trống gần nhất. Tôi kéo nó về phía mình rồi ngồi xuống, cảm thấy rất bồn chồn. Xử sự như thế này chẳng giống Archie chút nào.

“Archie, tôi chỉ muốn nói với anh là...”

Anh ta đưa tay lên. “Tôi nói trước, được không? Đi mà, tôi muốn thế.”

Tôi nhún vai “Cũng được.”

Anh ta dựa ra ghế và nghịch cái kẹp bấm giấy, hết mở ra rồi gập lại. Lách cách - lách cách - lách cách - lách cách - lách cách.

“Tôi xin mở đầu bằng lời xin lỗi cho những hành động của mình hôm qua. Trước giờ tôi chưa bao giờ chửi người phụ nữ nào, Lucy. Tôi thật sự đã rất không đúng và khiếm nhã.”

“Không sao đâu Archie,” tôi di di gót chân thành những hình bán nguyệt trên thảm.

“Hôm qua tôi có quá nhiều cảm xúc và tôi không biết cách kiểm soát.”

“Archie...”

“Làm ơn,” anh ta lại đưa tay ra. “Để tôi nói hết. Tôi nghĩ lý do mà hôm qua tôi hành xử quá bất thường là bởi cô đã chạm trúng điểm yếu của tôi khi cô nói cô nghĩ tôi cô đơn.”

Tôi mở miệng định nói, nhưng lập tức đổi ý và ngậm lại.

“Tôi đã, đang, cô đơn,” Archie nói tiếp, “và khi cô xuất hiện phỏng vấn tôi thích cô ngay lập tức, nhưng thường thì cô sẽ chẳng bao giờ để ý kẻ như tôi. Tôi nghĩ cô ngoài tầm với của mình...”

Tôi chẳng ngoài tầm với của ai cả, nhất là với Archie.

“... rồi cô nhận việc và thể hiện sự quan tâm tới tôi, tôi nghĩ đó như là định mệnh. Tôi nghĩ tôi sẽ hạnh phúc, một lần trong đời. Tôi thật sự tin rằng mọi thứ sẽ thay đổi...”

Tôi cảm thấy miệng mình đầy nước miếng, triệu chứng thường xuất hiện mỗi khi tôi sắp khóc, và tôi khó nhọc nuốt xuống.

“... nhưng có lẽ cô đã đúng, Lucy. Có lẽ tôi thích cảm giác mình cảm thấy khi ở cạnh cô. Tôi chỉ là một kẻ ngu ngốc mê muội với ý nghĩ mình được yêu.”

Giọng Archie nghe thật chán nản khi nói tới từ ‘yêu’ và tôi nhìn lên.

“Tình yêu tưởng như là một cảm xúc rất tuyệt vời, kỳ diệu, Lucy, và tôi nghĩ chẳng có gì đau khổ hơn yêu đơn phương cả.”

Đó, điều đó vượt quá sức chịu đựng của tôi. Nước mắt lăn dài xuống mặt, chảy qua mũi và rớt khỏi cằm. Tôi khóc cho mình, cho Dan, và cho Archie. Tôi khóc bởi vì anh ta xứng đáng với một ai đó thật đặc biệt, thế mà anh ta lại phải lòng tôi. Sao lại quá bất công như thế chứ!

“Lucy,” Archie dịu dàng. “Lucy, đừng khóc mà. Tôi không định làm cô buồn.”

Tôi lắc đầu. Cục nghẹn nơi họng quá lớn nên tôi không thể nói nên lời.

“Đây,” Archie đưa cho tôi chiếc khăn mùi soa màu trắng sạch sẽ.

Hành động quan tâm này làm tôi càng nghẹn ngào hơn và tôi gục đầu xuống đầu gối.

“Lucy, làm ơn hãy nói gì đó đi. Tôi cảm thấy thật khổ sở vì đã làm cô khóc.”

“Archie,” tôi quẹt mắt. Vệt mascara đen sì dính lên khăn mùi soa và tôi vò chiếc khăn trong tay. Ất hẳn tôi trông rất kinh khủng, nhưng tôi thật sự không quan tâm. “Anh phải tin là tôi không bao giờ muốn làm anh tổn thương. Tôi thật sự, thật sự không muốn.”

“Tôi tin cô,” Archie thì thầm, nắm lấy tay tôi.

“Và tôi ước gì tôi có thể nói cho anh biết lý do tại sao tôi ở đây, nhưng tôi không thể.”

Anh ta mỉm cười. “Vì cô làm việc ở đây, Lucy.”

“Phải, không, ý tôi là... Ôi, tôi không biết. Archie, có một điều tôi phải cho anh biết. Tôi thật sự muốn giúp anh tìm được tình yêu.”

Anh ta lúi lại và nhăn mặt. “Tại sao?”

“Hãy nghĩ tôi là thiên thần hộ mệnh của anh.”

“Giờ cô đang trở nên không bình thường đấy.”

“Đúng, đại loại vậy, nhưng tôi có thể giúp anh, Archie. Tôi biết là tôi có thể.”

“Tôi không biết, Lucy,” anh ta thở dài. “Những gì đã xảy ra làm tôi nghĩ có lẽ tôi nên cô đơn một mình thì hơn.”

“Archie, chúng ta có thể là bạn không? Ít nhất chúng ta có thể khởi đầu từ đó được không?”

“Tôi rất vui có người bạn như cô,” Archie buồn bã nhìn tôi, “và chỉ vậy thôi, không hơn.”

“Vậy hãy ôm tôi một cái đi,” tôi đưa tay ra.

Chúng tôi kéo ghế lại gần nhau và ôm, lúc đầu còn ngượng ngịu, nhưng rồi chặt hơn.

“Ồi, ối,” một giọng nói vang lên nơi ngưỡng cửa. “Chuyện gì đang xảy ra ở đây thế?”

Rõ ràng Nigel là con ác mộng suốt buổi chiều hôm đó. Hễ tôi duỗi, xoay người trên ghế hay đứng lên đi vệ sinh, là anh ta ngừng bất cứ việc gì đang làm và nhìn tôi chăm chăm.

“Có chuyện gì?” tôi cau kính sau sáu hay bảy lần bắt gặp anh ta trở mắt nhìn mình.

“Chẳng có gì,” anh ta vờ như nói với vẻ thờ ơ. “Chỉ thắc mắc khi nào thì cô mới thừa nhận là cô và Archibald là một cặp.”

“Nghe Cho Kỹ, Nigel. Archie và tôi chỉ là bạn, không hơn.”

“Vậy tại sao vừa nãy lại khóc và ôm nhau? Cô tán anh ta hay anh ta tán cô?”

“Ôi, Chúa ơi!” tôi thở dài. “Archie và tôi không, và sẽ không bao giờ, gắn đôi với nhau. Yêu đương lãng mạn hay bất cứ cái gì khác. Chúng tôi chỉ là bạn bè.”

“Vậy tại sao cô khóc?”

“Đó không phải là việc của anh.”

“Vậy cô và Archie không định mặc như tình nhân trong tiệc hóa trang tối mai à?”

“Cái gì?”

Anh ta cười đắc ý. “Chúng ta mặc trang phục ưa thích. Nhớ chưa?”

“Ôi, tôi quên mất, Nige.”

Tôi quay lại màn hình máy vi tính của mình, ước ao có một cái tai nghe để nhét vào tai. Archie và tôi đã thống nhất là bạn bè, nỗi lo lớn nhất đã được giải quyết, nhưng tôi vẫn còn nhiều thứ phải bận tâm:

1/ Làm thế nào theo dõi cuộc hẹn ăn tối của Dan và Anna tối nay mà không bị phát hiện?

2/ Chỉ còn có bảy ngày, tôi làm cách nào để tìm tình yêu cho Archie đây?

3/ Liệu Troy có thừa nhận là cậu bé say mê xe lửa để Brian có thể vượt qua thử thách không?

4/ Mặc cái quái gì đến tiệc hóa trang đây?

Việc cấp bách nhất trong danh sách là theo dõi buổi hẹn ăn tối của Dan và Anna. Mọi thứ khác có thể làm sau. Anna không nói họ hẹn nhau mấy giờ, vì vậy kế hoạch của tôi là đến nhà hàng càng sớm càng tốt.

Tôi nhìn quanh để chắc chắn là không ai nhìn mình và lén người hai nách. Eo ơi, tôi thật sự bốc mùi. Chẳng thể nấp được nếu Dan và Anna có thể ngửi được khi tôi lại gần, tôi phải về nhà thay đồ. Tôi nhìn đồng hồ: 5.29. Tôi phải nhanh lên mới được.

CHƯƠNG 30

Tôi đang đứng dưới vòi sen, hát một mình và chà xát mái tóc đầy xà phòng thì Brian chạy âm âm lên cầu thang.

“Lucy,” anh ta la lên, nện thình thịch lên cửa phòng tắm.

“Sao?” tôi lầm bầm, tai đầy bọt xà phòng.

“Xin lỗi vì phá ngang, nhưng tôi gặp cô chút xíu được không?”

“Ngay bây giờ à? Tôi đang tắm. Không thể đợi được sao?”

“Tôi e là không. Tình huống khẩn cấp.”

Tôi thở dài, xả dưới dòng nước, rồi tắt vòi sen, bước ra khỏi bồn tắm, quần khăn quanh người.

“Chuyện gì thế?” tôi hé mở cửa phòng tắm. Nước lạnh nhỏ giọt xuống lưng và tôi rùng mình.

“Là Claire,” Brian trông có vẻ mệt mỏi hơn bình thường. “Cô ấy vừa gọi. Hình như cô ấy tiến hành khiếu nại phản đối nào đó ngay trước nhà Keith. Lúc anh ta dọa gọi cảnh sát thì cô ấy giật lấy điện thoại và không chịu trả lại.”

“Anh đang đùa phải không?”

“Không hề. Claire gọi chúng ta để dự phòng trường hợp Keith vào nhà gọi cảnh sát.”

“Dự phòng là sao? Cô ấy muốn chúng ta làm gì chứ?”

“Tôi không biết, nhưng chúng ta cần đến đó CSCT^[94].” Ánh mắt Brian trượt xuống chỗ hở của cái khăn và anh ta húng hắng ho.

“Brian,” tôi kéo khăn tắm chặt hơn. “Sao anh luôn lo lắng cho Claire vậy? Anh thích cô ấy hay sao?”

“Chắc chắn là không!” anh ta lắp bắp. “Cô ấy quá trẻ và chúng ta là tất cả những gì cô ấy có. Nếu chúng ta không giúp cô ấy thì ai giúp bây giờ?”

“Hay đấy.”

“Vậy, cô có đi không?”

Tôi liếc nhìn đồng hồ trên tay Brian. Đã gần bảy giờ. Lỡ như Dan và Anna đã đến nhà hàng rồi thì sao? Tôi không muốn đến muộn hơn họ.

“Sao nào? Cô có đi hay không, vì chúng ta phải đi ngay.”

“Được rồi” cuối cùng tôi nói. Sẽ phải cố gắng xoay xở, nhưng tôi vẫn có thể đến kịp nhà hàng trong khu Swiss Cottage lúc tám giờ. “Cho tôi một phút để mặc quần áo và sấy khô tóc.”

“Đồng ý,” Brian quay mặt đi. “Nhanh lên đấy!”

Tôi lách qua anh ta, vội vã quay về phòng và lấy quần áo. Claire đang chơi trò quái quỷ gì thế? Thánh Bob đã nói cô ta đã bị cảnh cáo lần cuối và giờ cô ta lại mạo hiểm với luật lệ chỉ để phá bĩnh Keith. Chúng tôi phải ngăn cô ta phạm phải sai lầm nghiêm trọng hơn.

“Brian” tôi vừa xỏ bốt vừa la lên. “Tôi xong rồi.”

Claire đang ngồi bắt chân chữ ngũ trên bãi cỏ đại trước hiên một ngôi nhà to lớn ở Hampstead. Trời lạnh ngắt và cô ta đang run lẩy bẩy, nhưng vẫn không rời mắt khỏi cánh cửa màu đen, ngay cả khi chúng tôi bước lạo xạo qua lối đi đầy sỏi tiến về phía cô ta.

“Claire,” tôi cúi xuống cạnh cô ta. “Cô có ổn không?”

Cô ta lắc đầu.

“Cô mặc áo gió của tôi nhé?” Brian hỏi, rút một cánh tay ra khỏi túi áo khoác. “Trời rất lạnh.”

Claire lại lắc đầu, mắt vẫn dán vào ngôi nhà. Cửa sổ treo rèm mỏng, nhưng người ở ngoài vẫn có thể nhìn thấy cảnh sinh hoạt ở bên trong.

“Sao cô lại làm thế?” Tôi thắc mắc, ngồi xuống. Tôi ra hiệu cho Brian ngồi, nhưng anh ta lắc đầu.

“Bởi vì,” Claire trả lời, nhích xa tôi một chút, “tôi chẳng có cơ may nào để vượt qua thử thách, vì vậy tôi chỉ muốn trả thù ngay, trong khi vẫn có thể.”

“Trả thù theo cách này thì sao? Cô thì run lẩy bẩy trong khi Keith thì ấm áp và thoải mái ở trong nhà.”

“Có một ả cô động viên ở trong đó với hấn,” cô ta kéo tay áo phủ mấy ngón tay. “Ả ta ở với hấn từ tối qua, đồ đĩ thò. Tôi đang chờ ả ta bước ra ngoài.”

“Cô ngồi đây từ tối qua sao? Chết tiệt, Claire.”

“Liên quan gì đến cô chứ?”

“Tôi nghĩ giờ chúng ta đã vượt qua định kiến ‘tôi ghét cô’ rồi,” tôi cố cưỡng lại thôi thúc đống lại cô ta. “Tôi nghĩ chúng ta là bạn.”

“Bạn bè quý hóa quá.” Cô ta liếc tôi sắc lém. “Tôi chẳng thấy cô mấy ngày trời.”

Cô ta nói đúng. Mãi mê với nhiệm vụ của mình và Brian, tôi chẳng hề nghĩ đến Claire.

“Tôi xin lỗi,” tôi kẹp mấy ngón tay lạnh ngắt vào giữa đùi. “Tôi có quá nhiều việc phải làm.”

“Rõ là thế.”

“Vậy,” tôi lơ đi giọng mỉa mai của cô ta, “Keith phát hiện ra cô ở ngoài này lúc nào?”

“Khoảng một tiếng rưỡi trước. Ả kia mở cửa nhận bánh pizza và nhận ra tôi đang ngồi đây.”

“Rồi chuyện gì xảy ra?”

“Keith bước ra,” Claire co gối lên ngực và kẹp hai tay dưới nách, “và hỏi tôi tại sao tôi lại ngồi trước cửa nhà hấn. Tôi chẳng nói lời nào, hấn liền rút điện thoại ra và cảnh cáo sẽ gọi cảnh sát. Đó là lúc tôi giật điện thoại và gọi cho các người.”

“E hèm,” Brian đằng hắng, một tay mặc áo, một tay đu đưa ở sau lưng, đi qua đi lại trước cửa. “Nhân tiện nói đến cảnh sát thì họ đang...”

“Chạy,” Claire la lên, đứng phắt dậy và kéo tôi theo sau. “Chạy đi!”

Cả ba chúng tôi vẫn còn thở hổn hển lúc ào vào quán White Horse và kéo đến quầy bar.

“Chó rượt hả?” gã phục vụ thắc mắc, nhướn một chân mày.

“Không.” Claire trả lời. “Cảnh sát. Cho ba panh snakebite^[95] đi.”

Gã phục vụ gặt đầu như thể chẳng lạ gì chuyện đó và lấy ba cái ly từ dưới quầy. Tôi định phản đối và gọi ly rượu trắng, nhưng Brian huých tay và lắc đầu.

“Cứ uống đi,” anh ta mấp máy môi.

“Anh thấy xe cảnh sát thật à?” Tôi thì thào, nghiêng tới gần hơn.

“Không,” anh ta toe toét. “Nhưng nó làm cô ấy bỏ chạy, đúng không?”

Đồ cáo già. Anh ta sáng suốt hơn tôi, hay bất cứ ai khác, thật đáng khen ngợi.

“Lại đây,” Claire đẩy một ly về phía tôi. “Ngồi đi nào.”

Chúng tôi ngồi quanh một cái bàn trong góc phòng. Brian và tôi nhấp nhấp thứ đồ uống kinh khủng của mình, nhưng Claire thì chả đoái hoài gì đến ly bia mà nhìn đăm đăm vào khoảng không, khuôn mặt cô ta còn nhợt nhạt hơn bình thường.

“Cô ổn không?” tôi ngập ngừng chạm vào vai Claire, mà cứ nghĩ cô ta sẽ hất tay mình ra.

“Không,” Claire nói bằng giọng nhỏ xíu, sâu thẳm. “Không, tôi không ổn chút nào.”

Lúc cô ta với lấy ly bia, những ngón tay run rẩy và móng tay cứ gõ gõ vào thành ly. Một giọt nước mắt ứa ra từ mắt phải và rơi xuống má Claire.

“Claire!” tôi hoảng hốt Theo bản năng tôi với tới và kéo cô ta về phía mình. “Ôi, Claire, đừng khóc mà!”

Claire làm tôi bất ngờ bởi cô ta không hề đẩy tôi ra, hay bảo tôi biến đi hay bất cứ gì khác. Cô ta chỉ nép trong vòng tay tôi, để yên cho tôi ôm trong khi nức nở khóc. Brian vẫn đang nhắm nháp ly bia, nhưng cứ ngó quanh quất mà không dám nhìn thẳng hai chúng tôi. Anh ta không phải là người duy nhất không tin nổi là đang nhìn thấy mặt yếu đuối của Claire. Tôi thật sự choáng váng.

“Mọi việc sẽ ổn thôi, Claire,” vén lọn tóc ra khỏi mặt cô ta.

“Không đâu,” cô ta lẩm bẩm, né ra. “Tôi nghĩ anh ta có nhớ tôi, nhưng anh ta thậm chí còn không nhận ra là tôi đã không còn trên đời.”

“Ai?”

“Tất nhiên là Keith. Thế cô nghĩ tôi muốn nói đến ai?”

Ôi, Chúa ơi! Tình cảm cô ta dành cho Keith không phải là nhất thời. Cô ta không chỉ khâm phục tài năng hay quan tâm đến anh ta bởi anh ta là một thi sĩ nhạy cảm tình nguyện làm việc ở trại chó. Cô ta...

“Cô yêu anh ta. Đó là lý do cô quyết định vượt qua thử thách phải không? Không phải bởi cô muốn báo thù, mà là vì cô muốn ở cạnh anh ta.”

“Đúng,” Claire vén tóc khỏi mặt rồi kéo sợi dây buộc tóc ra, xõa tung mái tóc ngay lưng. Không có lớp trang điểm, cô ta trông trẻ măng.

“Nhưng anh ta đối xử với cô chẳng ra gì. Anh ta ngủ với người khác và cười nhạo cô sau lưng. Sao cô có thể yêu được người như thế chứ?”

“Bởi vì anh ta là người đàn ông duy nhất từng muốn tôi.”

“Ý cô là gì?”

“Bởi-vì-cô-ta-chỉ-ngủ-với-một-người-duy-nhất,” cô ta lẩm bẩm, giấu mặt trong tay.

“Cái gì?” tôi cúi lại gần hơn. “Cô nói lại đi, tôi không nghe gì cả.”

“Bởi vì anh ta là người đàn ông duy nhất ngủ với tôi.”

“Tôi đi vệ sinh tí,” Brian đột nhiên đứng dậy và làm đổ cả mấy cốc bia ra bàn.

Tôi nhìn theo anh ta len lỏi qua các vị khách rồi biến mất trong nhà vệ sinh nam.

“Claire,” tôi quay lại cô ta, nụ cười nở trên mặt. “Tôi nghĩ cô đã làm Brian kinh khiếp khi nói đến đề tài tình dục.”

Claire lấy hai bàn tay chà xát mặt và ngồi dựa ra. “Giờ cô có thể cười nhạo tôi nếu cô muốn.”

Chuyện này thì có gì đáng cười chứ? Cô gái mười tám tuổi. Cô ta ngủ với một người, yêu anh ta, rồi tự vẫn vì anh ta ngủ với người khác. Đó chắc chắn là câu chuyện thất tình đau khổ nhất tôi từng nghe, và lần đầu tiên kể từ khi chết tôi nhận ra rằng nếu như có một cỗ máy thời gian có thể đưa người ta quay ngược trở lại lúc còn sống, thì tôi sẽ đặt Claire lên cỗ máy ấy chứ không phải mình.

Tôi ném mìn đời năm mười bảy tuổi. Tôi quá thiết tha muốn ném mìn đời đến nỗi tôi đã không ngần ngại dâng tặng sự trong trắng cho gã đầu tiên để ý mình. Anh ta làm trong quầy hàng ‘phóng phi tiêu, nhận phần thưởng’ ở cầu tàu Brighton và đã oang oang, ‘cô gái mặc áo màu xanh thật đẹp,’ lúc tôi cùng một nhóm bạn đi ngang qua quầy hàng. Tôi tự động quay sang nhìn mấy người bạn để xem anh ta đang nói về ai, nhưng rồi nhận ra mình là người duy nhất mặc áo màu xanh. Tôi mới mười bảy và trước đó chưa có ai khen tôi đẹp cả. Anh ta khoảng hai mươi, tóc đen, quá tự tin với vẻ đẹp trai của mình, và tôi quay lại làm quen. Anh ta nói với tôi anh ta là sinh viên trường đại học Khoa Học Thể Thao và chỉ đang làm thêm trong dịp nghỉ hè để kiếm thêm thu nhập. Thật ra chúng tôi chẳng hẹn hò lần nào trước khi ngủ với nhau, chỉ là buổi tối tôi thường ngồi lơ lửng ở quầy hàng, chuyện trò trong khi anh ta làm việc. Sau ba tuần tôi đánh liều hôn anh ta và háo hức muốn dâng tặng sự trong trắng. Tôi vui vẻ đồng ý khi anh ta đề nghị chúng tôi ‘nằm xuống một lát’ trên chỗ đá cuội dưới cầu tàu. Mọi việc diễn ra quá nhanh và dù anh ta hứa mai sẽ hẹn hò với tôi, nhưng rồi anh ta lờ tôi đi khi tôi đến quầy hàng vào tối hôm sau. Vài ngày sau tôi quay lại thì anh ta nói là anh ta quyết định trở về nhà cha mẹ ở Leeds trong mấy tuần cuối của kỳ nghỉ hè và rằng, dù đã có những khoảng thời gian rất vui vẻ với tôi nhưng anh ta thật sự không nghĩ hai-mươi-tuổi và mười-bảy-tuổi có thể có một mối quan hệ lâu bền. Tôi đau khổ, tất nhiên, vì bị ruồng bỏ hơn mọi lý do khác, nhưng tôi đã vượt qua được.

“Không, Claire,” tôi lắc đầu để quên đi ký ức đó và mỉm cười đầy cảm thông với cô ta. “Tôi sẽ không cười nhạo cô. Nhưng tại sao

cô lại dâng tặng sự trong trắng cho Keith chứ? Tại sao là anh ta mà không phải ai khác?”

Cô ta cười và với lấy ly bia Brian đang đưa ra. Anh ta quay lại bàn với mấy ly nước bia mới và mặt đỏ bừng. Tôi đoán là Brian đã uống vài ly rượu uýt-ky tại quầy bar trước khi quay lại đây.

“Một đêm nọ, ở trường cao đẳng tôi nghe được ban nhạc Lust Boys trên đài,” Claire hóp một ngụm, “và giai điệu ca khúc thật sự làm tôi chấn động. Nó như thể ca khúc được viết cho riêng tôi, cô biết không? Nó nói về sự cô đơn và biệt lập, và tôi thật sự rất thích, nếu tôi và bất cứ ai viết được những ca từ ấy gặp nhau, chúng tôi sẽ thấu hiểu nhau.”

“Vậy rồi chuyện gì xảy ra?” Brian thắc mắc, giờ trông đã có vẻ thoải mái hơn khi câu chuyện chuyển từ chủ đề tình dục sang cảm xúc cá nhân.

Claire xoay xoay cái nhẫn hình đầu lâu trên tay phải và nói “Tôi đi với một cô bé lớp 12, cô gái duy nhất tôi đi cùng. Cô bé cũng theo gu Gothic, vì vậy tôi hỏi cô bé có thích đi cổ vũ ban nhạc với tôi. Cô bé đồng ý, vậy là chúng tôi đi cùng nhau.”

“Và rồi cô gặp Keith?”

“Không, không phải tại buổi biểu diễn đầu tiên, nhưng thấy anh ta bằng xương bằng thịt thật không tin nổi. Khi anh ta cất lên tiếng hát ca khúc tôi đã nghe trên đài, tôi cảm tưởng như thể anh ta hát cho riêng mình tôi.”

“Vậy lần đầu tiên cô ngủ với anh ta là khi nào?” tôi thắc mắc.

Claire nhe răng cười. “Sau lần thứ tư, tôi nói với bạn là tôi muốn đợi ở hậu trường để chờ Keith ra, nhưng cô bé không chịu. Chúng tôi tranh cãi quyết liệt và cô bé bỏ đi, vậy là tôi phải chờ một mình. Hai mươi phút sau, một người phụ trách thiết bị đi ra, vì vậy tôi hỏi anh ta ban nhạc có còn ở quanh đây không. Anh ta nhìn từ đầu xuống chân tôi và cười nhả nhỏ.”

“Rồi sao?” Tôi hỏi tiếp.

“Rồi,” Claire uống hết ly bia. “Tôi nói tôi sẽ cho anh ta hai mươi bảng nếu anh ta có thể sắp xếp cho tôi gặp Keith. Anh ta nhận tiền, tổng một cái trống lên đuôi một chiếc xe tải màu trắng đậu bên ngoài và bảo tôi đợi ở trong.”

“Xe tải hả?”

“Ừ.”

“Cô không vào, đúng không?” Tôi hoài nghi nhìn cô ấy không chớp mắt. “Claire, anh ta có thể là kẻ hiếp dâm.”

“Tôi không bận tâm,” cô ta nhún vai. “Dù sao thì một lúc sau cửa cũng mở, Keith lao đảo bước vào và cười với tôi. Anh ta nói, ‘tôi nghe nói cô muốn gặp tôi à, cô gái trẻ,’ rồi anh ta bước tới và đóng cửa xe lại.”

“Và rồi cô quan hệ với anh ta hả?”

“Tôi đi vệ sinh,” Brian nhảy ra khỏi ghế ngay.

“Không, không phải ngay lập tức.” Claire dừng lại để gặm móng tay sơn màu đen rồi nhìn lại tôi. “Đầu tiên tôi nói với anh ta là ca khúc của anh ta rất có ý nghĩa với tôi, rồi tôi bắt đầu thổ lộ là tôi cô đơn đến thế nào và chẳng ai hiểu tôi ra sao. Keith chỉ vuốt tóc tôi và nói tôi thật đáng yêu. Rồi chúng tôi bắt đầu hôn nhau...”

“Và việc này dẫn tới những việc khác à?”

“Ừ.”

“Ôi, Claire.”

“Sao nào? Tôi muốn anh ta. Chúng tôi nằm trên sàn đuôi xe tải bụi bặm, đầu tôi đập lên mặt trống, nhưng đối với tôi nó rất đặc biệt. Tôi không cảm thấy mình là Claire béo ú. Tôi cảm thấy đẹp và quyến rũ. Tôi là người phụ nữ mà giọng ca chính của một trong những ban nhạc đang lên của London muốn ngủ cùng. Không thể tưởng tượng nổi. Tôi nghĩ nếu tôi thử giọng cho ban nhạc, tôi sẽ là một phần của cuộc đời anh ta...” Giọng Claire nhỏ dần và cô ta buồn bã nhìn đăm đăm vào khoảng không.

Tôi nhìn xuống bàn, tay vẽ theo dấu bia đổ. Chẳng có gì đáng ngạc nhiên, mà chỉ kinh khủng. Tôi chỉ nghĩ được là nếu Claire gắn

bó với ai đó tốt hơn Keith, nếu cô ấy dang hiến sự trong trắng cho một người thật sự biết cảm thông, biết quan tâm thì cô ta vẫn còn sống.

“Giờ cô định làm gì?” tôi với qua bên kia bàn, nắm lấy tay Claire.

Cô ta nhún vai. “Tôi không biết. Tôi đã cãi nhau với cô gái mà thử thách buộc tôi phải dạy đàn ghita. Cô ta sẽ không nghe điện thoại của tôi nữa đâu. Giờ chẳng thể giúp cô ta vào được ban nhạc nữa. Đó là thử thách của tôi, nhưng tôi đã quyết định từ bỏ và giờ sẽ không còn ai yêu tôi hay nhớ tôi nữa.”

“Không phải đâu,” đột nhiên tôi nhớ đến cuộc điện thoại của thánh Bob. “Cô vẫn có cơ hội thứ hai để tìm một ai đó thật đặc biệt mà.”

“Ý cô là sao?” cô ta thắc mắc, mắt mở to.

“Trên thiên đường. Hôm nọ khi nói chuyện với Bob, ông ta nói với tôi là mọi người ở trên đó cũng yêu nhau. Chỉ vì cô chết không có nghĩa là cô phải vĩnh viễn cô đơn.”

Khuôn mặt Claire sáng rỡ như đứa trẻ trong ngày Giáng sinh và chúng tôi cười như hai kẻ ngốc với nhau suốt năm giây trước khi cô ta cụp mặt và vắn vò viền áo.

“Tôi xin lỗi,” cô ta lầm bầm.

“Vì chuyện gì?”

“Vì đã nói lung tung về cô và Dan khi cô mới đến. Chỉ là tôi ganh tị. Tôi ao ước những gì cô có.”

“Đã có thôi Claire,” tôi buồn rầu. “Những gì chúng tôi đã có.”

“Phải. Dù sao thì tôi cũng thành thật xin lỗi. Tôi thật sự là kẻ khó ưa.”

Tôi với lấy ly bia của mình, đầu nghĩ mông lung, và uống một hớp. Dan. Claire vừa nói tới tên Dan và một tiếng chuông báo động vang lên trong đầu. Tôi định làm gì có liên quan tới...

Chết tiệt.

Dan và Anna sắp gặp nhau ăn tối và tôi quên bằng mất điều đó. Tôi nhìn đồng hồ. Đã chín giờ rồi.

“Claire,” tôi siết nhanh tay cô ta rồi thả ra. “Tôi thật sự xin lỗi nhưng tôi phải đi. Tôi sẽ giải thích sau, nhưng tôi có việc phải làm.”

“Cứ đi đi, Lucy,” Claire cười thân thiện. “Thật đấy. Đi đi. Tôi biết là việc đó rất quan trọng. Đừng lo gì cả. Brian sẽ chăm nom cho tôi.”

Tôi đứng lên. Tôi thật sự, thật sự cần phải đi, nhưng tôi vẫn lo lắng cho cô ta. “Cô chắc chứ? Cô sẽ không làm chuyện gì ngu ngốc đấy chứ?”

“Không,” Claire cười tươi. “Tôi hứa. Giờ đi đi, Cô Nàng Dài Tay. Và chúc may mắn.”

May mắn ư? Tôi đột nhiên cảm thấy bất an. Tôi chỉ định nghe lóm Dan và Anna. Tôi cần may mắn làm gì chứ? Chỉ là hai người bạn đi ăn tối với nhau thôi mà. Phải không?

CHƯƠNG 31

“Xin lỗi,” tôi lao vào nhà hàng Kung Po’s, túm lấy người phục vụ đầu tiên mình thấy. “Tôi đến gặp bạn - Dan Harding và Anna Cowan. Họ còn ở đây không?”

“Đi theo nhóm hay bàn cho hai người?” người phục vụ hỏi lại, vắn vẹo thoát ra và nhìn tôi chằm chằm.

“Chỉ hai người.”

“Giờ chẳng có cặp nào ở đây cả.” Cô ta đưa tay chỉ vào những chỗ trống xung quanh. “Vị khách cuối cùng vừa về.”

“Nhưng...”

Cô ta đuổi tôi bằng cái gạt đầu cụt lún và xoay lưng đi.

“Có cặp nào đặt chỗ vào tối muộn không?” tôi lao tới chặn, suýt va phải con rỗng được đặt trên một cái trụ ngay giữa phòng, chắn mất đường xuống bếp của cô ta. “Làm ơn, kiểm tra giúp tôi. Làm ơn đi, chuyện này quan trọng lắm.”

“Không có cặp nào cả,” cô ta nheo đôi mắt đen nhìn mái tóc dẫm nước mưa và đôi giày dính bùn của tôi. “Chỉ còn bàn đặt cho tám người lúc mười giờ.”

“Cô có thể mô tả khách đã đến không?” Tôi đánh liều hỏi. “Có người đàn ông nào cao, tóc đen và một cô gái tóc vàng không?”

Cô phục vụ nhún vai. “Có thể có, có thể không. Nhiều cặp đến và đi. Tôi chỉ là phục vụ, không phải Colombo tài ba.”

Cô ta chẳng giúp được gì, nói thêm nữa với cô ta chỉ làm tốn thời gian quý giá.

“Cảm ơn cô,” tôi vội vã ra khỏi quán, chuông cửa kêu leng keng phía sau khi tôi bước chân lên hè phố ẩm ướt.

Dan và Anna đã đi đâu nhỉ? Nếu tôi chỉ mới chạm chân một chút thì có lẽ có thể bắt kịp họ. Tôi hết nhìn sang trái lại sang phải tìm manh mối. Ga tàu điện ngầm nằm ở bên phải chỉ cách chỗ tôi đứng vài mét, còn trạm xe buýt thì tít cuối đường. Anna sống gần ga điện

ngầm đường Baker nên không thể đi bằng xe buýt, vì vậy cô ấy sẽ về bằng tàu điện ngầm, còn Dan sẽ đón xe buýt hoặc taxi. Nhưng lỡ như họ không chia tay rồi về nhà thì sao? Lỡ như họ đến một quán bar trên đường West End hoặc nơi nào khác thì sao? Tôi sẽ không bao giờ tìm được họ. Tôi đến quá trễ.

Tôi khép chiếc áo khoác mỏng chặt hơn và rùng mình. Mưa ngày càng nặng hạt và tôi cần chỗ nào đó để suy nghĩ trước khi quay trở về Ngôi Nhà Dành Cho Những Ai Muốn Trở Thành Ma. Tôi băng qua đường chạy đến trạm xe buýt, len lỏi qua đám sinh viên đang đứng trú mưa. Xe ô tô làm bắn tung tóe những vũng nước trên đường, làm ướt sũng những ai dám cả gan đi bộ trên lề đường. Mọi người trú mưa dưới bất cứ mái che nào, bất cứ thứ gì họ có được. Thậm chí lối ra vào của trạm xe điện ngầm cũng đông nghẹt, nhưng có một phụ nữ nhất quyết tách ra, bước đi trong màn mưa. Tôi nhìn cô ta len lỏi qua đám đông, loạng choạng bước xuống đường, túi xách tay đeo bên người, mái tóc vàng hoe.

Đó chính là Anna!

Và cô ấy đang bước vào quán Kung Po's.

Tôi chạy nhanh qua đường, len lỏi qua dòng xe ô tô và xe máy, tìm đập thành thịch lúc do dự đứng bên ngoài cửa hàng quần áo sát cạnh nhà hàng. Tại sao Anna lại đi vào trong nhà hàng? Có lẽ cô phục vụ đã nói dối và có một đôi đặt bàn lúc mười giờ. Dan cũng đang trên đường đến sao?

Tôi chỉ vừa định len vào nhà hàng thì tiếng chuông của nhà hàng Kung Po's lại vang lên và Anna bước ra, tai nghe điện thoại.

"Jess," cô ấy đang nói. "Xin lỗi không nghe điện thoại của cậu. Tớ ra ngoài với Dan, và lúc về tớ để quên điện thoại trên bàn. Đi được nửa đường về thì tớ mới sực nhớ."

Có một khoảng ngừng lúc Jess trả lời.

"Guờm đã," Anna cắt ngang. "Mọi thứ rất tốt đẹp. Đợi tớ một chút được không? Đừng đi đâu hết. Tớ có rất nhiều chuyện muốn kể với cậu."

Anna ráo nhanh, đôi giày cao gót gõ lóc cóc trên hè phố sũng nước và tôi đi theo sau, đầu cúi xuống. Lúc đi ngang một cái tủ đựng đầy báo miễn phí, tôi lấy một tờ và che trước mặt sao cho vẫn nhìn thấy gót chân ở phía trước lúc cô ấy bước vào nhà ga xe điện ngầm Swiss Cottage, dựa vào một bức tường. Tôi nép sát giữa hai máy soát vé, đủ gần để nghe câu chuyện Anna đang nói với Jess, nhưng cũng đủ xa để không làm cô ấy chú ý đến người phụ nữ ướt như chuột đứng giữa một vũng nước mưa đang chúi mũi vào tờ báo.

“Có,” Anna đang nói. “Thật ra Dan dường như vui vẻ hơn nhiều so với lần cuối cùng tớ gặp anh ấy và có vẻ rất thích những gì tớ nói... Không, anh ấy không nói về Lucy...”

Tim tôi đập lồi nhịp. Dan không nói về tôi lần nào suốt bữa ăn sao? Không một lần nào à?

“Đúng,” Anna nói tiếp. “Tớ cũng nghĩ đó là một dấu hiệu tốt. Jess, nếu tớ tiết lộ với cậu điều gì đó, cậu có hứa là sẽ không phản ứng thái quá không? Hứa phải không? Tớ nghĩ Dan đang tán tỉnh tớ...”

Tôi suýt đánh rớt tờ báo của mình. Cái gì?

“Lúc tớ định rót đầy lại ly rượu cho anh ấy, anh ấy đặt tay lên tay tớ để ngăn tớ đừng rót quá đầy. Tất nhiên là tớ không chịu và anh ấy nhìn tớ bằng ánh mắt... Đúng, ánh mắt đó và không chịu quay mắt đi... Jess này, tớ thật sự rất bối rối.”

Tôi hạ tờ báo xuống và nhìn cô ấy chằm chằm. Cô ấy đang chơi trò quái quỷ gì thế? Bất cứ khi nào Dan nhìn cô ấy thì cũng là ánh mắt ‘ngừng cố ép tôi uống say bí tỉ như bạn’. Chúng tôi thường trêu chọc việc Anna thường thích uống nhiều như thế nào. Chỉ có một vấn đề là cô ấy không thích say một mình. Ai cũng phải uống cùng, dù thích hay không.

“Tại sao tớ lại bối rối hả?” Anna tiếp tục. “Bởi vì Dan là hôn phu của Lucy, đã là hôn phu của Lucy, và tớ không hiểu tại sao anh ấy lại tán tỉnh tớ, nhưng có một tia lửa giữa bọn tớ, Jess, một sự kết nối

thật sự... Đúng, tớ có đáp lại... Không, không phải như thế đâu Jess. Tớ không muốn chuyện như thế xảy ra, thật đấy, cậu biết là... Jess, đợi một phút đã, hãy nghe tớ nói... Tớ chỉ gặp Dan bởi vì tớ đang cố an ủi anh ấy. Tớ không có dụng ý gì cả.”

Anna im lặng, theo tôi nghĩ thì Jess đang chất vấn cô ấy đang định làm cái quái gì. Tôi không thể thấy phản ứng của Anna vì cô ấy đứng xoay lưng về phía tôi, nhưng hai vai cô ấy thông xuống và trông như thể đang thờ dài sườn sượt.

Thờ dài ư? Cô ấy chẳng có lý do gì để thờ dài. Cô ấy đang tán tỉnh bạn trai tôi. Lòng trung thành của cô ấy đâu mất rồi? Cô ấy giống như người bạn thân nhất của tôi.

“Jess,” Anna nói. “Jess, đừng giận tớ, nhưng tớ nghĩ tớ đang yêu Dan và tớ chắc anh ấy cũng thế. Tớ muốn anh ấy là cha của con mình.”

Thứ gì đó trong tôi đổ vỡ. Tôi chỉ cảm thấy trống rỗng và ngực đau nhói khi tôi lao tới Anna và dùng hết sức xô cô ấy. Cô ta há hốc miệng vì kinh ngạc và loạng choạng quay lại, bám lấy vách tường. Tôi đẩy lần nữa và Anna ngã xuống sàn, điện thoại rớt bên cạnh.

“Cô bị làm sao thế?” Anna hét lên, túm lấy điện thoại và túi xách trên sàn nhà ga bắn thủ, quò quạng đứng dậy.

Tôi định mở miệng định đáp trả, nhưng rồi ngậm ngay lại. Lời cảnh cáo của Thánh Bob vang lên bên tai. Nếu tôi nói một lời với Anna, thử thách của tôi sẽ bị hủy.

“Tao biết mày là ai,” cô ta nhìn từ đầu xuống chân tôi. Cô ta đang cười, nhưng mắt thì lạnh tanh. “Mày là con mụ cầm quái dị lén theo Dan. Tao không biết gần đây mày có soi lại mình trong gương không, cưng, nhưng mày chẳng thể với tới anh ấy đâu. Ồ, và khả năng chuyện trò của mày cũng rất thấp... tao nên nói sao nhỉ? Ngu đần.”

Tôi gio tay định tát Anna, nhưng cô ta tóm lấy cổ tay tôi.

“Tao sẽ không làm thế nếu tao là mày,” cô ta vén tóc ra khỏi mắt. “Tao nghĩ mày đã gây đủ phiền phức rồi đấy nhỉ? Giờ thì xin lỗi tao

trong khi tao đi gặp Dan và nói với anh ấy mà quái dị đến thế nào.” Cô ta cười tự mãn. “Trò chơi chấm dứt rồi kẻ thất bại. Tao là người thắng.”

Tôi vô vọng nhìn cô ta khoác túi xách lên vai và khệnh khạng bước đi. “Nhân thế,” cô ta quay lại, “anh ta là một người tình tuyệt vời.”

CHƯƠNG 32

“Lucy... Lucy... Lucy... dậy đi,” một giọng nam khẽ gọi.

Tôi lặn người và kéo chăn trùm kín đầu. “Đi đi, Dan, em ghét anh.”

“Lucy,” vẫn giọng nói đó, kiên quyết hơn. “Đã chín giờ rồi. Cô cần phải đi làm.”

“Và anh cho rằng anh yêu tôi à, đồ khốn.”

Tôi cảm thấy tấm chăn lông vịt bị kéo khỏi đầu và hất chân đá lung tung. “Biến đi.”

“Tự chị biến đi thì có, Lucy,” một giọng nữ vang lên. “Chúng tôi chỉ đang cố giúp chị.”

Ai đang ở trong phòng tôi thế này?

Tôi lặn lại và hé mở một mắt. Bạn cùng nhà đang đứng ngay cạnh giường. Brian đang xoắn xoắn râu, Claire đang xoay xoay cái nhẫn đầu lâu quanh ngón tay.

“Chị ổn chứ Lucy?” Claire nhìn tôi với vẻ quan tâm.

Tôi đặt một tay lên đầu. Đầu trái đau như búa bổ.

“Đầu tôi đau,” tôi nói.

Claire nhướn chân mày. “Em chẳng ngạc nhiên. Có lẽ mông chị cũng đau nữa.”

“Cái gì?” tôi với tay xuống dưới chăn, ấn lên một bên mông và suýt xoa vì đau. “Chuyện gì xảy ra với tôi thế?”

“Lúc về nhà cô say mèm,” Brian lên tiếng, giải phóng bộ râu và khoanh tay lại. “Cô còn đứng không vững.”

“Và chị ngã cầu thang,” Claire thêm vào. “Hai lần.”

Tôi chớp mắt. Chúng sưng phồng, đau nhức, và dù tôi cố cỡ nào tôi cũng chỉ có thể hé mắt ra chút xíu.

“Mắt tôi cũng ngã luôn hả?”

“Không,” Claire trả lời, “nhưng chị khóc, như mưa.”

Tôi nuốt Họng tôi khô như thể tôi đã nuốt cát. “Tôi cũng gào rất to phải không?”

Claire và Brian nhìn nhau, đồng thanh nói, “Đúng. Rất to.”

“Chị rất, rất tức tối một người phụ nữ tên là Anna,” Claire thêm vào.

Anna sao? Cô ấy làm gì... Ký ức đêm qua ào ạt ùa về; cơn mưa, cuộc điện thoại của Anna, sự thú nhận của cô ta, trận đấu của chúng tôi, ánh mắt xấu xa của Anna khi cô ta nói với tôi Dan là một người tình tuyệt vời. Dan. Dan của tôi. Người tình tuyệt vời. Mắt tôi ngân ngấn những giọt lệ giận dữ nóng hổi. Sao anh ấy có thể làm thế với tôi chứ? Sao thế? Anh ấy từng nói sẽ không sống nổi nếu có điều gì đó xảy đến với tôi, vậy mà tôi chỉ mới chết có năm phút thì anh ấy đã ngủ với một trong những người bạn thân nhất của tôi. Tôi sẽ không bao giờ quan hệ với người bạn nào của anh ấy nếu mọi chuyện xảy ra ngược lại và anh ấy chết trước. Không bao giờ. Anh ấy đang nghĩ cái quái quỷ gì thế?

Tôi đến thẳng một quán rượu sau trận đấu với Anna, không phải quán White Lion (tôi không muốn bị người quen bắt gặp), mà là quán rượu đầu tiên tôi nhìn thấy. Tôi đã nốc cạn ba hay bốn ly mà có-Trời-mới-biết-đó-là-gì, trước khi gọi một chai rượu và ngồi trong một góc, một mình uống hết. Sau đó tôi không thể nhớ gì nữa. Tôi không thể nhớ làm sao mà về được đến nhà, vào trong, hay những điều mà Brian và Claire vừa nói. Tôi cảm thấy bất ngờ, kinh khủng, ghê tởm.

“Đây,” Brian lôi ra một cái thau từ gầm giường. “Có khi cô lại cần nó.”

“Ôi, Chúa ơi!” Claire than, nhảy lùi lại và nhăn mũi. “Làm ơn đừng mà.”

Tôi ôm lấy cái thau, nôn ọe, nhưng chẳng có gì ra.

“Tôi có kể chuyện đã xảy ra không?” Tôi hỏi lúc đặt cái thau xuống nền nhà.

“Có,” cả hai đồng thanh, “nhiều lần.”

Tôi nhăn mặt. “Xin lỗi.”

“Hôm nay cô có định đi làm không?” Brian hỏi, nhìn đồng hồ. “Hoặc có cần chúng tôi điện báo bệnh cho cô không?”

“Không, cảm ơn,” Tôi xoa xoa cái đầu đau. “Tôi phải đi làm. Dù có chết tôi cũng phải tìm được tình yêu cho Archie. Tôi chẳng để cho Anna gương móng vuốt quanh Dan được. Mụ đó đừng hòng.”

Brian nhướn chân mày. Trong năm phút qua anh ta nghe tôi chửi thề còn nhiều hơn cả hai tuần cộng lại, nhưng tôi thật sự không bận tâm.

“Lucy,” Claire ngồi xuống mép giường và đập vào chân tôi. “Nếu có việc gì chị cần bọn em giúp, thì bọn em sẵn lòng. Cả em và Brian.”

Brian gật ngay. “Đúng như vậy.”

“Cảm ơn hai bạn,” tôi mỉm cười với cả hai.

“À,” Claire đưa cho tôi một túi ni lông đựng thứ gì đó trông như lưới và ren. “Đừng quên mang theo nó đi làm.”

“Đây là gì?” Tôi thắc mắc, nhìn vào trong túi.

“Chỉ vài món đồ của em thôi. Tối qua, lúc không la lối về Anna, chị lại huyền thuyên về công việc gì đó sẽ xảy ra hôm nay.”

“Công việc gì chứ?”

“Em không biết,” Claire trả lời. “Chị cứ nói đi nói lại là ‘Tôi sẽ là Madonna, tôi sẽ là Madonna’.”

Tôi ngậy ra nhìn cô ấy. Sao tôi lại muốn làm Madonna nhỉ?

Archie đón chào tôi đến công ty bằng nụ cười tươi rói. “Chào, trưa rồi. Chào mừng cô quay về với chúng tôi. Tôi có thể nói là trông cô tái xanh khủng khiếp.”

Tôi ép ra một nụ cười. “Tôi nghĩ tối qua tôi đã tắm mình trong cồn.”

“Cô không uống say vì chuyện đã xảy ra giữa chúng ta đấy chứ?” Nụ cười của Archie biến mất.

“Không, không.” Tôi lắc đầu. “Không phải vì chuyện đó đâu.”

“Tôi rất mừng, vì tôi thật sự muốn chúng ta là bạn bè.”

“Chúng là bạn mà Archie. Chỉ có bạn bè mới có thể nói tôi trông kinh khủng mà không bị đánh vào đầu.”

Anh ta toe toét. “Tốt bởi vì trông cô như thể đang xù lông nhím.”

Tôi định đánh vào đầu anh ta, nhưng bụng còn cào khủng khiếp. Tôi cần ngồi xuống ngay nếu không sẽ nôn ra cái bàn quá-ngăn-nấp của Archie.

“Gặp anh sau,” tôi lão đảo bước đi.

Chỉ khi đã thả phịch người xuống ghế tôi mới nhận ra Nigel không mặc quần Jean và áo đồng phục như thường ngày. Anh ta mặc một cái áo choàng nâu to tướng với một cái mũ trùm đầu gần như che hết khuôn mặt.

Tôi huých anh ta. “Sao anh ăn mặc như Friar Tuck^[96] thế?”

“Obi-Wan,” anh ta vẫn không rời mắt khỏi màn hình.

“Hả? Ai thắng cái gì?”

“Lucy,” anh ta nhìn tôi như thể tôi kẻ ngu ngốc nhất trên hành tinh. “Tôi. Ăn. Mặc. Như. Obi-Wan Kenobi. Trong Chiến Tranh Giữa Các Vì Sao. Ngày cải trang. Nhớ chưa?”

Tôi nhìn xuống cái túi trong lòng và lôi ra mấy mẫu ren. Một cái giống như buộc trên đầu, một cặp găng tay hở ngón. Dưới cùng là cái váy ngắn vải bông chéo của tôi, và chuỗi hạt cùng mặt thánh giá chắc chắn không phải của tôi. Tất nhiên, hôm nay là ngày cải trang. Còn hơn cả karaoke, điều tôi thích là Madonna những năm 1987. Claire yêu dấu.

“Cô nên thay trang phục ngay đi,” Nigel nói. “Graham sẽ làm ầm lên nếu anh ấy nhận thấy cô chưa thay đổi.”

“VẬY Graham và Archie thì sao?” Tôi lò đi lời khuyên. “Họ đang mặc đồ bình thường.”

Nigel nhún vai. “Graham sẽ thay sau. Anh ấy luôn đợi đến phút chót mới thay, nhưng Archie nên làm CSCT. Cậu ta biết rõ hậu quả mà.”

“Là gì?”

“Cô sẽ biết ngay thôi. Giờ đi thay trang phục ngay đi.”

Thay đồ trong phòng vệ sinh nữ chật chội chẳng phải là ý hay. Hai lần tôi buồn nôn và phải hít thật sâu khi tôi loạng choạng đi về bàn làm việc trên đôi bốt đen cao ngất ngưỡng, chuỗi hạt kêu lách cách quanh cổ và cái áo ba lỗ bằng ren.

“Trông quá quậy đấy cô Brown,” Nigel nhận xét lúc tôi ngồi xuống.

“Thật sao, tôi định làm Madonna, đồ ngốc ạ.”

“Thật sao? Trong hành tinh Gothic nào vậy?”

“Này, im đi, Đầu Đất,” tôi đánh vào đầu anh ta. “Anh thì biết gì chứ?”

Tôi nhìn màn hình và chuẩn bị gõ bàn phím, nhưng vẫn không yên với cảm giác có ai đó đang nhìn mình. Tôi xoay ghế một vòng. Archie đang cười với tôi từ phía bên kia phòng.

“Cái gì?” tôi hỏi bằng khuôn miệng, không thành tiếng.

“Không có gì,” anh ta trả lời và lắc đầu.

Tôi nhẹ nhõm vì chúng tôi đã giải quyết được vấn đề sau cuộc chuyện trò ngắn hôm qua. Có vẻ như Archie thoải mái ở quanh tôi hơn và đã thôi nhìn tôi chằm chằm với ánh mắt thiếu não ‘tôi nghĩ tôi yêu em’. Nhưng vẫn còn một vấn đề quan trọng - tôi chỉ còn sáu ngày để tìm người yêu cho anh ta.

Tôi nhìn màn hình chăm chú, ngón tay sẵn sàng trên con chuột. Giờ làm gì đây? Không thể vào được trang web hẹn hò. Phải mất ít nhất một tuần để đăng ký, điền hồ sơ cho Archie, chờ ai đó thích anh ta, trao đổi email và sắp xếp một cuộc hẹn. Và chúng tôi đâu có tới một tuần. Tôi gõ ‘hẹn hò ở London’ vào thanh công cụ và chờ đợi.

Tìm tình yêu trong giờ ăn trưa? Không, nó nghe hơi giống hẹn hò tốc độ và hãy xem mọi việc diễn ra như thế nào tại buổi hẹn trước.

Hẹn hò với Gay^[96] và Lesbian^[97]? Không.

Bạn đồng hành ở London? Chắc chắn là không. Tôi cần tìm người yêu cho Archie, không phải chân dài tạm bợ.

Hẹn hò qua webcam? Không, Archie quá nhút nhát (và rất nguy hiểm nếu anh ta làm đối phương chán khi cứ nói về các đặc tính kỹ thuật của webcam phía bên kia.

Cái tôi cần là chỗ nào đó làm Archie cảm thấy thoải mái và thích hợp với anh ta. Tôi nhấp chuột từ trang web này sang trang web khác, đọc lướt qua, cho đến khi, rốt cuộc, thứ gì đó đập vào mắt - tiệc hẹn hò của DJ Kirk.

Kirk... trí óc tôi bắt đầu chạy đua. Sao cái tên Kirk lại giống lên tiếng chuông nhi? Không, không phải tiếng chuông, mà giống âm thanh báo động khẩn cấp hơn. Aha! Thuyền trưởng Kirk. Trong bộ phim Star Trek. Dĩ nhiên. Archie từng nói với tôi là anh ta rất thích loạt phim truyền hình này. Có lẽ anh ta sẽ chịu tham gia thứ gì đó có liên quan đến Star Trek. Chắc phải có vài fan nữ hâm mộ Star Trek. Thật ra thì trong một lần say Jess từng thừa nhận là rất thích Jean Luc Picard^[98]. Tôi đã nhấn tâm trêu ghẹo cô ấy mấy tuần liền về chuyện đó.

Tôi gõ 'Star Trek' trên Google và bắt chéo ngón tay. Mắt tôi dán vào màn hình... Đúng rồi! ... Có một và diễn ra vào cuối tuần. Đúng là định mệnh.

Archie cười tươi rói khi tôi nhàn nhã đi về phía bàn anh ta, cây thánh giá của tôi kêu lanh lảnh như chuông nhà thờ.

"Trông rất hợp đấy Lucy," anh ta nhướn chân mày. "Cô định làm cô gái nổi..."

"Tôi là Madonna."

"À. Tất nhiên rồi. Tôi ngốc thật."

"Vậy phục trang của anh đâu?"

Anh ta nhún vai. "Tôi không có."

"Sao không?" tôi nhỏ giọng thì thầm. "Anh biết là sẽ bị phạt nếu ăn mặc xấu nhất hay không hóa trang mà đúng không?"

“Tất nhiên là tôi biết,” trông Archie chẳng hề bực bội tí nào. “Tôi đã làm ở đây ba năm. Tôi chỉ mệt mỏi vì cứ phải làm theo lời người ta bảo.”

Tôi mong Archie không ám chỉ đến việc tôi thay đổi diện mạo bên ngoài của anh ta.

“Không, không,” anh ta nói ngay, như thể đọc được ý nghĩ của tôi qua vẻ mặt. “Tôi không nói về cô. Chỉ là tôi nhận ra mình cần phải học tự đứng bằng đôi chân và tự chịu trách nhiệm về cuộc đời mình.”

“Chà, thật hay,” tôi tán thành quan điểm mới tích cực của bạn mình. “Nhân thế, cuối tuần này anh định làm gì?”

“Chẳng có gì đặc biệt,” anh ta lắc đầu. “Sao?”

“Là một bất ngờ, nhưng anh sẽ thích, tin tôi đi.”

“Tôi từng tin cô rồi, nhớ chứ.” Archie vuốt tay qua mái tóc và nháy mắt với tôi. “Và rồi bị xén như một con cừu.”

Tôi nhặt cái bìa hồ sơ trên bàn ném anh ta. “Đẹp hơn gã nhếch nhác gãy giò xương trước kia đấy. Dù sao đi chẳng nữa anh cũng sẽ thích kế hoạch ngày mai của tôi. Gặp tôi tại đường Edgware lúc 10 giờ sáng.”

“Ga tàu điện ngầm đường Edgware lúc 10 giờ sáng,” anh ta gõ cuộc hẹn này vào lịch công tác cá nhân. “Thế nhé.”

Tôi cười tươi rói với anh ta và lão đảo đi về bàn với cảm giác tự mãn nguyện với chính mình. Tôi chỉ biết là anh ta sẽ thích triển lãm Star Trek.

“Có ai dùng sandwich không?” một giọng nói vui vẻ vang lên bên tai.

Tôi giật mình và gõ từ sdfsflkds vào mẫu đơn mua vé triển lãm Star Trek.

“Sandwich không cô Brown?” vẫn giọng nói ấy và tôi ngược lên.

Sally đang đứng cạnh bàn tôi, trông rất bắt mắt trong chiếc quần jean thêu rục rĩ, váy xòe màu xanh, giày thể thao màu hồng và áo

vest lưng hồng bó sát có hình con bướm ở phía trước. Lưng cô ta còn đeo một cặp cánh.

“Cô muốn ăn gì nào?” cô ta hỏi, đung đưa cái giỏ ngay gần đầu tôi trông rất nguy hiểm.

“Nếu cô còn thì cho tôi một bánh mì que giảm bông và phó mát,” tôi nhấn nút xoa rồi điền tên mình và Archie vào mẫu.

“Cô và Archie định tham gia triển lãm Star Trek à?” Sally nhìn qua vai tôi.

Tôi liếc cô ta. “Đúng và nhỏ miệng cái miệng bép xép của cô lại, đó là một bất ngờ.”

“Vậy là sao?” cô ta hỏi, đặt chiếc bánh tôi yêu cầu lên bàn và đưa tay ra lấy tiền. “Một kiểu hơi lỗi vì đã cắt hết tóc anh ấy à?”

“À ừ.” Tôi đặt hai bảng rưỡi vào lòng bàn tay cô ta, ước gì cô ta vỗ đôi cánh nhỏ bay đi.

“Cảm ơn.” Cô ta xoay người đi, rồi ngoái lại, nhìn từ đầu xuống chân tôi rồi nhăn mũi. “Sao cô ăn mặc như vũ công thoát ý vậy Lucy?”

Tôi đảo tròn mắt. Chẳng lẽ tất cả mọi người trong căn phòng này quá trẻ nên chẳng ai nhớ diện mạo Madonna trước giai đoạn disco sao?

“Bởi vì,” tôi thở dài, “điều tôi thích nhất trên đời là múa thoát ý.”

“Mỗi người một sở thích,” cô ta nhún vai. “Cô đoán xem tôi là ai?”

“Thành viên ban nhạc nữ nào đó?” tôi đoán đại.

“Không phải.”

“Một nàng tiên?”

“Gần đúng.”

“Tôi thua. Cô là ai?”

“Tôi là bratz^[99].”

Wow. Thật dũng cảm, dám tự thừa nhận mình là brat^[100]. Có lẽ tôi nên ăn mặc như một thầy ma, một bà mai bao đồng. Nếu vậy tôi

chỉ cần xới tung tú quần áo của mình lên là đủ phục trang.

“Tôi không nghĩ cô là một brat. Hơi lờ lợt, nhưng không phải là một brat.”

“Một Bratz, ngốc ạ.” Sally giậm một chiếc giày thể thao màu hồng lên tấm thảm màu xám. “Jade^[101] với phong cách Thời Trang Phù Thủy, nếu cô muốn biết rõ hơn.”

“À, ra vậy,” tôi vẫn không biết cô ta đang nói gì. “Cô trông rất tuyệt.”

“Có gọi cảm không?” Cô ta toe toét, nhún nhún. Đôi cánh lấp lánh trên lưng đưa qua đưa lại.

“Ừm, chắc rồi.”

“Tuyệt. Tôi đã hy vọng thế.” Cô ta la lên vui sướng rồi băng qua bên kia phòng, quẹt cái giỏ bánh vào đầu nạn nhân tiếp theo.

Tôi quay lại với mẫu đơn đăng ký của mình và khựng lại lúc nhận ra họ chỉ chấp nhận đăng ký bằng thẻ tín dụng trên mạng. Tất cả thẻ tín dụng trong ví đã biến mất rất khó hiểu khi tôi đến Ngôi Nhà Dành Cho Những Ai Muốn Trở Thành Ma, nhưng tôi vẫn còn ít tiền mặt (ngoài hai trăm đô la bí ẩn luôn xuất hiện mỗi khi tôi hết tiền). Tôi phải gọi đường dây nóng.

“Xin chào,” tôi thì thầm. “Tôi rất muốn mua vé tham dự triển lãm Star Trek cuối tuần này, nhưng thẻ ngân hàng của tôi gặp chút trục trặc. Tôi trả bằng tiền mặt được không?”

“Được,” gã tư vấn viên đáp như một cái máy như thể đã trả lời câu hỏi này hàng nghìn lần rồi. “Nếu cô đến văn phòng trước sáu giờ chiều nay. Quá giờ đó sẽ không mua được vé nữa.”

“Tôi biết. Sáu giờ chiều. Được, không vấn đề gì.”

Tôi cúp máy và nhìn đồng hồ. Đã một giờ rưỡi, và chẳng có dấu hiệu nào chứng tỏ tiệc cải trang sẽ bắt đầu sớm.

Nhưng bữa tiệc chẳng quan trọng. Bằng bất cứ giá nào tôi cũng phải có mấy tấm vé đó.

Lúc hai giờ, văn phòng đột nhiên tối thui. Tôi liếc sang Nigel nhưng anh ta trông vẫn bình chân như vại.

“Sao tự nhiên đèn lại tắt hết vậy?” tôi thì thào. “Tôi chẳng thấy gì cả.”

Anh ta rút tai nghe ra. “Cô đang nói chuyện với tôi à?”

“Ừ,” tôi thở dài, “đó là lý do tôi nhìn anh và mấp máy môi. Sao đèn lại tắt hết vậy?”

“Tiệc cải trang của công ty chuẩn bị bắt đầu.”

“Trong bóng tối sao?”

“Sẽ sáng lên,” anh ta cười bí hiểm. “Không sao đâu.”

Tôi nhìn quanh phòng, phần nào trông đợi các đồng nghiệp nháy mắt lên và bắn pháo hoa kim tuyến, nhưng mọi người vẫn không rời mắt khỏi màn hình máy vi tính, tay gõ bàn phím liên tục. Chỉ có duy nhất trang phục là khác ngày làm việc thông thường. Gã đồng nghiệp hóa trang như miếng thịt nướng với tương ớt chảy xuống mặt (hoặc là thể hoặc là anh ta gặp tai nạn giao thông nghiêm trọng trên đường đi làm) ở bên kia phòng thật sự làm tôi ấn tượng. Nhưng ngay cả anh ta cũng đang lật từng trang sách.

Tôi nhìn Nigel lại, nhưng anh ta đã đeo tai nghe.

“Nige,” lấy cây thước chọc chọc vào hông anh ta cho đến khi Nigel tháo tai nghe ra. “Chúng ta đang có tiệc và không có ai tỏ ra hào hứng. Tôi không hiểu nổi.”

Anh ta thở dài. “Khi cô đã làm ở đây lâu như chúng tôi, Lucy, cô sẽ không trông mong tiệc hóa trang đâu mà sẽ sợ.”

Tôi ngơ ngác. Lạy Chúa, một bữa tiệc có thể tệ đến mức nào đây? Dù là gì thì cũng tốt hơn cặm cụi trên máy vi tính cả ngày đúng không? Tôi vừa định hỏi Nigel thêm vài câu thì đột nhiên phòng làm việc nhá lên màu cam, đỏ, xanh dương và xanh lá cây. Anh đèn laser sân khấu bất ngờ xuất hiện kì diệu trên bàn Graham và tiếng nhạc hỗn tạp phát ra từ dàn âm thanh trông có vẻ đắt tiền cạnh đó. Graham đang đứng sau bàn mình, cười đến tận mang tai.

“Thưa các quý ông và quý bà,” anh ta hét lên, vắn nhỏ nhạc xuống và vỗ tay.

Các quý bà? Chẳng phải ở đây chỉ có mình tôi là nữ sao? À, có lẽ không. Sally đang ngồi xồm cạnh bàn Archie, chuyện trò sôi nổi và vẩy vẩy tay.

“Thưa các quý ông và quý bà,” Graham lặp lại, “bữa tiệc sẽ bắt đầu trong năm đến mười phút nữa, ngay sau khi tôi thay xong trang phục. Sau đó chúng ta sẽ tiệc tùng, tôi sẽ quyết định ai là người hóa trang đẹp nhất và xấu nhất. Giờ Joe sẽ chuyển khắp phòng hộp quỳ góp tiền. Mọi người hãy hào phóng nhé nào.”

Chẳng thấy ai nói gì nên anh ta vắn nhạc to lên và đi ra khỏi văn phòng. Joe, hóa trang như ác quỷ Dracula lắc lắc cái hộp màu vàng ngay trước mặt tôi.

“Đóng góp nào Lucy, ít nhất là năm bảng vì hôm nay phải ăn mặc như đứa quái đản.”

“Nếu anh ghét ăn mặc như thế này đến vậy,” tôi thả một đồng tiền vào hộp, “thì sao không lên tiếng phàn nàn?”

“Graham sở hữu công ty này Lucy,” Nigel vói lấy ví. “Bất cứ điều gì anh ta nói, nếu cô không thích thì cô phải ra đi. Đơn giản thế thôi.”

Tôi tắt máy vi tính. Tiệc dở hơi hay không dở hơi thì tôi cũng không làm việc nữa. “Nhưng anh ta chẳng thể sa thải anh vì ghét tiệc hóa trang, như thế không...”

Có một tiếng gõ âm ỉ trên cửa văn phòng.

“Chắc là Graham,” Nigel cất lời. “Cô nên đứng dậy Lucy. Cô sẽ không muốn bỏ lỡ chi tiết nào đâu.”

Tôi đứng lên khỏi ghế và thận trọng chờ cửa văn phòng mở ra.

Ôi! Chúa lòng lành.

Graham Wellington, ít nhất tôi cũng phải nhận ra đó là anh ta, đang dựa vào ngưỡng cửa. Anh ta mặc quần bó da màu đen, một cái quần đùi bằng cao su màu đen, mang đôi bốt hàm hổ, một cái áo

giáp gi-lê bằng xích phô ra trợn vện núm vú và bộ lông ngực rậm rì, và... tôi mắc nghẹn... mặt nạ bằng cao su màu đen phủ hết cả đầu.

Và anh ta không đi một mình.

Tay anh ta đang giữ một sợi dây dắt chó. Sợi dây đó gắn với một cái vòng cổ của một người phụ nữ thấp, gầy với mái tóc đen dài đến thắt lưng. Cô ta lao đảo đi vào phòng trên đôi giày cao ngất ngưỡng, áo lót chèn màu đỏ và đen, quần chèn màu đỏ.

Tôi xoay sang nhìn Nigel, miệng há ra rồi ngậm lại như con cá hộp không khí.

“Cái quái quỷ gì thế?” tôi lắp bắp.

“Thưa cô Brown, đó” Nigel cười, “là bằng chứng cho sở thích của anh ta.”

“Làm tôi muốn ói.”

Nigel cười khanh khách. “S&M. Năm ngoái anh ta cũng mặc y như thế, nhưng người-phụ-nữ-thì-mới.”

“Cô ta là ai?”

“Có trời mới biết.”

Tôi quan sát Graham khệnh khạng đi đến giữa phòng và ra hiệu cho Joe nhỏ nhạc lại, vừa bị thôi miên, vừa khiếp sợ cùng một lúc. A Chó Đi Theo cười tươi rói và loạng choạng theo sau như thể bị dẫn vào một phòng làm việc bằng sợi dây dắt chó là điều bình thường nhất trên đời. Đó là điều kỳ quái nhất tôi từng thấy lúc sống. Và chết.

“VẬY LÀ,” Graham rống lên, lớp cao su trên mặt anh ta co giãn khi anh ta mở miệng. “đến lúc bỏ phiếu cho trang phục đẹp nhất. Hãy thật công bằng, lá phiếu của các bạn sẽ quyết định người chiến thắng. Tôi nghĩ có ba ứng cử viên để bình chọn. Đầu tiên, tôi muốn đề cử Mark với trang phục thịt nướng, tôi nghĩ đó là thịt nướng chứ không phải là màng trinh khổng lồ. Người thứ hai, tôi tự đề cử mình. Và thứ ba, tôi muốn đề cử cô Lucy Brown với trang phục nổi loạn tuyệt đẹp.”

Tôi há hốc miệng và túm lấy cây thánh giá của mình. Nigel cười khẩy.

“Có ai đề cử khác không?” Graham hỏi.

Chẳng ai nói lời nào.

“VẬY ĐẾN ĐỀ CỬ CHO PHỤC TRANG XẤU NHẤT THÌ SAO?” anh ta tiếp tục. “Tôi đề cử Archibald vì chẳng có chút thiện chí nào. Có ai khác không?”

Một lần nữa, chẳng có tiếng nào. Archie đang đứng cạnh Sally ngay chỗ cửa, nhìn chăm chăm xuống chân.

“Được rồi,” Graham nói. “Đến lúc bỏ phiếu. Ai bỏ phiếu cho Mark?”

Mark và gã ngồi cạnh anh ta giơ tay lên.

“VẬY LÀ HAI PHIẾU CHO THỊT NƯỚNG MÀNG TRINH CỦA MARK. AI BỎ PHIẾU CHO LUCY NỔ LOẠN NÀO?”

Archie, Sally, Nigel, Joe và Geoff giơ tay lên. Hai gã ở phía bên kia vẫn phòng cũng thế. Tôi trừng mắt nhìn họ.

“VÀ BỎ PHIẾU CHO TÔI VÀ QUÝ CÔ WHIPLASH DỄ THƯƠNG ĐÂY?”

Tay tôi đưa lên như nhiều người khác. Tôi bắt chéo ngón tay và nhẩm đếm nhanh trong đầu. Làm ơn hãy để số phiếu của anh ta nhiều hơn tôi.

Graham đếm tay và cười tươi rói. “Tôi thắng, hahaha.”

“Chẳng có gì lạ,” Nigel thì thào. “Năm nào anh ta chẳng thắng.”

“Bởi vì tôi là người đàn ông đáng yêu,” Graham gãi gãi một đầu vú của mình. “Tôi sẽ chia sẻ phần thưởng với các bạn. Sáu chai sâm panh. Vui lòng mang chiếc cúp nhựa ra đây. Người thua sẽ chịu phạt sau.”

Chết tiệt. Tôi quên mất sáu chai sâm panh. Tôi nên khuyến khích mọi người bỏ phiếu cho mình chứ không phải trừng mắt, nhưng Nigel cứ nói hoài về hình phạt của người thua làm tôi cứ tưởng phần thưởng cũng sẽ rất khủng khiếp. Tôi quay sang Nigel để nói nhưng bị tiếng nhạc bùm-bùm-bùm mà Graham vừa vịn lên át mất.

“Sâm panh không?” Thịt-Nướng-Mark đưa ra một cái cúp bằng nhựa.

Tôi cầm lấy cái cúp. “Rót đây đi!”

Lúc bốn giờ rưỡi tôi đã say và chuyện trò với bất cứ ai trong tầm với. Đa số mọi người đoán già đoán non cô Whiplash là ai. Geoff nghĩ có thể đó là vợ Graham (tôi chỉ ra là anh ta chưa có gia đình), Joe đoán cô ta là người mẫu chuyên nghiệp của S&M và càng say thì Nigel càng chắc chắn cô ta là thuộc đẳng cấp chuyên nghiệp khác thường. Không có gì khó hiểu. Tôi nghĩ chẳng có người phụ nữ nào đồng ý làm “chó” của Graham, trừ phi người đó được trả tiền.

Tôi vừa định đề xuất thay đĩa nhạc kinh khủng của Graham bằng loại nào đó ít kinh khủng hơn lúc anh ta tắt nhạc. “Được rồi mọi người,” Graham gào lên. “Đến lúc phạt người thua.”

Vài gã reo hò. Archie vẫn đứng trong góc phòng với Sally, bước đến gần cửa hơn.

“Ồ, không, không phải,” Graham vừa rống vừa loạng choạng đi về phía Archie. “Vui lòng ra giữa phòng phòng anh Humphreys-Smythe.”

Archie khoanh tay và quắc mắt với Graham. Chẳng người nào dám hó hé.

“Lại đây nào,” Graham líu cả lưỡi, chộp lấy tay Archie. “Tiểu thư Whiplash đằng kia sẽ phát vào mông chú.”

Như được ra hiệu, Whiplash giơ một mẫu gỗ như vọt bóng bàn lên trên đầu và xoay tròn. Geoff hoan hô cổ vũ rồi bị nấc cục.

“Graham,” Archie lùi lại một bước. “Anh say rồi.”

“Say con mẹ mày, mày là đứa phá đám và sẽ phải bị phạt,” Graham kéo tay và đẩy Archie đến giữa phòng, về phía Whiplash.

Archie, thấp bé hơn kẻ tấn công, cố vùng vẫy nhưng không thể thoát ra khỏi gọng kìm của Graham.

“Quỳ xuống,” Graham thúc vào gáy Archie làm đầu gối anh ta khụy xuống.

“Biến đi Graham!” Archie hét lên, vung tay và vặn vẹo thoát ra.

Cả văn phòng im phăng phắc. Ngay cả Nigel cũng như bị mất lưỡi. Tất cả đứng như cắm rễ tại chỗ, trâng tráo nhìn mọi chuyện xảy ra ở cuối phòng.

“Đánh tét đít anh ta, tiểu thư Whiplash,” Graham ra lệnh, đưa một tay lên và ra hiệu bằng ngón trỏ. “Archie là một cậu bé rất hư và phải bị trừng phạt.”

À Whiplash lão đảo đi về phía Archie và giơ cái vợt lên. “Chuẩn bị...”

Một cái bóng màu hồng lao lên và đẩy à Whiplash ngã xuống sàn. Vài người há hốc miệng.

“Graham,” à Whiplash la lên, gót giày nhọn hoắt huơ huơ trong không khí, bộ tóc giả màu đen của à bị lệch. “Graham, giúp tôi.”

Nhưng Graham cũng đâu được yên. Bóng màu hồng đó di chuyển và đá vào ống quyển anh ta.

“Thả anh ấy ra, đồ biến thái! Bỏ bàn tay dơ bẩn của mày ra khỏi người anh ấy.”

Đó là Sally, đôi giày thể thao của cô ấy đá liên tục vào chân Graham, mắt mở to, má đỏ ửng, đôi cánh bị lệch sang một bên. Graham đẩy Archie ra và xoay sang nhìn kẻ tấn công.

“Tiếp đi,” Sally thách, đứng giạng chân ra. “Đánh vào mông tao và xem chuyện gì xảy ra. Tao thách mày.”

Graham tái mét. “Biến, biến đi, cả hai đứa mày. Ngay.”

Archie đứng dậy và vỗ lên vai Graham.

“Tôi bỏ việc,” nắm đấm của anh ta bay trong không khí và hạ thẳng xuống cằm Graham.

Cả phòng há hốc miệng và rồi họ - Sally và Archie - đi một mạch ra khỏi phòng.

“Các người nhìn cái gì?” Graham xoa xoa cằm khi thấy chúng tôi nhìn anh ta chằm chằm, miệng há hốc. “Biến đi trước khi tôi sa thải toàn bộ. Biến. Ngay.”

Tôi nhìn đồng hồ. Năm giờ mười lăm. Tôi nên đuổi theo Sally và Archie hay đến văn phòng Star Trek? Tôi chỉ có bốn mươi lăm phút

trước khi chỗ đó đóng cửa. Tim tôi đập thành thịch trong lồng ngực.
Tôi nên làm gì? Tôi nên làm gì?

CHƯƠNG 33

THỨ BẢY, NGÀY 11 THÁNG NĂM - NGÀY THỨ MƯỜI LĂM

Tôi bồn chồn đứng không yên bên ngoài nhà ga tàu điện ngầm Edgware, nắm chặt mấy tấm vé trong lòng bàn tay đầm mồ hôi. Sáng thứ Bảy và tôi hoàn toàn không biết liệu Archie có chịu ló mặt đến triển lãm Star Trek hay không. Hay liệu anh ta có chịu nói chuyện với mình. Mãi cho đến khi cầm mấy tấm vé tôi mới hồi hận về quyết định của mình. Tôi chỉ biết đứng yên và co rúm lại nhìn anh ta bị gã sếp biến thái làm nhục công khai. Nếu không có Sally, có trời mới biết chuyện gì sẽ xảy ra. Nghĩ về chuyện đó cũng chẳng được gì. Thậm chí tôi còn không đuổi theo để xem Archie có ổn không. Nếu tôi là anh ta tôi cũng sẽ không nói chuyện với mình nữa.

“Xin chào,” một giọng nói vui vẻ vang lên ngay cạnh. “Chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra.”

Đó là Archie. Mái tóc rối bù, cằm râu ria lởm chớm, quầng thâm dưới mắt, nhưng anh ta đang cười tươi.

“Tôi không nghĩ anh sẽ đến,” tôi vừa cảm thấy hồ hởi vừa sợ hãi.

“Sao không?” anh ta trông có vẻ ngạc nhiên. “Đâu phải ngày nào cũng được nhận lời mời đi chơi bất ngờ.”

“Tôi chỉ nghĩ là... tôi tưởng... sau chuyện xảy ra hôm qua,” tôi lúng búng, vụng vọ mấy tấm vé trong tay. “Ý tôi là, anh có ổn không Archie?”

Anh ta nhún vai. “Chắc rồi, chưa bao giờ ổn như thế. Tôi thất nghiệp, không có bạn gái, và bị bà gọi dậy lúc bảy giờ sáng vì bà muốn tôi gõ cửa quầy hàng góc phố bởi bà thích ăn sáng bằng bánh mì với cá trích muối hun khói.”

“Ôi, lạy Chúa! Sao bà không tự đi mua? Hôm ở buổi hẹn hò tốc độ thấy bà nhanh nhẹn lắm mà.”

Archie ném cho tôi ánh mắt không vừa ý. “Lucy...”

“Thôi được, thôi được,” tôi giơ tay lên. “Tôi sẽ không nhận xét gì nữa. Đi nào.”

“Tuyệt,” Archie cười vui vẻ. “Tôi đang trông đợi điều bất ngờ đây.”

Chúng tôi vừa thả bộ xuống khu Trung Tâm Triển Lãm vừa chuyện phiếm. Mỗi khi cuộc chuyện trò lắng xuống tôi lại lấp đầy bằng các nhận xét hù dọa về thời tiết hay những người gặp trên đường và làm Archie cười bằng việc tả lại những thói quen khác thường của Brian và Claire dù anh ta chưa gặp họ lần nào. Tôi nghĩ nếu mình cứ nói liên hồi anh ta sẽ không có cơ hội trách mình vì hôm qua chẳng làm gì khi anh ta suýt bị đánh trước bàn dân thiên hạ.

“Đứng lại,” tôi nói khi chúng tôi sắp vòng qua khúc cua đến Trung Tâm Triển Lãm. “Tôi cần bịt mắt anh lại.”

Có một tấm áp phích khổng lồ hình Spock, thuyền trưởng Krik và những con rô bốt trông như bằng nhựa dẻo treo ngay lối ra vào, và tôi muốn nhìn thấy vẻ mặt Archie lúc trông thấy nó.

“Anh sẵn sàng chưa?” tôi hỏi lúc cả hai đứng lại trước tòa cao ốc.

“Rồi.” Gò má Archie phồng lên dưới ngón tay tôi khi anh ta cười. “Đã sẵn sàng, thưa tiểu thư Brown.”

“Vậy thì chuẩn bị, chuẩn bị... nhìn đây!”

Tôi thả tay ra và nhìn mặt anh ta, chờ đợi vẻ mặt mừng rỡ.

“Là Star Trek,” tôi nhỏ nhẹ. “Sở thích của anh.”

Anh ta nhìn từ tấm áp phích sang tôi và ngược lại.

“Sao?” tôi thắc mắc.

“Không có gì.” Archie trả lời rồi phá lên cười.

Tôi nhìn anh ta chằm chằm, hết sức bối rối khi anh ta ôm bụng cười ngả nghiêng. Chà. Tôi chưa từng thấy ai cười vui vẻ đến thế. Thật khác thường, và cũng hơi ớn lạnh. Tôi chưa từng thấy Archie mất kiểm soát như vậy.

“Ôi, Lucy, cô thật vui tính,” anh ta lấu mu bàn tay lau mắt.

“Hở?”

“Tôi nói tôi thích Star Wars. Không phải Star Trek.”

“Cái gì?” Giờ đến lượt tôi nhìn chăm chăm từ trung tâm triển lãm sang Archie và ngược lại. “Không! Hãy nói là anh đang đùa, đi mà.”

Anh ta lắc đầu. “E là không. Có sự khác biệt rất lớn giữa fan hâm mộ Star Wars và Star Trek, Lucy. Rất khác. Nó giống như là, ừm, tôi không biết diễn tả sao. Cô thích một cái túi xách tay Gucci^[102] và tôi mua tặng cô hàng Primark^[103]. Không phải Star Trek là thấp kém, ừ, chỉ là...” giọng anh ta nhỏ dần.

Tôi nhìn chăm chăm mấy tấm vé trong tay. Bốn kí tự, tôi chỉ sai bốn kí tự. Wars nhầm thành Trek. Sao tôi có thể ngu ngốc đến thế chứ?

“Tôi sẽ trả lại, tôi chắc họ sẽ trả lại tiền và sau đó chúng ta có thể đi đâu đó.”

“Không, dù sao thì cũng cứ tham gia,” Archie vui vẻ huých tay tôi. “Ai biết được, có thể rất vui thì sao. Chúng ta có thể cười nhạo những gã lập dị ở đây.”

Câu đó làm tôi cười, anh ta gọi những người khác là lập dị. Tôi vẫn thất vọng. Tôi đã cảm thấy khá chắc là anh ta sẽ gặp bạn tâm giao tại đây, giờ thì chẳng có cơ may nào. Trừ phi anh ta muốn một bạn gái ‘Primark’. Tôi phải có một ý tưởng khác. Và tôi chỉ còn có năm ngày để tìm bạn đời cho anh ta. Chết tiệt.

“Vào đi, nào,” Archie khoác cánh tay tôi. “Đừng trông thiếu nǎo như thế. Sẽ rất vui, thật đấy.”

Ừ nhỉ.

Một gã cười quá tươi trong trang phục Star Trek soát vé khi chúng tôi bước chân vào trung tâm triển lãm và đưa cho mỗi người một tờ hướng dẫn.

“Chúc một ngày vui vẻ,” anh ta nhấn âm giả giọng Mỹ.

“Chúc anh khỏe mạnh và phát tài,” Archie chúc lại. Anh ta lấy tay làm thành một biểu tượng gì đấy rồi cười phá lên lúc bước đi.

Tôi chỉ biết nhìn anh ta chăm chăm. Tuyệt, một lời đùa khác thường nữa mà tôi không hiểu.

“Đi nào,” anh ta kéo tay và lôi tôi vào sảnh chính. “Cô muốn xem gì trước nào?”

Đó là một khu vực rộng lớn, chỉ toàn là người và những đồ vật kì quái. Quầy hàng này nối tiếp quầy hàng kia, quầy nào cũng đầy những đồ lưu niệm có liên quan tới Star Trek ở phía bên trái, và đồ ăn nhanh ở bên phải. Tôi ngửi ngửi hít hít. Hầu như là mùi xúc xích và khoai tây chiên.

“Nhìn kìa,” Archie chỉ về phía trước. “Trên trần nhà có treo rất nhiều phi thuyền.”

“Đúng,” tôi nhìn từ mẫu nhựa màu xám này sang mẫu nhựa màu xám khác. “Rất hay. Ồ, nhìn xem, đó chẳng phải là phòng mà thuyền trưởng Krik ngồi trên ghế và điều khiển con tàu sao?”

Archie nhìn về giữa phòng đang trưng bày các hình mẫu nhân vật trong những bộ đồng phục và trang phục khác nhau với nhiều tư thế lạ thường.

“Tôi nghĩ cô biết cái đó được gọi khoảng điều khiển,” Archie đáp.

Những quầy hàng là thứ duy nhất tôi hơi thích - rốt cuộc thì chúng cũng gần giống với đi mua sắm. Tôi đi về phía đó và cầm lên một con gấu mặc trang phục Star Trek.

“Cô thích đề tài thảo luận nào hơn?” Archie hỏi, đưa hai chương trình lên trước mặt tôi và chỉ vào nhiều ‘sự kiện’ khác nhau. “Vật lý học trong Star Trek hay Linh hồn của Star Trek: khả năng lãnh đạo và hơn thế?”

Tôi cười và đặt con gấu xuống. “Anh có thể tỏ ra ngốc nghếch, ngài Humphreys-Smythe, nhưng tôi dám chắc anh đã tham dự hàng trăm sự kiện như thế này trong đời. Có lẽ anh quá sành sỏi trong lĩnh vực này rồi.”

“Thật ra,” Archie trông hơi hờn dỗi, “trước giờ tôi chưa từng đi triển lãm nào. Tôi nghĩ nó hơi chán.”

“Thật sao?” tôi cầm lên một hình mẫu người ngoài hành tinh trông như đầu cá gắn với thân của vũ công múa bụng. “Nhưng anh nói là anh thích Star Wars.”

“Đúng, nhưng tôi đâu có bị nó ám ảnh. Cô thích karaoke. Cô đã từng tham gia triển lãm karaoke chưa?”

“Chưa. Tất nhiên là chưa.” Tôi đặt người ngoài hành tinh xuống lại. Mua sắm Star Trek thật là vô bổ.

“VẬY ĐI NÀO.”

Tôi nghĩ anh ta đã có mục tiêu lúc Archie kéo tôi đi về phía mô hình phòng điều khiển.

“Này,” tôi chỉ vào tờ hướng dẫn của mình. “William Shatner^[104] sắp sửa có buổi đôi thoại đấy.”

Archie cười toe toét với tôi. “Và?”

“Có muốn nghe không?”

Anh ta nhướn chân mày. “Giờ thì ai là gốc nào?”

“Tôi chỉ thích cách ông ta hát lại ca khúc Common People của Pulp thôi,” tôi trả lời, má đỏ lựng. “Anh biết ca khúc gốc, nó...”

Tôi vừa định bắt đầu hát thì Archie hích và tóm lấy vai tôi.

“Đừng tỏ ra hoảng sợ, và đừng nhìn quanh,” anh ta thì thầm. “Nhưng tôi nghĩ chúng ta bị theo dõi.”

Lập tức tôi nhìn quanh.

“Tôi đã bảo đừng có nhìn mà!” Archie suýt suýt, xoay tôi lại.

“Nhưng ai theo dõi chúng ta chứ?”

Tôi cố quay lại nhưng Archie tóm lấy tay tôi. “Một Klingon.”

“Klingon gì?” tôi thắc mắc. “Thứ dán trên tã mà anh mặc lúc già và són tiểu mỗi khi ho à?”

Archie nín cười. “Thú vị làm sao. Không, đó là một dân tộc ngoài hành tinh trong Star Trek. Trán đầy nếp nhăn, tóc dài rất kì dị và đen.”

“Nghe giống như gã đã phá trình của tôi.”

“Lucy, tôi không đùa,” Archie cào tay vào tóc. “Có ai đó đi theo chúng ta kể từ khi chúng ta bước vào.”

Tim tôi như muốn rút ra ngoài.

“Bà anh hả?” tôi chộp lấy cánh tay Archie. “Làm ơn hãy nói đó không phải là bà anh.”

“Tất nhiên không phải là bà tôi,” anh ta đảo mắt. “Thứ nhất bà đã đi mua sắm ở cuối khu Đông, và hai, tại sao bà tôi lại ăn mặc như Klingon?”

Tôi cười tươi. “Thì anh phải thừa hưởng gen lập dị từ ai đó chứ.”

“Tôi mà lập dị à?” anh ta chỉ vào ngực mình. “Cô mới là người muốn nghe cuộc đàm luận của William Shatner.”

“Và anh là người nghĩ ra ý tưởng tiệc là ngồi trong phòng tối với hai gã khác.”

“Đụng chạm nha.”

“Vậy kẻ theo dõi chúng ta ở đâu?” Có một gã rocker^[105] già đời mặc áo T-shirt in chữ ‘Spock là Chúa’ ngay sau lưng chúng tôi, bộ tóc nhòn dài chấm vai, nhưng vẫn chưa thể gọi là khác thường. “Tôi chẳng thấy Klingon nào cả.”

“Đó là vì cô ta đã lẩn mất,” Archie nắm lấy cánh tay tôi. “Tôi nghĩ cô ta biết chúng ta đã phát hiện ra.”

“Sao anh biết đó là phụ nữ?”

“Một Klingon lùn tịt.”

Tôi nhún vai. “Có khi chỉ là một đứa trẻ đùa giỡn thôi.”

Archie trông có vẻ ngần ngại. “Chúng ta cứ tiếp tục đi loanh quanh. Nếu bị theo dõi thì sẽ biết ngay thôi.”

Tôi khoác tay anh ta và chúng tôi bước tới chỗ hình nộm gần nhất, một phụ nữ với mái tóc thẳng chải ngược búi ra sau, có mẫu kim loại giống con thằn lằn nằm ngay chân mày trái trong bộ quần áo bó sát màu bạc và gắn một huy hiệu hình tam giác trước bộ ngực đồ sộ.

“Đứng đây đi,” Archie thì thầm khi chúng tôi tới chỗ hình nhân. “Tỏ vẻ như rất chăm chú.”

Tôi không rời mắt khỏi ngực hình nộm. Không thể không nhìn chúng được. “Cô ta là ai?”

“Seven of Nine,” Archie trả lời. “Cô ta là một nhân vật phụ được hư cấu trong Star Trek.”

“Với một người than phiền là không quan tâm đến Star Trek,” tôi nhướn mày nhận xét, “thì hình như anh biết hơi nhiều đấy nhỉ.”

“Ai cũng biết Seven of Nine là nhân vật phụ,” anh ta nhìn hình nhân chăm chú. “Cô biết tôi là đàn ông mà. Đợi chút. Tôi nghĩ kẻ do thám chúng ta đã quay lại. Thử nhìn xem, nhưng, lạy Chúa, làm cho khéo chứ Lucy.”

Tôi nấp ra phía sau và nhìn qua chỗ gấp nơi khuỷu tay hình nhân. Một người thấp bé, trán nhăn nheo, tóc dài rối bù, mày rậm đang nhìn chăm chăm các mô hình phi thuyền treo trên trần. Cô ta mặc bộ đồ bó sát màu đen, nhưng trang phục của cô ta có chỗ gì đó không ổn.

“Archie,” tôi suýt suýt, lấy tay bịt miệng, giấu nụ cười toe toét. “Chúng ta có quen ai mang giày thể thao màu hồng gót cao không?”

“Không rõ,” Archie gãi đầu.

Chúa ơi! nhiều khi đàn ông thật quá vô tâm.

“Sally,” tôi nhắc. “Sally mang đôi giày như thế.”

“Nhưng... nhưng,” Archie lúng túng. “Sao Sally lại đến đây và đi theo chúng ta khắp nơi?”

“Bởi vì cô ấy không đi theo chúng ta,” tôi xâu chuỗi lại những việc đã xảy ra tuần vừa rồi. “Cô ấy theo anh.”

Mọi việc trở nên rõ ràng - phản ứng của Sally trước mái tóc mới cắt của Archie, thái độ thù địch với tôi, dính như sam với Archie suốt bữa tiệc hóa trang, và rồi nhảy dựng lên bảo vệ lúc Graham tấn công anh ta.

“Cái gì? Tôi á?” Archie nhìn tôi như thể tôi bị tâm thần. “Sao cô ấy lại theo tôi chứ?”

“Tôi không dám chắc trăm phần trăm,” tôi thận trọng, không dám liều hay bốt Archie lên mây, “nhưng tôi đoán Sally để ý anh.”

“Cái gì?” anh ta lão đảo và nắm lấy cánh tay của Seven of Nine.

Tôi liếc qua vai. Nhân vật Klington bắt được ánh mắt tôi và vờ ngó lơ lên trần nhà.

“Tôi nghĩ cô ấy thật sự thích anh đấy Archie.”

“Cô cứ cố ý gán ghép đi, tôi chẳng thấy có gì hay ho cả.”

Ai đó hắng giọng ở phía sau.

“Sao?” tôi nhìn quanh.

Đó là gã rocker ban nãy. Hắn đổ mồ hôi mồ kê nhễ nhại và đang dùng khăn giấy lau trán. Đứng cạnh hắn là một phụ nữ thấp bé mặc áo T-shirt có hàng chữ “Bạn trai khác của tôi là Jean Luc Picard^[106].” Cô ta đang nhìn tôi chăm chăm.

“Hai người vui lòng tránh ra được không?” Gã rocker hỏi. “Tôi chờ chụp hình chung với Seven mấy phút rồi.”

“Cô ấy là của anh,” tôi dịch ra chỗ khác. “Chúng tôi đang định rời đi, phải không Archie?”

Anh ta giật nảy lúc tôi túm lấy cánh tay và kéo anh ta đi về phía hình nhân bên cạnh.

“Tôi sẽ không nói vòng vo, Archie,” tôi cố tỏ ra như thể mình đang chăm chú nhìn một người ngoài hành tinh trong Star Trek có đôi tai to, mũi to, trán nhăn nheo hay hình nộm của Bruce Forsyth^[107]. “Tôi nghĩ Sally thật sự thích anh. Vấn đề quan trọng là - anh có thích cô ấy?”

“Tôi không biết,” Archie cà lăm, đổ cả tai. “Rõ ràng cô ấy là một cô gái quyến rũ và hôm qua cô ấy đã bảo vệ tôi trước Graham. Mà, tôi phải nói thêm là tôi rất biết ơn vì...”

“Về cái gì,” tôi cắt ngang. “Tôi thành thật xin lỗi đã...”

“Và chúng tôi đã chuyện trò rất vui vẻ về âm nhạc trên đường ra ga tàu điện ngầm sau khi tôi và Sally bỏ ra khỏi công ty,” anh ta nói tiếp, hoàn toàn lờ đi những tôi vừa nói. “Cô có biết là Sally cũng thích nhạc rap và hip-hop không?”

Tôi lắc đầu. “Không, tôi...”

“Chưa bao giờ, tôi chưa bao giờ dám nghĩ là cô ấy có tình cảm nam nữ với mình, Lucy. Hơn nữa, mới vừa đây thôi tôi còn nghĩ mình có tình cảm với...” Anh ta cúi mặt, không nói được hết câu.

Tôi ngó sang góc khác, quá ngượng nên không thể nhìn Archie. Klinton Sally đang đứng gần hình nhân Seven of nine. Gã Rocker đang chụp hình, một tay đặt trên ngực hình nhân, tay kia cầm cái bánh burger. Hình ảnh đó làm tôi nảy lên một ý.

“Archie,” tôi thì thầm. “Mai anh có muốn ra ngoài ăn tối không?”

Anh ta cau mày. “Cái gì? Nói lại được không. Tôi nghĩ chúng ta đang nói về Sally mà.”

“Đúng vậy. Giờ tôi đang hỏi anh mai có muốn ra ngoài ăn tối không?”

“Tôi không biết,” anh ta gãi gãi đầu.

“Đi đi mà,” tôi nan nỉ. “Nhà hàng Kung Po ở Swiss Cottage lúc 8 giờ tối. Hứa là anh sẽ đến đi.”

Anh ta nhún vai. “Tôi sẽ cố hết sức, nhưng tôi không hứa chắc.”

“Tuyệt. Giờ đứng yên đây một lát nhé. Hứa là anh sẽ không đi theo tôi đấy.”

“Sao cũng được.” Archie ngo ngác, chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Sally không hề biết tôi rón rén đứng ngay sau lưng.

“Chào, Sally,” tôi hét ngay tai cô ta.

Sally nhảy dựng lên, lão đảo, một bên đầu đụng vào người tôi.

“Lucy!” cô ta la lên, còn tôi thì ngã xuống sàn nhà. “Không thể tin là lại gặp cô ở đây. Sao cô biết đó là tôi?”

“Có đồ phản chủ,” tôi lồm cồm đứng dậy và chỉ xuống đôi giày của cô ta.

“Ôi,” cô ta nhìn xuống và nhấc chân lắc lắc gót giày. “Tôi đã thử mang đôi ủng đen bệt, nhưng tôi thích đôi này. Chỉ là tôi thấy không phải là mình nếu thiếu nó.”

“VẬY, điều gì đã mang cô đến đây? Tôi không biết cô là fan hâm mộ Star Trek.”

“Ồ, có đấy,” Sally nói không thuyết phục lắm. “Trước giờ tôi vẫn thích.”

“À, ra vậy.”

“Archie không đi với cô à?” cô ta nhón lên và nhìn qua vai tôi.

“Sao, cô đang hy vọng tình cờ gặp anh ấy à?”

“Không, không có,” cô ta vung vẩy tay phủ nhận. “Tôi chỉ thắc mắc anh ấy đang ở đâu, thế thôi. Cô đã nói là cô mua vé cho anh ấy mà.”

Không cần phải làm cho cô ta khổ sở nữa. Tôi đã trêu đủ rồi.

“Anh ta đứng ngay góc kia,” tôi chỉ qua chỗ Archie. “Tôi nghĩ anh ấy đang tham quan triển lãm. Chúng ta đi đến chỗ anh ta chứ?”

“Thế thì thật hay,” cô ta phấn khởi, suýt nhảy cẫng lên.

Chúng tôi len lỏi qua đám đông đang say sưa ngắm những mô hình thiên hà màu đỏ làm giống y như thật.

“Sally, mai cô có muốn ra ngoài ăn tối không?”

Cô ta dừng lại và nhìn tôi.

“Tôi à?” cô ta chỉ vào ngực mình.

“Đúng, cô.”

“Với cô sao?” Cô ta có vẻ hơi dè dặt.

“Không chỉ có tôi. Có cả Archie nữa.”

“Ý kiến hay đấy,” cô ta cười tươi. “Tôi rất thích.”

“Tôi cũng nghĩ vậy,” tôi nói khi chúng tôi vòng qua góc và đến gần Archie-trông-đang-hoảng. “Tôi hoàn toàn chắc cô sẽ thích.”

CHƯƠNG 34

CHỦ NHẬT, NGÀY 12 THÁNG NĂM - NGÀY THỨ MƯỜI SÁU

Đó sẽ là ngày Chủ nhật tuyệt nhất đời tôi (hay đời sống chết, sao cũng được), tôi chỉ biết thế. Triển lãm Star Trek là một ý tưởng tuyệt vời. Thật hào hứng khi nói về nó. Archie không phải là fan hâm mộ của Star Trek thì có sao chứ! Điều đó chẳng hề làm cho ngày hôm đó bớt tuyệt vời. Ngay khi tôi phát hiện ra Sally dưới lớp nguy trang Klington, tôi biết vận hạn của mình đã qua. Tôi lên mạng tìm kiếm người yêu cho Archie trong khi đó cô ấy lại ở ngay trước mặt. Vậy là Archie có nguyên một ngày bẽn lẽn và cười vui vẻ trước cảm tưởng của tôi về thuyền trưởng Krik, nhưng cuộc hẹn ăn tối là để cho anh ta và Sally có thể chuyện trò trong một khung cảnh thích hợp hơn. Thử thách gian nan. Tôi sắp đến đích rồi.

Tôi là người đầu tiên đến quán Kung Po, ngay sau đó là một Archie đắm mồi hôi.

“Tôi đến trễ à?” anh ta chạy vội đến bàn và nhìn đồng hồ. “Xin lỗi, đột nhiên tâm tính bà thay đổi thất thường ngay trước khi tôi đi. Tôi định không đến, nhưng tôi không chịu được ý nghĩ bỏ cô ngồi đây một mình thối mả lý do vì sao tôi cho cô leo cây. Cô thật sự nên có một cái điện thoại di động, Lucy.”

“Ừ, ừ,” tôi đáp lại trong lúc anh ta cởi áo khoác và ngồi xuống. “Từ từ, thờ đi đã nào Archie.”

Tôi rót rượu vào ly Archie và anh ta gật đầu cảm ơn.

“Xin lỗi Lucy, chỉ là tôi hơi căng thẳng chút thôi. Tối qua tôi lên mạng mấy tiếng liền để tìm việc. Có rất nhiều việc, nhưng mất rất nhiều thời gian để điền các mẫu đơn và tôi thì cần việc gấp vì là trụ cột kinh tế chính trong gia đình.”

“Vậy là chắc chắn anh sẽ không quay lại công ty Máy Vi Tính Bitz?” tôi hỏi.

Archie phun nhổ rượu trong miệng. “Cô đang đùa phải không?”

“Xin lỗi, ý tôi không phải là anh nên quay lại. Tất nhiên là anh nên nghỉ, tôi chỉ muốn khẳng định thôi.”

Nếu thứ Hai Archie không quay lại làm việc, thì tôi cũng chẳng còn việc gì ở đó. Tôi có số di động của anh ta, và Archie có số điện thoại bàn nhà tôi, vậy là chúng tôi dễ dàng liên lạc với nhau. Vấn đề ở đây là Sally. Theo những gì tôi biết thì họ chưa cho nhau số điện thoại và nếu không có những mâu thuẫn ngăn gọn khi cô ấy mang bánh sandwich mỗi ngày thì họ sẽ nhanh chóng mất liên lạc. Đó là lý do mà cuộc hẹn ăn tối này rất quan trọng. Nhân tiện nói về Sally thì cô ấy đâu rồi nhỉ? Tôi nhìn đồng hồ của mình.

“Chúng ta có nên gọi món?” Archie hỏi, cầm thực đơn lên. “À, nhà hàng có tặng miễn phí bánh mì chiên tôm. Món khoái khẩu của tôi.”

“Thật ra thì chúng ta còn đợi một người nữa,” tôi nhìn ra cửa.

“Chúng ta sao?” Anh ta liếc nhìn tôi qua mép trên tờ thực đơn.

Tôi giữ kín việc mời Sally vì không muốn làm anh ta hoảng sợ. Rõ ràng là cô ấy thích Archie, nhưng tôi không chắc lắm về tình cảm anh ta dành cho Sally. Đó là chưa kể đến chút rắc rối nhỏ nhoi là anh ta thích tôi.

“Tôi cũng mời Sally nữa,” tôi nói với vẻ thản nhiên, với lấy tờ thực đơn của mình. “Hy vọng là anh không phật ý.”

“Sally,” Archie cau mày. “Cô đang tính gì vậy Lucy?”

“Không có gì,” tôi nói dối. “Tôi chỉ nghĩ là ăn tối cùng nhau cũng là ý hay. Tôi biết Sally và tôi bất đồng quan điểm, nhưng hôm qua nói chuyện với cô ấy rất vui, vì vậy tôi nghĩ nên mời cô ấy.”

“Cô nên nói với tôi,” Archie lau mồ hôi trên trán. “Nếu tôi biết Sally cũng đến, tôi sẽ không quá lo lắng về việc để cô ngồi một mình.”

“Xin lỗi, tôi chỉ quyết định vào phút chót và dù sao đi nữa thì cô ấy vẫn chưa đến đúng không nào? Nếu không có anh thì tôi vẫn phải ngồi một mình.”

Archie không nói gì mà chỉ gấp thực đơn lại, khoanh tay và nhìn lên trần nhà. Tuyệt thật. Giờ thì anh ta làm mình làm mấy với tôi. Tôi nhìn chằm chằm ra cửa, cầu mong Sally bước qua ngưỡng cửa. Tôi cần cô ấy hơn bao giờ hết, để làm cho không khí bớt căng thẳng.

Rốt cuộc lúc tôi đang chuẩn bị lấy miếng bánh mì chiên tôm cuối cùng mà nhà hàng mời thì cô ấy cũng bước chân vào.

“Wow,” tôi thở phào nhẹ nhõm, đặt miếng bánh xuống lại.

Sally trông thật khác trong gam màu đen và bạc. Cô ấy mặc váy ngắn trên bắp đùi, giày cao gót màu đen đính pha lê nhỏ xíu. Cô ấy búi tóc cao trên đỉnh đầu, kẻ mắt bằng phấn còn [\[108\]](#) và tô môi đỏ mọng. Cô ấy tươi cười rạng rỡ trên đường đi về phía chúng tôi.

“Chào Sally,” tôi đứng dậy hôn lên má cô ấy. “Cô trông khác quá!”

Archie há hốc miệng nhìn cô ấy, một mẫu bánh mì dính trên môi dưới.

“Xin lỗi, xin lỗi,” Archie lấy mẫu khăn giấy lau miệng lúc đứng lên. “Tôi quên mất phép lịch sự. Sally, cô trông quá đẹp.”

Sally cười ngượng ngùng và ngồi xuống chiếc ghế Archie kéo ra cho cô ấy.

“Tôi cảm thấy thật lố bịch,” cô ấy nói khi Archie đã an vị. “Hai người mặc đồ bình thường, còn tôi thì ăn vận quá trang trọng.”

“Cô đẹp lắm. Thành thật mà nói thì tôi mặc đồ jean đi ăn tối như thế này là cầu thả.”

Archie ngắm Sally không chớp mắt, tờ thực đơn sắp rớt trên tay, và rồi quay sang nhìn tôi.

“Tôi nghĩ cả hai đều đẹp,” anh ta nhận xét. Tôi không thể đọc được cảm xúc trong đôi mắt Archie.

“Anh cũng vậy Archie,” Sally khen. “Màu xanh thật sự rất hợp với anh.”

Archie đỏ mặt và chúi mắt nhìn khăn trải bàn.

“Dùng rượu không Sally?” tôi cầm chai rượu chỉ về phía cái ly rỗng của cô ấy.

Chúng tôi đang dùng món khai vị với bánh mì chiên tôm, gà nướng xiên kiểu Thái, sườn ram thì điện thoại của Archie đổ chuông. Sally đang chỉ cho tôi và Archie những câu chữ bằng tiếng Hoa và cười nắc nẻ trước cách phát âm của chúng tôi.

“Xin lỗi các quý cô,” Archie đặt miếng bánh mì đang ăn dở lên đĩa. “Tôi phải trả lời điện thoại.”

Sally và tôi ngừng cười và nhìn anh ta lục lọi trong ba lô tìm điện thoại.

“Chào bà,” anh ta trả lời.

Tôi cảm thấy tim mình như rút ra ngoài.

“Vâng thưa bà,” anh ta nói tiếp.

Tôi có thể nghe được giọng nói oang oang của bà Archie, nhưng không nghe rõ bà ta đang nói gì.

“Có một cái đèn pin trong phòng ngủ của cháu. Sao ạ? Vâng, cháu biết... không, tất nhiên... nhất định... khoảng nửa tiếng nữa cháu sẽ về. Vâng. Chào bà.” Anh ta cau mày tắt điện thoại rồi cất lại trong ba lô.

“Chuyện gì vậy?” tôi cố ra vẻ thản nhiên.

“Là bà,” anh ta đẩy đĩa của mình ra. “Đột nhiên cúp điện và bà không muốn kiểm tra cầu dao vì sợ điện giật.”

Cái gì? Ngay cả tôi cũng biết bật cầu dao thì chẳng thể làm đau ai.

“Anh đùa chắc?” tôi hỏi.

Archie lắc đầu. “E là không. Cầu thang lên nhà tắm tối thui và bà đã nhin tiêu cả nửa tiếng rồi. Bà nói bà không thể nhin lâu hơn nữa.”

“Anh có quay lại không?” Sally hỏi, cô ấy vẫn mỉm cười.

“Có lẽ không,” Archie nhìn đồng hồ. “Tôi về nhà, bật cầu dao và quay lại đây thì đã mười giờ, lúc đó đã xong món chính rồi.”

Mặt Sally buồn thiu. “Anh không quay lại dùng món tráng miệng hay cà phê sao?”

“Tôi thành thật xin lỗi,” Archie đứng dậy, mặc áo khoác vào. Anh ta rút vài tờ tiền ra khỏi ví và đặt cạnh đĩa của mình. “Chúng ta có thể hẹn ăn tối vào lúc khác.”

“Cũng được.” Sally đứng dậy và hôn lên má anh ta. “Giờ này tuần sau thì sao? Lucy? Cô đi được không?”

Tôi gõ gõ ngón tay lên thành ly rượu của mình. Tôi không có một tuần. Nếu hết ngày thứ Sáu này Archie không nhận ra Sally là một nửa của mình thì nhiệm vụ của tôi đi tong. Tôi sẽ bị ném khỏi thiên đường dù có muốn hay không, và sẽ không bao giờ được gặp lại Dan nữa. Anna sẽ vồ lấy anh ấy và tôi sẽ chỉ còn là dĩ vãng. Lucy, Lucy nào? À, cô gái tôi từng hẹn hò...

“Lucy,” Archie hỏi khi thấy tôi rót thêm một ly rượu nữa cho mình. “Cô ổn chứ?”

Tôi lắc đầu. “Quay về với bà anh đi Archie. Bà cần anh. Tuần tới tôi sẽ gọi cho anh sau, được chứ?”

“Cảm ơn vì đã thông cảm, Lucy.” Anh ta đi vòng qua bàn và hôn lên má tôi.

“Tôi có thể hỏi anh một chuyện không?” Tôi hỏi lúc anh ta dậm bước về phía cửa.

“Dĩ nhiên là được.” anh ta quay lại.

“Bà có biết tối nay anh hẹn ăn tối với tôi không?”

Anh ta mỉm cười. “Dĩ nhiên là biết.”

Tôi đoán đâu có sai.

“Chuyện là sao vậy?” Sally hỏi ngay sau khi tiếng chuông cửa vang lên và Archie khuất dạng. “Sao trông cô quá bực mình vì Archie về với bà? Đâu có gì nghiêm trọng đâu. Tuần tới chúng ta có thể đi ăn tối nữa mà.”

“Chỉ là tối nay tôi trông đợi rất nhiều thôi.” Tôi đẩy đĩa ra, sự ngon miệng đã biến mất.

Sally nghịch cái kẹp bướm của mình, cầm ly rượu lên, đặt xuống, rồi cắn ngón tay cái.

“Tôi có thể hỏi cô vài câu không Lucy?” Sally ngược nhìn tôi qua đôi lông mi giả.

“Cô cứ hỏi.”

“Cô và Archie yêu nhau hả?”

Tôi cười vang. “Tất nhiên là không! Sao cô lại có ý nghĩ đó kia chứ?”

Cô ấy lại cắn móng tay. “Vì hai người như hình với bóng kể từ khi cô đến Công ty Bitz,” Sally lầm bầm. “Mọi người đều nghĩ hai người là một cặp.”

“Không có đâu. Chúng tôi chỉ là bạn.”

“Ôi, tạ ơn Chúa!” Sally thở dài và ngồi dựa vào lưng ghế. “Cô không biết tôi nhẹ nhõm như thế nào đâu.”

“Sally, có phải cô...?”

Phục vụ xuất hiện, nhướng chân mày trước lượng thức ăn chúng tôi đã dùng và nhanh chóng dọn dẹp bàn. Lúc anh ta khuất dạng với chỗ đĩa bẩn, tôi nói tiếp.

“Sally, cô yêu Archie phải không?”

“Đúng.” Cô ấy cắn môi, dấu răng hằn trên lớp son. “Tôi đã yêu anh ấy kể từ khi bắt đầu công việc mời bánh sandwich ở Công ty Bitz.”

“Ôi, Sally,” tôi rướn qua bàn chạm vào tay cô ấy. “Tôi thấy thật tuyệt. Sao cô không thổ lộ với anh ấy tình cảm của mình?”

Sally nhún vai. “Tôi biết tôi xấu xí, nhưng...”

Tôi cười. To con, hung dữ và thân thiện thì còn có thể, nhưng xấu xí ư? Chắc chắn là không.

“Nhưng tôi rất nhát mỗi khi dính dáng đến đàn ông,” cô ấy rầu rĩ. “Tôi thích họ mở lời trước. Tôi thuộc tuýp cổ điển.”

“Archie cũng cổ hủ như vậy,” tôi nói thẳng.

“Tôi biết, và tôi rất thích điếm đó của anh ấy, nhưng tôi không ngốc, Lucy. Tôi biết anh ấy thích cô.”

“Không, không phải.”

“Có,” cô ấy ngồi thẳng lên và cúi về phía tôi. “Anh ấy cạo râu vì cô. Thậm chí anh ấy còn cắt hết mái tóc đẹp. Đó là lý do hôm bữa tôi nổi giận với cô. Anh ấy làm thế vì anh ấy nghĩ như vậy sẽ làm cô thích anh ấy nhiều hơn.”

“Không phải đâu,” tôi nói dối. “Archie nói với tôi là anh ấy cô đơn và tôi chỉ đang giúp anh ấy gặp gỡ ai đó. Tôi nghĩ nếu tôi làm cho anh ấy trông khá hơn thì phụ nữ sẽ thấy Archie hấp dẫn.”

“Nhưng tôi chỉ thấy anh ấy hấp dẫn khi là chính mình thôi.”

“Tôi không biết, Sally. Tôi ước gì mình biết trước.”

Phục vụ lại xuất hiện, lần này mang ra món chính. Anh ta nhìn cái ghế trống của Archie với vẻ mặt rất kì lạ, nhưng vẫn đặt món mì xào tôm vào chỗ đó. Sally lấy đĩa chọc chọc vào món gà của mình và thờ dài.

“Không quan trọng. Archie không thích tôi như cách tôi nghĩ về anh ấy. Anh ấy chỉ nhìn tôi như một con bé mời sandwich lắm mồm.”

Tôi lấy nĩa găm một miếng nấm, cho vào miệng và chậm rãi nhai trong khi hàng trăm ý nghĩ chạy đua trong đầu. “Tôi nghĩ anh ấy có thích cô, chỉ là chưa nhận ra điều đó thôi.”

“Thật sao?” Sally nhìn tôi không chớp, mắt mở to. “Không phải cô nói cho qua đấy chứ?”

“Không, tôi nghĩ anh ấy thật sự thích cô. Anh ấy chỉ cần nhận ra nhiều như thế nào.”

Và anh ấy cần ngừng phải lòng mình, tôi nghĩ, nhưng không nói ra.

“Làm cách nào?” Sally phấn khởi hỏi. “Chúng ta có thể làm cách gì để điều đó xảy ra đây?”

Tôi lắc đầu. Tôi thật sự không biết phải làm sao.

CHƯƠNG 35

THỨ HAI, NGÀY 13 THÁNG NĂM - NGÀY THỨ MƯỜI BẢY

Có nhiều cách để làm cho Archie mất tình cảm với tôi:

1/ Nhồi nhét bánh ngọt cho đến khi béo ú rồi ngồi lên người anh ta.

2/ Cạo sạch tóc, kể cả lông mi và lông mày. Nuôi lông chân rồi đề nghị anh ta rờ chân.

3/ Cười như điên trước mọi điều anh ta nói kể cả chuyện buồn.

4/ Cứ có dịp là cạ vào người Brian như vậy tôi cũng bốc mùi.

5/ Ừm...

Tôi ném cây bút, tờ giấy và ngồi dựa ra gối. Tất cả những gợi ý trên thật nhảm nhí, chúng ngu ngốc và hoàn toàn không khả thi. Thứ nhất tôi hoàn toàn không đủ thời gian để trở nên béo ú hay nuôi lông chân, và ý nghĩ cạ vào người Brian...

Khoan đã, như thế không có nghĩa là tôi không có đủ thời gian để lên một kế hoạch. Giờ là sáng thứ Hai, nhưng tôi không cần đi làm. Nếu Archie không định quay lại công ty Bitz thì tôi cũng vậy. Tôi đứng dậy và vươn vai. Thứ tôi cần là một tách cà phê nóng hồi để đầu óc tỉnh táo. Tách cà phê sẽ giúp ích.

Tôi đi xuống bếp và mở cửa.

Chuyện quái gì đây? Bạn cùng nhà thật sự đang lau dọn sao?

Claire, tóc buộc cao trên đầu như quả dưa, đang quỳ xuống cọ rửa sàn nhà, còn Brian thì trông hết sức thoải mái trong chiếc tạp dề kẻ ca rô xanh và trắng đang rửa chén bát.

Tôi tần ngần đứng ngay cửa bếp và dụi mắt. "Chuyện gì đây?"

"Hôm nay là ngày cuối cùng của tôi," Brian ngược lên từ chõng đĩa đầy bột trước mặt. "Và dù kết quả như thế nào ngày mai tôi cũng không còn ở đây, vì vậy tôi nghĩ mình nên dọn dẹp một tí."

Claire cười với tôi. "Em không định giúp, nhưng em chẳng có việc gì khác để làm."

“Chà,” tôi nói. “Chị có thể làm gì không?”

“Chị có thể bắc ấm nước,” Claire lấy tay lau trán. “Bọn em sắp nghỉ giải lao.”

Tôi nhón chân trên sàn nhà cô ấy vừa lau sạch và lấy ấm nước. Tôi không thể tin nổi chuyện này. Bạn cùng nhà chưa bao giờ trông vui vẻ đến thế, và họ đang lau dọn.

“Anh có ổn không?” Tôi hỏi Brian. “Tôi nghĩ hôm nay anh sẽ rất lo lắng.”

Anh ta nhún vai. “Tình thế đã vượt ngoài tầm kiểm soát. Đến đâu thì đến.”

“VẬY LỖ NHƯ TỐI NAY TROY KHÔNG XUẤT HIỆN, CÒN CƠ HỘI LÊN THIÊN ĐƯỜNG CŨNG ĐÃ MẤT THÌ SAO?”

“Sẽ là dối trá nếu tôi nói là không buồn,” anh ta rửa một cái tách dưới vòi nước, “nhưng nếu tôi không vượt qua được thử thách thì tôi phải chấp nhận số phận của mình.”

Kỳ chưa. Tôi không thể tin anh ta đang thản nhiên đến thế. Tôi đi cùng anh ta đến gặp Troy chỉ vì tôi nghĩ anh ta sẽ suy sụp nếu không trở thành ma. Brian đã từng nói tàu lửa là Dan của anh ta.

“Kể từ khi tôi và anh đến nhà ga Tooting, anh có quay lại đó lần nào không?” Tôi vói lên tú ly lấy tách.

Brian gật đầu. “Vài lần. Lần đầu tôi quay lại quán McDonald’s thì Troy không có ở đó, nhưng lần thứ hai thì thằng bé hếch mặt lên. Tôi chỉ ngồi đọc báo và vờ như không thấy nó.”

Tôi cười. “Brian, anh đang định chơi trò thi gan hả?”

Brian nghiêng người để tôi lấy hộp trà. “Nửa tiếng sau nó đến chỗ tôi và hỏi về những hành trình bằng xe lửa khác nhau mà tôi đã từng đi. Chúng tôi chuyện trò rất lâu cho đến khi bạn nó bước vào. Rồi nó gọi tôi là kẻ quấy rối tình dục và bỏ chạy.”

“Nó có nói gì về việc sẽ gặp chúng ta ở ga Paddington tối nay không?” tôi thuận miệng hỏi.

Brian rửa một cái đĩa dưới vòi nước rồi để lên giá. “Không.”

“Ồ.”

“Tôi chẳng thể làm gì ngoài hy vọng, Lucy.”

“Hy vọng lúc nào cũng tốt,” tôi bỏ gói trà vào tách. Nhưng tôi không chắc đang trấn an Brian hay chính mình.

Đúng bảy giờ tôi ló đầu vào phòng Brian. Anh ta đang ngồi trên mép giường, hai tay ép giữa đầu gối. Khác với bếp, phòng anh ta vẫn y như cũ, áp phích tàu lửa vẫn ở trên tường, tấm thảm bụi bặm ngay giữa phòng, sách và tạp chí xếp thành chồng cạnh giường.

“Anh không định đóng gói đồ đạc hay làm gì khác à?” tôi cầm một cuốn sách và búng tách.

Brian lắc đầu. “Không cần thiết. Dù chuyện gì xảy ra thì mọi thứ trong căn phòng này vẫn sẽ biến mất.”

“Thật sao?”

“Đúng, như thể tôi chưa từng ở đây.”

“Thế thì thật là buồn,” tôi thật sự nghĩ vậy. Căn phòng phản ánh tính cách của chúng tôi, nó đầy những thứ mình yêu thích. Ai đó, ở đâu đấy đã dọn dẹp sạch sẽ căn hộ Brian từng ở lúc còn sống. Có thể trong một ngăn kéo hay bệ lò sưởi nào đó vẫn có một tấm hình của anh ta, nhưng khi mọi đồ vật của anh ta không còn trong Ngôi Nhà Dành Cho Những Ai Muốn Trở Thành Ma thì mọi cá tính riêng của anh ta cũng mất tăm luôn. Anh ta thật sự đã biến mất.

Nhìn qua cửa sổ, tôi biết Dan vẫn giữ ngôi nhà như lúc tôi còn sống. Cái đệm của tôi vẫn trên xô-pha, tấm thảm trải sàn chúng tôi cùng chọn vẫn nằm trên sàn nhà và sách của tôi vẫn xen kẽ với sách của Dan trên kệ. Nhưng một ngày nào đó, mọi thứ sẽ thay đổi. Mọi thứ của tôi sẽ biến mất. Và nếu như Anna vô được Dan thì điều này sẽ đến nhanh hơn.

“Anh sẵn sàng đi chưa Brian?” tôi cố ra vẻ hân hoan.

Anh ta từ từ đứng dậy và thờ thần đi khắp phòng, lần lượt cầm lên từng tấm tranh và mô hình tàu lửa, ngắm nhìn chúng rồi đặt xuống lại. Thậm chí anh ta còn mở tủ quần áo và cười với những đôi xăng-đan được xếp thành hàng gọn ghẽ.

“Tôi phải nói lời tạm biệt, đã đến lúc đi rồi.”

“Anh chờ tôi ở cửa trước được không? Tôi chỉ nói vài câu với Claire thôi.”

“Vào đi,” Claire trả lời khi tôi gõ cửa phòng cô ấy.

Cô ấy đang ngồi bắt chéo chân trên giường, đánh đàn ghi-ta. Gương mặt mộc của Claire trông trẻ trung và hồng hào.

“Brian sắp đi, em có muốn tạm biệt không?”

Cô ấy thở dài và đặt cây đàn xuống nệm.

“Thật kỳ lạ. Lần đầu tiên gặp Brian em không thể đứng cạnh anh ấy được... không ngửi nổi mùi...”

Tôi khúc khích cười.

“Nhưng em sẽ nhớ anh ấy,” Claire trượt khỏi nệm và bước về phía tôi. “Cảm giác từ biệt thật lạ lắm.”

“Claire,” tôi đặt tay lên vai cô ấy. “Chị nhờ em một việc được không? Chị cần em làm giúp chị một chuyện trong khi chị đi ra nhà ga Paddington với Brian.”

Cô ấy kiên nhẫn lắng nghe tôi giải thích rằng Anna và Jess sẽ gặp nhau tại quán White Horse như thường lệ. Tôi mô tả vẻ ngoài của hai người và đường đến quán, và hỏi Claire có thể nghe lén cuộc chuyện trò của họ được không.

“Được,” cô ấy mở cửa phòng. “Không vấn đề gì. Nhưng bộ nhớ của em không được tốt lắm vì vậy em sẽ không nhớ hết được mọi thứ đâu nhé!”

“Không sao, chị chỉ cần biết những gì Anna nói về Dan.”

Claire khựng lại nơi hành lang và quay lại. “Đó là hôn phu của chị phải không? Có gì không ổn với anh ấy à?”

“Chị không lo cho Dan,” tôi nhìn thẳng Claire, “mà là Anna.”

“Có chuyện gì với cô ta?”

“Không có gì mà một cái tát không thể giải quyết.”

“Em hiểu rồi.” Claire cười vui vẻ và tôi thoáng thấy hình ảnh cô gái Claire trước đây, cô gái Claire quyết chí hạ gục ả tóc vàng trên sàn nhà.

“Chị không ám chỉ em tát cô ta,” tôi vội nhìn đồng hồ. Đã hơn bảy giờ mười lăm, Brian và tôi thật sự cần phải đi ngay. “Chỉ cần nghe họ nói gì và chị sẽ giải thích mọi chuyện khi quay về. Chị hứa đấy.”

“Không sao,” Claire nắm chặt tay tôi. “Em chỉ nói tạm biệt Ngài Bốc Mùi thôi.”

Tôi nhìn Claire chạy xuống cầu thang và ôm Brian-ngõ-ngàng.

“Em sẽ nhớ anh,” cô ấy ôm Brian thật chặt. “Hứa với em là anh sẽ hạnh phúc, dù bất cứ chuyện gì xảy ra.”

“Em cũng vậy nhé, Claire.” Brian vòng tay ôm và xoa lưng cô gái. “Em có biết là anh rất hãnh diện về em. Bên dưới dáng vẻ bất cần và lớp phấn son, em là một cô gái rất đáng yêu và em xứng đáng được hạnh phúc.”

Tôi dựa vào thành lan can, mắt đầy lệ. Khi Thánh Bob nói rằng ai cũng sẽ gắn bó với cuộc sống trong Ngôi Nhà Dành Cho Những Ai Muốn Trở Thành Ma, tôi đã không tin. Tôi nên tin lời ông. Tim tôi như muốn vỡ tan khi nhìn cảnh Claire và Brian ôm nhau. Họ trông như cặp đũa lệch, Brian cao, ốm, tóc tai rối bù, râu ria lồm chồm, Claire thì thấp, tròn trịa, tuyền màu đen từ đầu đến chân, mái tóc xoăn che phủ tay Brian, nhưng họ là những người duy nhất trên đời biết tôi từ ngày đầu tôi tới đây và hiểu mọi chuyện khó khăn đến thế nào. Và tôi sẽ làm tất cả để khiến họ hạnh phúc. Bất cứ chuyện gì.

Claire khóc nức nở lúc Brian nhẹ nhàng tách cô ấy ra. Nước mắt lăn dài trên gò má cả hai người.

“Anh sẵn sàng đi chưa Brian?” tôi cất tiếng.

Anh ta lấy ống tay áo lau mặt và gật đầu.

“Em vẫn ổn, có thể đi theo dõi Anna và Jess chứ?” Tôi thì thầm lúc ôm tạm biệt Claire.

Cô gái gật đầu trên vai tôi. “Tất nhiên.”

“Cảm ơn,” tôi ôm chặt Claire. “Và cứ an tâm về Brian. Chị sẽ trông nom anh ấy. Chị hứa đấy.”

Thang máy đưa chúng tôi lên lưng chừng nhà ga Paddington.

“Brian, anh đang cảm thấy...”

Anh ta không trả lời mà chỉ lầm lũi, đi nhanh như gió về phía cây cầu, đầu cúi gằm, hai tay đút sâu trong túi quần.

“Anh đang cảm thấy sao?” tôi hỏi lại, hồi hả chạy theo cho kịp.

“Dù chuyện gì xảy ra thì cũng kệ,” anh ta lầm bầm, nhìn chằm chằm xuống đất.

“Đúng, nhưng...”

“Dù kết quả như thế nào cũng không sao, Lucy.”

Lúc đến chỗ cây cầu, tôi định thoi anh ta một cái. Nhưng thay vì làm thế, tôi đứng ở một bên trong khi Brian đứng ngay giữa cầu, tay khoanh lại, không rời mắt khỏi những đoàn tàu xinh xịch chậm rãi đi tiến vào nhà ga.

“VẬY Troy chắc chắn là cậu ta sẽ đến.” tôi nói lúc bước qua mặt Brian lần thứ tư.

“Chẳng có gì là chắc chắn cả Lucy.” Brian điềm tĩnh trả lời.

“Nhưng giọng điệu cậu ta nói rất hăng hái phải không?” Tôi nhìn đồng hồ mình. Giờ là tám giờ đúng. Troy ở chỗ quái nào vậy?

“Giọng điệu hăng hái là sao?” Brian lặp lại, nhún vai.

Lạy Chúa tôi! Anh ta định chọc cho tôi nổi điên lên hay sao? Sao anh ta chẳng có chút cảm xúc nào hết? Nếu tôi sắp sửa biết được mình có vượt qua được thử thách hay không thì tôi sẽ kéo hết tóc lên, phơi hết tâm trí.

Tôi lại nhìn đồng hồ. Hơn tám giờ mười mà chẳng thấy bóng dáng Troy đâu. Tôi càng nghĩ về điều đó, thì lại càng không dám chắc cậu bé sẽ xuất hiện. Tôi xoay người khi có tiếng bước chân vang lên ở phía sau.

“Brian,” tôi nói khẽ, vỗ nhẹ lên vai anh ta. “Troy đến rồi.”

Brian quay lại nhanh đến nỗi tay tôi rớt khỏi vai và đập xuống thành cầu.

“Troy,” anh ta đưa tay ra bắt. “Mừng là cậu có thể đến.”

Troy, mặc áo có mũ màu xanh đen, mũ trùm kín cả đầu, chỉ gật đầu trước cánh tay đưa ra của Brian. “Ê, ổn chứ?”

“Tôi rất khỏe, cảm ơn cậu.” Brian từ từ rút tay về.

Troy nhìn từ đầu xuống chân tôi. “Ổn không?”

Tôi gật đầu. “Ổn, cảm ơn cậu.”

Có một khoảng im lặng ngượng nghịu khi tất cả chúng tôi cùng nhìn nhau, không chắc nên làm gì tiếp theo.

“Ê, tôi đã đọc mấy tờ tạp chí anh đưa,” rốt cuộc Troy là người phá vỡ sự im lặng. “Phải giấu nó đằng sau cuốn Loaded^[109], vì vậy mà mẹ tôi không phát hiện ra, nhưng rất tuyệt, tôi đã đọc hết.”

Brian nhướn chân mày. “Cậu nghĩ sao?”

“Trong đó cũng có nhiều thứ hay ho,” Troy phấn khởi gật đầu, thậm chí mũ còn phủ xuống tận mắt. “Tôi đang đọc mọi thứ viết về xe lửa ở Peru. Hình như có năm chỗ ngoặt hình chữ chi trên tuyến đường từ Cuzco đến Machu Picchu.”

“Đường zích zắc,” Brian cười tươi. “Tôi đã đi rồi.”

Troy há hốc miệng. “Anh đang đùa.”

“Tôi đến đó mười năm trước. Tâm nhìn trên chuyến trở về từ Machu Picchu đẹp không thể tả. Cả thành phố như sáng rực trong đêm.”

“Ồ, tôi rất muốn xem thử.”

Họ tiếp tục thảo luận về tàu lửa, huơ tay diễn tả. Tôi chẳng thể làm gì ngoài cười. Sau vài phút tôi để họ một mình, đi thơ thẩn quanh nhà ga rồi ngồi uống cà phê. Tôi lật cuốn tạp chí có sẵn ở trên bàn nhưng không đọc được chữ nào. Đầu tôi đầy ắp những câu hỏi. Liệu Troy có thừa nhận là mình say mê xe lửa? Claire nghe được những gì? Dan và Anna có phải là một đôi không? Liệu mình có hành động quá trễ? Đến chín giờ thì tôi không thể chịu thêm được nữa. Tôi bỏ ly cà phê và quay lại chỗ cây cầu. Brian và Troy vẫn chẳng xê dịch phân nào và đang say sưa chuyện trò. Chẳng người nào nhận ra tôi đang tiến đến.

“Vậy,” giọng Brian cao bất thường, tay đút trong túi. “Rồi thì cậu có thừa nhận cậu say mê xe lửa không?”

Tôi khựng lại và đứng im, vẫn còn cách họ vài mét. Troy đôi chân trụ. Cả ba chúng tôi vẫn đứng ở một góc tách biệt trên cầu. Tôi nín thở. Hãy nói có đi, tôi cầu nguyện. Hãy nói có đi.

Troy hắng giọng. “Ờ thì có, nhưng nếu anh hờ ra từ nào với bạn tôi, tôi sẽ giết anh.”

Nụ cười nở trên mặt Brian thật khác lạ. Nó kéo từ tai này sang tai kia, đôi mắt anh ta rạng ngời.

“Xin lỗi,” Brian nói. “Tôi không nghe rõ. Cậu nhắc lại được không?”

Troy gãi đầu. “Điếc à? Tôi nói có, tôi là người mê xe lửa. Tôi sẽ không nói lại đâu.”

Brian giơ tay và ôm chầm lấy Troy.

“Cảm ơn!” Anh ta la lên. “Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn.”

“Ê, thả tôi ra,” Troy hoảng hốt và gỡ tay Brian ra. “Đừng có làm như gay thế.”

Lúc Brian thả cậu bé ra rồi, cậu ta sửa áo lại cho thẳng thớm, rồi kéo mũ lên đầu và nhìn điện thoại.

“Giờ tôi phải đi rồi,” Troy nói. “Tôi có hẹn với bạn gái. Cảm ơn vì đã cho tôi số của câu lạc bộ tàu lửa đó, Brian. Tôi sẽ liên lạc với họ.”

“Cậu phải gọi,” Brian vẫn cười toe toét. “Cậu sẽ thích cho mà xem. Tôi hứa đấy.”

“Anh sẽ có mặt chứ?” Troy hỏi.

“Không,” Brian lắc đầu. “Tôi sắp sửa đi xa, rất lâu.”

“Chỗ đó được chứ?”

Brian cười tươi. “Rất được.”

“Vậy thì thôi. Chúc vui vẻ. Hẹn gặp lại.”

Cậu ta chào Brian theo kiểu nhà binh và băng qua cây cầu, đầu cúi xuống, điện thoại di động kẹp giữa mũ trùm và tai. Tôi chờ cho

đến khi cậu ta biến mất ngay góc cua rồi mới quay lại ôm chầm lấy Brian.

“Anh đã làm được,” tôi la lên. “Anh thật sự đã làm được, Brian!”

“Tôi đã, tôi đã làm được!” Brian nhắc bổng tôi lên và xoay vòng tròn. “Và tôi không thể hoàn thành nếu không có cô, Lucy Brown.”

“Vậy giờ thì sao?” tôi hơi loạng choạng khi anh ta đặt tôi đứng lại. “Làm sao anh trở thành ma đây?”

“Cô vẫn chưa đọc hết các quy định phải không Lucy?” Brian chán chường lắc đầu.

Ngay lúc tôi định trả lời, thì có hai gã cao gầy mặc vest xám và đeo kính đen bước lên cây cầu. Họ đi cạnh nhau, bước đều cho đến khi lại chỗ chúng tôi thì ngừng.

“Phải Brian Worthing không?” gã đứng gần Brian hỏi.

Tôi cảnh giác nhìn Brian nhưng anh ta trông vẫn thản nhiên.

“Vâng,”

“Thánh Bob gọi cho anh,” gã kia nói, điện thoại di động cầm trên tay.

“Vâng,” Brian cầm lấy điện thoại. “Vâng, vâng, đúng thế. Vâng, tôi sẽ làm. Vâng, cảm ơn Bob. Tôi cũng chúc ông may mắn.”

Hai gã đó mặt không chút cảm xúc, quan sát Brian tắt máy, gập điện thoại lại. Gã đứng gần tôi đưa tay ra nhận điện thoại, thả vào trong túi và gật đầu với gã kia. Họ cứng nhắc xoay người và quay trở lại đường cũ.

“Tốt đẹp chứ?” tôi thắc mắc, liên tục đổi chân trong khi Brian cười toe toét.

“Đó là Bob. Tôi sẽ trở thành ma.”

“Khi nào?”

“Rất...” Brian nhìn xuống tay. Làn da nhẵn nheo và những nốt tàn nhang biến mất, làn da anh ta nhợt nhạt và trơn láng như nền nhà thờ. “sớm thôi.”

“Nhanh lên,” anh ta nắm tay tôi và kéo tôi đi dọc theo cây cầu. “Chúng ta cần nói chuyện riêng. Chúng ta không còn nhiều thời

gian đâu.”

Chúng tôi chạy, tay trong tay, xuống nhà ga, chỉ dừng lại khi đến nhà vệ sinh nam. Brian hé cửa một chút và ngó vào trong.

“Tôi không thể vào trong đó.” Tôi phản đối khi anh ta đẩy tôi vào trong.

“Ồn thôi,” anh ta cúi xuống và nhìn vào khe hở bên dưới từng buồng vệ sinh. “Chẳng có ai khác ở trong này.”

Tôi đứng giữa căn phòng nhỏ và cố không chạm vào thứ gì. Gạch ốp tường vàng khè, bản thiêu, và mùi khai bốc lên từ các bồn tiểu. Tôi bịt mũi và nhăn nhó với Brian. Dưới ánh đèn huỳnh quang anh ta trông gần như trong suốt

“Brian!” tôi há hốc vì kinh ngạc. “Anh đang biến mất.”

“Điều đó xảy ra khi cô biến thành ma,” râu anh ta đâm xuyên qua môi trên lúc cười với tôi. “Xin lỗi vì phải kéo cô vào đây, Lucy, nhưng điều khoản đặc biệt nói là cô không thể biến thành ma chừng nào còn có người nhìn thấy.”

Tôi nhìn anh ta chăm chăm, mắt mở to. “Anh không đùa chứ. Có thể nhìn xuyên qua xương cẳng tay của anh.”

“Vậy thì ôm tôi đi,” Brian mở rộng một cánh tay rươi, “trong khi tôi vẫn còn thời gian.”

Tôi vòng tay quanh người anh ta, nhưng đó không còn là Brian rắn chắc, ấm nóng mà tôi thường ôm. Giống như thể tôi đang ôm miếng bọt biển hay cây kem sôcôla. Thậm chí anh ta cũng chẳng còn cái mùi đặc trưng nữa. Anh ta chẳng có mùi gì. Anh ta thật sự sắp đi rồi.

“Tôi sẽ nhớ anh Brian, tôi không biết mình sẽ như thế nào trong thế giới này nếu không có anh.”

Tóc tôi bay như thể một luồng gió vừa thổi qua và tôi nhận ra Brian đang cố vuốt tóc mình.

“Cô mạnh mẽ hơn cô nghĩ đấy Lucy,” lời của Brian chỉ còn là tiếng thì thầm. “Cô là một cô gái dễ thương và Dan là một gã rất, rất

may mắn vì có một người như cô yêu. Nếu tôi có thể sống lại, nếu tôi có thể trẻ lại, tôi ước gì có một phụ nữ như...”

Từ ‘cô’ cuối câu chỉ còn là tiếng ‘oohh’ trong tai và tôi đang ôm không khí. Tôi bước lui lại. Hình ảnh Brian mờ dần trong không khí như một tấm hình bạc màu, chỉ còn nhìn thấy khuôn mặt với ánh mắt yên bình, một nụ cười trên môi.

“Hãy hạnh phúc nhé Brian,” tôi thì thầm. “Hãy hạnh phúc.”

Anh ta gật đầu và nháy để ngăn dòng nước mắt. “Đi đi Brian. Đi đi. Tôi sẽ ổn, tôi hứa đấy. Cảm ơn anh vì mọi thứ.”

Anh ta nhìn tôi không chớp trong vài giây nữa, rồi bước về phía bồn tiểu, đi xuyên qua tường và biến mất. Tôi vẫn nhìn chăm chăm vào bức tường khi cửa nhà vệ sinh mở và người bán vé trẻ măng xông vào.

“Nhầm rồi, người đẹp,” anh ta nhìn từ đầu xuống chân tôi. “Nhà vệ sinh nữ ở bên kia.”

Tôi quay về Ngôi Nhà Dành Cho Những Ai Muốn Trở Thành Ma và thấy Claire đang ngồi trên bàn ăn mới được lau sạch sẽ, một tách trà đặt trước mặt, hai tay ôm đầu.

“Em ổn không?” Tôi vỗ nhẹ lên quả dưa bằng tóc trên đầu. “Đừng buồn, Claire. Brian đã vượt qua thử thách và trở thành ma. Chị chưa từng thấy anh ấy hạnh phúc đến thế.”

Claire ngược lên nhìn khi tôi kéo ghế và ngồi đối diện cô ấy.

“Không phải là Brian,” Claire lắc lắc cái nhăn trên mũi, “dù em thật sự rất nhớ anh ấy.”

“Vậy thì vì chuyện gì?”

“Đó là bạn chị, Anna,” cô ấy nhìn tôi rồi đột ngột quay mắt đi.

Tôi bất an. “Anna thì sao?”

“Chị muốn nghe tin tốt hay tin xấu.”

“Tin tốt,” tôi chấp hai tay lại và ấn chúng lên môi.

“Anna nói với Jess là cô ta vẫn chưa ngủ với Dan, thậm chí họ còn chưa từng hôn nhau.”

Cái bàn rung lên khi tôi chồm qua và ôm chặt Claire. Đúng! Đúng! Đúng! Anna đã nói dối khi hét vào mặt tôi trong nhà ga tàu điện ngầm và nói với tôi Dan là một người tình tuyệt vời. Ôi, Tạ ơn Chúa!

“Và tin xấu là gì?” tôi bồn chồn hỏi, ngồi lại trên ghế.

“Cô ta nói cô ta sống hết đời với Dan và cô ta không quan tâm là anh ta có muốn có con hay không. Cô ta chỉ muốn ở cạnh anh ta.”

“Cái gì?” Tóc tôi như dựng ngược lên. “Cô ta nói dối. Cô ta chỉ muốn anh ấy hiến tinh trùng. Cô ta muốn có con, đó là tất cả những gì cô ta muốn kể từ khi chia tay Julian.”

“Nhưng, Lucy, cô ta nói cô ta chưa từng yêu ai như yêu anh ta.” Claire khẽ khàng, “và có vẻ như cô ta nói thật. Cô ta nói với Jess là sẽ mời anh ta đến tiệc sinh nhật của cô ta vào thứ Tư, định sẽ tiến thêm một bước nữa, và thổ lộ tình cảm với anh ấy.”

“Không, không đúng, không phải đâu.”

Tôi với nắm lấy tay Claire, nhưng những ngón tay của tôi run đến nỗi tôi đụng phải cái tách, làm đồ trà nóng ra đầy bàn, cả người tôi, và rồi mọi thứ tối sầm lại.

CHƯƠNG 36

NGÀY THỨ BA, 14 THÁNG NĂM - NGÀY THỨ MƯỜI TÁM

Chuyện quái quỷ gì thế này? Tại sao Claire lại trên giường tôi? Tôi nhắm và mở mắt lại lần nữa. Chẳng có gì thay đổi, cô ấy vẫn còn đó, đầu đặt trên gối cạnh tôi, chặn lông vịt đắp trên vai. Mắt Claire mở và đang nhìn tôi chăm chú.

“Chị ổn không Lucy?” cô ấy thì thầm, vén tóc khỏi mặt tôi.

“Chị không biết,” tôi thận trọng nhìn quanh, phần nào trông đợi Brian, Archie và Sally sẽ nhảy vọt ra từ bên dưới chăn. “Sao em lại nằm trên giường chị?”

“Đêm qua em thật sự rất lo cho chị,” cô ấy nhồm dậy chống tay lên. “Sau khi em nói về Anna chị bị ngất, ngã khỏi ghế, đầu đập xuống sàn. Chị nằm bất động trong một lúc và khi cử động chị lại lảo nhảm.”

“Chị đã nói gì?”

“Chị cứ gọi tên Dan và Anna. Chị cố ra khỏi nhà vì vậy em phải ôm chặt chị lại và gối cạnh cho đến khi chị đồng ý lên giường nằm.”

Tôi rờ tay ra sau lưng và rên rỉ. “Vì vậy mà xương sườn chị bị đau à?”

“Xin lỗi chị,” cô ấy cười lo lắng. “Chỉ là em không muốn chị ném đi cơ hội trở thành ma khi tìm cách giao tiếp với Dan nữa. Vì vậy mà em nằm trên giường chị. Em sợ chị đi.”

Tôi thở dài. “Cảm ơn Claire, em đã làm đúng.”

“Chị chắc không? Chị không giận em chứ?”

“Không mà. Chị thề.”

Tôi nhìn chằm chằm lên trần nhà, trí óc làm việc hết tốc lực. Tôi chỉ còn có ba ngày nữa thì đến hạn hai mươi một ngày và tôi có hai lựa chọn:

- 1/ Từ bỏ và lên thiên đường.
- 2/ Chiến đấu đến cùng.

“Lucy, chị có chắc là chị ổn không?”

“Ổn mà,” tôi rên rỉ ngồi dậy hất chăn ra. “Thật đấy. Và để chứng minh điều đó với em thì chị còn pha cà phê cho em. Chị chỉ cần gọi một cuộc điện thoại trước.”

Tám giờ tối tôi đẩy cửa nhà hàng Kung Po và báo với người phục-vụ-khó-chịu là tôi đã đặt bàn cho ba người. Cô ta chỉ chỗ cho tôi, chờ gọi đồ uống rồi đặt một chai rượu và ba cái ly trước mặt tôi. Tôi hóp một ngụm, bụng nhộn nhạo vì bồn chồn. Đây là cơ hội cuối cùng để hoàn thành thử thách của tôi.

“Chào Lucy, trông cô như đang ở cách đây hàng nghìn dặm.” Một giọng nói vui vẻ vang lên ngay cạnh.

Sally kéo ghế và ngồi xuống. Cô ấy mặc áo T-shirt hình Hello Kitty và quần jean, tóc thắt bím hai bên cột dây màu vàng. Cô ấy trông rất dễ thương và tôi cảm nhận là Archie sẽ thấy Sally cuốn hút. Ít nhất là thế, tôi mong vậy.

“Mừng là cô có thể đến,” tôi cười với cô ấy. “Có muốn uống chút rượu không?”

Khi tôi với lấy cái chai thì cô ấy nhìn chằm chằm ra cửa.

“Đừng lo,” tôi rót đầy ly. “Archie sẽ đến.”

“Lộ đến vậy sao?” cô ấy nhìn lại tôi, má đỏ bừng.

“Chỉ là ba người bạn ăn tối cùng nhau thôi,” giọng tôi nghe có vẻ chắc chắn hơn cảm giác của mình. “Đừng tạo áp lực.”

“Đừng tạo áp lực,” Sally lặp lại và uống một ngụm lớn.

Thuyết phục Sally không tạo áp lực là một lẽ, thuyết phục chính mình lại khác. Mọi việc sẽ suôn sẻ thôi. Sally quá mạnh mẽ nhưng lại thuộc tuýp cổ điển để ngỏ lời trước, còn Archie thì lại không biết mình muốn gì, vì vậy kế hoạch của tôi là kéo họ lại với nhau, khơi mào câu chuyện, rồi cáo lỗi và đi. Sau đó, tôi chỉ phải bắt chéo ngón tay và để cho số phận làm nhiệm vụ của mình.

“Lucy,” Sally giơ ly rượu lên. “Tôi muốn uống mừng.”

“Có hơi sớm không?” tôi thắc mắc, mắt nhìn ra cửa. “Không đợi Archie đến rồi ăn mừng luôn sao?”

“Không,” cô ấy lắc đầu, bím tóc lúc lắc, “đây là chúc mừng giữa phụ nữ với nhau.”

“Được...”

Cô ấy chờ tôi nâng ly lên, rồi cụng ly. “Chúc mừng!” cô ấy cất lời khi cụng. “Chúc mừng phụ nữ, và đạt được những điều chúng ta mong muốn.”

“Vì những điều chúng ta mong muốn,” tôi cụng lại.

Sally uống một ngụm và nhìn tôi qua vành ly.

“Gì thế? Sao cô nhìn tôi như thế?”

“Tôi thấy cô hơi bí ẩn, Lucy Brown. Cô không bao giờ nói về mình. Cô nói về công việc, Archie và suốt cả buổi triển lãm Star Trek cô cười đùa vui vẻ, nhưng tôi chẳng biết gì về cô.”

Tôi nhún vai. “Tôi đoán mình hơi khép kín.”

“Cô không phải kiểu người khép kín như thế.” Cô ấy chống tay lên cằm và nhìn tôi chăm chăm. “Khi tôi nâng ly và nói về những điều chúng ta mong muốn, ánh mắt cô rất lạ.”

“Ánh mắt như thế nào?”

“Một ánh mắt tuyệt vọng.”

Tôi với lấy chai rượu. Chẳng lẽ nổi tuyệt vọng tìm đường quay lại với Dan thể hiện rõ đến thế?

“Không có gì,” tôi rót đầy ly. “Tôi chỉ đang nghĩ đến việc khác.”

“Hay ai khác?”

“Thật ra, tôi...”

Tiếng chuông cửa reo lên cứu nguy cho tôi và cả hai đều quay sang nhìn xem ai vừa bước vào.

“Ai đi cùng Archie vậy?” Sally nhìn tôi.

“Đó,” tôi đứng dậy để chào người phụ nữ đang tiến lại gần, “là bà Archie.”

“Chẳng tuyệt hay sao,” Archie vừa nói vừa mở thực đơn. “Ba người phụ nữ tôi yêu quý đều ở cùng một nơi.”

Sally vừa cười vừa đưa khăn giấy lên chấm miệng. Bà Humphreys-Smythe ném cho tôi ánh mắt khinh miệt.

“Cháu trai tôi chẳng chu đáo khi mời bà già cô đơn tội nghiệp này ra ngoài ăn tối cùng sao?” bà ta hướng ánh mắt sang Sally.

“Bà đâu có già,” Sally ngồi thẳng dậy và làm rớt khăn giấy. “Lúc bà mới bước vào cháu cứ nghĩ bà là mẹ Archie.”

“Sao mà trẻ đến thế được,” Bà Humphreys-Smythe nheo mắt.

“Không, đúng như vậy mà, bà trông trẻ hơn tuổi nhiều.” Sally khẳng định.

“Chà, cảm ơn,” bà ta tặng cho Sally nụ cười vui vẻ. “Thật vui khi gặp được một cô gái trẻ khéo léo.”

Sally cười khúc khích và giấu mặt sau tờ thực đơn vừa lúc Archie gập nó lại.

“Vậy,” anh ta nhìn quanh bàn, rõ ràng cảm nhận được không khí căng thẳng giữa tôi và bà, “mọi người đã sẵn sàng gọi món chưa?”

Tôi liếc anh ta.

“Đó là câu trả lời đồng ý phải không?” Anh ta hoàn toàn không hiểu ý tôi muốn nói gì. “Mọi người xong chưa? Bà? Sally? Tuyệt.”

Archie gật đầu với người phục vụ đang hồi há tiến lại bàn tôi.

“Bà gọi món gì?” Archie hỏi.

Bà Humphreys-Smythe bắt đầu bài diễn thuyết với người phục vụ bằng những câu hỏi về các món trong thực đơn. Chắc chắn là các món ăn có nêm bột ngọt đúng không? Có thể gọi com trộn mà không có trứng được không (bà ta không phản đối nhiều trứng)? Gà chỉ lấy ức thôi được không (bà ta không chịu đùi)? Nhà hàng có nêm gia vị đặc biệt không (một chút thì được, nhưng không được nhiều)? Sau khi đã xong các câu hỏi bà ta bắt đầu gọi món khai vị, món chính, món tráng miệng và cà phê.

Ôi, Lạy Chúa!

Bà ta lại đang phàn nàn về món thịt chết tiệt. Dù tôi có biến mất thì Archie và Sally cũng đâu được ở một mình bên nhau. Tôi đã chệnh choáng. Hoàn toàn, thật sự ngà say. Và, còn hơn thế nữa, là thử thách của tôi. Chỉ có một việc để làm. Uống, uống, uống cho say.

Đến lúc món cuối được dọn lên thì tôi đã say. Sally đã chuyển sang uống nước lọc sau ly rượu thứ hai (một quyết định nhận được cái gật đầu phê chuẩn của bà Humphreys-Smythe), còn Archie gọi “chai rượu vang đỏ tốt nhất nhà hàng có” để uống cùng bà. Vì vậy mà chỉ có mình tôi uống hết chai rượu vang trắng. Và cuối cùng tôi cũng uống hết. Khi những người khác chú tâm vào dùng bữa thì tôi lấy đĩa chọc chọc món mì xào gà quanh đĩa, tay kia cầm ly rượu.

“Không đói à?” Archie ngước lên hỏi khi ăn được một nửa đĩa tôm hùm sốt chua ngọt.

Tôi nheo mắt nhìn anh ta. “Tôi ổn. Cảm ơn vì đã quan tâm.”

Anh ta khó nhọc nuốt xuống rồi chẳng nói lời nào với tôi cho đến khi món tráng miệng được đưa lên và chai rượu thứ hai của tôi đã hết.

“Cô khát à?” Bà Humphreys-Smythe nhận xét, nhướn chân mày khi phục vụ rót đầy ly tôi.

“Đúng, cảm ơn.” Tôi uống một hơi hết nửa ly rồi đặt nó xuống bàn. Nó lắc lư nhưng không đổ.

Bà Humphreys-Smythe lấy đĩa xiên miếng vải và lầm bầm gì đó trong miệng.

“Xin lỗi?” tôi cất tiếng, nhìn khắp mặt bà ta. “Bà đang nói về tôi sao?”

Sally và Archie cùng hoảng hốt nhìn tôi. Bà Humphreys-Smythe bặm môi và ép ra nụ cười mím giả dối nhất mà tôi từng thấy.

“Ta nói” - bà ta chậm rãi nói từng từ như thể tôi bị điếc - “rằng có nhiều chỗ trợ giúp những người như cô.”

“Những người như tôi sao? Thế nghĩa là gì?”

Lời nói của tôi líu nhíu vào nhau và có tới ba Humphreys-Smythe. Và cả ba đều trông như ác quỷ.

“Đâu cần phải xấu hổ khi thừa nhận là mình đang gặp rắc rối đâu,” bà ta sờ lên chuỗi ngọc trai trên cổ. “Hình như giờ đó đang là một thì phải. Cứ mở báo ra là thấy một danh sách từ A đến Z các nhân vật nổi tiếng phải đi phục hồi nhân phẩm.”

“VẬY là bà đang nói tôi nên đi phục hồi nhân phẩm sao?” tôi nhướn một chân mày lên.

“Ý kiến đó không tồi,” bà ta rít. “Theo những gì Archie kể thì cô đặc biệt quan tâm đến nhỏ.”

“Chà, từ những gì Archie kể thì bà nên bị tống vào viện dưỡng lão và để anh ta được sống cuộc đời của mình.”

Archie, Sally và bà ta cùng há hốc miệng.

“Lucy, tôi không cho phép cô nói thế với bà.”

“Chà, phải có ai đó nói ra chứ.” Tôi độp thẳng vào mặt anh ta. “Cậu quá hèn nhát nên không dám lên tiếng cho mình.”

“Lucy. Ngừng đi.”

Trong giọng nói Archie có âm cảnh cáo nhưng tôi quá say nên không quan tâm. Tôi dùng hết sức mình để giúp anh ta, nhưng Archie vẫn đứng về phía bà chứ không phải tôi. Khốn kiếp. Archie khốn kiếp, bà già khốn kiếp và Sally ngu ngốc đang cố, nhưng thất bại, giấu nụ cười khúc khích trong tay. Tôi không vượt qua được thử thách. Tôi đã thất bại. Sau thứ Sáu tôi sẽ không bao giờ được thấy Dan nữa hay xin lỗi vì đã cãi vã với anh ấy, rồi Anna sẽ búa vây anh ấy và mọi chuyện sẽ hết, chấm hết. Như thể tôi chưa từng tồn tại. Như thể tôi chưa từng có mặt trên đời. Như thể tôi chưa từng được yêu. Tôi lão đảo cúi về trước và túm lấy chai rượu. Mẹ kiếp Archie và bà anh ta. Mẹ kiếp tất cả bọn họ. Tôi còn gì để mất cơ chứ? Chẳng còn gì cả.

“Tôi sẽ không im,” tôi líu nhíu. “Đã đến lúc tôi phải thành thật với anh Archie. Đã đến lúc có ai đó nói với anh rằng anh thật sự là gã ngốc tội nghiệp đến mức nào. Anh có biết vì sao chẳng cô gái nào thích anh tại buổi hẹn hò tốc độ không? Vì anh chán ngắt. Cuộc sống của anh chán ngắt, mọi thứ anh nói chán ngắt. Anh chỉ là đồ chán ngắt, chán ngắt, chán ngắt.”

Tôi đang không cân bằng và nhấn tâm khủng khiếp, nhưng ngay cả tôi cũng không tin những gì mình đang nói, tôi không thể ngừng. Trong khoảnh khắc đó tôi đổ lỗi cho Archie tất cả những việc đã xảy

ra với mình, những thất bại đã trải qua, những lỗi lầm gây ra, những đêm tôi khóc cạn nước mắt rồi thiếp đi.

“Lucy, làm ơn đi,” Archie nài nỉ, đặt tay lên tay tôi.

Tôi hất tay anh ta ra bằng tất cả sức lực có được. Anh ta giật nảy và xoa tay, vẻ choáng váng hiện trên mặt.

“Ta nghĩ đã đến lúc cô về rồi, cô gái trẻ,” bà Archie đặt đĩa xuống. “Trong tối nay cô đã tự làm mình bẽ mặt đủ rồi.”

“Ồi chao, bà nghĩ thế thật sao?” tôi quay ngoắt sang bà ta. “Chà, tôi có tin mới cho bà đây, Bà Già Ngu Xuân Ra Về. Tôi vẫn chưa nói hết đâu. Sao chúng ta không nói một ít về bà nhỉ, tối nay chúng ta vẫn chưa nói hết chuyện của bà. Ồ, vậy là bà thích nhạc cổ điển. Thật là tuyệt vời làm sao. Và bà nghĩ phiên bản Hồ Thiên Nga với nam đóng vai thiên nga là ghê tởm. Ôi, quel dom-mage^[110]. Nhân tiện đang nói về bà thì hãy cùng nói về thực tế là điều duy nhất làm bà sung sướng là khiến cho cháu bà cũng khổ sở như bà được không?”

Rồi tôi cau mày. Archie đã đứng lên và đang tóm lấy cổ tay tôi. Mặt anh ta đỏ gay và run hết cả người.

“Đủ rồi, Lucy.” Không chỉ có thế mà cả nhà hàng đang nhìn về bàn tôi. “Tôi muốn cô đi.”

Tôi cố thoát nhưng anh ta mạnh hơn vẻ ngoài ẻo lả.

“Nếu tôi không đi thì sao?” tôi vặc lại.

“Đi đi,” anh ta nhìn thẳng vào mắt tôi. “Ngay.”

Đột nhiên hai phục vụ xuất hiện tại bàn.

“Mọi thứ ổn chứ?” một gã hỏi.

“Ổn cả,” tôi trừng trừng nhìn Archie. “Tôi vừa định về.”

Anh ta thả cổ tay tôi và vờ lùi lại. Cả nhà hàng im phăng phắc. Tôi lấy túi xách.

“Giờ tôi sẽ về,” tôi líu riu, đeo túi xách lên vai và lách ra khỏi bàn. “Cảm ơn tất cả vì một bữa tối thật tuyệt.”

Khi tôi loạng choạng tiến ra cửa, một gã phục vụ chạy lên trước và mở sẵn cửa. Tôi nhìn về phía trước và cố không đá chân này vào chân kia.

“Thật khó ưa,” giọng của bà Archie oang oang. “Nghiện rượu và ăn nói hỗn láo. Ta đã nói với cháu cô ta là đồ chẳng ra gì, Archie, ta đã cảnh báo cháu.”

Tôi lảo đảo quay lại, và loạng choạng đi về phía đó. “Nói lại đi?”

Bà Archie mỉm cười hài lòng. “Ta nghĩ cô đã nghe rõ.”

Tôi cười lại. “Tôi chỉ muốn kiểm tra lại, trước khi tôi làm thế này...”

Tôi không chắc bà ta bắt đầu hét lên từ lúc nào - khi tôi vớ lấy ly rượu vang đỏ của bà ta hay lúc tôi đổ nó lên đầu bà ta - nhưng chắc chắn là bà ta đang la khi rượu chảy xuống khuôn mặt nhăn nheo già nua xấu xí và nhỏ giọt khỏi má.

CHƯƠNG 37

THỨ TƯ, NGÀY 15 THÁNG NĂM - NGÀY THỨ MƯỜI CHÍN

Tôi gọi Archie mười lăm lần trong sáng thứ Tư. Mười lăm lần, đầu tôi đều đau như búa bổ, và anh ta vẫn không chịu nói chuyện với tôi.

Bà Humphreys-Smythe nhắc máy lần đầu tiên, nhưng tôi quá xấu hổ nên không nói được lời nào, ngay cả khi bà ta nói. “Cô có thể im lặng, không nói lời nào nếu muốn, nhưng ta biết đó là cô, và ta biết tại sao cô gọi. Có có thể quên đi ý định gặp hay nói chuyện với Archie nữa. Nó rất giận những hành vi tối qua của cô. Rất giận. Thật mất tư cách, cô Brown. Cô là vậy đấy: mất tư cách, và rất tâm thường.”

Tôi có thể nói gì đây? Tôi làm thế nào để biện hộ cho mình đây? Tôi không thể, vì bà ta nói đúng. Tôi thật sự đã rất, rất tàn nhẫn với Archie. Ngược lại, bà ta có quyền làm thế. Tôi đã nói đúng, nhưng đã đi quá xa khi đổ rượu vang đỏ lên người bà ta. Tôi biết Archie sẽ không bao giờ tha thứ cho hành động đó, nhưng tôi vẫn muốn nói lời xin lỗi. Chỉ còn có hai ngày nữa thì Thánh Bob sẽ buộc tôi phải quay lại cõi trung gian. Tôi không thể đi mà không nói lời xin lỗi. Chỉ là tôi không thể.

Claire tìm thấy tôi trong bếp, hai tay đang ôm quanh cốc trà đá.

“Hôm nay là ngày cuối cùng của em,” Claire nhảy lên ngồi trên chiếc ghế đối diện, “và em vẫn chưa biết nên làm gì trong ngày này. Em chẳng có động lực để vượt qua thử thách. Cả tuần liền em chẳng gặp học trò của mình. Em định cả ngày làm cho Keith khốn khổ nhưng rồi rốt cuộc em lại chỉ tự gây đau khổ. Chẳng biết trên thiên đường có rượu snakebite và nhạc hip-hop không nhỉ? Lucy... Lucy... chị ổn chứ?”

Tôi lắc đầu. Miệng tôi khô đến nỗi lưỡi dính vào hàm trên cứng ngắc.

“Bữa tối đêm qua thế nào?” Claire hồ hởi hỏi. “Archie và Sally có phải lòng nhau không? Chị có vượt qua thử thách không?”

Tôi nhấp một ngụm trà và tách lõi ra. “Chị say quá cần câu.”

“Như thế nào?” Claire xoay xoay cái nhẫn quanh ngón tay và cười với tôi. “Em chắc mọi việc không tệ như chị nghĩ đâu.”

“Tệ lắm.”

“Ôi chết thật. Lucy, đôi khi chị là chúa làm trầm trọng hóa vấn đề. Say quá cần câu trong từ điển của Lucy chắc chắn có nghĩa là chị hất đổ chút rượu trong khi Sally cười nghiêng ngả trước câu pha trò gì đó của Archie.”

“Chị đâu có hất đổ rượu,” di di ngón tay lên vệt cà phê trên bàn. “Chị đổ lên người khác.”

Claire cười váng lên. “Mẹ kiếp! Em mới là loại dám làm việc đó, không phải chị. Mà chị đã đổ rượu lên người ai thế?”

Tôi nhắm mắt. “Bà của Archie.”

“Chết thật.” Claire tặc lưỡi như thể chủ thầu vừa trúng công trình lớn. “Chị đang đùa à? Nghiêm túc sao? Qua vẻ mặt chị thì em chắc là chị đang nói thật. Đã xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện dài lắm,” tôi lau giọt nước trà nhỏ xuống bàn, “nhưng nói ngắn gọn là chị đã làm hỏng hết mọi việc và giờ Archie sẽ không nói chuyện với chị nữa. Nhiệm vụ của chị thế là đi tong rồi Claire. Chị đã phá tan hết rồi.”

“Chị định làm gì?” Claire thắc mắc.

Tôi lắc đầu. “Chị không biết. Chị có thể làm gì? Chị không thể ép Archie nói chuyện với chị, và chị chẳng thể đi tìm anh ta vì chị nào biết anh ta sống ở đâu. Giờ tất cả những gì chị có thể làm là cố ngăn Anna thổ lộ tình cảm với Dan tối nay. Chỉ cần chị có thể cứu anh ấy thoát khỏi cô ta thì ít nhất chị cũng đã làm được gì đó.”

“Vậy thì em sẽ giúp chị,” Claire nắm lấy tay tôi. “Quên Keith Krank đi và hãy cùng nhau ngăn con sói cái kia vồ lấy bạn trai chị.”

Lúc chúng tôi đi đến đường nhà Anna thì trời đã tối. Con đường vẫn náo nhiệt với tiếng nhạc ồn ào và ánh đèn màu chiếu ra từ các

khung cửa sổ. Những con người đẹp đẽ, thời trang nhộn nhịp ra vào cửa trước và sân, hút thuốc, uống rượu. Cả nghìn năm trước tôi cũng tham dự bữa tiệc như thế này. Tôi sẽ cùng những ly rượu cốc tai tự pha tại nhà Anna và nhún nhảy theo điệu nhạc. Dan cũng tham gia, dù ngay bên tai là tiếng chuyện trò rôm rả vẫn tươi cười với tôi từ phía bên kia phòng. Cuối bữa tiệc cả hai chúng tôi đều ngà say, phấn khích, vòng tay quanh người nhau, loạng choạng bước lên taxi, huyền thuyên suốt đường về nhà. Rồi cả hai cùng ngã ra giường, cười đùa và, nếu vẫn còn đủ sức, chúng tôi sẽ làm tình trước khi ngủ say như chết.

“Tiệc tùng trông khiếp quá,” Claire nhận xét khi chúng tôi đứng ở ngay trước căn nhà sát vách nhà Anna.

Không có khách nào trong vườn nhà Anna liếc chúng tôi lần thứ hai. Hoặc là họ quá say, hoặc là quá mải mê tiệc tùng nên chẳng thèm để ý đến cô nàng Gothi béo lùn và người bạn đi cùng.

“Nếu Dan và Anna không có ở trong vườn, mà ở trong nhà thì sao?” tôi thì thầm. “Ngay lúc chị đặt chân vào nhà cô ta sẽ nhận ra ngay và sẽ bị ném ra ngoài ngay lập tức.”

“Em có thể vào trong,” Claire đề xuất. “Em chưa từng thấy Dan, nhưng em nhận ra Anna. Đồ đàn bà xảo quyệt.”

“Cảm ơn đề nghị của em,” tôi nhìn chằm chằm nơi cửa ra vào. “Chị vừa nghĩ Dan sẽ ra ngoài ngay thôi, Anna không cho phép hút thuốc ở trong nhà.”

Claire lục tìm trong túi xách và lấy ra một gói thuốc.

“Nhân tiện nói đến nó,” Claire cười toe, “có lẽ nên tranh thủ hút thứ nhỏ nhỏ này. Em không nghĩ trên thiên đường có cảnh mua bán thuốc lá.”

Claire rít liên tục bốn điếu và vừa định châm điếu thứ năm thì tôi hít sâu và chỉ về phía cửa. Một người đàn ông cao, tóc đen đang lần tìm túi sau quần jean, tay kia cầm chai rượu whisky.

Tôi huých Claire. “Dan đó.”

Cô ấy nhìn xuyên qua làn khói thuốc mù mịt. “Hình như anh ấy say.”

Gần như để xác nhận cho câu nói vừa rồi của Claire, Dan sây chân lúc bước xuống hiên, và nhờ kịp tóm lấy tay một gã gần đó mới không ngã đập mặt xuống nền.

“Xin lỗi,” Dan lấy lại thăng bằng. “Thành thật xin lỗi. Xin lỗi. Xin lỗi.”

Gã kia lắc đầu và nói gì đó mà tôi không nghe rõ. Tôi quan sát Dan vừa rít thuốc vừa loạng choạng len qua đám đông, lao đảo tông vào họ, làm đổ rượu. Cuối cùng anh ấy cũng đến được tường ngoài và ngã người tựa lưng ngời xóng xoài trên nền đất.

“Dan,” một giọng nữ gọi. “Dan, anh có ngoài đó không?”

Anna mặc áo thun ôm rục rỡ, quần jean và mang đôi giày cao gót ngất ngưỡng, xuất hiện trên ngưỡng cửa.

“Dan!” cô ta lại gọi. “Có ai thấy Dan đâu không?”

“Anh ta ở đằng kia,” ai đó chỉ về phía bức tường. “Tôi nghĩ anh ta cần giúp.”

“VẬY TÔI SẼ LÀ CÔ GÁI NHẬN NHIỆM VỤ ĐÓ.”

Tôi nhìn Claire. Mắt cô ấy nheo lại, người thẳng đơ trong lúc quan sát Anna lách qua đám đông đi về phía Dan.

“Em có nên nện cô ta? Nếu chị muốn em sẽ làm.”

Tôi lắc đầu. “Chị rất muốn làm thế. Nhưng đừng ngăn cô ta.”

“Chị sao thế?” Claire nhìn tôi chăm chăm, điều thuốc lập lờ trên tay. “Chị đang đùa.”

“Chị sẽ giải thích với em sau. Chuyện dài lắm.”

Claire nhích xa tôi một chút, và cười. “Em có nên sợ chị không?”

“Suuyyyt” tôi đưa một tay lên. “Dan đang nói gì đó.”

Dan vẫn ngồi sóng soài, đang nhìn Anna chăm chăm. Cô ta đang cúi xuống, vuốt tóc khỏi mặt anh ấy.

“Cô có phải là thiên thần? Cô là thiên thần tóc vàng đến để cứu vớt tôi?”

Tóc Anna phủ che mắt lúc cô ta cúi xuống và thì thầm gì đó vào tai anh ấy. Dan nhận thấy điều cô ta nói rất hài nên cười sằng sặc và chỉ ngừng cười để tu ừng ực chai rượu. Tôi chưa thấy anh ấy say đến thế. Say, trước đây có thấy, nhưng vẫn làm chủ bản thân. Mặt anh ấy đỏ lựng và mắt mở không ra. Gấu quần đen kẹt dính đây bùn đất và trông như mấy ngày liền anh ấy chưa tắm rửa thay đồ.

“Hãy cứu tôi, Thiên Thần!” anh ấy lại gào lên. Một nhóm người đứng gần đó nhìn anh ấy chăm chăm. “Hãy cứu tôi khỏi thế giới tàn khốc này.”

Anna cười, với Dan trước, rồi đến khán giả. Rõ ràng cô ta vui trước sự chú ý này.

“Sự cứu giúp này thì sao?” Cô ta cao giọng để mọi người có thể nghe rõ.

Tim tôi như ngừng đập khi cô ta cúi xuống hôn lên trán Dan.

Dan lắc đầu. “Không. vẫn không được.”

“Vậy thế này thì sao?”

Anna hôn lên má anh ấy, để lại dấu son. Dan lắc đầu mạnh đến nỗi suýt trượt nằm xuống sàn.

“Lucy,” Claire thì thầm, lấy gót bột nghiền điều thuốc. “Em không thích. Em sẽ ngăn lại.”

“Claire, đừng. Đừng. Chúng ta đều đã nghe lời cảnh báo cuối cùng của Bob. Claire, đừng.”

Tôi túm lấy tay cô ấy, nhưng Claire hất ra.

“Em chẳng còn gì để mất,” cô ấy vượt lại váy. “Dù sao thì em cũng không vượt qua được thử thách, vì vậy giờ em làm gì cũng chẳng thành vấn đề.”

Tôi không chớp mắt, nhìn Claire đi về phía Anna và Dan. Tay nắm lại thành nắm đấm. Anna, hoàn toàn không nhận ra cô gái Gothic đang tiến tới, vén tóc ra sau, nhìn từ Dan sang đám khán giả đang thích thú.

“Như thế này thì sao?” Cô ta hỏi.

Vẻ mặt lúc cô ta nhìn xuống Dan làm bụng tôi xoắn lại. Nó âu yếm và dịu dàng. Cô ta trông như người đàn bà đang yêu.

“Đừng,” Claire la lên lúc Anna cúi xuống và hôn lên môi Dan. “Dan, đừng! Lucy vẫn yêu anh. Chị ấy yêu anh. Chị ấy ở đây.”

Đó là một giây, một giây dài kinh khủng, thời gian như ngừng lại và mọi người đông cứng. Môi Dan và Anna vẫn quấn vào nhau, tay anh ấy trên tóc cô ta. Claire giận dữ, những móng tay sơn đỏ của cô ấy đặt ngay trên đầu Anna. Đám khán giả, ly rượu đưa lên nửa chừng, thuốc lập lòe trên tay, mồm há hốc, nhìn trần trối Rồi tim tôi đập trở lại, Anna và Dan, vẫn ôm lấy nhau ngã nhào xuống nền đất. Claire đang la hét, hươu năm đấm trong không khí nhưng không từ nào thoát ra môi. Đám đông bàng hoàng nhìn cô ấy chăm chăm.

Dan là người đầu tiên đứng dậy.

“Cô vừa nói gì?” Anh ấy hét vào mặt Claire. “Cô vừa nói cái quái quỷ gì thế?”

Môi Claire mấp máy. Chẳng có lời nào phát ra. Claire nuốt xuống và lại mấp máy môi. Im lặng. Dan lão đảo với tới và cố túm lấy cô ấy, nhưng Claire nhanh hơn nhiều và cô ấy bước đi lúc anh ấy dựa phịch vào tường.

“Sao cô nói về Lucy như thế?” giọng anh ấy như vỡ tan khi nhắc đến tên tôi. “Sao cô lại nói điều đó với tôi?”

Giờ đến lượt Anna đứng dậy, tóc bù xù, son nhòe nhoẹt. Cô ta ném một cánh tay ra về bảo vệ quanh Dan và chỉ ngón tay cắt giữa cẩn thận về phía Claire.

“Mày có năm giây để biến mất, nếu không tao sẽ gọi cảnh sát.”

Claire chống tay lên hông và đối mặt với Anna. Ôi Chúa ơi! Trông Claire như thể sắp sửa đánh nhau. Tôi chạy về phía cô ấy. Mắt chúng tôi gặp nhau và con thịnh nộ biến mất khỏi mặt cô ấy.

“Sorry,” Claire mấp máy môi. “Lucy, em xin lỗi.”. Và rồi cô ấy chạy về phía tôi, túm lấy tay tôi và kéo tôi đi xuống đường, tránh khỏi bữa tiệc, và Dan.

Mười phút sau Claire mới lấy lại được giọng nói nãy nê, lúc chúng tôi hồi hả chạy xuống bậc tam cấp của ga tàu điện ngầm gần nhất, nhưng nó vẫn khản đặc. Cô ấy cũng đổi màu. Khuôn mặt, cánh tay cùng phần bắp chân nằm giữa đôi bốt và váy biến thành lốm đốm. Mạch máu dưới cổ và cánh tay hằn lên thâm đen. Cô ấy trông tái đến nỗi nếu cô ấy không phải đã chết rồi thì tôi sẽ rất lo cho sức khỏe của cô ấy. Tuy nhiên Claire lại hoàn toàn không nhận thấy vẻ ngoài của mình đang thay đổi.

“Chị có thấy vẻ mặt của Anna khi em xô cô ta vào tường không?” Claire tự hào nói bằng giọng rền rĩ khi chúng tôi bước dọc sân ga. “Chắc chắn là cô ta xấu hổ lắm.”

Tôi gật đầu, quá sốc và phiền muộn nên không thể nói gì. Tay tôi nổi đầy da gà, tóc tai bay tứ tung. Tôi cảm thấy ngạt thở, như thể tim tôi to ra, chèn hết phổi nên không thể hít thở. Dan đã hôn lại Anna. Dan của tôi. Chính là anh chàng Dan đã từng hứa sẽ yêu tôi mãi mãi đã đặt tay lên tóc cô bạn thân nhất của tôi và hôn cô ta. Anh ấy có thể cười vào mặt cô ta, bõn cọt lại, đẩy cô ta đi... bất cứ việc gì khác, bất cứ việc gì khác, ngoài hôn lại.

Tôi bước lại gần gờ đường ray, nhìn chằm chằm xuống những thanh ray đen thui. Tôi có thể nghe thấy tiếng tàu điện ầm ầm trong đường hầm đang tiến lại ngày càng gần. Điều duy nhất ngăn tôi không nhảy xuống đó là phản ứng của Dan trước những gì Claire nói. Anh ấy trông hết sức đau khổ. Sốc. Nhưng vì sao? Anh ấy có cảm thấy sai trái vì đã hôn Anna? Có lẽ anh ấy chỉ muốn quên tôi đi. Ôi, Chúa ơi! có khi nào Anna thật sự yêu anh ấy và anh ấy cũng có tình cảm với cô ta. Như vậy sẽ lý giải vì sao anh ấy gọi cô ta là thiên thần và say sưa hôn cô ta.

“Cô ta yêu anh ấy thật lòng,” tôi quay lại Claire vừa lúc tàu điện lướt trên thanh ray, chạy vào sân ga. “Và chị nghĩ anh ấy cũng có tình cảm với cô ta.”

“Lucy,” Claire nắm lấy tay tôi. “Em ước gì em biết lúc đó mình nên nói gì.”

Tôi cũng ước thế.

“Claire,” tôi đứng lại ngay góc cửa về nhà.

“Vâng,” cô ấy ngược nhìn tôi, vẻ mặt đầy quan tâm.

“Chị chỉ muốn cảm ơn những gì em đã làm cho chị tối nay.”

Claire kéo tay áo xuống và nhún vai. “Không có gì đâu. Chị là bạn em và em muốn giúp chị. Em chỉ ước là, em không biết nữa, là mọi chuyện đã xảy ra khác đi.”

Chúng tôi cùng nhìn xuống ngón tay Claire. Giò chúng là màu bê tông. Từ vẻ mặt Claire tôi biết cô ấy đã nhận ra mình đang đổi màu, nhưng nếu có sợ hãi hay lo lắng cô ấy cũng không thể hiện ra.

“Nhưng lỗi như còi trung gian phạt em thì sao? Lỗi như họ nói là em không thể lên thiên đường thì sao? Tất cả là lỗi của chị.”

“Không, Lucy,” vẻ mặt cô ấy kiên quyết. “Dù có chuyện gì xảy ra thì đó cũng là do em. Lúc còn sống lúc nào em cũng đổ lỗi cho người khác về những gì xảy đến với mình. Em không thể quay lại thay đổi cuộc đời mình hay quay ngược thời gian và ngăn mình tự tử, nhưng em có thể quyết định những gì sẽ làm. Và em không muốn trở thành ma ám. Keith Krank chẳng có lỗi vì em cảm thấy bất hạnh. Đó là lỗi của em. Nếu chị đúng và mọi người có thể tìm thấy tình yêu trên thiên đường, thì em có được cơ hội thứ hai đúng không? Em vẫn có thể hạnh phúc.”

Tôi nhìn xuống cô ấy với sự ngỡ ngàng. Với tuổi đời quá trẻ đến thế, cô ấy trở nên khôn ngoan đến không ngờ.

“Em sẽ,” tôi thì thầm, “em sẽ hạnh phúc Claire.”

“Đi nào,” cô ấy nắm lấy tay tôi. “Hãy quay về nhà và xem chuyện gì xảy ra.”

Quả đúng như thế, chúng tôi không phải đợi lâu để tìm xem bởi vì ngay đó, đứng cạnh nhau ngay ngưỡng cửa nhà, là hai người đàn ông mặc vest xám tôi đã thấy trước đây.

“Claire Walters,” người đứng bên trái cất lời.

“Tôi là Claire,” cô ấy thả tay tôi ra và bước lên trước.

“Claire Walters,” gã nghiêm nghị nói, “cô đã vi phạm điều khoản 520.5 trong quy định trở thành ma - trợ giúp và tiếp tay cho một đời sống chết bằng cách nói với một người quen lúc còn sống của cô ta.”

“Tôi không trợ giúp,” Claire cắt ngang. “Lucy không cho tôi làm thế, nhưng dù sao thì tôi cũng đã làm.”

“Chúng tôi biết rõ,” người kia cất lời. “Cố gắng ngăn cô của Lucy được ghi nhận, vì vậy trong trường hợp này cô ấy không bị phạt do phạm luật.”

“Tuy nhiên, Claire,” người đầu tiên nói tiếp, “cô đã phạm điều 501 vào ngày 28 tháng Tư, điều 501.5 vào ngày 9 tháng Năm. Sau lần vi phạm thứ hai cô đã được cảnh cáo hậu quả sẽ phải gánh chịu nếu phạm luật lần nữa.”

“Rồi, rồi,” giọng nói Claire tuy ra vẻ bất cần nhưng vẫn run. “Chỉ cần cho tôi biết hậu quả là gì.”

Cả hai người đàn ông cùng bước tới trước.

“Cô phải quay lại cõi trung gian ngay lập tức. Một khi ở cõi trung gian, cô buộc phải lên thang cuốn đến thiên đường. Cô sẽ phải ở trên thiên đường vĩnh viễn, không có cơ hội quay lại trần thế, cõi trung gian hay bất cứ nơi nào khác, và không đủ tiêu chuẩn để trở thành thiên thần.”

“Thiên thần con khi gió,” Claire cười toe toét với tôi. “Em trông trắng nhợt. Em sẽ lên thiên đường, Lucy. Thấy chưa, em đã nói với chị là mọi việc sẽ ổn mà.”

Tôi với tới và kéo cô ấy về phía mình, ôm cô ấy thật chặt.

“Chị sẽ nhớ em,” tôi thì thầm, hít vào mùi hương ấm áp trên tóc cô ấy. “Chị sẽ nhớ em nhiều lắm.”

“Đừng nói thế,” Claire thì thầm lại. “Chị sẽ làm em khóc mà đời em đã khóc quá nhiều rồi.”

“Claire,” một gã ra lệnh. “Đến lúc đi rồi.”

Chúng tôi từ từ tách ra. Claire ngấm khuôn mặt tôi và lắc đầu.

“Dù có chuyện gì xảy ra, Lucy, dù chị có vượt qua thử thách hay không, hãy luôn làm điều đúng đắn. Chỉ cần hứa với em điều đó.”

“Chị hứa,” tôi trả lời lúc cô ấy tra khóa vào ổ, bước vào Ngôi Nhà Dành Cho Những Ai Muốn Trở Thành Ma và lên cầu thang, hai người kia đi sau. Cô ấy ngừng trên đỉnh cầu thang, vẫy tay với tôi rồi biến mất trong hành lang hướng về phía phòng tôi.

“Chị hứa sẽ làm điều đúng đắn,” tôi la to, nhưng tôi chẳng biết điều đúng đắn phải làm là gì.

CHƯƠNG 38

THỨ NĂM, NGÀY 16 THÁNG NĂM - NGÀY THỨ HAI MƯỜI

Làm điều đúng đắn, Claire đã nói thế. Làm điều đúng đắn. Tôi lê bước xuống giường, quần áo choàng tẩm quanh người và ngồi xuống chiếc ghế đôi diện tử quần áo. Nhà cửa im ắng quá và mỗi khi sần nhà cọt kẹt là tôi lại giật nảy người. Kể từ lần đầu tiên tôi ngã nhào ra từ tủ quần áo của Brian hai mươi ngày trước, thì giờ tôi thật sự cô đơn. Tôi co hai chân lên ngực và ôm lại. Claire muốn nhấn nhủ điều gì khi nói 'làm điều đúng đắn' nhỉ? Cô ấy định bảo tôi chiến đấu đến cùng vì Dan, hay từ bỏ và lên thiên đường với cô ấy?

Hai gã đồ xám chết tiệt đã áp tải cô ấy lên cầu thang. Chỉ cần chuyện trò thêm vài phút nữa thì tôi có thể hỏi rõ cô ấy rồi. Làm sao tôi có thể chiến đấu vì Dan trong khi rõ ràng nhiệm vụ đã thất bại? Có khi cô ấy khuyên tôi lờ đi cảnh báo của Thánh Bob và cố nói chuyện với anh ấy? Nhưng nếu làm thế thì tôi cũng chỉ mất đi giọng nói nữa mà thôi. Hay cô ấy bảo tôi tiến lên? Cô ấy đã nói rằng Anna yêu Dan mà tôi không tin. Nhưng giờ tôi đã thấy tận mắt. Tình cảm Anna dành cho Dan hiện rõ trên vẻ mặt cô ta. Chỉ là trước giờ tôi chưa từng để ý.

Tôi duỗi người ra trên ghế, quỳ trên sàn cạnh giường và nhìn vào phía dưới tủ quần áo. Album ảnh của tôi vẫn nằm đó, tro tro giữa chồng quần áo và mấy hộp giày. Tôi lôi nó ra và lật cho đến khi đến chỗ cần tìm, tấm ảnh của Anna và bạn trai cũ - Julian. Bức ảnh được chụp trong tiệc sinh nhật Dan ba năm trước. Dan và Julian đang ngồi trên ghế xô-pha, quàng tay nhau, tay kia cầm lon bia. Họ cười tươi về phía ống kính, nhưng họ không phải là người tôi muốn nhìn, mà là Anna, đang ngồi trên tay ghế. Cô ta nhìn Julian đắm đuối bằng ánh mắt tôn thờ.

Anna quen Julian lúc anh ta bắt đầu đảm nhận vị trí giám đốc tài chính tại công ty cô ta. Anh ta là cấp dưới và trẻ hơn vài tuổi, nhưng

Anna phải lòng anh ta ngay lập tức. Thậm chí sau ngày làm việc đầu tiên của anh ta Anna còn gọi ngay cho tôi và bảo rằng cô ta vừa gặp người đàn ông sẽ lấy làm chồng, và Anna là kiểu người chỉ nói khi thật sự chắc chắn. Thậm chí lúc đó cô ta còn thề đó không phải là cảm xúc nhất thời và rằng nếu không lấy được anh ta thì cô ta thà đi làm ni cô, vì vậy mà tôi càng phẫn khích trước tin này. Tuần sau họ đã là một đôi và Anna công khai thể hiện là mình yêu Julia say đắm. Anna nói với tôi là anh ta có vài khuyết điểm, nhưng không sao. Anh ta chỉ hơi quá chén một chút, nhưng chẳng phải ai cũng vậy sao?

Vài tháng sau, khi Julian bắt đầu ói mửa mỗi khi chè chén say sưa, Anna bảo vệ anh ta. “Không sao,” lúc đó cô ta nói, “chúng ta đều thế sau một đêm uống hết chầu này đến chầu khác.”

Một năm sau, khi Julian cuối cùng cũng nhận ra mình gặp vấn đề và trở về từ trại phục hồi, Anna gọi cho anh ta mỗi ngày và dẹp hết chai lọ trong nhà. Lúc anh ta quay lại, xanh xao và mệt mỏi, cô ta ôm lấy Julian, thủ thủ với anh ta, ra ngoài hẹn hò và làm mọi thứ không liên quan đến rượu bia. Cô ta sẽ làm tất cả vì Julian, Anna từng nói thế với tôi, bởi vì cô ta biết đó là người đàn ông dành cho mình. Cô ta thật sự tin thế, cho đến một ngày trở về nhà sau giờ làm việc và thấy Julian trên giường mình với một ả ở cùng trại phục hồi trước đây.

Jess và tôi bên cạnh Anna suốt thời gian cô ta đau khổ. Chúng tôi cùng uống, tâm sự, ngủ cùng và ôm khi cô ta than khóc cho bản thân mình từ đêm này qua đêm khác. Từ từ, sau vài tháng Anna trở thành con người cứng rắn, chua cay và hoài nghi. Chúng tôi không đếm nổi số đàn ông Anna đã ngủ. Cô ta cho họ tên giả, số điện thoại giả rồi đá họ ra khỏi căn hộ vào giữa đêm. Cô ta từng nói sẽ không bao giờ gắn bó với gã nào nữa, và chúng tôi tin thế.

Năm ngoái cô ta quyết định là mình muốn có con hơn mọi thứ trên đời và bắt đầu chiến dịch tìm giống. Tôi và Jess đều lo lắng cho Anna, nhưng chúng tôi có thể làm gì chứ? Cô ta quá cứng đầu nên

chúng tôi chẳng thể ngăn được. Và sau khi căm ghét đàn ông quá lâu, thì nó dường như đã thành bản tính.

Tôi gấp cuốn album lại. Anna ghét tất cả đàn ông... ngoại trừ Dan. Dù có cố như thế nào tôi cũng không thể quên được vẻ mặt âu yếm ngay trước khi cô ta hôn Dan. Không biết vì sao mà Dan đã làm tan chảy trái tim sắt đá và cô ta thay đổi trở về là 'Anna dịu dàng' thuở xưa, cô gái Anna tin vào tình yêu và bạn đời trăm năm. 'Anna dịu dàng' sẽ xua đi cảm giác cô đơn của Dan và chấm dứt cảnh đắm mình trong men rượu của anh ấy. Cô ta sẽ ôm lấy, an ủi, che chở và chăm sóc anh ấy. Anna sẽ làm tất cả những việc tôi không thể. Dù tôi có vượt qua thử thách thì tôi cũng không bao giờ có thể ôm ấp hay nói chuyện với Dan. Một con ma thì có thể làm được gì? Bay lượn dưới chân giường sao? Làm thế thì ai cảm thấy thoải mái chứ?

Tôi nhồm dậy và gạt quần áo sang. Váy cưới của tôi vẫn bọc trong túi treo ni lông, nhưng đã được đẩy sang một bên để lộ cánh cửa bước lên thang cuốn vào cõi trung gian. Chiếc thang cuốn Claire đã đi tới qua. Tôi kéo khóa túi treo ni lông và vuốt ngón tay lên mặt vải lụa. Khi còn sống, chiếc váy cưới tượng trưng cho tương lai của tôi. Giờ nó là biểu tượng của tất cả những thứ tôi đã mất. Tôi cứ ngỡ quay lại trần thế là để giúp Dan, nhưng lại là đang tự lừa dối mình. Tôi đã lừa dối mình gần ba tuần qua. Tôi không cần vượt qua thử thách vì Dan, anh ấy không cần tôi, dẫu cho tôi có là hồn ma đi chẳng nữa cũng không, nhưng tôi cần anh ấy. Tôi cần giả vờ là tôi vẫn chưa chết hẳn và rằng chúng tôi có thể ở cạnh nhau suốt phần đời còn lại. Nhưng chúng tôi chẳng có phần đời còn lại cùng nhau. Phần đời của tôi đã kết thúc, nhưng Dan thì vẫn đang tiếp tục.

Làm sao mà tôi lại ích kỷ nghĩ Dan nên thương tiếc mình suốt phần đời còn lại của anh ấy chứ?

Tôi kéo dây khóa lại và nhìn chăm chăm vào cánh cửa thang cuốn, những lời nói của Brian văng vẳng trong đầu. "Lucy, đôi khi người ta vượt qua thử thách và không chọn trở thành ma."

Lúc đó tôi chẳng hiểu. Tôi chỉ cảm thấy tổn thương vì mẹ đã quay trở lại trần thế với tôi và rồi lại lựa chọn lên thiên đường. Giờ thì tôi đã hiểu. Có lẽ bà đã thấy Dan chăm sóc tôi, ôm lấy tôi. Bà chẳng cần làm ma để ở cạnh tôi vì đã có Dan lo lắng. Và giờ Anna cũng làm thế với Dan, và anh ấy đã gọi cô ấy là thiên thần và hôn cô ấy. Anh ấy vẫn yêu tôi. Tôi biết anh ấy vẫn yêu tôi, nhưng anh ấy đang làm điều mà ai cũng làm khi mất đi người thân yêu; họ đau buồn và khóc, và rồi họ gượng dậy và xây dựng lại cuộc đời.

Tôi vói tới và đặt tay lên nắm cửa thang cuốn. Nếu tôi thật sự yêu Dan, thì tôi chỉ có thể làm một điều duy nhất...

Một âm thanh lạnh lạnh làm tôi giật ngược ra sau. Nó là gì thế nhỉ? Tiếng báo động nào đó à? Âm thanh lạnh lạnh vẫn tiếp tục vang lên, vọng khắp nhà. Đó là tiếng điện thoại, tôi chậm chậm nhận ra. Phải chăng Thánh Bob gọi bảo tôi đừng mở cánh cửa? Tôi ào ra khỏi phòng và chạy xuống cầu thang, bước hai bậc một lúc.

“Bob à?” tôi hốt hển nói vào điện thoại. “Lucy đây.”

“Ai là Bob?” một giọng nói quen thuộc vang lên.

“Archie à?”

“Đúng. Bob là ai?”

Tôi nói lên ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu. “Ông ấy là cậu tôi.”

“Bob là cậu cô à?” Archie như muốn cười và tự kìm lại. “Nghe này Lucy, tôi không thể nói bây giờ vì bà sắp về rồi, nhưng tôi cần nói chuyện với cô về tối hôm đó.”

Tôi chán nản. “Tôi xin lỗi Archie,” tôi lắp bắp. “Anh không biết tôi cảm thấy tệ như thế nào về những gì...”

“Để dành mai hãy nói,” anh ta nghiêm nghị. “Gặp tôi tại quán cà phê Rio ở đường Wardour lúc hai giờ chiều.”

Đường dây tắt phụp trước khi tôi kịp trả lời và tôi nhìn chằm chằm vào điện thoại trên tay. Archie muốn nói chuyện với tôi. Anh ta thật sự muốn nói chuyện với tôi. Tôi có thể xin lỗi. Tôi không thể

không cười. Đó là tin tốt nhất tôi nghe trong ngày. Thiên đường sẽ phải đợi thôi.

CHƯƠNG 39

THỨ SÁU, NGÀY 17 THÁNG NĂM - NGÀY THỨ HAI MƯỜI MỐT

Tôi yên vị, với tách cà phê nóng hồi trong tay, mười lăm phút tuyệt vời trước giờ hẹn gặp Archie. Tôi cần thời gian để chuẩn bị những gì sẽ nói với anh ta. Tôi chẳng thể làm gì cho Dan nữa trước khi đến cõi trung gian, nhưng tôi có thể cố và làm điều đúng đắn với Archie. Ít nhất tôi có thể nói xin lỗi.

Tôi chậm rãi nhắm nháp cà phê, hương vị hơi đắng, nóng trong miệng và cổ họng. Thật tuyệt vì tôi sẽ gặp lại cha mẹ trên thiên đường, nhưng tôi sẽ đánh mất rất nhiều thứ trong cuộc sống: nắng chiếu trên mặt, gió thổi qua da, tiếng huyền não của giao thông London bên tai, âm thanh cả phòng cùng rộ lên cười, vị sôcôla và kem, làn da mềm mại của Dan sau khi cạo râu, mùi hương dưới nách và xương đòn...

“Lucy.”

Archie đang đứng ngay cạnh tôi, vẻ mặt buồn rầu.

“Chào Archie,” tôi cười thăm dò. “Tôi rất mừng là anh đã đến. Anh có muốn ngồi xuống không?”

Chúng tôi nhìn nhau không chớp trong một lát đến khi tôi cụp mắt xuống và nhìn ra chỗ khác, lo lắng trước ánh phần nộ mình thấy trong mắt Archie.

“Tôi gọi cà phê cho anh nhé?” Tôi hỏi lúc anh ta ngồi xuống.

Anh ta lắc đầu. “Không cần đâu, cảm ơn Lucy. Tôi sẽ đi ngay thôi.”

“Archie...” tôi với tới nắm tay anh ta, nhưng anh ta rụt lui để lại vết mảy ngón tay tôi kéo thành đường trên mặt bàn nhựa. “Tôi xin lỗi, Archie. Tôi thành thật xin lỗi vì những gì đã xảy ra tối hôm đó...”

“Cô có biết,” Archie cắt ngang lời xin lỗi, “rằng bà đã sống với ông tôi trong bốn mươi lăm năm. Cô có biết điều đó không Lucy?”

Tôi lắc đầu, quá xấu hổ nên không nói được gì.

“Và khi ông mất,” Archie gác tay lên tay ghế, cúi tới trước và nhìn thẳng vào mắt tôi - “bà không chỉ mất chồng mà còn mất người bạn tâm giao. Bạn tâm giao, Lucy, người đàn ông mà bà yêu từ thuở hai mươi. Và tôi là tất những gì còn lại của bà. Vì vậy chẳng có gì là lạ khi bà không muốn mất tôi nữa đúng không?”

“Tôi không nghĩ...” tôi cảm thấy tệ hại. Còn tệ hơn cả tệ hại. Giống như thứ gì đó bị nghiền dưới gót giày. Và tôi không nghĩ, không biết rằng bà Humphreys-Smythe là một góa phụ. Tôi chỉ mãi để tâm đến việc bà ghét tôi và khẳng khái cản trở tôi hoàn thành nhiệm vụ. Tôi chưa từng nghĩ đến việc là bà đau buồn vì đã mất đi người bạn đời. Vì vậy mà bà cũng sợ cảnh cô đơn.

“Tôi xin lỗi, Archie. Tôi hết sức xin lỗi. Những gì tôi đã làm hoàn toàn không thể tha thứ và thậm chí tôi còn không thể giải thích vì sao mình lại làm thế.”

Anh ta dựa vào ghế vào khoanh tay lại. “Cô nên nói gì đó hay hơn. Tôi không thể giải thích chỉ là cách nguy hiểm, tôi e là thế.”

Tôi có thể nói gì đây? Tôi không thể kể sự thật với anh ta. Tôi không thể nói, “Archie, sự thật là tôi đã chết và tôi xuống từ cõi trung gian với mục đích vượt qua một thử thách để có thể được ở bên hôn phu của mình.Ồ đúng, anh chính là thử thách.” Giây phút những từ ngữ thốt ra khỏi miệng thì Thánh Bob sẽ làm tôi bị câm và Archie sẽ nghĩ là tôi đang giả vờ.

“Archie, thật ra thì,” tôi nhìn chằm chằm xuống ly cà phê của mình, “việc anh và Sally hiểu nhau rất quan trọng đối với tôi. Tôi không thể nói cho anh lý do, nhưng với tôi điều đó quan trọng hơn bất cứ thứ gì trên đời, và khi bà xuất hiện ở bữa tối thì tôi chán nản tột độ.”

“Chán nản ư? Tại sao? Đó chỉ là một bữa tối Cô có thể sắp xếp một bữa ăn tối khác cho ba chúng ta mà.”

“Tôi không thể, thời gian không cho phép.” Tôi ngược lên. “Anh và Sally phải hiểu được nhau tối đó vì...”

“Sao?” Archie xích tới và gật đầu. “Vì sao?”

“Vì tối này tôi sẽ đi xa.”

“Đi đâu?” Anh ta đã bót giận dữ.

Cõi trung gian? Thiên đường? Tôi có thể nói gì đây? Phải là một nơi nào đó rất xa.

“Nước Úc.” Cuối cùng tôi nói.

“Cô có quay lại không?” Anh ta tư lự hỏi.

“Không.”

Archie thở dài, lấy tay vò tóc và nhìn chăm chăm lên trần nhà. Khi anh ta nhìn lại tôi thì có vẻ đau khổ trên nét mặt.

“Để tôi xử chuôi lại mọi việc. Cô đang nói là việc quan trọng nhất đối với cô trước khi di cư sang Úc là làm cho tôi và Sally xích lại gần nhau và hiểu nhau.”

“Đúng.”

“Rất quan trọng, vì vậy mà khi bà tôi ăn tối cùng, cô quyết định xúc phạm tất cả mọi người và đổ rượu lên đầu bà.”

“Tôi biết nghe rất nực cười...”

“Nực cười à?” Archie khịt khịt mũi. “Nó nghe hết sức điên rồ.”

Tôi có thể nói gì? Tất nhiên là nghe như điên. Tôi cư xử như đồ mất trí.

“Điều làm tôi tổn thương nhất,” Archie tiếp tục, “là tôi đã tin chúng ta là bạn. Tôi thật sự đã nghĩ cô thích tôi, Lucy.”

“Tôi có thích anh.”

“Vậy thì tại sao cô gọi tôi là đồ thất bại và hèn hạ?”

“Ý tôi không phải vậy. Tôi chỉ nói thế vì tôi quá chán...”

Ghế Archie cạ lạo xạo lên sàn khi anh ta đẩy ra đứng dậy. “Lucy, nếu cô nói chán nản một lần nữa, tôi sẽ đi ngay và cô sẽ không bao giờ gặp lại tôi nữa.”

“Làm ơn đi,” tôi thì thào khi tất cả mọi người trong tiệm cà phê ngừng chuyện trò và nhìn chúng tôi chăm chăm. “Làm ơn nghe tôi

nói. Tôi sẽ giải thích tất cả. Đừng đi.”

Anh ta kéo ghế lại gần hơn và đặt khuỷu tay lên bàn. “Tôi đang nghe đây.”

“Archie, lý do tôi quá chán... quá quất tôi hôm đó vì tôi nghi ngờ bạn trai mình yêu người khác.”

Archie há hốc miệng. “Cô có bạn trai sao?”

“Có.”

“Vậy là cô xạo khi cô nói cô không có người yêu.”

“Đúng.”

Trong một giây kinh khủng tôi nghĩ anh ta sẽ đi mà không nói lời nào. Nhưng không, anh ta ngồi thẳng dậy và khoanh tay lại.

“Hai người yêu nhau bao lâu rồi?”

“Bảy năm.”

“Bảy năm.” Archie nhướn mày. “Vậy là cô chẳng có lý do để đi đến chỗ hẹn hò tốc độ đúng không?”

“Không, ngoại trừ cố tìm ai đó cho anh.”

“Sao lại là tôi? Sao là tôi chứ? Tôi không phải là kẻ cần sự bố thí chết tiệt, Lucy. Cô không thể can thiệp vào đời tôi chỉ bởi vì cuộc sống của cô đang gặp rắc rối.”

“Giờ thì tôi biết.”

Archie thở dài và lắc đầu. “Vậy là, hãy sửa nếu tôi nói sai, vì đó là lời giải thích hợp lý duy nhất tôi nhận được lý giải cho tất cả mọi việc lộn xộn này, cô nghĩ bạn trai mình đang ngoại tình do vậy cô quyết định sang Úc định cư, nhưng trước khi đi, cô muốn chứng tỏ với mình là vẫn còn tồn tại tình yêu đích thực, từ đó mà cô cố tìm người yêu cho tôi. Có thể nói đó là nhiệm vụ nhỏ của cô. Như vậy phải không?”

“Đại loại là thế.”

“Ôi, Lucy,” ánh mắt Archie dịu dàng. “Tôi không hề biết cô quá đau khổ và đáng thương đến thế.”

Tôi nhìn xuống tay mình. Chúng đang run rẩy. “Chỉ là tôi có quá nhiều ảo tưởng, và tôi không thể chịu được khi chúng bị tan vỡ. Tôi

đang tìm kiếm cách để hàn gắn lại mọi thứ, nhưng mãi đến tận gần đây tôi mới nhận ra mình ích kỷ đến nhường nào.”

Tay Archie hướng về phía tôi, nhưng ngừng lại giữa chừng. “Tôi đó cô làm rất nhiều người khó chịu, Lucy.”

Tôi ngược nhìn anh ta. “Đúng vậy, và tôi thành thật xin lỗi.”

“Bà vẫn còn giận dữ và không cho phép tôi nhắc đến tên cô.”

“Tôi không trách bà.”

“Nhưng cô đã làm được vài điều đúng đắn, Lucy.”

Tôi chắc chắn mình chẳng làm được điều gì đúng, nhưng một nụ cười đang nở trên môi Archie vì vậy tôi hỏi. “Đó là gì?”

“Cô đã đem Sally và tôi lại gần nhau.”

Tôi ngạc nhiên nhìn anh ta. “Tôi đã làm sao?”

“Đúng, cô đã làm.” Archie mỉm cười. “Sau sự cố đổ rượu một chút bà quyết định về sớm, để tôi và Sally lại với nhau. Ban đầu cuộc chuyện trò rất gượng gạo, cả hai đều ngạc nhiên trước hành động của cô, nhưng rồi chúng tôi bắt đầu chuyện trò thoải mái, và kết cuộc là chúng tôi có một buổi tối rất thú vị cùng nhau.”

“Anh đã làm thế à?”

“Đúng. Sally và tôi có nhiều điểm chung hơn tôi nghĩ. Cô ấy là người duy nhất tôi từng gặp thích nhạc rap, game Warcraft, âm thực Ý, Miro^[111] và Dostoyevsky^[112] như nhau.”

“Anh thích Dostoyevsky à?” tôi hoài nghi. Tôi cứ nghĩ anh ta là kiểu người thích Chúa tể của những chiếc nhẫn.

Archie gật đầu. “Và Sally cũng thế. Thật ra thì chúng tôi có cùng sở thích trong lĩnh vực hội họa và văn chương, và cùng quan tâm đến triết học.”

Tôi không nói được lời nào. Sally-hâm-mộ-bratz quan tâm đến hội họa và văn chương sao? Tôi chưa từng nghĩ thế. Tôi cũng chưa từng nghĩ Archie thích nhạc rap, Claire rất lãng mạn, Brian là người sâu sắc, chu đáo. Lần đầu gặp họ, với tôi họ chỉ là những kẻ quái gở,

Gothic và mê tàu lửa, chỉ có thể. Quá nhiều thứ thay đổi trong hai mươi một ngày.

“Và tôi đang sợ nói với cô điều này,” Archie tiếp tục, mắt gắn vào ly cà phê rỗng của tôi, “trước khi bạn trai của cô nhận ra. Qua cách cô xử sự tối hôm đó, và những điều cô đã nói khiến tôi hiểu được con người thật của cô.”

Tôi mở miệng định nói, nhưng Archie ngăn lại.

“Cô không phải là người xấu, Lucy, nhưng cô không phải là người tôi yêu. Cô có biết vì sao không?”

Tôi lắc đầu.

“Vì tôi chẳng hề yêu cô. Tôi yêu ý nghĩ mình được yêu. Nhìn bề ngoài, và vì cô quan tâm đến tôi thì có vẻ như cô là người phụ nữ dành cho tôi, nhưng tôi đã sai. Một nửa của tôi đã ở ngay trước mặt từ bấy lâu nay.”

Tôi cắn môi. Có khi nào anh ta định nói điều tôi đang nghĩ không nhỉ?

“Từ lâu lắm rồi, và tôi chẳng đàng hoàng khi lại dễ dàng nói yêu, nhưng...” Archie nuốt xuống, “... tôi rất thích Sally và dường như cô ấy cũng vậy. Và chúng tôi muốn xem tình cảm này sẽ đi đến đâu. Có vẻ như bà cũng thích cô ấy.”

Ánh mắt Archie nhìn tôi đầy hy vọng. Tôi mỉm cười, nụ cười rạng rỡ, chân thành, nụ cười thật sự trong thời gian qua.

“Tôi rất mừng cho anh,” tôi vờ qua bàn và nắm tay Archie. “Rất, rất, rất mừng cho anh. Anh không biết tôi vui đến thế nào đâu.”

“Thật không?”

“Chắc chắn.”

“Vậy là nhiệm vụ đã hoàn thành?”

“Sao?”

“Nhiệm vụ nho nhỏ là đem Sally và tôi lại với nhau - đã xong. Kết thúc có hậu.”

Archie trông quá vui vẻ nên tôi chẳng nỡ lòng nào nói với anh ta là dù tôi có đem họ lại gần nhau thì cũng chẳng được gì. Archie có

tình cảm với Sally đâu có nghĩa cô ấy là bạn đời, tình yêu đích thực của anh ta. Nói ‘muốn xem tình cảm này sẽ đi đến đâu’, đâu có nghĩa là anh ta đã gặp tình yêu của đời mình. Sớm hay muộn thì gã mặc đồ xám cũng xuất hiện, và dù họ có nói gì đi nữa thì đó không phải là kết thúc có hậu cho tôi. Thậm chí, nhờ phép màu nào đó, tôi vượt qua được thử thách, thì tôi cũng đã quyết định nên làm gì. Nó có nghĩa là để Dan lại phía sau. Tôi vừa định nói vài câu thì điện thoại của Archie đổ chuông.

“Là Sally, trưa nay chúng tôi định đi picnic trong công viên và tôi chịu trách nhiệm lo thức ăn vì vậy tốt nhất tôi nên đi ngay.”

“Nghe thú vị thật,” tôi nhận xét.

“Ồ, tôi thật bất lịch sự,” Archie nhồm dậy. “Không biết cô có muốn tham gia với chúng tôi không?”

Tôi lắc đầu. “Tôi có vài việc phải làm.”

“Tất nhiên là thế,” Archie đứng lên và cười toe toét với tôi. “Cô sắp định cư ở Úc. Thật lý thú. Một khởi đầu mới. Nói không nhớ cô là không thành thật. Chúng tôi đều sẽ nhớ cô. Có lẽ sang năm chúng tôi có thể sang thăm, một khi cô đã ổn định.”

“Đừng có nói suông đấy,” tôi nghĩ về nơi mình sẽ đến. “Nhưng tôi hy vọng sẽ không gặp anh và Sally trong một thời gian dài.”

Archie trông có vẻ không hiểu, nhưng dù sao cũng giơ tay ra. “Ôm được không. Không giận hờn gì nhé, Lucy.”

“Không giận hờn gì nhé Archie,” tôi đứng lên, “nhưng nếu không ôm thì có sao không? Gần đây tôi nói rất nhiều lời tạm biệt và tôi sợ mình lại sắp sửa khóc.”

“Nếu cô tưởng tôi sẽ chấp nhận lý do đó thì cô nên suy nghĩ lại,” Archie đi vòng qua bàn và vòng tay ôm lấy tôi. “Lucy, cô sẽ lại tìm thấy hạnh phúc. Tôi biết thế mà.”

“Tôi cũng mong vậy, Archie,” tôi ôm lại anh ta.

“Đúng thế,” anh ta thả tôi ra và đeo túi xách lên vai. “Tôi về đi picnic đây. Và tôi đoán là cô đang gói ghém đồ đạc đúng không?”

“Sớm thôi. Tôi phải tạm biệt một người nữa trước đây.”

Tôi vừa ra khỏi tiệm cà phê thì nhận ra hai gã mặc đồ xám quen thuộc đang bước về phía mình. Tôi dừng lại ngay góc đường Wardour và đợi họ tới.

“Lucy Brown phải không?” gã bên trái hỏi.

Tôi gật đầu. “Tôi là Lucy.”

“Đến chỗ nào riêng tư hơn,” gã bên phải nói bởi xung quanh có rất nhiều khách bộ hành qua lại và vỉa hè đông nghẹt.

Hai gã sóng bước rất nhanh nên tôi phải chạy mới bắt kịp. Cuối cùng họ cũng dừng lại khi chúng tôi đến Southbank. Chẳng gã nào đổ một giọt mồ hôi còn tôi thì thở hổn hển. Tôi ngồi sụp xuống bờ đê cao bên bờ sông Thames và nhìn chăm chăm xuống dòng nước bên dưới cho đến khi hơi thở điều hòa lại.

“Chúng ta ngồi được không? Đằng kia có một băng ghế.” Tôi chỉ tay về một phía.

Hai gã nhìn về hai phía quan sát rồi nhìn lại tôi.

“Được,” một gã nói. “Nhưng nếu có người lại gần chúng ta phải di chuyển.”

“Được,” tôi ngồi xuống ghế. “Nhưng hai người phải kéo tôi đi.”

Hai gã nhướn mày với tôi và ngồi hai bên vì vậy tôi bị kẹp ở giữa.

“Ý tôi không phải là không chịu đi với hai người, chỉ là tôi quá mệt nên không đi nổi nữa.”

Họ thoả mái và dịch ra xa một chút, điện thoại đồ chuông âm ỉ. Gã ngồi bên trái cho tay vào túi áo trong.

“Vâng, Bob,” gã nói vào điện thoại. “Vâng, chúng tôi đã gặp cô ấy. Được. Cô ấy đây.”

Gã đưa điện thoại cho tôi và tôi đưa nó lên tai.

“Chúc mừng cô đã vượt qua thử thách, cô Brown,” giọng Bob vẫn ấm áp và vui vẻ như mọi khi.

Tim tôi đập dồn. “Sao?”

“Cô đã vượt qua thử thách.”

“Nhưng Archie đâu có nói Sally là tình yêu của đời mình.”

“Ta biết.”

“Nhưng... nhưng...” tôi cà lăm, “vói thử thách của Brian, anh ấy phải buộc Troy thừa nhận là cậu bé say mê tàu lửa. Tôi đâu có làm cho Archie thừa nhận đã tìm được người bạn đời.”

“Cô không cần phải làm thế,” giọng Bob rõ ràng như thể tôi đang đứng ngay cạnh ông. “Thử thách của cô ghi rõ là cô tìm tình yêu đích thực cho Archibald Humphreys-Smythe, và cô đã hoàn thành. Sally đã được định trước là người bạn đời của Archibald. Họ chỉ cần được đem lại gần nhau thôi, và đó là việc cô đã làm. Cô đã vượt qua thử thách, Lucy.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Tôi đã làm được. Tôi thật sự đã làm được! Sally và Archie đã được định sẵn là ở bên nhau. Họ sẽ sống hạnh phúc đến răng long đầu bạc và tôi là người đã làm điều đó xảy ra.

“Vây,” Bob tiếp tục, “đến câu hỏi quan trọng. Giờ cô đã đủ điều kiện để thành ma, cô quyết định trở thành ma hay trở lại cõi trung gian để lên thiên đường.”

Sự phấn chấn vì đã vượt qua thử thách xẹp nhanh như bong bóng.

“Nếu tôi chọn cõi trung gian,” tôi bình tĩnh, biết là hai gã mặc đồ xám hai bên đang lắng nghe, “thì phải đi ngay lập tức hay tôi có được thêm chút thời gian?”

“Thời gian để làm gì?”

“Để tạm biệt vài người.”

“Lucy,” Bob ngay lập tức đổi giọng. “Cô vẫn bị cấm giao tiếp hay liên lạc với mọi người quen, như quy định...”

“Tôi biết,” tôi cắt ngang. “Tôi biết điều đó Bob. Và tôi sẽ không liên lạc với bất cứ ai. Tôi chỉ muốn nhìn một người lần cuối và nói lời tạm biệt. Trong thăm lặng,” tôi thêm vào trước khi ông ấy có thể bác bỏ.

“Cô sẽ bị ngăn lại nếu cô cố giao tiếp với bất cứ ai,” Bob nói rõ.

“Tôi sẽ không làm thế. Tôi hứa. Làm ơn đi mà Bob. Hãy cho tôi thêm chút thời gian để tạm biệt. Đó không phải là một quyết định dễ dàng.”

“Và quyết định của cô là gì?”

“Cõi trung gian, rồi lên thiên đường.”

“Cô có đến nửa đêm để chia tay. Nếu cô phạm luật hoặc không thể quay lại Ngôi Nhà Dành Cho Những Ai Muốn Trở Thành Ma trước nửa đêm, cô sẽ bị bắt và bị áp tải.”

“Tôi hiểu.”

“Lucy,” ông ta nghiêm trang. “Đây là cơ hội cuối cùng của cô để thay đổi quyết định. Nếu cô muốn trở thành ma thì cô phải nói với tôi ngay. Những gì cô nói với tôi sau đây sẽ được ghi lại và không thể thay đổi. Vậy quyết định là gì? Ma hay thiên đường?”

Ma, trái tim tôi gào lên. Chọn ma. Nếu không, sau hôm nay mà sẽ không bao giờ được gặp lại Dan. Mà sẽ phải đợi mòn mỏi từ năm này qua năm khác mới được gặp anh ấy và khi anh ấy lên thiên đường, trái tim anh ấy sẽ thuộc về Anna chứ không phải mà.

Thiên đường, lý trí mách bảo. Lucy, mà phải lên thiên đường. Mà phải làm điều đúng đắn cho Dan. Nếu mà yêu anh ấy, mà sẽ phải để anh ấy đi tìm hạnh phúc. Mà phải làm điều tốt nhất cho anh ấy, không phải cho mà. Tình yêu đích thực là thế - đặt hạnh phúc của người khác lên trên bản thân mình.

Tôi hít một hơi thật sâu. “Tôi chọn thiên đường Bob.”

Tôi ngồi trên băng ghế một lúc lâu sau khi gã mặc đồ màu xám tắt điện thoại và biến mất ở bên kia cầu. Hoàng hôn chậm chậm bao phủ London, xa xa hàng nghìn ánh đèn lung linh và chiếu sáng. Tất cả mọi người trong thành phố đang rời công sở đi đến các quán bar, câu lạc bộ và nhà hàng. Tôi luôn thích London về đêm. Bạn không bao giờ biết trước sẽ bước vào cuộc phiêu lưu nào hay sẽ gặp ai. Khi tôi nhìn vào thành phố đã trở thành quê hương của mình trong một thời gian dài, tôi nói tạm biệt với cuộc sống trước đây. Chẳng còn những buổi sáng giá lạnh rúc mình trong chăn bông, chẳng còn

những trưa hè nóng bức, chẳng thể nhúng chân xuống biển trong ngày nghỉ lễ đầu tiên, khóa thân nhảy nhót trong bếp, hát văng lên hay nhắm nháp vị sôcôla nơi đầu lưỡi. Chẳng còn mua sắm, đọc sách, xem phim trong ngày sinh nhật. Tôi sẽ không bao giờ được treo đèn nhấp nháy lên cây thông Noel và nhìn cảnh thông trĩu xuống khi treo quà lên nữa. Tôi vòng tay ôm lấy người và nghĩ về những người tôi đã yêu thương trong đời. Tôi nhớ những nụ hôn, điệu cười, cái vãi, nước mắt, những câu pha trò. Tôi uống lấy khung cảnh trước mắt, biết rằng mình sẽ không bao giờ được nhìn thấy nữa, không bao giờ được trải qua nữa, và nói lời từ biệt thầm lặng.

Tôi cảm thấy thanh thản lạ kỳ khi đứng lên, thả bộ dọc Southbank với dòng sông Thames tĩnh lặng bên cạnh. Tôi chỉ phải nói tạm biệt một người nữa và rồi sẽ ra đi. Mãi mãi.

Đèn sáng trong ngôi nhà số 33, đường White. Tôi ngồi trên bức tường thấp ở bên kia đường và nhìn đăm đăm vào khung cửa sổ. Rèm cửa mở nên tôi có thể thấy Dan nằm dài trên xô-pha, đầu đặt trên tấm đệm yêu thích của tôi, một ly bia trên tay. Tôi không biết anh ấy ngủ hay thức, nhưng anh ấy bất động. Tôi nhẹ nhõm vì anh ấy ở nhà vào tối thứ Sáu chứ không đi bar hay, tệ hơn, đến nhà Anna. Đúng là chỉ nên có hai chúng tôi, tuy cách xa nhưng bên nhau trong đêm cuối cùng trên trần thế của tôi. Có lẽ, tận sâu thẳm trong tâm, Dan biết tối nay là đêm tôi nói lời vĩnh biệt cuối cùng.

“Em yêu anh, Dan,” tôi thì thầm từ bên kia đường. “Em yêu anh hơn bất cứ ai trên đời. Anh là người đàn ông em muốn sống trọn đời, người em sẽ lấy làm chồng. Em đã nghĩ anh sẽ rút nước mắt nơi bệ thờ khi em mặc áo cưới bước vào thánh đường, anh sẽ xoay tròn em trên sàn khiêu vũ trong tiệc chiêu đãi và dụi mặt vào tóc em. Em muốn anh là cha của con em, Dan. Em muốn anh nhắc em lên, xoay tròn khi em báo em có thai và nắm lấy tay em khi em chuyển dạ. Nụ cười rạng rỡ của anh sẽ chiếu sáng căn phòng khi con trai hay con gái chúng ta chào đời. Em muốn chia sẻ mọi niềm vui, nỗi buồn với anh, sống đến răng long đầu bạc cùng anh. Anh là người đàn ông

duy nhất em yêu, em cần, em muốn. Em yêu anh Dan, và sẽ không bao giờ hết yêu. Anh đã, sẽ và mãi là người yêu của em. Em yêu anh, Daniel Harding. Em yêu anh. Em yêu anh. Em yêu anh.”

Nước mắt lã chã rơi xuống mặt khi tôi đứng dậy và lê bước rời xa mái nhà thân yêu, rời xa Dan, rời xa mọi thứ đáng lẽ thuộc về tôi. Tôi khựng lại. Tôi không thể làm thế. Tôi phải nhìn anh ấy lần cuối cùng. Tôi phải nhìn khuôn mặt anh ấy một lần nữa. Tôi quay lại, chậm rãi và nín thở. Anna đang đứng trước cửa, nhấn chuông.

Không, tôi nghĩ trong đầu, không, không, không. Làm ơn đi Anna. Làm ơn hãy đi đi. Đừng cướp mất điều này của tôi. Cô có thể có Dan suốt phần đời còn lại, nhưng khoảnh khắc này là của tôi. Đây là khoảnh khắc từ biệt của tôi. Đừng mở cửa Dan, tôi khẩn cầu. Hãy ngủ say. Làm ơn đừng nghe tiếng chuông cửa.

Nhưng Dan chẳng nghe được lời tôi.

Anh ấy lê mình khỏi ghế xô-pha và biến mất trong hành lang. Mọi tế bào trong người kêu gào tôi hãy xoay người và bước đi, nhưng tôi không thể. Tôi không thể ngăn mình qua đường và tiến lại gần ngôi nhà. Anna, mọi sự chú ý của cô ta đều dồn vào cánh cửa trước mặt, không hề nhận ra tôi đang khom người nép sau chiếc xe hơi nhà hàng xóm. Cô ta vượt phảng lại váy ngắn và chỉnh lại tóc.

“Chào, Dan,” cô ta cất lời khi anh ấy mở cửa và dựa vào khung cửa. “Anh có định mời em vào nhà, hay em sẽ phải đứng ngoài này suốt đêm?”

Dan lắc đầu và nói gì đó mà tôi không nghe rõ.

“Có chuyện gì vậy Danny?” Anna với tới vuốt ve má anh ấy. “Anh ngượng vì những gì đã xảy ra tối hôm đó sao?”

“Anh không nghĩ là em,” Dan nói khô khốc, tránh đầu nên tay Anna rút từ má xuống vai anh.

Cô ta lùi lại một bước. “Xin lỗi. Em nên gọi báo trước. Em muốn đến tiệm White Horse uống vài ly và nghĩ nên ghé qua xem anh có muốn đi cùng không.”

Dan lắc đầu. “Anh không có tâm trạng đi đâu.”

“Thôi nào,” Anna kéo tay anh ấy. “Đến đó rồi anh sẽ thích thôi. Nhìn xem, anh đã mang giày rồi kìa.”

Dan nhìn xuống chân. Anh ấy cạ mũi giày vào gạch cửa. Tôi đã thấy anh ấy làm thế hàng nghìn lần trước đây, mỗi khi anh ấy buộc phải làm điều mình không thích.

“Anh quên lấy ví,” anh ấy trả lời.

“Không sao,” Anna phấn khởi, “Em có tiền mặt. Đi nào anh. Em chỉ có một mình. Đi uống vài ly với em được không Dan?”

Cô ta lại giật tay Dan và kéo anh ấy ra đường. Trước sự thất vọng của tôi, Dan quay lại đóng cửa rồi để cô ta dẫn anh ấy xuống đường. Tôi thụp xuống nấp sau chiếc xe khi họ tiến lại gần.

“Sau đó chúng ta có thể đến hộp đêm,” Anna đề xuất. “Thậm chí em còn đi với anh đến hộp đêm Indie^[113]. Em biết anh rất thích Indie.”

“Anh không muốn đến hộp đêm,” Dan rút tay ra. “Thật ra thì quên hết mấy chuyện này đi, tối nay anh chỉ muốn ở nhà.”

Anna cười, nhưng có chút tuyệt vọng trong đó. “Em có thể ở nhà với anh. Chúng ta có thể cùng uống một chai và xem ti vi hay làm gì đấy.”

Dan lùi lại một bước và khoanh tay lại. Hàm anh căng ra, nhưng đôi mắt trông mệt mỏi. “Anh chỉ muốn ở một mình, được chứ?”

Anna đứng thẳng người, cố nhìn vào mắt anh ấy.

“Do chuyện tối hôm đó, phải không?” giọng Anna căng thẳng.

“Về đi, Anna, đi đi.” Dan thở dài.

“Không!” cô ta hét lên, quay lại và bước trên vỉa hè. “Em không muốn đi. Em muốn nói về tối hôm đó. Anh không chịu nghe điện thoại của em, chuyện rất lạ khi mà anh say đắm hôn em như thế.”

“Anh xin lỗi,” Dan áp một tay lên trán, lấy ngón tay che mắt. “Anh say.”

Anna đứng khựng lại. Trong một tích tắc trông cô ta có vẻ bị đánh gục, rồi một chớp mắt sau Anna sất đá quay trở lại.

“Ồ vậy sao?” cô ta phun một tràng. “Chà, vậy mà lúc đó có vẻ như anh biết chính xác mình đang làm gì. Anh gọi em là thiên thần, nhớ không? Anh bảo em cứu giúp anh? Anh muốn em nhiều như em muốn anh vậy, Dan.”

“Anh không nhớ gì cả Anna,” Dan bước tránh xa cô ta. “Anh không biết anh đã làm gì. Chuyện đó không nên xảy ra.”

Tôi cúi xuống thùng sau xe, tìm đập điên cuồng. Tôi đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng. Dan không yêu Anna. Anh ấy không muốn được cô ta quan tâm, chăm sóc. Tôi đã sai hoàn toàn. Và tôi đã nói với Bob tôi sẽ lên thiên đường. Tôi đã làm gì thế? Tôi đã làm cái quái quỷ gì thế?

“Không nhớ!” Anna đấm lên ngực anh ấy. “Anh không nhớ sao? Anh nói em quan trọng đối với anh. Anh nói em đã giúp anh vượt qua cái chết của Lucy. Anh nói anh thích ở bên em nhiều như thế nào.”

Dan nhún vai. “Anh đã... nói thế. Em là một trong những người bạn thân nhất của Lucy.”

“Anh không dám nhận sao Dan?” Anna la to hết sức. “Em yêu anh Dan. Em đã yêu anh nhiều tuần liền. Em nghĩ anh cũng như vậy. Hôn em đi Dan. Hôn em và nói là em đã sai đi.”

Tôi đứng dậy ngay lúc Anna lao vào Dan, tay vòng quanh cổ anh ấy, ép môi lên môi anh ấy. Tay Dan quờ quạng cho đến lúc tìm được hông cô ta rồi đẩy ra. Anh ấy lùi lại một bước tránh xa cô ta, về hướng đường cái.

“Em đã hiểu lầm, Anna. Nụ hôn đó chẳng là gì. Anh xin lỗi, nhưng anh không thể. Anh say và đau khổ. Đó là sai lầm.”

“Anh yêu em,” Anna túm lấy cổ tay Dan và kéo anh ấy về phía cô ta. “Anh yêu em nhưng không dám thừa nhận.”

“Không phải,” Dan gào lên, giật khỏi cô ta. “Tôi vẫn yêu Lucy, Anna. Tôi vẫn yêu cô ấy.”

Anh ấy giật tay khỏi cái núu của Anna và sẩy chân ra sau. Mắt cá chân Dan bị trật, gần như thước phim quay chậm, anh ấy trượt khỏi

vía hè, bay ra đường. Có tiếng phanh thắng gấp và giọng hai phụ nữ hét lên. Một trong hai là giọng tôi.

Người tài xế xe buýt thấp, bè đang run lẩy bẩy lúc bước xuống xe và nhìn chăm chăm, mồm há hốc, vào người đàn ông nằm bất động cách bánh trước vài mét.

“Gọi xe cấp cứu,” anh ta hét lên với Anna. “Gọi xe cấp cứu ngay.”

Anna, tái nhợt và run rẩy, dò dẫm trong túi xách và lôi điện thoại di động ra. Cô ta bấm các phím số

“Chào,” giọng cô ta run run. “Đến nhanh cho, một người đàn ông bị xe buýt tông và chảy máu rất nhiều. Vâng. Vâng. Đường White. Không, tôi chẳng biết anh ấy còn thở hay không. Làm ơn đến nhanh đi. Làm ơn, tôi không muốn anh ấy chết.”

“Cô có thấy không?” người tài xế xe buýt nói với tôi. “Cô có thấy chuyện gì xảy ra không? Anh ta nháy ra trước đầu xe. Tôi cố thắng lại, nhưng không kịp. Cô có thấy mọi chuyện không?”

Tôi bước, như bị thôi miên, qua người tài xế, đám đông hành khách trên xe buýt ủa xuống và đang vây quanh Dan. Tôi bước qua Anna, quỳ xuống nền đường lạnh giá cạnh cơ thể Dan và gạt chỗ tóc đầy máu ra khỏi mặt anh ấy.

“Lucy,” anh ấy mở một mắt. “Lucy, có phải em không?”

“Là em đây,” tôi thì thầm, lướt môi lên môi anh ấy. “Là em đây Dan.”

“Anh biết em sẽ quay lại,” anh ấy thở hắt ra. “Anh luôn biết em sẽ làm thế.”

Tôi kéo mặt ra để có thể nhìn vào mắt anh ấy, nhưng chúng đã khép lại. Môi anh ấy hé mở và gò má cứng đờ.

“Hồi sức tim phổi^[114]!” Anna la lên, đẩy tôi ra. “Ai đó có thể hồi sức tim phổi không? Làm ơn, làm ơn đừng để anh ấy chết. Làm ơn làm gì đó. Ai đó hãy làm gì đó đi!”

CHƯƠNG 40

Tôi mở tung cửa trước Ngôi Nhà Dành Cho Những Ai Muốn Trở Thành Ma và chạy lên cầu thang, hai bậc một, để về phòng. Tôi ở lại hiện trường tai nạn cho tới khi xe cấp cứu đến. Ngay lập tức họ cùng một hành khách trên xe buýt hồi sức tim phổi, nhưng không hiệu quả nên họ sốc điện hai lần lên ngực Dan.

“Chúng tôi xin lỗi,” nhân viên cấp cứu nói với Anna đang quỳ cạnh thi thể Dan. “Chúng tôi đã cố hết sức. Anh ấy đi rồi.”

Lúc Anna hét lên, hai hành khách nam ngay lập tức xốc hai bên cô ta. Chẳng ai nhận ra tôi lui ra và chạy, nhanh hết mức, dọc con đường.

“Chết tiệt,” tôi la, vịn mạnh mở tủ quần áo và kéo tay nắm để bước lên thang cuốn về cõi trung gian. “Mở ra! Cho tôi lên, Bob. Cho tôi vào!”

Tôi vừa định vịn tay nắm lần nữa thì sức nhớ... chiếc nhẫn. Nó vẫn nằm trong tủ đầu giường. Tôi giật hộc kéo ra và lồng chiếc nhẫn vào ngón thứ ba trên bàn tay trái và chạy lại cánh cửa. Khi tôi xoay tay nắm lần nữa thì cánh cửa mở ra.

Tôi leo hết sức lên các bậc thang, càng nhiều càng tốt trước khi thở hết nổi và ngồi xuống.

“Nhanh lên nào,” tôi khẩn cầu khi thang cuốn cuộn lên trên và bầu không khí dần dần chuyển từ màu xanh âm u sang xám ảm đạm. “Nhanh lên nào.”

Tâm trạng của tôi cũng ảm đạm như bầu không khí xung quanh. Chứng kiến cảnh Dan chết thật kinh khủng và tôi không thể quên được hình ảnh chiếc xe buýt tông vào người anh ấy, hất anh ấy lên cao. Nhưng anh ấy nhận ra tôi. Anh ấy biết tôi quay lại vì anh ấy. Anh ấy biết.

“Làm ơn,” tôi la to. “Làm ơn hãy để anh ấy vào cõi trung gian. Làm ơn.”

Thánh Bob đang đứng chờ tôi trên đỉnh thang cuốn, trông vàng và lấp lánh hơn lần cuối cùng tôi gặp ông.

“Lucy,” ông mở rộng vòng tay. “Ta rất mừng là cô đã làm được.”

Tôi ôm lấy ông. “Rất vui gặp lại ông, Bob.”

Ông ấy ngạc nhiên nhìn tôi. “Thật không? Ta nghĩ cô khẳng khẳng muốn trở thành ma. Ít nhất đó là những gì cô nói trước khi rời khỏi đây.”

“Mọi thứ đã thay đổi. Ai cũng có thể thay đổi quan điểm mà.”

“Tốt, tốt,” Bob tươi cười, dẫn tôi về phía thang cuốn đi lên. “Ta đã hy vọng điều này sẽ xảy ra.”

“Không, Bob,” tôi tránh khỏi ông. “Giờ tôi không thể lên đó.”

“Sao?” Ông nhướn cặp chân mày rậm. “Cô nói gì?”

“Tôi sẽ lên đó,” tôi lùi lại vài bước. “Tôi hứa sẽ lên, nhưng trước đó tôi cần phải tìm một người đỡ.”

“Lucy,” Bob gọi khi tôi chạy đi và lao vào đám người màu xám. “Lucy, quay lại đây ngay!”

Tôi mặc kệ ông và len lỏi trong đám đông, chen lấn vượt lên.

“Dan,” tôi gọi to. “Dan, Lucy đây. Anh ở đâu? Dan! Dan!”

Không ai trả lời và chẳng ai phản ứng lại với tôi. Tôi tiến tới, những thân thể lạnh ngắt va vào người khi tôi len lỏi xuyên qua đám đông.

“Dan,” tôi gào lên. “Dan, anh ở đâu?”

Tôi lách xuyên qua đám đông cho đến khi tới được bức tường.

“Anh ở đâu?” tôi vừa gọi vừa men theo bờ tường. “Dan, anh ở đâu?”

“Lucy Brown, quay lại thang cuốn đi lên ngay lập tức,” một giọng nói oang oang vang lên trên đầu.

“Cho tôi một phút,” tôi hét. “Làm ơn, chỉ một phút thôi.”

Tôi vừa định vòng qua góc thì nhận ra hai gã mặc đồ xám đang bước về phía mình. Tôi quay người lẩn vào đám người màu xám đang gào than.

“Dan,” tôi gọi. “Anh ở đâu? Em là Lucy. Em yêu anh.”

“Lucy,” một giọng nói khàn khàn vang lên. “Có đúng là Lucy không?”

“Tiếp tục nói đi. Em sẽ lại chỗ anh. Tiếp tục nói đi.”

Tôi lần theo giọng anh, xô một quý tộc thời Victoria, một hiệp sĩ Trung cổ, và một á gái gọi trên đường đi. Cuối cùng đám đông cũng thưa dần, anh ấy kia, nằm cuộn tròn trên sàn, gối co lên ngực, mắt nhắm nghiền. Anh ấy vẫn mặc chiếc quần jean bẩn, áo T-shirt đen và đôi giày thể thao do dáy như lúc xảy ra tai nạn, nhưng sau ót đã không còn máu, chân thẳng và không bị gãy.

“Dan,” tôi âu yếm nói lúc quỳ xuống bên cạnh anh. “Em là Lucy.”

Mi mắt anh động đậy và anh mở mắt. “Phải Lucy không?”

Tôi vuốt má anh. Nó màu xám nhưng vẫn còn hơi ấm, râu anh châm vào ngón tay tôi. “Em đây,” tôi trả lời.

“Anh đang mơ,” Dan lầm bầm. “Em đã chết. Anh lại mơ thấy em nữa.”

“Anh không mơ. Em thật sự ở đây.”

Anh ấy mỉm cười và vuốt tóc tôi. “Tóc em có cảm giác rất thật.”

“Đó là vì em thật sự ở đây với anh, Dan.”

“Anh yêu em Lucy,” anh ấy thì thầm. “Anh chưa bao giờ hết yêu em.”

Tôi nép má vào hõm cổ anh. Mùi hương của Dan vẫn như xưa.

“Em cũng yêu anh. Em yêu anh rất, rất nhiều. Và em xin lỗi vì đã cãi nhau với anh trước khi chết. Ý em không phải như thế đâu. Em là đứa ngốc, căng thẳng, ích kỷ.”

Dan chống khuỷu tay nhồm dầy, nhìn những đôi chân xám xung quanh chúng tôi. “Cãi nhau? Anh đâu có cãi nhau với em. Anh đang tranh cãi với Anna trên đường ngay trước cửa nhà và rồi... rồi anh giật khỏi cô ta...” Anh ấy cau mày. “... và anh không biết chuyện gì đã xảy ra sau đó. Anh đang ở đâu Lucy?”

Tôi mở miệng định trả lời nhưng một bàn tay đặt lên vai làm tôi ngừng lại. Thánh Bob đang đứng lắc đầu cạnh chúng tôi.

“Đề ta giải quyết chuyện này Lucy,” ông bình thản cất lời. “Cô có thể gặp lại anh ta sau một phút nữa.”

“Người này là ai?” Dan nhìn từ tôi sang Bob và ngược lại. “Và vì sao ông ta lại có màu sáng chói?”

Tôi mỉm cười. “Đi với ông ấy. Em sẽ chờ anh ở ngoài văn phòng.”

Tôi khom người bên ngoài cửa văn phòng Bob, tai áp lên ổ khóa, nhưng chẳng nghe được gì. Dan và Bob đã ở trong đó hàng thế kỷ và tôi không biết như vậy là tốt hay xấu. Tôi đã quá phấn chấn khi gặp Dan trên cõi trung gian, nhưng anh ấy quá hoang mang nên tôi không biết chắc anh ấy sẽ phản ứng như thế nào khi nhận ra mình cũng đã chết.

Cuối cùng cánh cửa cũng mở, tôi lùi lại và giật thót.

“Lucy,” vẻ mặt Dan đìu tĩnh.

“Sao?” trái tim chưa chết của tôi đập điên cuồng.

“Thật sự là em có phải không?” anh ấy nhìn tôi chằm chằm. “Có thật là em không?”

Tôi gật đầu. “Em đây.”

“Và chúng ta đều chết rồi.”

“Đúng.” Nước mắt lặn xuống má. “Chúng ta đều chết rồi Dan.”

Anh ấy cười, lao về phía tôi, vòng tay quanh người tôi và nhấc bổng tôi lên.

“Lucy,” anh ấy thở khi xoay tròn tôi. “Lucy của anh, Lucy xinh đẹp của anh. Anh nhớ em quá.”

“Em cũng nhớ anh, Dan. Nhiều hơn anh nghĩ.”

“Em có biết anh yêu em nhiều như thế nào không?” Anh ấy đặt tôi xuống đất, tay vẫn vòng quanh người tôi.

Tôi lắc đầu.

“Em yêu anh ngay từ giây phút đầu tiên nhìn thấy anh,” anh ấy nhìn thẳng vào mắt tôi, “và từ đó mỗi giây mỗi phút anh đều yêu em.”

“Vậy anh không ghét em vì đã không nói ‘em cũng yêu anh’ trước khi em chết sao?”

“Ghét em ư? Tất nhiên là anh không ghét em. Anh yêu em Lucy. Anh đổ lỗi cho mình vì đã rời đi tối đó và đã đặt cái hộp chết tiết đó lên gác mái...” Mắt anh ấy đong đầy nước mắt. “Anh đổ lỗi cho mình vì đã làm em chết.”

“Đó không phải là lỗi của anh, Dan,” tôi lau nước mắt trên má anh. “Đó không phải là lỗi của anh.”

Anh ấy cúi đầu và âu yếm hôn lên môi tôi. “Anh yêu em Lucy,” anh ấy nói giữa những nụ hôn. “Anh yêu em nhiều lắm.”

Bob hăng giọng. “Xin lỗi phải phá vỡ cuộc hội ngộ, hai bạn, nhưng còn một việc hai người phải làm trước khi cả hai chết hạnh phúc mãi mãi về sau.”

Dan và tôi quay lại nhìn ông.

“Vậy đó là gì?” tôi hỏi, lo sợ là có sai lầm kinh khủng nào đó và chúng tôi sẽ lại phải chia cách.

“Đằng kia,” Bob chỉ ra xa, “là thang cuốn đi lên. Tôi đề nghị cả hai lên đó ngay lập tức.”

Tôi nhìn Dan và mỉm cười. “Anh nghĩ sao?”

Anh ấy nắm chặt tay tôi. “Dù em đi bất cứ nơi nào, anh cũng đi theo em. Anh sẽ không bao giờ đánh mất em nữa, Lucy Brown.”

- **Chú thích**

[1] Cà phê cappuccino là một cách pha chế cà phê của Ý, gồm ba phần đều nhau: cà phê espresso pha với một lượng nước gấp đôi (espresso lungo), sữa nóng và sữa sủi bọt.

[2] Triệu chứng suy thận: ói mửa, biếng ăn, mệt mỏi, phù thũng tay chân, cao áp huyết, ngứa ngáy toàn cơ thể, đau eo lưng, nước tiểu bất thường.

[3] DJ là từ viết tắt của Disc Jockey, là người chuyên lựa chọn và phát những thể loại âm nhạc (đã được ghi âm từ trước) cho một đối tượng khán giả nhất định, và điều chỉnh biến tấu âm nhạc cho phù hợp với người thưởng thức.

[4] Năm sắp làm tăng nguy cơ đột tử.

[5] Một diễn viên - đạo diễn người Anh có khuôn mặt phúc hậu.

[6] Phát thanh viên điển trai người Anh được mệnh danh là “phù thủy âm thanh” của đài BBC ở Anh. Ông cũng thường tham gia các chương trình truyền hình, game show Deal or No Deal...

[7] Trò chơi trên truyền hình.

[8] Fart nghĩa là đánh rắm.

[9] Một nhãn hàng thời trang đắt tiền.

[\[10\]](#) Một hòn đảo của Hy Lạp.

[11] CRP: thủ thuật hồi sinh tim phổi bằng cách ấn mạnh và nhanh ngay giữa ngực liên tục.

[12] Vận động viên điền kinh nổi tiếng người Anh gốc Jamaica.

[13] Một nữ diễn viên, ca sĩ nổi tiếng người Anh.

[14] Là thiết bị sử dụng nhiên liệu (dầu, than...) để đun sôi nước tạo thành hơi nước mang nhiệt để phục vụ cho các yêu cầu về nhiệt.

[15] Thomas Edison.

[16] Loại tử có nhiều ngăn, hộc.

[17] Là loại váy ngắn của vũ nữ ba lê làm bằng nhiều lớp vải màn cứng.

[18] Một chương trình truyền hình thực tế.

[19] Một nam ca sĩ hát nhạc rap.

[\[20\]](#) Họ là những người nổi tiếng đã chết.

[\[21\]](#) Một loại cây có lá mỏng, và thân dài từ đó các cây non mọc lên.

[22] Là bộ phim sản xuất năm 1993 của Hoa Kỳ về Oskar Schindler, một nhà kinh doanh người Đức đã bảo vệ cuộc sống của hơn một nghìn người Do Thái Ba Lan trong nạn diệt chủng Holocaust bằng cách đưa họ vào làm trong các nhà máy của mình.

[23] Dân Gothic ăn mặc như ma cà rồng, đánh mặt trắng, tô mắt đen, áo khoác đen.

[24] Một loại hormone được sản xuất ra bởi cơ thể khi sợ hãi, tức giận hay thích thú và làm cho nhịp tim đập nhanh hơn, cơ thể chuẩn bị cho những phản ứng chống lại sự nguy hiểm.

[25] Nữ thần tóc rắn có mái tóc được kết thành từ vô số rắn độc.

[26] Là bệnh liên đới thần kinh, có những biểu hiện như lặp lại một số cử động hoặc âm thanh hoàn toàn không chủ ý.

[27] Là một sách tra cứu được xuất bản hàng năm, ghi lại tập hợp các kỷ lục thế giới được công nhận trên toàn thế giới, cả kỷ lục do loài người thực hiện được và kỷ lục của thiên nhiên tạo ra.

[28] Phòng tập thể dục có các dụng cụ.

[29] Thường là những chương trình dành cho người lớn, có liên quan đến sex.

[30] Trang phục của phụ nữ Malaysia và Indonexia.

[31] Một chương trình truyền hình hài của Anh nói về những người cuối cùng còn sống sót bị mắc kẹt ba triệu năm trên một con tàu không gian.

[32] Đơn vị đo lường ở Anh, bằng 0,58 lít.

[33] Càng sớm càng tốt. Nguyên gốc là ASAP là viết tắt của as soon as possible.

[34] Nhà thơ, nhạc sĩ, viết kịch bản, nhạc sĩ, diễn viên người Anh.

[35] Nữ diễn viên người Anh.

[36] Trong số hàng ngàn con đường được các nền văn hóa thời tiền Columbus xây dựng ở Nam Mỹ, thì những con đường mòn của người Inca là đáng chú ý nhất. Mạng lưới những con đường này hội tụ về thành phố Cusco-thủ đô của đế chế Inca trước kia.

[37] Chính lại cà vạt là dấu hiệu mời gọi ai đó quan hệ.

[38] George Washington là vị tổng thống đầu tiên của Hoa Kỳ. Tác giả ghép tên Graham và họ Washington với dụng ý châm biếm.

[39] Đảo Menorca nằm ở phía Đông của Tây Ban Nha.

[\[40\]](#) Nữ diễn viên người Anh.

[\[41\]](#) Một trong những nhà hát lớn nhất thế giới của London.

[\[42\]](#) Một seri phim truyền hình.

[43] Một trong những trung tâm thương mại vận chuyển chính của London.

[44] Dòng máy vi tính của Apple, hệ điều hành dùng đồ họa thay vì dòng lệnh, thích hợp với công việc liên quan tới sáng tạo, nghệ thuật.

[45] Gia Đình Addams là các nhân vật hư cấu do họa sĩ biếm họa người Mỹ Charles Addams sáng tạo ra. Trong các nhân vật đó, Lurch cao lớn, lưng lững, đầy vẻ đe dọa.

[\[46\]](#) Nasty nghĩa là vớ vẩn.

[47] Tắt máy tính bằng tiến trình phần mềm shutdown để bảo vệ hệ thống dữ liệu trong máy.

[48] Loại rượu có chứa một loại hóa chất tự nhiên gây ảo giác cho người uống.

[49] Brigitte Bardot, nữ diễn viên người Pháp có thân hình và phong cách diễn xuất gợi cảm.

[50] Trong cuốn tiểu thuyết 'Thời thanh xuân của Cô Jean Brodie', Jean Brodie là một cô giáo đoan trang, luôn nhìn thế giới xung quanh bằng con mắt quá lãng mạn.

[51] Loại rượu mạnh cất từ một giống cây nhiệt đới ở Mêhicô.

[52] Tiến sĩ khảo cổ học trong seri phim phiêu lưu thám hiểm cùng tên của Mỹ.

[53] Tập đầu tiên trong seri phim về Indiana Jones.

[54] Tuyến tàu tốc hành nối liền London, Paris và Brussel.

[55] Một loại thuốc trị tiêu chảy.

[56] Javascript là ngôn ngữ client-side.

[57] Server-side và Client-side là hai phương thức phổ biến để phát triển các trang web động.

[58] Một ban nhạc Anh trở thành hiện tượng của làng nhạc thế giới với những ca khúc sôi động. Ban nhạc nữ Spice Girls và những đôi giày cao to trở thành một một thời.

[59] Trong thuật ngữ vi tính LAN có nghĩa là mạng nội bộ.

[60] Một thương hiệu mỹ phẩm nổi tiếng của Anh.

[\[61\]](#) Một thương hiệu sôcôla của Anh.

[62] Huyền thoại nhạc Soul của Mỹ.

[63] Kiểu áo mà phần trên được giữ lại bằng một dải vòng qua gáy, để lộ vai và lưng.

[64] Mau xe con bộ của hãng Volkswagen, thích hợp cho nữ vì vóc dáng nhỏ nhắn.

[65] Một tác phẩm dài kiệt xuất của nhà văn J. R. R. Tolkien, một nhà ngữ văn người Anh. Tác phẩm thực sự là tập hợp quy mô những hiểu biết về một thế giới tưởng tượng với nhiều giống người kỳ lạ như Hobbit, người lùn, tiên... và con người.

[66] Tên một người lùn.

[67] Những ca sĩ và ban nhạc hát nhạc rap và hip-hop.

[68] Đồ đội của phụ nữ hình lưới liềm, thường trang trí bằng châu báu và được đội vào các dịp lễ.

[69] Nhà liên kế là loại nhà riêng, gồm các căn hộ nhiều tầng được xây dựng liền và sát nhau thành dãy trong những lô đất nằm liền nhau và có chiều rộng nhỏ hơn nhiều lần so chiều dài căn nhà và cùng sử dụng chung hệ thống hạ tầng khu đô thị.

[70] Là trò chơi điện tử thuộc thể loại phiêu lưu kết hợp giải đố rất thú vị, đồng thời nội dung câu chuyện trong game cũng mang đậm chất sử thi, trong đó Munchies hướng dẫn gia đình mình tránh xa lũ ma đói nguy hiểm đang xâm nhập vào khu rừng thần yêu.

[71] Một nhân vật trong trò chơi điện tử chiến lược thời gian thuộc loại khoa học viễn tưởng Starcraft.

[72] Nữ diễn viên người Anh nổi tiếng sinh năm 1927.

[73] Là mô hình mai mối cho phép bạn gặp gỡ nhiều người khác giới độ thân mới trong vài giờ đồng hồ và trò chuyện riêng tư với mỗi người trong vài phút để từ đó có thể tìm cho mình người bạn đời tương lai.

[74] Là môn thể thao mạo hiểm đeo dây và nhảy từ trên cao xuống.

[75] Tháp đồng hồ của cung điện Westminster, London.

[76] Trong văn hóa Anh, hành động này có nghĩa là cầu mong được như ý, toại nguyện.

[77] Là một loại bánh ngọt tráng miệng rất nổi tiếng của nước Ý, kết hợp hòa quyện giữa hương thơm của cà phê, rượu nhẹ và vị béo của trứng cùng kem phô mai.

[78] Kiểu nhuộm màu vải bằng cách buộc từng phần của vải lại để chỗ đó không bị ặn màu. Nhuộm tie-dye sẽ mang đến hiệu ứng ngẫu hứng cho màu sắc hiển thị trên mặt vải.

[79] Indie music chỉ các đĩa nhạc được tạo ra từ đầu đến cuối bởi ca sĩ hoặc nhóm nhạc. Họ tự làm hầu hết mọi việc: sáng tác, chơi nhạc, thu âm, quảng cáo, và phát hành đĩa...

[\[80\]](#) Bảng vệ sinh dạng ống.

[\[81\]](#) Trò chuyện qua máy vi tính.

[82] Loại quần thiết kế ống suông, chất liệu cotton và thường có màu sáng.

[83] Cách chơi chữ của Con Quỷ Độc Ác. Đây là nữ nhân vật phản diện trong bộ phim hoạt hình '101 con chó đốm' của Walt Disney. Nhân vật này không từ thủ đoạn nào để đoạt được đàn chó đốm.

[84] Loại kèn đồng tương tự như Trumpet nhưng có âm thanh thấp hơn.

[85] Viết tắt của Human Resource tức là Bộ phận nhân sự, dữ liệu nhân sự.

[86] Lệnh refresh nhằm nhắc chương trình cập nhập thông tin.

[87] Là một loại giấm nhưng không có váng hoặc con giấm, balsamic vinegar được kết tinh từ nho đỏ, mật ong và lựu. Quy trình sản xuất loại giấm này như rượu nho: được lên men một cách tự nhiên, được chứa trong các thùng gỗ sồi, sau một thời gian nhất định được đóng trong chai thủy tinh màu tối và có vị chua ngọt.

[88] Là kiểu nhuộm từng tép tóc nhỏ có màu sáng hơn màu nền.

[89] Nguyên gốc sleepover tức là một hình thức party độc đáo của teen nữ. Tham dự bữa tiệc này các cô gái tụ tập ở nhà người nào đó, cùng chuyện trò, xem phim, ăn bồng ngô, chơi trò ném gối... đến tận sáng.

[90] Thương hiệu một hệ thống nhà hàng thức ăn nhanh.

[\[91\]](#) Là một thức ăn bánh kẹp (sandwich) có miếng thịt xay (thường là thịt bò) ở giữa.

[\[92\]](#) Một hòn đảo gần Anh, trước đây thuộc Na Uy, sau đó Anh mua lại năm 1765.

[93] Nhân vật hoạt hình vui nhộn trong series phim hoạt hình cùng tên rất nổi tiếng được trẻ em yêu thích.

[94] Càng Sớm Càng Tốt.

[95] Vị cha xứ trong tác phẩm 'Robin Hood - chúa trộm oai hùng' của nhà văn Alexandre Dumas.

[96] Đồng tính nam.

[97] Đồng tính nữ.

[98] Một nhân vật trong loạt phim truyền hình Star Trek.

[99] Một loại búp bê. Bratz là đối thủ nặng ký nhất của búp bê Barbie. Búp bê Bratz không có vòng ngực nở nang như Barbie. Cách ăn mặc của Bratz theo kiểu đường phố, không điệu đà và chững chạc như Barbie.

[\[100\]](#) Đứa trẻ hỗn xược.

[\[101\]](#) Mẫu búp bê Bratz gồm có Cloe, Jade, Sasha, Yasmin.

[\[102\]](#) Phong cách cổ điển, kiêu kì, sang trọng.

[\[103\]](#) Phong cách sặc sỡ, trẻ trung, phá cách.

[\[104\]](#) Diễn viên đóng vai thuyền trưởng Krik.

[\[105\]](#) Một băng đảng mê nhạc rock, chuyên mặc áo da, cưỡi mô tô.

[\[106\]](#) Một nhân vật trong loạt phim truyền hình Star Trek.

[\[107\]](#) Người dẫn các chương trình thi đố nổi tiếng trên truyền hình Mỹ.

[\[108\]](#) Một loại phấn đen đánh mi mắt của người Ai Cập.

[\[109\]](#) Một tạp chí dành riêng cho đàn ông ở Anh.

[\[110\]](#) Tiếng Pháp, nghĩa là thật tiếc.

[\[111\]](#) Họa sĩ Tây Ban Nha.

[\[112\]](#) Nhà văn Nga.

[113] Là viết tắt của independent (tự do, độc lập), trong âm nhạc indie được hiểu với nghĩa đối lập với mainstream (chính thống) hay ngược nghĩa với popular (đại chúng), nghĩa là các nghệ sĩ vô danh hoạt động tự do, không tham gia thị trường âm nhạc chính thống. Indie thường gắn với các nghệ sĩ thuộc nhiều dòng khác nhau như rock, folk, ambient...

[\[114\]](#) Là sự kết hợp giữa hồi sức hô hấp (thổi ngạt) và ép lồng ngực.